PRIMUL VOLUM AL UNEI SERII DE SUCCES

SUPRAVIEȚUITORII

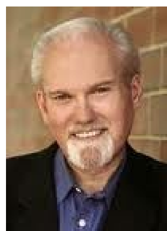
TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

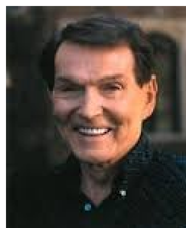
„C.N.N.-ul arăta înregistrarea video în care un mire dispărea tocmai când punea inelul în degetul miresei. O firmă de servicii funerare din Australia anunţase că aproape toţi cei care asistau la o înmormântare dispăruseră, inclusiv cadavrul, în timp ce, de la o altă înmormântare, care avusese loc în acelaşi moment, dispăruseră puţini oameni, iar cadavrul rămăsese.

La un liceu creştin al unei misiuni din Indonezia, în timpul unui meci de fotbal, majoritatea spectatorilor şi toţi jucătorii, cu excepţia unuia, dispăruseră în mijlocul meciului, lăsând în urma lor ghetele şi uniformele pe gazon.

Jucătorul supravieţuitor, cuprins de remuşcări, se sinucisese.”

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supravieţuitorii,* care cuprinde unsprezece titluri. A scris peste o sută de cărţi dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *New York Times.* Romanele sale apocaliptice se bucură de un mare succes, iar *Supravieţuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociaţia Publiciştilor Creştini Evanghelici în 1997,1998 şi 1999.

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre înălţarea la Cer şi Apocalipsă. Este preot şi un recunoscut autor şi conferenţiar asupra profeţiilor biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary şi în literatură la Liberty University.

A scris peste patruzeci de cărţi, care au fost traduse în treizeci şi trei de limbi şi au fost tipărite în peste 22 de milioane de exemplare.

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS

SUPRAVIEŢUITORII

Traducere din limba engleză LIVIU RADU

RAO 2002

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS *Left Behind* 1995

1

Rayford Steele visa la o femeie pe care n-o atinsese niciodată. În timp ce Boeing-ul 747, cu toate locurile ocupate, zbura deasupra Atlanticului, condus de pilotul automat, pe ruta care-i permitea să aterizeze la Heathrow la ora 18.00, Rayford îşi îndepărtase din minte orice gând despre familia sa.

Când se va împrimăvăra, o să petreacă ceva timp cu soţia şi cu fiul lor de doisprezece ani. Va veni şi fiica lor, de la colegiu… Dar acum, în timp ce copilotul moţăia, Rayford îşi imagina zâmbetul lui Hattie Durham şi se gândea la următoarea lor întâlnire.

Hattie era stewardesa-şefă. Raymond n-o văzuse de mai mult de o oră.

Pe vremuri, Raymond abia aştepta să ajungă acasă, la nevastă. Irene era atrăgătoare şi plină de viaţă, chiar dacă împlinise patruzeci de ani. Însă, în ultimul timp, se săturase de pasiunea obsesivă pe care o făcuse pentru religie. Numai despre asta vorbea.

Rayford Steele n-avea nimic împotriva lui Dumnezeu. Chiar îi plăcea să se ducă, uneori, la biserică. Dar de când Irene fusese racolată de o congregaţie măruntă şi se ducea în fiecare duminică la biserică şi la cursurile biblice săptămânale, Rayford începuse să nu se mai simtă în largul lui. Oamenii din biserica aceea nu-ţi acordau prezumţia de nevinovăţie, imaginându-şi despre tine numai lucruri bune şi lăsându-te să-ţi vezi de treabă. Dimpotrivă, indivizii îl întrebaseră direct ce rol juca Dumnezeu în viaţa lui.

— Mă binecuvântează în toate, răspunsese el zâmbind, iar replica păruse să-i mulţumească.

Numai că Raymond găsea tot mai des motive ca să fie ocupat duminica.

Încerca să-şi spună că bigotismul soţiei îl făcea s-o ia razna. Dar ştia că de vină era propriul lui libido.

Iar Hattie Durham arăta teribil de bine. Nimeni nu l-ar fi contrazis în privinţa asta. Îi plăcea la ea faptul că obişnuia să-l

atingă. Nimic nepotrivit, nimic provocator. Pur şi simplu îi atingea braţul când se strecura pe lângă el sau îşi aşeza uşor mâna pe umărul lui, când stătea în spatele scaunului său, în cabină.

Dar nu numai atingerea sa îl făcea pe Rayford să se bucure de compania ei. Îşi dădea seama din expresia ei, din comportarea ei, din priviri, că-l respecta şi-l admira. Cel puţin. Nu ştia dacă femeia era interesată de altceva… Putea doar să spere că era. Şi asta şi făcea: spera.

Petrecuseră ceva timp împreună, pălăvrăgind ore în şir la masă sau la o băutură, uneori împreună cu colegii de zbor, alteori singuri. N-o atinsese nici cu un deget, dar se priviseră în ochi şi, poate, zâmbetul lui o făcuse să înţeleagă…

Poate azi. Poate în dimineaţa asta, dacă bătaia ei codificată în uşa cabinei nu-l va trezi pe secund, îşi va pune mâna lui peste mâna ei, aflată pe umărul său într-un fel prietenesc, care ei să-i pară drept primul pas din partea lui către o legătură…

Şi va fi chiar primul. Nu era un puritan, dar n-o înşelase niciodată pe Irene. Avusese o grămadă de ocazii. Se simţise vinovat mult timp, din cauza unei partide de smotoceală, de care avusese parte la o petrecere de Crăciun dată de companie, cu doisprezece ani în urmă. Irene rămăsese acasă, gravidă în luna a noua cu fiul lor, Ray jr.

Deşi cherchelit, Rayford fusese destul de deştept să plece devreme de la petrecere. Evident, Irene observase că băuse, dar nu avusese motive să-l bănuiască de altceva pe căpitanul ei cel corect. El fusese pilotul care băuse cândva două Martini, în timpul întreruperii zborurilor la O'Hare, din cauza viscolului, şi care anunţase că va rămâne la sol, după ce vremea se va limpezi. Se oferise să plătească aducerea unui pilot care să-l înlocuiască, dar compania Pan-Continental fusese atât de impresionată de gestul lui, încât, în loc să-l pedepsească, îl prezentase ca un exemplu de disciplină şi înţelepciune.

Peste două ore, Rayford va fi primul care va vedea semnele dimineţii, paleta de culori pastelate, care vor semnala zorii ce nu prea aveau chef să se arate peste continent. Până atunci, bezna ce se vedea pe ferestre va fi de nepătruns. Pasagerii ameţiţi sau adormiţi trăseseră jaluzelele, scoseseră perne şi

pături. Avionul era un loc cuprins de beznă şi de zumzetul motoarelor, în care toată lumea dormea. Cu excepţia câtorva plimbăreţi, a însoţitoarelor de bord şi a celor ce trebuia să-şi satisfacă necesităţile naturale.

Aşadar, la acea oră întunecată de dinaintea zorilor, întrebarea era dacă Rayford Steele trebuia să rişte pentru o relaţie nouă, incitantă, cu Hattie Durham. Îşi stăpâni un zâmbet. Încerca să se înşele singur? Cineva cu reputaţia lui putea să facă altceva în afară de a visa că are de-a face cu o femeie mai tânără decât el cu cincisprezece ani? Nu mai era atât de sigur de el. Dacă Irene n-ar fi luat-o razna cu biserica ei…

Va înceta ea vreodată să-şi facă de lucru cu chestiunile legate de sfârșitul lumii, cu dragostea lui Iisus, cu mântuirea sufletelor? În ultimul timp citea tot ce-i pica în mână despre înălţarea la Cer.

— Poţi să-ţi imaginezi, Rafe, îl întrebase ea exultând, că Iisus se va întoarce ca să ne ia înainte să murim?

— Da, răspunsese el, privind-o pe deasupra ziarului. O chestie ca asta m-ar ucide!

Gluma lui n-o amuzase.

— Dacă n-aş şti ce mi se va întâmplă, n-aş vorbi! se răţoise ea.

— Ştiu ce-o să mi se întâmple, insistase el. O să fiu mort, decedat, terminat. Dar tu o să zbori drept în rai!

Nu voise s-o supere. Doar glumise. Când Irene dăduse să plece, se luase după ea, o luase în braţe şi încercase s-o sărute, dar ea îl respinsese.

— Hai, Irene, zisese el, recunoaşte că majoritatea oamenilor va cădea pe spate când o să-L vadă pe Iisus, întorcându-se după toţi cei buni.

— Ţi-am spus de nenumărate ori, replicase ea, izbucnind în plâns. Cei izbăviţi nu sunt oameni buni, sunt…

— Doar iertaţi, da, ştiu, spusese el, simţindu-se respins şi vulnerabil chiar în casa lui. Dacă lucrurile astea te fac să te simţi bine, n-ai decât să crezi în ele, adăugase el, întorcându-se la ziarul lui.

— Cred doar ce spune Biblia, încheiase discuţia Irene.

Rayford ridicase din umeri. Ar fi vrut să-i spună: „E tocmai bună pentru tine!” Dar ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. Într-un fel, o invidiase pentru încrederea în sine, dar, de fapt, o categorisise ca fiind o persoană emotivă şi sentimentală. Nu voia s-o spună, dar era mai deştept, da, mai inteligent decât ea. Credea în reguli, sisteme, legi, modele, în lucrurile pe care le poţi vedea, simţi, auzi şi atinge.

Dacă Dumnezeu putea fi integrat acestora, bine. O putere superioară, o făptură care ne iubeşte, o forţă dincolo de legile naturii – foarte bine! În cazul ăsta, putem să ne rugăm şi să-i înălţăm imnuri, să ne mândrim cu faptul că putem fi buni unii cu alţii, iar apoi să ne întoarcem la treburile noastre. Teama cea mai mare a lui Rayford era că această fixaţie religioasă nu se va potoli, ca alte pasiuni anterioare ale lui Irene. O vedea deja sunând pe la uşi şi întrebând dacă poate să citească un verset, două... Dar îl cunoştea prea bine ca să-i pretindă s-o însoţească...

Irene devenise o adevărată fanatică, iar acest lucru îi permitea lui Rayford să viseze la Hattie Durham, fără să se simtă vinovat. Poate ar trebui să-i spună ceva, să-i sugereze ceva, în timp ce se vor strecura prin aeroportul Heathrow, către staţia de taxiuri. Poate chiar ceva mai devreme. Va îndrăzni să-i facă o declaraţie chiar acum, cu câteva ore înainte de aterizare?

***

Lângă o fereastră de la clasa întâi, un reporter stătea aplecat peste laptop-ul său. Opri calculatorul, promiţându-şi să revină la jurnalul său ceva mai târziu. La treizeci de ani, Cameron Williams era cel mai tânăr reporter principal din istoria prestigiosului *Global Weekly.* Spre invidia veteranilor echipei, sau publica primul ştiri de senzaţie, sau i se repartizau cele mai interesante reportaje din lume. Atât admiratorii, cât şi duşmanii de la revistă îi spuneau Buck[1], pentru că el distrugea tot ce însemna tradiţie şi autoritate. Buck considera că duce o viaţă minunată, întrucât asistase la unele evenimente istorice cruciale.

În urmă cu un an şi două luni, se dusese în Israel, ca să-l intervieveze pe Chaim Rosenzweig pentru reportajul ce trebuia

---

[1] To buck - a sfărâma (n.tr.)

să ţină prima pagină din numărul de 1 ianuarie al revistei. Urmarea a fost că trăise atunci cel mai bizar eveniment din viaţa lui.

***

Bătrânul Rosenzweig fusese singura alegere unanimă, din istoria lui *Global Weekly,* pentru „Omul Anului” în domeniul ştirilor. De obicei, membrii redacţiei respingeau orice candidatură care ar fi semănat cu „Omul Anului” de la *Times.* Dar Rosenzweig se impunea de la sine. Cameron Williams se dusese la şedinţa redacţională pregătit să lupte pentru Rosenzweig şi să se opună oricărei alte vedete a presei pe care ar fi propus-o ceilalţi.

Fusese plăcut surprins când redactorul-şef, Steve Plank, începuse discuţiile spunând:

— Vrea cineva să nominalizeze pe altcineva decât pe câştigătorul premiului Nobel pentru chimie?

Redactorii se priviseră, clătinaseră din cap şi se prefăcuseră că se pregăteau să plece.

— Gata, şedinţa s-a încheiat, zisese Buck. Steve, nu vreau să par insistent, dar ştii că-l cunosc pe individ şi că are încredere în mine.

— Nu te grăbi prea mult, cowboy-ule, replicase un rival, care apoi i se adresase lui Plank. Îl laşi pe Buck să stabilească singur ce are de făcut?

— S-ar putea, răspunsese Steve. Şi ce dacă?

— Mă gândeam că-i vorba de o chestie tehnică, de ceva ştiinţific... mormăise inamicul lui Buck. Ar trebui să-i încredinţezi reportajul specialistului în ştiinţă.

— Care să scrie ceva care să-l adoarmă pe cititor, comentă supărat Plank. Ştiţi cu toţii că autorii reportajelor de senzaţie se aleg din grupul ăsta. Că nu-i vorba de un reportaj ştiinţific, cum n-a fost nici primul articol pe care l-a scris Buck despre Rosenzweig. Trebuie scris astfel încât cititorul să cunoască omul şi să înţeleagă importanţa descoperirii sale.

— De parcă n-ar fi evident! A schimbat cursul istoriei.

— O să stabilesc astăzi cine va scrie articolul. Buck, mulţumesc că te-ai oferit! Presupun că şi ceilalţi ar vrea să-l scrie.

Pe figurile celor din încăpere se văzuse că-şi doreau reportajul, dar Buck auzise însă şoptindu-se că blondul o să fie iarăşi preferat. Şi aşa avea să se întâmple.

Încrederea şefului şi concurenţa pe care i-o făceau colegii îl deciseseră să se autodepăşească de fiecare dată când publica. În Israel, Buck pătrunsese în mediul militar şi se întâlnise cu Rosenzweig în acelaşi chibuţ, de la periferia Haifei, în care îi luase un interviu cu un an înainte.

Rosenzweig era un om fascinant, bineînţeles, dar descoperirea lui – sau invenţia lui, pentru că nimeni nu ştia cum s-o categorisească – fusese, cu adevărat, ştirea anului. Omul acela modest spunea că-i botanist, dar, de fapt, era inginer chimist şi născocise un fertilizator sintetic care făcuse ca nisipurile pustiurilor din Israel să devină încărcate de roade, ca o seră.

— Irigarea nu mai reprezenta de decenii o problemă, spusese bătrânul. Însă nu făceam decât să udăm nisipul. Invenţia mea împreună cu apa, face ca nisipul să devină fertil.

Buck nu avea pregătire ştiinţifică, dar cunoştea totuşi destule ca să clatine din cap, auzind declaraţia lui Rosenzweig. Invenţia acestuia transformase iute Israelul în cea mai bogată ţară de pe pământ, care scotea un profit mai mare decât vecinii săi cei plini de petrol. Fiecare petic de sol producea flori şi seminţe, inclusiv cele ale unor soiuri ce nu fuseseră cultivate vreodată în Israel. Ţara Sfântă devenise capitala exporturilor, era invidiată de întreaga lume; şomajul fusese eradicat. Toată lumea prospera.

Prosperitatea adusă de formula miraculoasă schimbase cursul istoriei Israelului. Având bani şi resurse, Israelul încheiase pacea cu vecinii săi. Comerţul liber şi trecerea uşoară a graniţelor le permiteau tuturor celor care iubeau acea ţară să o viziteze. Dar nimeni nu avea acces la acea „reţetă”.

Buck nu-i ceruse bătrânului să-i dezvăluie formula chimică sau să-i arate mijloacele de securitate care-l apărau de vreun potenţial duşman. Simplul fapt că fusese găzduit de către armată arăta importanţa mijloacelor de siguranţă. Menţinerea secretului asigura puterea şi independenţa statului Israel, care nu se bucurase niciodată de atâta linişte. Cetatea Ierusalimului devenise acum un simbol, în care era binevenit orice om paşnic.

Bătrânii credeau că Dumnezeu îi răsplătea pentru secolele de persecuţii îndurate.

Chaim Rosenzweig era onorat de către întreaga lume, admirat în propria-i ţară şi căutat de personalităţile întregii lumi. Îl proteja un sistem de securitate la fel de complex ca acela al unui şef de stat. Deşi Israelul devenise prosper, conducătorii naţiunii nu erau proşti. Rosenzweig răpit şi torturat putea fi silit să dezvăluie secretul care putea revoluţiona oricare altă naţiune de pe glob.

Imaginaţi-vă ce-ar fi putut face formula lui miraculoasă din tundra vastă a Rusiei! S-ar fi putut face ca acele regiuni acoperite de zăpadă în cea mai mare parte a anului să înflorească? Să fi fost soluţia renaşterii naţiunii care rămăsese în urma dezmembrării Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste?

Rusia era un gigant încă nedezmeticit, cu o economie ruinată şi cu o tehnologie înapoiată. Mai avea doar puterea militară şi fiecare marcă economisită se cheltuia pe armament. Trecerea de la ruble la mărci nu fusese uşoară pentru naţiunea aceea chinuită. Limitarea finanţelor mondiale la doar trei monede durase mulţi ani, dar odată schimbarea făcută, mulţi fuseseră mulţumiţi. Toată Europa şi Rusia foloseau numai marca. Asia, Africa şi Orientul Mijlociu făceau comerţ prin intermediul yenului. America de Nord şi cea de Sud şi Australia foloseau dolarul. Urma să se facă încă un pas, către o singură monedă valabilă pe tot globul, dar acele naţiuni care făcuseră fără chef schimbarea nu aveau de gând s-o mai facă încă o dată.

Frustrată de inabilitatea de a profita de norocul Israelului şi decisă să domine şi să ocupe Ţara Sfântă, Rusia lansase o ofensivă împotriva Israelului, în miez de noapte. Atacul devenise cunoscut sub numele de Pearl Harbour-ul rusesc. Din cauza interviului pe care i-l lua lui Rosenzweig, Buck Williams se afla în Haifa când avusese loc atacul. Ruşii trimiseseră rachete balistice intercontinentale şi bombardiere MIG cu încărcături nucleare. Numărul avioanelor şi al focoaselor demonstra clar că aveau misiunea de a distruge totul.

Să spui că Israelul fusese luat prin surprindere, scrisese atunci Cameron Williams, însemna să spui că Marele Zid Chinezesc este lung. Când radarele israeliene descoperiseră avioanele

ruseşti, acestea se aflau aproape deasupra lor. Cererile disperate de ajutor ale Israelului către vecini şi către Statele Unite fuseseră făcute simultan cu cererea de a cunoaşte intenţiile celor care le invadaseră spaţiul aerian. Dar, în momentul în care Israelul şi aliaţii săi putuseră să înjghebe ceva care să semene cât de cât a sistem defensiv, ruşii ajunseseră de o sută de ori mai mulţi.

Distrugerea urma să înceapă peste câteva secunde. Nu trebuia să aibă loc negocieri, nici târguieli de împărţire a bogăţiei cu hoardele din nord. Dacă ruşii ar fi intenţionat doar să-i intimideze şi apoi să negocieze, n-ar fi umplut cerul cu rachete. Avioanele se puteau întoarce, dar rachetele fuseseră lansate asupra unor ţinte.

Deci nu fusese vorba de un spectacol menit să îngenuncheze Israelul. Nu se transmisese niciun mesaj victimelor. Israelul nu primise nicio explicaţie pentru încălcarea graniţelor sale. Trebuia să se apere, ştiind însă că primul val de atacatori va şterge, practic, ţara de pe faţa pământului.

În timp ce sirenele urlau, iar radioul şi televiziunea îi sfătuiau pe cei deja osândiţi să-şi caute vreun adăpost, Israelul se pregătea să se apere pentru ultima oară în istoria sa. Prima serie de rachete sol-aer lovi ţintele, cerul se lumină din cauza mingilor de foc de un galben-portocaliu, dar acest lucru încetinea prea puţin ofensiva rusească, împotriva căreia nu exista apărare.

Toţi cei care înţelegeau ce arătau ecranele radar interpretaseră exploziile asurzitoare din cer ca un semn al declanşării masacrului. Orice conducător militar care ştia ce va urma se aştepta să scape de chinuri în câteva secunde, când bombele vor atinge pământul.

Din ceea ce vedea şi auzea în tabăra militară, Buck Williams îşi dăduse seama că sfârșitul era aproape. Nu exista scăpare. Însă, în timp ce noaptea se lumina ca ziua, iar exploziile groaznice, asurzitoare, continuau, nimeni dintre cei de la sol nu păţea nimic. Clădirile se zguduiau şi trepidau. Totuşi, nimic nu fusese lovit.

Afară, avioanele se izbeau de pământ, săpând cratere. Fragmente din ele zburau în flăcări. Dar liniile de comunicaţii

continuau să funcţioneze. Niciun post de comandă nu fusese atins. Nu se raportau pierderi. Nu fusese distrus nimic.

Erau victimele unei glume sinistre? Sigur, primele rachete israeliene atinseseră avioanele ruseşti şi făcuseră rachetele să explodeze prea sus ca să producă pagube la sol, în afară de incendii. Dar ce se întâmplă cu restul forţei aeriene ruseşti? Radarul arăta că ruşii trimiseseră aproape toate avioanele pe care le aveau, că păstraseră prea puţine în rezervă, pentru propria apărare. Mii de avioane plonjau către oraşele cele mai populate ale Israelului.

Zgomotul continuase, exploziile fuseseră atât de groaznice, încât conducătorii militari, veterani în războaie, îşi ascunseseră feţele în mâini, urlând îngroziţi. Buck îşi dorise întotdeauna să fie aproape de linia frontului, dar instinctul de supravieţuire îl oprise. Ştia că va muri şi îi veniră în minte gânduri bizare. De ce nu se însurase? Vor rămâne resturi ale trupului său, pe care să le identifice tatăl şi fratele lui? Exista Dumnezeu? Moartea însemna sfârșitul?

Se ghemuise într-un colţ, simţind nevoia să plângă. Nu se aşteptase ca războiul să fie aşa. Îşi imaginase că va urmări totul dintr-un loc sigur, luând act de petrecerea dramei.

După mai multe minute de la începerea holocaustului, Buck îşi dăduse seama că nu murise, nici cu trupul, nici sufleteşte. Nu simţea curaj, ci doar ceva deosebit. Va fi singura persoană din acel loc care va vedea şi va şti ce-l ucide. Se dusese către uşă cu picioarele tremurând. Nimeni nu-l băgase în seamă, nici nu-l avertizase. Se purtau ca şi cum fuseseră toţi condamnaţi la moarte.

Se sili să deschidă uşa către căldura de furnal, ferindu-şi ochii de lumina albă a vâlvătăii. Cerul ardea. Auzea avioane zburând chiar prin foc, vedea rachete explodând, care aruncau şuvoaie de flăcări în aer. Privea cu groază şi uimire cum maşinăriile uriaşe de război picau din cer, asupra oraşului, zdrobindu-se, arzând. Dar cădeau între clădiri, pe străzi pustii şi pe câmpuri. Nicio explozie, cu atât mai puţin una atomică, nu se ridica în atmosferă, iar Buck stătea acolo, în căldură, cu figura acoperită de băşici şi cu trupul acoperit de sudoare. Ce naiba se întâmplă?

Apoi începură să cadă bucăţi mari de gheaţă cât mingea de golf, iar Buck fu silit să-şi acopere capul cu haina. Pământul se cutremură, trântindu-l. Cu faţa în jos, peste cioburile de gheaţă, simţi ploaia curgând peste el. Brusc, singurul zgomot ce se mai auzea fu al focului din cer, care începu să scadă în intensitate. După zece minute de tunete, focul se împrăştie, iar mingi de flăcări căzură pe sol. Fulgerele dispărură, la fel de iute cum apăruseră. Tăcerea se întinse peste ţară.

În timp ce norii de fum erau îndepărtaţi de o briză blândă, cerul nopţii reapăru, negru-albăstrui, iar stelele luceau paşnic, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Buck se întoarse în clădire, cu haina de piele udă în mână. Clanţa era încă fierbinte, iar conducătorii militari plângeau şi tremurau. Radioul transmitea rapoarte ale piloţilor israelieni. Se ridicaseră în aer doar ca să supravegheze ofensiva aeriană rusească, ce părea gata să-i distrugă.

În mod miraculos, nu existaseră pierderi de vieţi omeneşti în tot Israelul. Buck ar fi putut crede că o eroare misterioasă făcuse ca avioanele şi rachetele să se distrugă între ele. Dar martorii raportaseră că o furtună de foc, împreună cu ploaia, grindina şi cutremurul, fusese cea care distrusese ofensiva.

Fusese doar o ploaie de meteoriţi, care picase la momentul potrivit? Poate. Dar cum se explica faptul că mii şi sute de bucăţi incandescente de metal loviseră solul în Haifa, Ierusalim, Tel Aviv, Ierihon şi Bethlehem, dărâmând ziduri vechi, dar fără măcar a zgâria o fiinţă vie? Lumina zilei scosese la iveală prăpădul şi dezvăluise alianţa secretă dintre Rusia şi unele naţiuni din Orientul Mijlociu, în principal Etiopia şi Libia.

Printre ruine, israelienii găsiseră material combustibil pe care să-l folosească timp de şase ani, economisindu-şi resursele naturale. Forţele speciale se luptau cu vulturii pentru morţii inamici, încercând să-i înmormânteze înainte să le fie curăţată carnea de pe oase şi bolile să ameninţe naţiunea.

***

Buck îşi amintea bine totul, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Dacă n-ar fi fost acolo şi n-ar fi văzut cu ochii lui, n-ar fi crezut. Şi avusese nevoie de mai mult efort decât crezuse ca să-l creadă cititorii revistei *Global Weekly.*

Redactorii şi cititorii aveau explicaţia lor pentru fenomen, dar Buck recunoştea, chiar dacă numai în sinea lui, că ajunsese să creadă în Dumnezeu în ziua aceea. Învăţaţii evrei arătaseră fragmente din Biblie care vorbeau despre Dumnezeu distrugându-i pe duşmanii Israelului cu o furtună de foc, cutremure, grindină şi ploaie. Buck fusese uluit citind în capitolele 38 şi 39 din Iezechiel despre un mare duşman din nord care invada Israelul cu ajutorul Persiei, Libiei şi Etiopiei. Şi mai impresionant fusese faptul că Scriptura prevăzuse că se vor folosi arme de foc şi că soldaţii duşmani vor fi mâncaţi de păsări sau înmormântaţi în gropi comune.

Prietenii creştini încercaseră să-l convingă pe Buck să facă pasul următor şi să creadă în Iisus, din moment ce era înclinat spiritual spre acest lucru. Nu fusese pregătit să meargă atât de departe, dar de atunci devenise un alt om, un alt fel de ziarist. Pentru el, nu mai exista nimic fără credinţă.

Fără să fie sigur că trebuia să-şi deschidă sufletul, comandantul Rayford Steele simţea nevoia irezistibilă s-o vadă pe Hattie Durham chiar în clipa aceea. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi-l prinse de umăr pe copilot, în timp ce se pregătea să iasă din cabină.

— Suntem pe pilotul automat, Christopher, zise el, când bărbatul mai tânăr se ridică şi-şi aranjă căştile. Mă duc să-mi fac plimbarea de la răsăritul soarelui.

Christopher se uită la el, îşi linse buzele, apoi zise:

— N-am impresia că răsare soarele, domnule căpitan.

— Peste o oră sau două. Mă duc să văd dacă s-a trezit cineva.

— Bine. Dacă s-a trezit, transmite-i salutări din partea lui Chris.

Rayford dădu din cap. În timp ce deschidea uşa, Hattie Durham năvăli peste el.

— Nu-i nevoie să baţi, zise bărbatul. Tocmai ieşeam.

Stewardesa-şefă îl trase în coridor, dar în atingerea ei nu fusese nici urmă de pasiune. Degetele ei se înfipseseră ca nişte gheare în antebraţul lui, iar trupul ei tremura în întuneric.

— Hattie…

Femeia îl trase către bucătărie, apropiindu-şi faţa de a lui. Dacă n-ar fi fost vizibil îngrozită, bărbatul s-ar fi bucurat de

apropierea ei şi ar fi îmbrăţişat-o. Genunchii femeii tremurau, în timp ce încerca să-i vorbească, iar glasul îi era doar un geamăt strident.

— Lipsesc oameni, reuşi ea să şoptească, lipindu-şi capul de pieptul lui.

O prinse de umeri şi încercă s-o împingă, dar ea se lupta să rămână lângă el.

— Ce vrei să spui?

Femeia plângea în hohote, pierzându-şi complet controlul.

— O mulţime de oameni! Au dispărut, pur şi simplu!

— Hattie, ăsta-i un avion mare. S-au dus la toaletă sau…

Femeia îşi trase capul, astfel încât să-i poată vorbi la ureche.

În ciuda plânsului, se străduia să se facă înţeleasă:

— Am fost peste tot. Îţi spun că lipsesc zeci de oameni!

— Hattie, e încă întuneric. O să-i găsim…

— Nu-s nebună! Du-te singur să vezi! Au dispărut oameni din diferite locuri din avion.

— E o glumă! S-au ascuns, ca să…

— Ray! Pantofii, şosetele, hainele, totul a rămas în urma lor. Doar oamenii au dispărut!

Hattie se desprinse din strânsoarea lui şi îngenunche, plângând, într-un colţ. Rayford voia s-o liniştească, s-o ajute sau să-l cheme pe Chris să meargă cu el prin avion. Dorea, mai mult decât orice, să creadă că femeia înnebunise. Era evident că ea credea cu adevărat că dispăruseră oameni.

Visase cu ochii deschişi în cabină. Acum dormea? Îşi muşcă buzele şi tresări, simţind durerea. Deci era treaz. Se duse la clasa întâi, unde o femeie în vârstă stătea uluită, în lumina slabă de dinaintea zorilor, cu puloverul şi pantalonii soţului ei în mână.

— Ce naiba? zise ea. Harold, unde eşti?

Rayford examină restul compartimentului de la clasa întâi. Cei mai mulţi pasageri dormeau, inclusiv un tânăr de la fereastră, cu laptop-ul pe măsuţă. Dar mai multe scaune erau goale. În timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina slabă, voi să se ducă spre scară. Dar femeia în vârstă îl strigă:

— Domnule, soţul meu…

Rayford duse un deget la buze şi şopti:

— Ştiu. Îl vom găsi. O să-l aduc înapoi!

„Ce aiureală!” gândi el, în timp ce cobora, dându-şi seama că Hattie se afla chiar în spatele lui. „Îl vom găsi!”

Hattie îl prinse de umăr, iar el încetini pasul.

— Să aprind lumina?

— Nu, şopti el. Cu cât ştiu pasagerii mai puţin, cu atât mai bine.

Rayford şi-ar fi dorit să fie mai puternic, să aibă răspunsuri, să fie un exemplu pentru echipaj, pentru Hattie. Dar, când ajunse la nivelul inferior, ştia că restul zborului va fi un haos. Era la fel de speriat ca orice om de la bordul avionului. În timp ce privea scaunele, aproape că fu cuprins de panică. Se ascunse într-o nişă, din spatele peretelui despărţitor, şi-şi trase o palmă zdravănă peste obraz.

Nu era nicio glumă, niciun truc, niciun vis! Se întâmpla ceva teribil şi nu avea unde să fugă. O să fie destulă zăpăceală şi groază şi dacă nu-şi pierdea cumpătul. Nu-l pregătise nimeni pentru o asemenea situaţie şi va fi cel la care vor căuta cu toţii ajutor. De ce? Ce trebuia să facă?

Mai întâi un pasager, apoi altul, ţipară când îşi dădură seama că vecinul de scaun lipsea, dar că hainele rămăseseră acolo. Ţipau, răcneau, se ridicau de pe scaune. Hattie îl prinse pe Rayford din spate, strângându-l atât de tare, că abia mai putea să respire.

— Rayford, ce se întâmplă?

Îi desprinse mâinile şi se întoarse spre ea.

— Hattie, ascultă-mă! Nu ştiu mai mult decât tine. Trebuie să liniştim oamenii şi să ajungem la sol. O să fac un fel de anunţ, iar tu şi echipa ta aveţi grijă să stea toţi pe scaune. E în regulă?

Femeia dădu din cap, dar nu arăta de parcă ar fi fost „în regulă”. În timp ce trecu pe lângă ea, grăbindu-se spre cabină, o auzi ţipând. „Dacă aşa vrea să calmeze pasagerii…”, se gândi el, în timp ce se întorcea. O văzu în genunchi, pe coridor. Ţinea un sacou, o cămaşă şi o cravată de uniformă, toate intacte. Pantalonii zăceau la picioarele ei. Hattie ridică sacoul spre lumina slabă şi citi numele de pe ecuson.

— Toni! se văicări ea. Toni a dispărut!

Rayford îi smulse hainele şi le înghesui dincolo de peretele despărţitor. O apucă pe Hattie de cot şi o trase din raza vizuală a pasagerilor.

— Hattie, mai avem câteva ore până la aterizare! Nu ne putem descurca dacă avionul e plin cu isterici. O să fac un anunţ, dar tu trebuie să-ţi faci treaba! Eşti în stare?

Femeia dădu din cap, privind în gol. O obligă să se uite la el.

— Vrei să-ţi faci treaba?

Femeia dădu iarăşi din cap, apoi întrebă:

— Rayford, o să murim?

— Nu. Sunt convins că n-o să murim.

Dar nu era sigur de nimic. De unde era să ştie? Ar fi făcut mai bine faţă unui incendiu la motor, ba chiar şi unei coborâri necontrolate. Şi o prăbuşire în ocean ar fi fost mai bună. Cum să-i ţină pe oameni potoliţi în mijlocul unui coşmar?

Acum, luminile stinse făceau mai mult rău decât bine şi se bucură că putea să-i dea lui Hattie o sarcină precisă.

— Nu ştiu ce o să le spun, dar aprinde lumina, ca să vedem bine cine a rămas şi cine a dispărut, apoi le vei cere declaraţii vizitatorilor acelora din străinătate.

— De ce?

— Tu fă ce-ţi spun! Pregăteşte formularele!

Rayford nu ştia dacă făcea bine lăsând-o pe Hattie să aibă grijă de pasageri şi de echipaj. În timp ce fugea pe scări, văzu o altă stewardesă ieşind în coridor, plângând. În momentul acela, sărmanul Christopher, aflat în cabină, era singurul din avion care nu ştia ce se petrece. Lucrurile stăteau şi mai rău. Rayford îi spusese lui Hattie că nu ştia ce se întâmplă.

Adevărul era că ştia foarte bine. Irene avusese dreptate. El şi mulţi dintre pasagerii lui fuseseră lăsaţi pe pământ.

2

Cameron Williams se trezise când bătrâna din faţa lui îl strigase pe pilot. Acesta îi făcuse semn să tacă, iar bătrâna se uitase în spate, la Buck. Reporterul îşi trecuse degetele prin părul blond, lung, şi se străduise să zâmbească.

— Aveţi necazuri, doamnă?

— E vorba de Harold al meu, zise ea.

Buck îl ajutase pe bătrân să-şi pună jacheta din stofă de lână şi pălăria de fetru în dulapul de deasupra capului, când urcaseră la bord. Harold era un domn scund, cu pantofi ieftini, pantaloni cafenii şi o vestă pestriţă, peste o cămaşă cu cravată. Avea chelie şi Buck se gândise că o să-şi pună din nou pălăria, când o să înceapă să sufle aerul condiţionat.

— Are nevoie de ceva?

— A dispărut!

— Vă rog?

— A dispărut!

— Sunt convins că s-a dus la baie în timp ce dormeaţi.

— Vrei să verifici? Ia şi o pătură.

— De ce, doamnă?

— Pentru că a plecat în pielea goală. E un om religios şi va fi foarte stânjenit.

Buck îşi stăpâni un zâmbet, când observă expresia îndurerată a femeii. Trecu de funcţionarul care dormea pe scaunul de la margine, care depăşise limita băuturilor gratuite, apoi se aplecă să ia o pătură de la bătrână. Într-adevăr, hainele lui Harold se aflau aşezate cu grijă pe scaun, cu ochelarii şi aparatul auditiv deasupra. Cracii pantalonilor atârnau peste marginea scaunului, ajungând până la pantofi şi şosete. „Bizar, se gândi Buck. De ce a fost atât de grijuliu?” îşi aminti de un prieten din liceu, care avea o formă de epilepsie, ce-l făcea s-o ia razna, deşi părea perfect conştient. Se putea întâmpla să-şi scoată pantofii şi şosetele în public sau să iasă din baie fără haine…

— Soţul dumneavoastră suferea de epilepsie?

— Nu.

— Era somnambul?

— Nu.

— Mă întorc imediat.

Toaletele de la clasa întâi erau libere, dar când Buck se îndreptă spre scări, găsi mai mulţi pasageri pe coridor.

— Scuzaţi-mă, zise el, caut pe cineva.

— Cine nu caută? îi replică o femeie.

Buck îşi croi drum şi găsi cozi la toaletele de la clasa business şi turist. Pilotul trecu pe lângă el, fără să spună un cuvânt, iar Buck fu întâmpinat de stewardesa-şefă:

— Domnule, sunt obligată să vă rog să vă înapoiaţi la locul dumneavoastră şi să vă puneţi centura de siguranţă.

— Îl caut pe un...

— Toţi căutăm pe cineva, zise femeia. Sperăm să avem informaţii pentru dumneavoastră, în câteva minute. Acum vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

Femeia îl condusese spre scări, apoi trecuse pe lângă el, urcând câte două trepte deodată.

La jumătatea scării, Buck se întoarse şi privi toată scena. Era noapte, iar lumina de la cabina pilotului îl făcu să se înfioare. În tot avionul, oamenii ridicau haine şi spuneau sau răcneau că dispăruse cineva.

Într-un fel, ştia că nu visează. Simţea aceeaşi groază ca atunci când îşi aştepta moartea, în Israel. Ce să-i spună soţiei lui Harold: „Nu eşti singura. O mulţime de oameni şi-au lăsat hainele pe scaun”?

În timp ce se grăbea către locul lui, căuta în memorie ceva citit, văzut sau auzit despre vreo tehnologie care putea să scoată oamenii din hainele lor şi să-i facă să dispară dintr-un loc determinat. Cei care făcuseră chestia asta erau în avion? Aveau de gând să ceară vreo răscumpărare? Va urma un alt val de dispariţii? Va fi şi el victimă a acestuia? Unde va ajunge?

Se părea că frica pusese stăpânire pe avion. Trecu din nou peste vecinul de scaun, care continua să doarmă. Se ridică şi se aplecă peste speteaza scaunului din faţă.

— Se pare că lipsesc mulţi oameni, îi spuse el bătrânei.

Aceasta îl privi zăpăcită şi speriată, aşa cum se simţea şi Buck însuşi.

Abia se aşezase, când se auzi difuzorul, iar comandantul se adresă pasagerilor. După ce le ceru să se întoarcă la locurile lor, acesta explică:

— Voi cere însoţitoarelor de bord să verifice toaletele şi să se asigure că totul e în regulă. Apoi le voi cere să împartă formularele care se completează de către străinii care intră în ţară. Dacă lipseşte cineva din grupul dumneavoastră, vă rog să completaţi formularul în numele ei sau al lui şi să înşiraţi orice amănunt care vă trece prin minte, de la data naşterii până la descriere. Sunt convins că vă daţi cu toţii seama că avem de-a face cu o situaţie foarte dificilă. Formularele ne vor permite să ne dăm seama câte persoane lipsesc şi voi putea să transmit câte ceva autorităţilor. Domnul copilot Smith, va număra scaunele goale. Voi încerca să contactez Pan-Continental-ul. Trebuie să vă spun totuşi că locul în care ne aflăm ne permite să comunicăm cu solul doar extrem de greu şi cu mare întârziere. Chiar dacă suntem în era sateliţilor, ne aflăm în acest moment într-o zonă mărginaşă. De îndată ce voi afla ceva, vă voi anunţa. Între timp, vă rog să cooperaţi şi să vă păstraţi calmul.

Buck îl văzu pe copilot venind grăbit dinspre cabină, fără caschetă şi roşu la faţă. Fugi pe un culoar, apoi pe celălalt, uitându-se la fiecare scaun, în timp ce o însoţitoare de bord împărţea formulare.

Vecinul de scaun al lui Buck se trezi, mormăind, când o stewardesă îl întrebă dacă lipsea cineva din grupul său.

— Să lipsească? Nu. Din grupul meu fac parte doar eu.

Se ghemui din nou pe scaun şi adormi, netulburat.

***

Copilotul plecase doar de câteva minute, când Rayford auzi cheia învârtindu-se în broasca uşii cabinei. Christopher se trânti în scaunul lui fără a-şi pune centura de siguranţă şi-şi propti capul în mâini.

— Ce se întâmplă, Ray? întrebă el. Au dispărut mai mult de o sută de oameni, care au lăsat în urma lor doar hainele.

— Atât de mulţi?

— De parcă era mai bine dacă ar fi fost numai cincizeci! Cum naiba o să explicăm de ce am aterizat cu mai puţini pasageri decât am avut la plecare?

Rayford dădu din cap, manevrând radioul, încercând să prindă ceva, orice, din Groenlanda sau din vreo insulă uitată de lume. Dar erau prea departe ca să prindă chiar şi un post de ştiri, în cele din urmă, reuşi să ia legătura cu un Concorde, aflat la câteva mile, care se îndrepta în direcţia opusă. Îi făcu semn lui Christopher să-şi pună căştile.

— Aveţi suficient combustibil ca să ajungeţi în Statele Unite? îl întrebă celălalt pilot pe Rayford.

Acesta se uită la Christopher, care dădu din cap şi şopti:

— Suntem la jumătatea drumului.

— Putem să ajungem până la Aeroportul Kennedy, zise Rayford.

— Nici vorbă, îi răspunse celălalt. Nu aterizează nimeni în New York. Mai sunt deschise două piste în Chicago. Acolo ne ducem.

— Din Chicago venim. Nu pot ateriza la Heathrow?

— Nu. E închis.

— Paris?

— Omule, trebuie să te întorci de unde ai venit. Am părăsit Parisul acum o oră, am aflat ce se întâmplă şi am fost sfătuiţi să ne ducem direct la Chicago.

— Şi ce se întâmplă, Concorde?

— Dacă nu ştii, de ce ai deschis radioul, cerând ajutor?

— Am o situaţie deosebită, despre care n-aş vrea să vorbesc.

— Prietene, se întâmplă în toată lumea, n-ai aflat?

— Nu, n-am aflat. Spune-mi şi mie.

— Îţi lipsesc pasageri, nu-i aşa?

— Corect. Vreo sută.

— Oho! Noi am pierdut vreo cincizeci.

— Şi ce-ai făcut, Concorde?

— La început, am crezut că-i vorba de combustie spontană, dar ar fi rămas fum, reziduuri... Oamenii aceia au dispărut pur şi simplu. Singurul lucru cu care pot să compar dispariţia lor este *Star Trek,* în care oamenii se dematerializează şi se rematerializează, cuprinşi de raze din toate părţile.

— Aş dori să pot să le spun oamenilor mei că aceia pe care-i iubesc vor reapărea rapid şi întregi, aşa cum au dispărut.

— Ăsta nu-i cel mai rău lucru, Pan Heavy. Au dispărut oameni pretutindeni. Orly a pierdut controlorii de trafic aerian şi pe cei

de la sol. Unele avioane au pierdut aviatorii. În locurile în care este zi sunt mormane de maşini şi haos pretutindeni. Avioanele aterizează în fiecare aeroport important.

— Deci a fost ceva spontan.

— Pretutindeni s-a întâmplat simultan, acum vreo oră.

— Am sperat că-i ceva numai în legătură cu avionul nostru. Un gaz, o disfuncţionalitate…

— Credeai că-i ceva selectiv?

Rayford înţelese sarcasmul.

— Înţeleg ce vrei să spui, Concorde. Trebuie să recunosc că e ceva ce n-am mai văzut vreodată.

— Şi n-o să mai vezi. Îmi tot spun că-i un vis urât.

— Un coşmar.

— Da, dar nu este, nu-i aşa?

— Ce-o să le spui pasagerilor, Concorde?

— Nimic. Dar tu?

— Adevărul.

— Nu le poate face rău. Dar care-i adevărul? Ce ştim?

— Nimic.

— Ştii ce spun unii?

— Da, răspunse Rayford. Şi ar fi mai bine ca oamenii să fi fost duşi în ceruri, decât să fi făcut chestia asta vreo putere lumească, folosind cine ştie ce raze.

— Am auzit că toate ţările sunt afectate. Ne vedem în Chicago?

— Bine.

Rayford Steele se uită la Christopher, care începuse să modifice reglajele, ca să întoarcă aparatul enorm către Statele Unite.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă Rayford prin difuzor, nu putem să aterizăm în Europa. Ne întoarcem la Chicago. Suntem la jumătatea drumului spre destinaţia noastră iniţială, deci nu vom avea probleme cu combustibilul. Sper că asta vă va linişti puţin. Vă voi anunţa când vom fi suficient de aproape ca să puteţi folosi telefoanele. Până atunci, vă veţi face un serviciu dacă nu veţi încerca să le folosiţi.

***

După ce pilotul revenise cu informaţia că se întorceau în Statele Unite, Buck Williams fu surprins să audă aplauze în avion. Şocaţi şi speriaţi ca şi ceilalţi, cei mai mulţi pasageri erau din America şi voiau să se întoarcă la ceea ce le era familiar, crezând că, astfel, lucrurile se vor mai limpezi. Buck îl zgâlţâi pe omul de afaceri de lângă el:

— Îmi pare rău, prietene, cred că ar trebui să te trezeşti!

Individul se uită scârbit la Buck şi mormăi:

— Dacă nu ne prăbuşim, nu mă mai deranja!

***

Când Pan-Continental-ul 747 ajunse, în cele din urmă, în raza de comunicare prin satelit a Statelor Unite, pilotul Rayford Steele prinse un post de radio şi află despre efectele de până atunci ale dispariţiilor de oameni de pe toate continentele. Liniile de comunicaţii fuseseră întrerupte. Printre cei care se volatilizaseră erau mulţi oameni din serviciile medicale şi tehnice. Toate birourile de servicii publice se aflau în stare de alertă, încercând să rezolve nenumăratele tragedii. Rayford îşi aminti de dezastrul de la metroul din Chicago, petrecut cu ani în urmă, şi de faptul că poliţia, spitalele şi pompierii îşi mobilizaseră toţi oamenii. Îşi imagină aceeaşi catastrofă, multiplicată de mii de ori.

Chiar şi vocile reporterilor erau pline de groază, deşi se străduiau s-o ascundă. Fuseseră date toate explicaţiile posibile, dar predominau sfaturile practice. Oamenii doreau să afle de la ştiri informaţii simple despre modul în care puteau să ajungă unde doreau şi cum să ia legătura cu cei dragi, ca să ştie dacă mai trăiau. Rayford fu instruit să folosească un model de trafic multistatal, care-i permitea să aterizeze la O’Hare într-un moment precis. Doar două piste rămăseseră deschise şi se părea că toate avioanele mari din ţară se îndreptau într-acolo. Mii de oameni muriseră în urma prăbuşirilor de avioane şi a ciocnirilor de maşini. Echipele de urgenţă se străduiau să elibereze şoselele şi căile ferate, cu toată grija lucrătorilor pentru cei din familiile lor şi pentru colegii de lucru, care dispăruseră. Un reporter spuse că lipseau atât de multe taxiuri din garajele companiei de profil din O’Hare, că s-a apelat la

voluntari, ca să aducă înapoi maşinile care continuaseră să meargă, având pe scaunul şoferului doar hainele acestuia.

Maşinile conduse de oameni care dispăruseră brusc scăpaseră, bineînţeles, de sub control. Cea mai grea sarcină a echipelor de urgenţă era să afle cine dispăruse, cine fusese ucis şi cine fusese rănit, iar apoi să comunice informaţiile supravieţuitorilor.

Când Rayford ajunse suficient de aproape ca să poată lua legătura cu tumul de control din O'Hare, ceru să i se facă legătura cu telefonul lui de acasă. Îi râseră în nas:

— Ne pare rău, domnule comandant, dar liniile telefonice sunt defecte, iar personalul societăţilor telefonice e împuţinat, încât tot ce poţi să speri este să obţii ton şi să foloseşti un telefon care să reformeze automat numărul.

Rayford îşi anunţă pasagerii despre dimensiunile fenomenului şi-i rugă să rămână liniştiţi:

— Nu putem face nimic aici, în avion, care să schimbe situaţia! Plănuiesc să vă duc la sol cât mai iute posibil, ca să puteţi primi nişte răspunsuri şi, sper, ajutor.

***

Telefonul prins pe spatele scaunului din faţa lui Buck Williams nu avea mufele externe pe care le aveau majoritatea telefoanelor. Buck îşi imaginase că liniile aeriene Pan-Continental vor înlocui destul de repede relicvele acelea, ca să evite reclamaţiile utilizatorilor de calculatoare. Dar, presupuse Buck, în interiorul telefonului conexiunile erau standard şi, dacă putea ajunge la ele fără să strice telefonul, ar fi putut conecta modem-ul calculatorului direct la linia de comunicaţii. Telefonul lui mobil nu funcţiona la altitudinea aceea.

În faţa lui, soţia lui Harold se zguduia de plâns, cu faţa ascunsă în mâini. Funcţionarul de lângă Buck sforăia. Înainte să se îmbete în halul acela, imediat după decolare, spusese ceva despre o şedinţă importantă, în Scoţia. Va avea o mare „surpriză” la aterizare!

Peste tot, în jurul lui Buck, oamenii plângeau, se rugau sau vorbeau. Însoţitoarele de bord ofereau gustări şi băuturi, dar puţini le acceptau. Deşi ar fi preferat un scaun lângă coridor, ca să aibă mai mult loc pentru picioare, Buck era acum încântat că

se afla parţial ascuns, lângă fereastră. Scoase din husa laptopului o trusă de scule, pe care nu se aşteptase să le folosească vreodată, şi se apucă să meşterească la telefon.

Dezamăgit că nu găsise o mufă de conectare nici în interiorul carcasei, se decise să facă pe electricianul amator. „Liniile telefonice folosesc de obicei fire de aceeaşi culoare”, se gândi el, apoi deschise calculatorul şi tăie firul care ducea la conector. Apoi tăie firul din interiorul telefonului şi îndepărtă stratul protector din cauciuc. Cele patru fire interioare, atât cele ale telefonului, cât şi cele din calculator, arătau asemănător. Le legă între ele, în câteva minute.

Buck tastă repede un mesaj către redactorul-şef, Steve Plank, aflat în New York, arătându-i unde se îndrepta. „O să transmit tot ce ştiu, dar sunt convins că va fi una dintre multele poveşti asemănătoare între ele. Dar va fi gata într-un minut după ce se va întâmplă ceva. Nu ştiu dacă-ţi va folosi la ceva. Mi-a trecut prin minte, Steve, că s-ar putea să fii printre cei dispăruţi. N-am de unde să ştiu. Cunoşti adresa mea de e-mail. Spune-mi dacă mai eşti printre noi”.

Memoră notiţa şi o transmise prin modem, spre New York, în timp ce-şi vedea de scris. Pe partea de sus a ecranului, un indice de funcţionare apărea la fiecare douăzeci de secunde, informându-l că legătura cu magistrala de date funcţiona. Continuă să lucreze.

Stewardesa-şefă îl întrerupse după câteva pagini de consemnare a gândurilor şi trăirilor lui:

— Ce naiba faci aici? întrebă femeia, văzând firele ce legau telefonul de laptop. Nu pot să te las să faci aşa ceva!

Buck se uită la numele de pe ecusonul ei şi îi zise:

— Ascultă, frumoasă Hattie, ne aflăm sau nu aproape de sfârşitul lumii?

— Nu mă luaţi aşa, domnule! Nu vă pot lăsa să distrugeţi bunurile liniilor aeriene!

— Nu stric nimic! Am adaptat instalaţia ţinând cont de prezenta stare de urgenţă. Sper să stabilesc astfel o legătură, pentru că nimic altceva nu funcţionează.

— Nu vă pot permite să faceţi asta.

— Hattie, pot să-ţi spun ceva?

— Doar că veţi face telefonul la fel cum l-aţi găsit.
— O să-l fac.
— Acum.
— Asta nu!
— Nu asta voiam să aud.
— Te înţeleg, dar te rog să mă asculţi.
Bărbatul de lângă Buck se uită la el, apoi la Hattie. Înjură, apoi îşi puse o pernă peste urechea dreaptă, apăsând-o pe cea stângă de spătarul scaunului.
Hattie scoase o listă din buzunar şi găsi acolo numele lui Buck.
— Domnule Williams, mă aştept să cooperaţi. Nu vreau să-l deranjez pe pilot cu asemenea probleme.
Buck se întinse şi o prinse de mână. Femeia tresări, dar nu-şi trase mâna.
— Putem să stăm de vorbă? Doar un minut.
— N-o să mă răzgândesc, domnule. Acum vă rog să mă lăsaţi, am un avion plin cu oameni speriaţi.
— Nu eşti şi tu unul dintre ei? întrebă el, continuând s-o ţină de mână.
Hattie îşi muşcă buzele şi dădu din cap.
— Nu ţi-ar plăcea să iei legătura cu cineva? Dacă treaba asta merge, pot să iau legătura cu oameni care ar putea să telefoneze, să-ţi anunţe familia că eşti bine, chiar să-ţi transmită un mesaj. N-am distrus nimic şi promit să las lucrurile aşa cum le-am găsit.
— Poţi s-o faci?
— Pot.
— Şi o să mă ajuţi?
— În orice privinţă. Dă-mi numele şi numerele de telefon. O să le trimit o dată cu ceea ce vreau să transmit la New York şi o să insist să dea cineva telefon pentru tine, iar apoi să mă anunţe. Nu pot garanta că o să reuşesc sau că o să primesc vreun răspuns, dar o să încerc.
— Ţi-aş fi recunoscătoare.
— Şi o să mă aperi de orice însoţitoare de bord prea zeloasă?
Hattie reuşi să zâmbească:
— S-ar putea să vrea şi alţii să-i ajuţi.

— E o chestie de durată. Ţine-i pe ceilalţi departe de mine, iar eu o să-mi dau toată osteneala.

— Ne-am înţeles, răspunse ea, părând tulburată.

— Hattie, ai făcut ceea ce trebuia. Într-o situaţie ca aceasta, e normal să te gândeşti un pic şi la tine. Asta fac şi eu.

— Suntem cu toţii în aceeaşi barcă, domnule. Iar eu am responsabilităţi.

— Trebuie să recunoşti că, atunci când oamenii dispar, unele reguli nu prea îşi mai au rostul…

***

Rayford Steele stătea, cenuşiu la faţă, în cabină. La o jumătate de oră după ce luase legătura cu aeroportul din Chicago, la spusese pasagerilor tot ceea ce ştia. Dispariţia simultană a milioane de oameni de pe tot globul provocase un haos inimaginabil. Le mulţumise tuturor pentru că rămăseseră calmi şi evitaseră istericalele, cu toate că fusese informat că la bordul avionului se aflau doctori care distribuiau pastile cu valium ca pe bomboane.

Rayford fusese sincer, pentru că aşa era el. Îşi dădea seama că le spusese oamenilor mai mult decât le-ar fi spus dacă ar fi pierdut un motor, dispozitivele hidraulice sau chiar trenul de aterizare. Le spusese deschis că s-ar putea ca, după ce vor ajunge acasă, să descopere că rudele lor au căzut victime tragediilor provocate de dezastru.

Se gândi că ar trebui să fie mulţumit că se aflase în zbor când avuseseră loc evenimentele. „Ce haos trebuie să fie la sol!”

Aici, în adevăratul sens al cuvântului, erau deasupra tuturor problemelor. Lipseau oameni de peste tot. Dar, exceptând reducerea echipajului prin dispariţia a trei membri, pasagerii nu avuseseră de suferit, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers cu maşina sau dacă printre cei dispăruţi ar fi fost el şi Christopher.

În timp ce reducea înălţimea, la mai multe mile distanţă de O’Hare, începură să se vadă consecinţele tragediei. Avioane din toată ţara fuseseră redirecţionate spre Chicago. Aterizările fuseseră organizate pe baza rezervelor de combustibil. Rayford trebuia să aibă prioritate, după ce zburase peste ţărmul de est, iar, mai înainte, peste Atlantic, până să se întoarcă. Rayford nu obişnuia să comunice cu tumul de control până nu ateriza, dar

controlorul de trafic îi recomandase să păstreze legătura. Fusese informat că vizibilitatea era excelentă, în ciuda fumului provenit de la accidentele de la sol, dar că aterizarea va fi riscantă şi grăbită, din cauză că pistele erau pline de avioane. Erau înşirate pe fiecare parte, până la capăt. Fiecare terminal era plin; era folosit orice fel de mijloc de transport. Pasagerii erau luaţi cu autobuzul de la capătul pistei şi duşi la terminal.

Dar lui Rayford i se spuse că s-ar putea ca oamenii lui să fie siliţi să meargă pe jos. Tot personalul rămas fusese chemat la serviciu, dar era ocupat cu îndrumarea avioanelor spre zonele sigure. Puţinele autobuze şi camioane fuseseră rezervate pentru handicapaţi, bătrâni şi echipaje. Rayford transmise că echipajul său va merge pe jos.

Pasagerii anunţaseră că nu puteau folosi telefoanele. Hattie Durham îi spusese că un pasager mai ingenios, de la clasa întâi, reuşise să-şi conecteze laptop-ul la telefon şi scrisese mesaje, în timp ce forma şi reforma automat numărul de New York. Dacă linia funcţiona, individul avea să primească legătura.

***

În momentul în care avionul începuse să coboare spre Chicago, Buck primise un mesaj scurt, care-l anunţa să-şi descarce celelalte mesaje primite. Tocmai când Hattie anunţa că trebuia oprite toate aparatele electrice.

Cu o agerime pe care nu ştia că o are, Buck apăsă iute pe tastele necesare, completă toate mesajele, le încarcă şi le transmise în câteva secunde. Exact când aparatul său ar fi interferat cu comunicaţiile de zbor, închise transmisia, trebuind să mai aştepte pentru a căuta prin fişierele cu ştiri de la prieteni, colegi şi rude.

Înainte de pregătirile de aterizare, Hattie alergă la Buck.

— Ai primit ceva?

Bărbatul clătină din cap, scuzându-se.

— Mulţumesc că ai încercat, zise ea şi începu să plângă.

— Hattie, spuse el, prinzând-o de mână, toţi o să mergem azi acasă şi o să plângem. Dar acum opreşte-te! Scoate-ţi pasagerii din avion şi fii mulţumită că ai reuşit să faci asta.

— Domnule Williams, zise ea printre sughiţuri, ştiţi că am pierdut o mulţime de bătrâni, dar nu pe toţi. Am pierdut şi

oameni între două vârste, dar nu pe toţi. Şi am pierdut mulţi oameni de vârstă dumneavoastră şi a mea, dar nu pe toţi. Am pierdut chiar şi câţiva adolescenţi.

Buck se uită la ea. Unde voia să ajungă?

— Domnule, am pierdut toţi copiii din avion.

— Câţi erau?

— Mai mult de zece. Dar toţi?! N-a rămas niciunul!

Bărbatul de lângă Buck se ridică şi se uită la soarele acelui sfârşit de dimineaţă, care ardea prin fereastră.

— Ce naiba tot spui? întrebă el.

— Suntem pe cale să aterizăm în Chicago, îl lămuri Hattie. Trebuie să plec.

— Chicago!?

— Nu cred că ai vrea să ştii de ce, zise Buck.

Individul se aplecă peste Buck ca să se uite pe fereastră; mirosul de alcool din respiraţia lui îl sufocă pe Buck.

— Ce s-a întâmplat, a început războiul? O revoltă? Ce anume?

Avionul cobori sub plafonul de nori, iar pasagerii putură să vadă zona oraşul Chicago. Foc. Maşini ieşite de pe şosea, ciocnite între ele şi de parapete. Avioane zdrobite de sol. Vehicule ale pompierilor, cu girofarurile în funcţiune, croindu-şi drum printre rămăşiţe.

Când se văzu aeroportul, fu limpede că nu vor ajunge acolo prea curând. Erau acolo avioane cât vedeai cu ochii, unele zdrobite, arzând, altele îngrămădite în şir. Oamenii mergeau pe iarbă şi printre vehicule, către terminal. Căile de acces care duceau către aeroport arătau aşa cum fuseseră în timpul marilor viscole, numai că, în acel moment, nu era zăpadă.

Buldozere şi macarale se străduiau să elibereze căile care ajungeau în faţa terminalelor, pentru ca maşinile să poată circula, dar operaţiunea putea dura ore, chiar zile. Un şuvoi de oameni ieşea încet din clădirea imensă a terminalului şi se strecura printre maşinile nemişcate. Oamenii mergeau, mergeau, mergeau, căutând un taxi. Buck începu să se gândească la modul în care se va descurca. Trebuia, cumva, să iasă din zona aceea aglomerată. Numai că urma să se îndrepte spre ceva şi mai rău: spre New York.

***

— Doamnelor şi domnilor, anunţă Rayford, vreau să vă mulţumesc pentru felul în care aţi cooperat cu noi astăzi. Ni s-a cerut să aterizăm pe singura pistă potrivită pentru dimensiunile avionului, apoi să rulăm la sol până la o zonă deschisă, aflată la două mile de terminal. Trebuie să vă cer să folosiţi toboganul nostru gonflabil, pentru că nu putem să tragem la o poartă. Dacă nu puteţi merge pe jos până la terminal, vă rog să rămâneţi în avion şi vom trimite pe cineva să vă ia.

Nu mai urmară mulţumirile pilotului adresate pasagerilor pentru că aleseseră Pan-Continental-ul, nici clasicul „sper că ne veţi alege şi data viitoare când veţi zbura”. Le reaminti să stea pe scaune, să-şi pună centura de siguranţă, până se va stinge semnalul, pentru că ştia că va fi cea mai dificilă aterizare făcută în ani de zile. Ştia că putea s-o facă, dar nu mai aterizase de mult timp printre alte avioane.

Rayford îl invidia pe individul de la clasa întâi, care comunicase prin modem. Dorea cu disperare să-i sune pe Irene, Chloe şi Ray junior. Pe de altă parte, exista posibilitatea de a nu mai vorbi niciodată cu ei.

3

Hattie Durham şi cei rămaşi din echipa ei îi îndemnau pe pasageri să citească instrucţiunile de siguranţă, aflate în buzunarul fiecărui scaun. Mulţi se temeau că nu vor fi în stare să sară şi să alunece pe tobogan, mai ales cu bagajele de mână. Li se spuse să-şi scoată pantofii şi să sară pe tobogan. Apoi membrii echipajului le vor arunca pantofii şi bagajele. Mai fură sfătuiţi să nu aştepte în terminal bagajele din cală. Acestea aveau să le fie trimise mai târziu, acasă. Dar nu se ştia când.

Buck Williams îi dădu lui Hattie cartea sa de vizită şi-i ceru numărul de telefon „pentru cazul în care voi da de rudele tale înaintea ta”.

— Lucrezi la *Global Weekly*? Nu ştiam, zise ea.

— Şi tu voiai să mă pedepseşti pentru că mă jucam cu telefonul!

Femeia încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău, spuse Buck. N-am fost amuzant. Nu te mai reţin.

Deoarece călătorise întotdeauna fără să-şi facă griji în această privinţă, Buck nu avea bagaje în cală. Nu avusese niciodată, nici măcar pe zborurile internaţionale. Când deschise dulapul de deasupra, ca să-şi ia geanta de piele, găsi pălăria şi jacheta bătrânului deasupra ei. Soţia lui Harold se uita la Buck, cu ochii holbaţi, cu fălcile încleştate.

— Doamnă, zise el liniştit, doriţi lucrurile astea?

Cu tristeţe, femeia luă recunoscătoare pălăria şi haina şi le strânse la piept, ca şi cum n-ar fi vrut să le mai dea drumul niciodată. Spuse ceva, dar Buck nu înţelese ce. Acesta o rugă să repete.

— Nu pot să sar din avion, zise bătrâna.

— Rămâneţi aici. Vor trimite pe cineva după dumneavoastră.

— Dar va trebui să sar şi să alunec pe chestia aia?

— Nu, doamnă. Cred că vor aduce un fel de lift.

Buck îşi aşeză cu grijă laptop-ul şi servieta printre haine. Îşi trase fermoarul şi se grăbi să ajungă în fruntea şirului, dornic să

le arate celorlalţi cât de uşoară era coborârea. Îşi aruncă mai întâi pantofii şi se uită după ei, cum cad pe pistă. Apoi îşi strânse geanta la piept, făcu rapid un pas şi-şi întinse picioarele în faţă.

Ateriză, plin de entuziasm, nu în fund, ci pe umăr, ceea ce îl făcu să ajungă cu picioarele deasupra capului. Căpătase viteză şi ajunsese jos cu centrul de greutate în faţă. Forţa centripetă îi împinse picioarele desculţe spre sol şi-i ridicase torsul, într-un fel de salt care aproape că-l făcu să-şi proptească faţa de ciment. În ultima clipă, ţinând geanta de parcă viaţa i-ar fi depins de ea, îşi trase capul în jos şi se propti în ceafă, nu în nas. Se grăbi să spună că n-are nimic, dar se frecă la ceafă şi dădu de sânge. Nu era o chestie serioasă, doar o zgârietură. Îşi puse iute pantofii şi începu să alerge către terminal, mai mult din cauză că se simţea stânjenit.

Ştia că nu mai avea de ce să se grăbească, după ce va ajunge la terminal.

***

Rayford, Christopher şi Hattie fuseseră ultimii care au coborât din 747. Înainte să debarce, se asiguraseră că toţi cei apţi coborâseră pe tobogan şi că infirmii şi bătrânii fuseseră transportaţi cu autobuzul. Şoferul autobuzului insistase ca echipajul să vină cu el şi cu ultimii pasageri, dar Rayford refuză.

— Nu pot să trec pe lângă pasagerii mei, care merg pe jos, zise el. Cum ar părea asta?

— Fă cum crezi, comandante, îi răspunse copilotul. Te superi dacă eu îi accept oferta?

— Vorbeşti serios?

— Nu-s plătit şi pentru asta.

— Nu-i vina companiei aeriene. Chris, nu poţi să faci aşa ceva!

— Pe naiba nu pot! Până o să ajungi acolo, o să regreţi că n-ai acceptat oferta.

— Va trebui să menţionez asta în raport.

— Milioane de oameni dispar din senin iar mie ar trebui să-mi pese că-mi faci raport că merg cu maşina, în loc să merg pe jos? Ne vedem mai târziu, Steele.

Rayford clătină din cap şi se întoarse spre Hattie:

— Poate ne mai vedem. Dacă poţi să ieşi din terminal, nu mă aştepta!

— Glumeşti? Dacă tu mergi pe jos, o să fac şi eu acelaşi lucru.

— Nu-i nevoie!

— După morala pe care i-ai făcut-o lui Smith? Merg pe jos!

— El e copilotul. Noi trebuie să coborâm ultimii de pe navă şi să fim primii care se oferă pentru misiunile de urgenţă.

— Atunci fa-mi favoarea de a mă considera un membru al echipajului tău! Nu ştiu să fac aparatul să zboare, dar asta nu înseamnă că nu simt, într-un fel, că-mi aparţine. Şi nu mă mai trata ca pe o puştoaică!

— N-am făcut niciodată aşa ceva. Ţi-ai luat lucrurile?

Hattie trăgea valiza ei pe rotile, iar Rayford îşi căra servieta de pilot, din piele. Deşi era un drum lung, refuzară de mai multe ori ofertele de a merge cu maşini care transportau bolnavi. În timpul drumului, trecură pe lângă pasageri din zborul lor. Mulţi îi mulţumiră lui Rayford; acesta nu înţelegea pentru ce. Probabil pentru că nu se lăsase cuprins de panică. Dar şi ei erau la fel de îngroziţi şi de şocaţi ca şi el.

Îşi astupau urechile, apărându-le de zgomotul avioanelor ce aterizau. Rayford încercă să calculeze cât va mai dura până va fi închisă şi pista aceea. Îşi imagina că nici pe cealaltă care mai funcţiona nu puteau să mai încapă multe avioane. Vor încerca să aterizeze pe şosele sau în câmp deschis? Şi cât de departe de oraşele mari vor găsi porţiuni de autostradă peste care să nu fie poduri? Se cutremură când se gândi.

În jur erau numai ambulanţe şi alte vehicule pentru intervenţii de urgenţă, ce încercau să ajungă la locurile accidentelor.

Ajuns în cele din urmă în terminal, Rayford văzu că se formaseră cozi imense la telefoane. Mulţi dintre cei care aşteptau erau furioşi şi răcneau la cei care formau la infinit numere de telefon. Barurile şi restaurantele aeroportului vânduseră deja toată mâncarea, iar ziarele şi revistele se terminaseră. Hoţii furau marfa din magazinele din care dispăruseră vânzătorii…

Rayford îşi dorea mai mult decât orice să stea jos şi să discute cu cineva despre ce era de făcut. Dar toţi cei pe care-i vedea – prieteni, cunoştinţe sau străini – încercau să-şi rezolve treburile.

O'Hare arăta ca o închisoare uriaşă, în care resursele erau pe cale de epuizare. Nu dormea nimeni, toţi se agitau, încercând să găsească vreo legătură cu exteriorul, să ia contact cu familia şi să iasă din aeroport.

La centrul de zbor, din subsolul clădirii, Rayford găsi cam aceeaşi atmosferă. Hattie îi spuse că vrea să încerce să dea telefon din hol şi că-l va căuta mai târziu, să vadă dacă vor găsi un taxi să meargă spre suburbii. Rayford ştia că erau puţine şanse să găsească vreun mijloc de transport şi nu se vedea mergând pe jos douăzeci de mile. Numai că hotelurile din zonă erau pline ochi.

În cele din urmă, un supraveghetor ceru ca aviatorii din centrul subteran să fie atenţi:

— Mai avem câteva linii sigure, vreo cinci. Nu ştiu până unde puteţi să primiţi legătura, dar e ultima voastră şansă. Nu au legătură cu liniile normale din aeroport, deci n-o să concuraţi cu telefoanele publice din terminal. Planificaţi-vă apelurile! Mai există un număr limitat de zboruri ale elicopterelor către spitalele din suburbii şi către secţiile de poliţie, iar voi sunteţi imediat după urgenţele medicale. Staţi la coadă pentru telefoane şi pentru zborurile spre suburbii. Până acum, n-am fost informaţi de anularea vreunui zbor, cu excepţia celor de azi. E responsabilitatea voastră să fiţi înapoi la timp pentru zborul următor sau să sunaţi şi să aflaţi cum stau lucrurile.

Rayford se aşeză la coadă, începând să simtă oboseala produsă de faptul că zburase prea mult timp, fiind tensionat din pricina faptului că nu ştia ce se întâmplase. Şi mai rău era sentimentul că ştia mai multe decât majoritatea oamenilor despre ce se întâmplase. Dacă avea dreptate, dacă era adevărat, nu trebuia să-i mai răspundă cineva când va suna acasă. În timp ce aştepta, un televizor de deasupra lui transmitea imagini ale haosului. De pretutindeni de pe glob soseau imagini cu mame care plângeau sau cu familii resemnate şi mărturii ale morţii şi ale distragerii. Zeci de reportaje prezentau martori care văzuseră cu ochii lor cum le dispăruseră persoanele iubite sau prietenii.

Rayford fu şocat de cazul unei femei care urma să nască la maternitate şi care se pomenise, subit, neînsărcinată. Doctorii

găsiseră doar placenta. Soţul femeii înregistrase dispariţia fătului, în timp ce filma pântecul umflat şi faţa plină de transpiraţie, bărbatul îi punea întrebări.

— Cum te simţi?

— Cum crezi că mă simt, Earl? Opreşte chestia aia!

— Ce speri?

— Să vii suficient de aproape, ca să-ţi dau un pumn.

— Îţi dai seama că peste câteva momente vom fi părinţi?

— Peste un minut o să fim divorţaţi!

Apoi se auziră ţipete, voci îngrozite, se văzură surori care alergau, un doctor... C.N.N.-ul reluase filmul cu încetinitorul, arătând cum, brusc, pântecele femeii se aplatizează.

— Acum, urmăriţi imaginile împreună cu noi, spuse crainicul, şi priviţi marginea stângă a ecranului, unde apare o asistentă care urmăreşte imaginea de la aparatul de supraveghere a inimii fătului. Acolo, vedeţi?

Derularea imaginilor fu oprită când pântecele gravidei se dezumflă.

— Uniforma asistentei stă încă, de parcă ar fi fost purtată de o persoană invizibilă. Dar femeia dispăruse deja. După o jumătate de secundă, iată ce s-a întâmplat.

Banda înaintă un pic, apoi se opri.

— Uniforma, ciorapii şi restul lucrurilor sunt împachetate şi aşezate peste pantofi.

Posturile locale de televiziune din toată lumea dădeau reportaje despre întâmplări bizare, mai ales din zone în care evenimentul avusese loc ziua sau la începutul dimineţii. C.N.N.-ul arăta, prin satelit, înregistrarea video în care un mire dispărea tocmai când punea inelul în degetul miresei. O firmă de servicii funerare din Australia anunţase că aproape toţi cei care asistau la o înmormântare dispăruseră, inclusiv cadavrul, în timp ce, de la o altă înmormântare, care avusese loc în acelaşi moment, dispăruseră puţini oameni, iar cadavrul rămăsese. Şi morgile anunţaseră dispariţii de cadavre. La o înmormântare, trei dintre purtătorii coşciugului se împleticiseră şi scăpaseră sicriul, pentru că dispăruseră ceilalţi trei purtători. Când ridicaseră sicriul, acesta era gol.

Rayford era al doilea la coada la telefon, dar ceea ce văzu pe ecran îl convinse că n-o să-şi mai vadă vreodată soţia. La un liceu creştin al unei misiuni din Indonezia, în timpul unui meci de fotbal, majoritatea spectatorilor şi toţi jucătorii, cu excepţia unuia, dispăruseră în mijlocul meciului, lăsând în urma lor ghetele şi uniformele pe gazon. Reporterul C.N.N.-ului anunţă că jucătorul supravieţuitor, cuprins de remuşcări, se sinucisese.

Dar fuseseră ceva mai mult decât remuşcări, îşi dădu seama Rayford. Jucătorul, elev la o şcoală creştină, ştiuse mai bine decât alţii care era adevărul. Înălţarea la Cer se produsese. Iisus se întorsese să-i ia pe cei ai Lui, iar băiatul nu făcea parte dintre aceştia. Când Rayford ajunse la telefon, lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Ai patru minute la dispoziţie, îi zise cineva.

Era mai mult decât avea nevoie. Robotul răspunse imediat. Fu impresionat când auzi vocea veselă a soţiei:

— Apelul dumneavoastră este important pentru noi. Vă rog să lăsaţi un mesaj, după semnal.

Rayford apăsă câteva butoane, ca să verifice mesajele înregistrate. Găsi trei sau patru fără importanţă, apoi, surprins, o auzi pe Chloe:

— Mămico? Tăticule? Sunteţi acolo? Aţi văzut ce se întâmplă? Sunaţi-mă de îndată ce puteţi! Am pierdut cel puţin zece studenţi şi doi profesori. Au dispărut toţi copiii studenţilor căsătoriţi. Raymie e bine? Sunaţi-mă!

Măcar ştia că fiica lui încă mai trăia. Dorea să-i vorbească.

Formă din nou numărul şi lăsă un mesaj pe propriul lui robot: „Irene? Ray? Dacă sunteţi acolo, ridicaţi receptorul. Dacă ascultaţi mesajul, aflaţi că sunt la O'Hare şi încerc să ajung acasă. O să dureze ceva timp, dacă nu pot să vin cu elicopterul. Sper să fiţi acasă."

— Gata, domnule comandant! îl grăbi cineva. Toţi avem telefoane de dat.

Rayford dădu din cap şi formă numărul de la căminul unde stătea fiica sa în Stanford. Primi mesajul enervant că numărul format nu putea fi apelat.

Rayford îşi strânse lucrurile şi-şi verifică scrisorile primite. Pe lângă reclamele obişnuite, găsi un plic din cânepă de Manila,

expediat de la el de acasă. Irene se ostenea să-i trimită prin poştă mici surprize, ca efect al lecturii unei cărţi despre căsătorie, despre care îi tot spusese că ar fi trebuit s-o citească şi el. Puse plicul în servietă şi o căută pe Hattie Durham. Nu mai simţea niciun fel de atracţie pasională pentru Hattie, dar se simţea obligat să se asigure că va ajunge acasă.

În timp ce stătea în mulţimea de lângă ascensor, auzi anunţul că existau locuri pentru opt piloţi într-un elicopter, pentru ruta Mount Prospect – Arlington Heights – Des Plaines. Rayford se grăbi către heliport.

— Mai ai vreun loc pentru Mount Prospect?

— Mda.

— Dar pentru Des Plaines?

— Poate, dacă individul apare în două minute.

— Nu-i un individ, ci o femeie, o însoţitoare de bord.

— Îmi pare rău. Numai piloţi.

— Şi dacă ai loc?

— Poate, dar n-o văd aici.

— Îi transmit un mesaj prin pager.

— Nu funcţionează.

— Lasă-mă o secundă! Nu pleca fără mine!

Pilotul elicopterului se uită la ceas şi-i zise:

— Trei minute. Plec la ora 13.00.

Rayford îşi lăsă bagajul pe jos, sperând că asta o să-l reţină pe pilot, dacă o să întârzie. Fugi pe scări, apoi pe coridor. Părea imposibil s-o găsească pe Hattie. Ridică un telefon de serviciu.

— Ne pare rău, nu putem trimite mesaje pentru pager.

— E o urgenţă, sunt comandant la Pan-Continental.

— Pe cine căutaţi?

— Pe Hattie Durham. Să se întâlnească, la K-17, cu echipajul.

— O să încerc.

Rayford se ridică pe vârful picioarelor, ca s-o vadă pe Hattie venind, iar aceasta apăru pe neaşteptate.

— Eram a patra la coadă, la telefonul din hol, zise ea, apărând lângă el. Ai avut mai mult succes?

— Putem să mergem cu elicopterul, dacă te grăbeşti.

În timp ce alergau pe scări, ea îi zise:

— Nu-i groaznic ce-a păţit Chris?

— Ce-i cu el?
— Chiar nu ştii?
Rayford vru să se oprească şi să-i spună să nu-l mai fiarbă. Asta-l enerva la cei de vârstă ei. Le plăcea să se joace de-a conversaţia. Lui îi plăcea să fie direct.
— Spune-mi despre ce-i vorba, zise el, părând mai exasperat decât intenţiona.
Când năvăliră pe uşă, elicea elicopterului le zburli părul, iar zgomotul îi asurzi. Valiza lui Rayford fusese deja urcată la bord. Rămăsese doar un loc liber. Pilotul se uită la Hattie şi clătină din cap. Rayford o apucă de mână şi o împinse înăuntru.
— N-o să meargă cu noi dacă depăşeşti greutatea!
— Ce greutate ai, păpuşă? întrebă pilotul.
— Cincizeci şi şapte de kilograme.
— Putem să ne descurcăm, îi zise pilotul lui Rayford. Dar nu răspund, pentru că n-are centură de siguranţă.
— Hai să mergem! strigă Rayford.
Îşi puse centura şi o luă pe Hattie în poală. O înconjură cu braţele. Se gândi la ironia sorţii: i se întâmplă exact ceea ce visase de săptămâni, dar nu se bucura, pentru că nu exista nimic excitant, nimic senzual. Se simţea jalnic. Era bucuros că putea s-o ajute, dar se simţea jalnic.
Hattie părea stânjenită. Rayford remarcă faptul că ea arunca priviri timide către ceilalţi şapte piloţi din elicopter, dar nimeni nu o băga în seamă. Dezastrul se întâmplase de curând şi existau prea multe necunoscute. Rayford avu impresia că auzi sau citi pe buzele cuiva” Christopher Smith”, dar nu putea să audă nimic în elicopterul plin de zgomot. Îi strigă în ureche lui Hattie:
— Ce-i cu Chris?
— L-au cărat pe lângă noi, în timp ce stăteam pe coridor. Era plin de sânge.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu, dar arăta rău!
— Cât de rău era?
— Cred că a murit. Se agitau în jurul lui, dar m-aş mira să mai trăiască.
Rayford clătină din cap. „Ce-o să urmeze?”

— A fost lovit de-o maşină? Autobuzul a avut un accident?

Ar fi fost o ironie a sorţii.

— Nu ştiu, răspunse femeia. Sângele părea să curgă de la mână, de la încheietură.

Rayford îl bătu pe pilot pe umăr.

— Ştii ceva despre copilotul Christopher Smith?

— De la Pan-Con?

— Da.

— El era sinucigaşul?

Rayford tresări.

— Nu cred! A avut loc o sinucidere?

— O mulţime, dar majoritatea printre pasageri. Singurul aviator despre care am auzit a fost un Smith de la Pan. Şi-a tăiat venele la încheieturile mâinilor.

Rayford îi privi în grabă pe ceilalţi, să vadă dacă recunoştea pe cineva. Nu cunoştea pe nimeni, dar unul dintre ei dădu trist din cap, pentru că auzise ce strigase pilotul, după care se aplecă spre el:

— Îl cunoşteai pe Chris Smith?

— Era secundul meu.

— Îmi pare rău.

— Ce ştii?

— Nu ştiu nimic sigur, dar se zvoneşte că a aflat că băieţii lui au dispărut, iar soţia lui a murit într-un accident de maşină.

Pentru prima oară, Rayford se simţi implicat personal în evenimente. Nu-l cunoscuse prea bine pe Smith. Îşi amintea vag că avea doi băieţi. Doi adolescenţi de vârste apropiate. Nu o întâlnise niciodată pe soţia lui. Dar să se sinucidă…! Trebuia şi el să facă asta? Nu, din moment ce Chloe rămăsese aici. Dar dacă va descoperi că Irene şi micul Ray dispăruseră, iar Chloe fusese ucisă? Pentru ce să mai trăiască?

Oricum nu trăise pentru ei, cel puţin în ultimele luni. Se jucase în închipuire cu fata pe care o ţinea acum în braţe, deşi nu mersese atât de departe încât s-o atingă, chiar dacă ea îl atingea deseori. Ar mai vrea să trăiască, dacă Hattie Durham ar fi rămas singura persoană de care să-i pese? Era deşteaptă, atrăgătoare şi frumoasă pentru vârsta ei. Aveau puţine lucruri în

comun. Îi era dor de soţia lui numai pentru că bănuia că ea dispăruse?

Nu exista pic de afecţiune în modul în care o ţinea în braţe pe Hattie Durham în momentul acela, nici în îmbrăţişarea ei. Amândoi erau prea speriaţi ca să le mai ardă de flirtat. Nu-i scăpă totuşi ironia sorţii: ultimul lucru la care visase cu ochii deschişi – înainte ca Hattie să-i anunţe dispariţiile – fusese de a-i face avansuri. De unde să ştie că, peste câteva ore, fata va sta în braţele lui şi că el nu va mai fi interesat de ea niciun pic?

Prima oprire a fost la Secţia de Poliţie Des Plaines. Hattie coborî acolo. Rayford o sfătui să ceară să fie dusă acasă de poliţie, dacă exista vreun echipaj disponibil. Cei mai mulţi se aflau la datorie, în zone cu blocaje de circulaţie, deci nu prea erau şanse de a găsi o maşină liberă.

— Locuiesc la o milă de aici, strigă Hattie, ca să fie auzită prin zgomotul elicopterului, în timp ce Rayford o ajuta să coboare. Pot să mă duc pe jos.

Îl îmbrăţişă iute, iar bărbatul simţi că ea tremura de spaimă.

— Sper că ai tăi sunt bine, zise ea. Să mă suni şi să-mi spui, da?

Rayford dădu din cap.

— Da? insistă ea.

— Da.

În timp ce se înălţau, o privi mergând prin parcare. Nu văzu niciun echipaj de poliţie, se întoarse şi începu să fugă, trăgând după ea valiza pe rotile. În timp ce elicopterul se îndrepta spre Mount Prospect, Hattie gonea deja către locuinţa ei.

***

Buck Williams fusese primul pasager care ajunsese la terminalul din O’Hare. Găsise acolo un adevărat balamuc. Niciunul dintre cei care stăteau la coadă la telefon nu-l lăsă să-şi conecteze modem-ul. Nu putea să-şi folosească nici telefonul mobil, aşa că fu silit să se ducă la clubul Pan-Con. Şi aici era haos, dar, în ciuda pierderii unor oameni, inclusiv prin dispariţia mai multor angajaţi chiar în timpul lucrului, se menţinuse totuşi o aparenţă de ordine. Însă şi aici oamenii stăteau la coadă la telefoane. I se spuse că avea voie să transmită faxuri sau să-şi conecteze modem-ul, când va găsi un aparat liber. În timp ce

aştepta, Buck porni din nou laptop-ul, apoi verifică mesajele pe care le înregistrase înainte de aterizare.

Primul era de la Steve Plank, redactorul-şef, şi fusese adresat întregului personal aflat pe teren:

„Stai acolo unde eşti! Nu încerca să vii la New York. E imposibil. Sună când poţi. Verifică-ţi regulat mesajele telefonice şi e-mail-ul. Păstrează legătura cu redacţia, dacă-i posibil. Avem destui oameni pentru a putea lucra. Vrem păreri personale şi materiale proaspete, oricâte poţi trimite. Nu suntem siguri că există linii de transport şi de comunicaţii între noi şi tipografii, nici dacă acolo există suficienţi lucrători. Dacă-i posibil, o să tipărim revista la timp.

Atenţie: să începi să te gândeşti la cauze. Armata? Ceva din cosmos? Ştiinţific? Spiritual? Până acum, ne-am ocupat îndeosebi de ceea ce s-a întâmplat.

Ai grijă de tine şi păstrează legătura cu noi.”

***

Al doilea mesaj era tot de la Steve, dar numai pentru Buck.

„Buck, ignoră mesajul general! Vino la New York cât de iute poţi, indiferent de cheltuieli! Desigur, rezolvă-ţi problemele de familie. Şi scrie orice experienţă sau gând, ca şi ceilalţi. Dar trebuie să-ţi îndrepţi toate eforturile spre ceea ce se află în spatele fenomenului. Ideile sunt ca personalităţile: fiecare are una.

Nu ştiu dacă o să ajungem la o concluzie, dar măcar vom cataloga toate posibilităţile rezonabile. Poate te întrebi de ce am nevoie de tine ca să faci asta. Am un motiv. Uneori cred că, din cauza poziţiei în care mă aflu, sunt singurul care cunosc unele lucruri; trei şefi de departamente redacţionale au de gând să prezinte ideile unor grupuri internaţionale care se întâlnesc în New York luna aceasta. Redactorul politic vrea să participe la o conferinţă din Manhattan, a naţionaliştilor evrei, conferinţă asupra necesităţii unui guvern al noii ordini mondiale. Nu ştiu dacă au vreo legătură cu problema, nici redactorul politic nu ştie. Redactorul pentru problemele religioase mi-a transmis ceva despre o conferinţă a evreilor ortodocşi. Nu sunt numai din Israel; se pare că vin din toată lumea şi că n-au de gând să pălăvrăgească despre manuscrisele de la Marea Moartă. Îi

încântă încă distrugerea Rusiei şi a aliaţilor ei – ştiu că tu crezi că a fost ceva supranatural, dar te iubesc şi aşa. Redactorul pentru problemele religioase crede că vor ajutor ca să reclădească Templul. S-ar putea să nu fie mare lucru sau să nu intereseze pe altcineva, în afară de redacţia pentru probleme religioase, dar am fost uimit de coincidenţă: ambele grupuri de evrei se întâlnesc aproape simultan, cam în acelaşi loc, pentru nişte probleme politice. Cealaltă conferinţă religioasă din oraş îi reuneşte pe conducătorii tuturor religiilor importante, de la cele tradiţionale la adepţii curentului New Age; vor discuta despre o religie universală. S-ar putea ca opiniile lor să coincidă cu cele ale naţionaliştilor evrei, nu? Am nevoie de creierul tău. Nu ştiu dacă va ieşi ceva din chestia asta.

Ştiu că lumea e preocupată de dispariţii. Dar trebuie să fim atenţi şi la restul lumii. Ştim că Naţiunile Unite urmează să organizeze o conferinţă internaţională pe probleme monetare, încercând să lămurească modul în care funcţionează chestia aia cu cele trei monede. Mie îmi place, dar sunt sceptic în privinţa folosirii unei monede unice, dacă nu-i vorba de dolar. Îţi imaginezi lumea de aici cumpărând cu mărci sau cu yeni? Presupun că-s cam provincial…

Toţi sunt îndrăgostiţi de tipul ăla Carpathia din România, care l-a impresionat atât de mult pe prietenul tău Rosenzweig. I-a pus într-o situaţie jenantă pe cei din camera superioară a Parlamentului din ţara sa, pentru că a fost invitat să vorbească la O.N.U., peste două săptămâni. Nimeni nu ştie cum de-a reuşit să obţină invitaţia, dar popularitatea lui internaţională îmi aminteşte de Walesa sau chiar de Gorbaciov. Îi mai ţii minte? Ha, ha!

Prietene, dă-ţi cuvântul că n-o să dispari! Din câte ştiu, am pierdut o nepoată şi doi nepoţi, o cumnată pe care n-o plăceam şi, probabil, şi alte rude îndepărtate. Crezi că se vor întoarce? Ei bine, să aflăm ce se află în spatele întregii poveşti! Dacă e să-mi exprim părerea, cred că va fi vorba de Dumnezeu ştie ce cerere de răscumpărare. Adică nu cred că oamenii care au dispărut sunt morţi. Ce naiba se va întâmpla cu sectorul asigurărilor de viaţă? Nu-s gata să cred în ceea ce scriu ziarele de scandal. Ştii că sunt gata să explice că extratereştrii ne-au venit de hac.

Vino încoace, Buck!”

4

Buck îşi apăsa pe ceafă o batistă înmuiată în apă rece. Rana încetase să mai sângereze, dar încă îl durea. Găsi un alt mesaj transmis prin poşta electronică şi tocmai se pregătise pentru a-l citi, când îl bătu cineva pe umăr.

— Sunt doctor. Să-ţi bandajez rana.

— Oh, e în regulă, iar eu…

— Lasă-mă să-mi văd de treabă, amice! Înnebunesc dacă nu fac ceva. Am trusa cu mine şi astăzi lucrez gratis. E o ofertă specială cu ocazia Înălţării la Cer.

— Cu ce ocazie?!

— Păi, cum ai numi ceea ce s-a întâmplat? întrebă doctorul, scoţând o sticlă şi pansament din servietă. Va fi o chestie rudimentară, dar sterilă. Ai SIDA?

— Poftim?

— Nu te supăra, e o întrebare de rutină. Dar HIV sau altceva la fel de amuzant? se interesă medicul, punându-şi mănuşile din cauciuc.

— Nu, răspunse Buck, iar în clipa următoare doctorul turnă dezinfectant pe tifon, apoi puse pansamentul pe ceafa julită a lui Buck.

— Au! mai uşor!

— Poartă-te ca un băiat mare! Doare mai puţin decât infecţia pe care ai fi putut-o face, mormăi doctorul, frecând rana, curăţând-o şi făcând sângele să curgă din nou. Va trebui să te rad un pic, ca să-ţi prind bandajul. Te simţi bine?

— Mda, sigur, zise Buck, cu ochii plini de lacrimi. Dar ce-ai spus despre înălţarea la Cer?

— Există o altă explicaţie mai potrivită? spuse doctorul, folosind scalpelul ca să-i radă părul.

O chelneriţă a clubului veni şi-i întrebă dacă nu voiau să continue operaţia într-o toaletă.

— Promit să fac curat, drăguţo, zise doctorul. Aproape că am terminat.

— Nu-i igienic şi trebuie să ne gândim şi la ceilalţi membri…

— De ce nu le dai ceva de băut şi nişte alune? O să descoperi că nu-i deranjează prea mult, într-o zi ca asta.

— Nu-mi place că-mi vorbiţi aşa!

Doctorul oftă şi-şi continuă treaba.

— Ai dreptate! Cum te cheamă?

— Suzie.

— Ascultă, Suzie, am fost grosolan şi-mi cer scuze. Bine? Acum lasă-mă să termin şi promit să nu mai fac altă operaţie în public!

Suzie plecă, clătinând din cap.

— Doctore, zise Buck, dă-mi o carte de vizită, ca să-ţi mulţumesc cum se cuvine!

— Nu-i nevoie, răspunse doctorul, strângându-şi lucrurile.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc. Ce voiai să spui cu Înălţarea la Cer?

— Îţi spun altă dată. Ţi-a venit rândul la telefon.

Buck n-ar fi vrut să întrerupă discuţia, dar nu putea renunţa la şansa de a lua legătura cu New York-ul. Încercă să formeze numărul direct, dar nu reuşi. Conectă modem-ul la telefon şi declanşă formarea automată a numărului, apoi se uită la mesajul primit de la secretara lui Steve Plank, mămoasa Marge Potter:

„Buck, ticălosule! Ca şi cum n-aş avea destulă treabă, mă pui să verific familia prietenei tale? Unde ai întâlnit-o pe această Hattie Durham? Poţi să-i spui că am dat de mama ei în vest, dar asta a fost înainte ca un potop, o furtună sau ceva de genul ăsta să fi distrus linia telefonică. E sănătoasă şi a fost încântată să afle că fiica ei n-a dispărut. Cele două surori sunt bine şi ele, zice mămica.

Eşti un scump că ajuţi oamenii, Buck. Steve spune că o să încerci să vii aici. M-aş bucura să te văd. Aici e groaznic. Până acum, am aflat de mai mulţi colegi care au dispărut; dar şi mai mulţi sunt cei despre care nu ştim nimic. Printre ei sunt unii din Chicago. Toţi redactorii s-au bucurat primind veşti de la tine. Sper că eşti bine şi mă rog să fii la fel în continuare. Ai observat că fenomenul i-a afectat doar pe inocenţi? Toţi cei despre care ştim că au dispărut sunt fie copii, fie vreo persoană foarte cumsecade. Pe de altă parte, unii oameni cu adevărat minunaţi

au rămas aici. Mă bucur că faci parte dintre ei, la fel şi Steve. Scrie-ne!”

***

Nu spunea nimic dacă reuşise să dea de urma tatălui sau a fratelui căsătorit al lui Buck. Se întrebă dacă omisiunea fusese intenţionată sau dacă Marge nu aflase încă nimic. Nepoata şi nepotul său dispăruseră, dacă era adevărat că nu supravieţuise niciun copil. Buck încercă din nou să obţină legătura cu biroul, dar reuşi doar să-şi conecteze computerul. Îşi transmise fişierele şi un mesaj grăbit despre aventurile prin care trecuse. În felul ăsta, sistemul de comunicaţii începea să intre în normal. Materialul trimis putea deja să fie prelucrat pentru publicarea în *Global Weekly.*

Închise şi-şi deconecta computerul, spre recunoştinţa celui care urma la coadă. Apoi se uită după doctor. Fără noroc. Marge spusese ceva despre inocenţi. Doctorul vorbise despre Înălţarea la Cer. Steve pălăvrăgise despre extratereştri. Dar cum să ştii ceva sigur, în momentul acela?! Mintea îi lucra din plin; se gândea la reportajul despre ce anume constituise cauza dispariţiilor. Dar asta putea să fie o sarcină pentru o întreagă viaţă de om!

Buck se aşeză la coada de la casa de bilete, ştiind că şansele de a ajunge la New York prin mijloace obişnuite erau foarte reduse. În timp ce aştepta, încercă să-şi amintească ce-i spusese Chaim Rosenzweig, „Omul Anului” la ştiri, despre tânărul Nicolae Carpathia din România. Buck îi povestise numai lui Steve Plank despre lucrul acela, iar Steve fusese de acord cu el că nu merita să introducă istorisirea în reportajul deja scris. Rosenzweig fusese impresionat de Carpathia. Dar de ce?

Buck se aşeză pe podea, la coadă, avansând când trebuia. Accesă fişierele arhivate care conţineau interviul cu Rosenzweig şi comandă o căutare automată a cuvântului „Carpathia”. Îşi aminti că se simţise stânjenit când recunoscuse în faţa bătrânului savant că nu auzise de acest individ. În timp ce transcrierea interviului îi trecea prin faţa ochilor, apăsă butonul de oprire şi citi. Când observă că bateria începe să dea semne că se descarcă, scoase un prelungitor din valiză şi băgă computerul într-o priză din perete.

— Fiţi atenţi la fir! striga el din când în când, dacă trecea cineva.

Una dintre femeile din spatele mesei strigă la el să-şi scoată calculatorul din priză. El îi zâmbi:

— Şi dacă n-o să-l scot, o să mă daţi afară? O să mă arestaţi?

Nimeni nu-l mai băgă în seamă pe nebunul de pe podea, care răcnea la casieră. Aşa ceva se întâmplă rar la clubul Pan-Con, dar, în ziua aceea, nimic nu mai era surprinzător.

***

Rayford Steele coborî pe heliportul spitalului Northwest Comunity, din Arlington Heights, unde piloţii se dădură jos, ca să-i facă loc unui pacient ce trebuia dus în Milwaukee. Ceilalţi piloţi stăteau la intrare, sperând să găsească un taxi, dar Rayford avu o idee mai bună. Plecă pe jos.

Se afla la cinci mile de casă şi putea să pună pariu că mai indicat era să facă autostopul, decât să caute un taxi. Spera că uniforma de comandant şi aspectul îngrijit vor convinge pe cineva să-l ia în maşină.

În timp ce mergea, cu pardesiul pe braţ şi cu servieta mare în mână, avea un sentiment de disperare, de vid. Hattie trebuia să fi ajuns deja în blocul ei, probabil că îşi verifica mesajele, încerca să-şi sune familia.. Dacă avea dreptate că şi Irene, şi Ray junior dispăruseră, unde se aflaseră în momentul în care se produsese dispariţia lor? Va găsi dovezi că dispăruseră şi că nu fuseseră ucişi într-un accident?

Rayford calculă că dispariţia avusese loc seara târziu, probabil pe la ora 23.00. Erau pe afară la ora aceea? Nu-şi imagina ce anume i-ar fi făcut să iasă, deci se îndoia că ar fi fost plecaţi.

O femeie de vreo patruzeci de ani opri să-l ia pe Algonquin Road. Îi mulţumi şi-i explică unde locuia. Femeia îi spuse că ştia zona:

— O prietenă a mea locuieşte acolo. Mă rog, locuia. Li Ng, asiatica de la ştirile de pe Canalul 7.

— O cunosc, îl cunosc şi pe soţul ei, răspunse Rayford. Dar locuiesc încă pe strada noastră.

— Nu mai locuiesc. Emisiunea de ştiri de la amiază i-a fost dedicată. A dispărut întreaga familie.

Rayford respira cu greutate.

— Incredibil! Aţi pierdut pe cineva?

— Mi-e teamă că da, răspunse femeia, cu glas tremurător. Vreo doisprezece nepoţi şi nepoate.

— Vai!

— Dumneata?

— Nu ştiu. Abia m-am întors din cursă şi n-am putut să iau legătura cu nimeni.

— Vreţi să vă aştept?

— Nu. Am maşină. Dacă va fi nevoie să mă duc undeva, o să mă descurc.

— O'Hare a fost închis.

— Adevărat? De când?

— Au anunţat acum câteva minute, la radio. Pistele sunt pline de avioane, terminalele gem de oameni, drumurile sunt blocate de maşini.

— Mie-mi spuneţi!

În timp ce femeia şofa prin Mount Prospect, Rayford simţi o oboseală cum nu mai simţise niciodată. Fiecare casă avea aleea plină de maşini, iar oamenii se agitau peste tot. Se părea că fiecare locuitor pierduse pe câte cineva. Ştia că se va număra curând printre ei.

— Pot să vă fac cinste cu ceva? o întrebă el pe femeie, când aceasta opri pe aleea locuinţei lui.

— Mă bucur că am putut să vă fiu de folos, îl refuză femeia. Puteţi să vă rugaţi pentru mine, dacă credeţi că este de folos. Nu ştiu dacă pot să suport toate astea.

— Nu prea mă rog, recunoscu Rayford.

— O să vă rugaţi. Nu m-am rugat nici eu înainte, dar acum mă rog.

— Atunci rugaţi-vă şi pentru mine!

— O să mă rog. Să fiţi convins.

Rayford rămase pe alee şi-i făcu semn cu mâna până când maşina dispăru din vedere. Curtea şi aleea erau curate, ca de obicei, dar casa uriaşă arăta ca un mormânt. Descuie uşa din faţă. De la ziarul de pe verandă la draperiile trase şi la mirosul amar de cafea arsă, ce-l întâmpină când deschise uşa, totul indica lucrul de care se temea.

Irene era maniacă în privinţa curăţeniei. Rutina ei de dimineaţă includea punerea cafelei la fiert pe la 6.00. Folosea un amestec special. Radioul fusese reglat să pornească automat la 6.30, pe un post creştin local. Primul lucru pe care-l făcea Irene când cobora era să dea draperiile la o parte de la ferestrele din faţă şi din spate cile casei.

Simţind un nod în gât, Rayford duse ziarul în bucătărie, îşi agăţă pardesiul în cuier şi puse servieta în dulap. Îşi aminti de plicul pe care i-l trimisese Irene la O'Hare şi-l puse în buzunarul mare al uniformei. Îl va lua cu el, în timp ce va căuta dovezi că soţia lui dispăruse. Dacă dispăruse, spera să fi avut dreptate. Îi dorea să-şi fi văzut visul realizat, să fi fost luată de Iisus într-o clipită. O călătorie plăcută, fără dureri, către locul ei din rai, aşa cum obişnuia ea să spună… Merita asta mai mult ca oricine.

Raymie… Unde o fi? Cu ea? Bineînţeles. Îl lua cu ea la biserică şi atunci când Rayford nu mergea. Băiatului părea că-i place. Citise Biblia şi o studia…

Rayford scoase din priză filtrul de cafea, care pornise şi se oprise timp de şapte ore şi stricase infuzia. Aruncă lichidul şi lăsă vasul în chiuvetă. Opri radioul, care difuza ştirile postului creştin, pălăvrăgind monoton despre tragedie şi despre haosul provocat de dispariţii.

Se uită în camera de zi, în sufragerie şi în bucătărie, aşteptându-se să vadă doar obişnuita curăţenie a Irenei. Cu ochii plini de lacrimi, trase draperiile, aşa cum ar fi făcut ea Era posibil să fi plecat undeva? Să viziteze pe cineva? Să-i fi lăsat un mesaj? Dar dacă îi lăsase, iar el îl va găsi, ce i-ar fi spus acesta despre credinţa ei? Ar fi dovedit că nu fusese vorba despre înălţarea la Cer în care crezuse ea? Sau însemna că fusese abandonată, ca şi el? Pentru binele ei, spera să fi fost luată, dacă avusese loc înălţarea la Cer. Dar durerea şi senzaţia de deşertăciune rămâneau copleşitoare…

Porni robotul telefonic şi ascultă aceleaşi mesaje pe care le auzise în O'Hare, plus mesajul pe care-l lăsase el. Propria-i voce îi păru ciudată. Detectă în ea fatalism, de parcă ar fi ştiut că nu lăsa un mesaj pentru soţie şi copil, ci numai se prefăcea că-l lăsa pentru ei.

Îi era groază să urce la etaj. Se îndreptă către intrarea în garaj. Dacă ar descoperi că lipsea o maşină… Şi lipsea una. Poate se dusese undeva! Dar, imediat după aceea, Rayford făcu un pas în interiorul garajului şi descoperi că lipsea BMW-ul lui, maşina cu care se dusese la O'Hare, cu o zi înainte şi care-l aştepta în parcare, s-o ia după ce se limpezea traficul…

Celelalte două maşini, cea a lui Irene şi cea pe care o folosea Chloe când venea acasă, erau în garaj. Şi amintirile de la Raymie se aflau acolo. Maşinuţa lui, sania, bicicleta… Rayford se dispreţuia că nu-şi ţinuse promisiunea de a petrece mai mult timp cu Raymie. Avea la dispoziţie mult timp pentru regrete…

Rayford se aşeză şi auzi foşnetul plicului din buzunar. Venise timpul să urce la etaj.

***

Aproape că venise rândul lui Buck Williams să ajungă în faţă, la coada de la ghişeul de la clubul Pan-Con, când găsi materialul pe care-l căutase pe disc. Într-un moment anume, în timpul zilelor de interviu, Buck pusese problema că orice ţară încearcă să câştige bunăvoinţa doctorului Rosenzweig, sperând să obţină formula acestuia, pentru uzul propriu.

— A fost un aspect interesant al problemei, mărturisise Rosenzweig, cu ochii strălucind. Am fost amuzat de vizita vicepreşedintelui Statelor Unite. Dorea să mă ducă la preşedinte, să organizeze o paradă, să-mi acorde titluri, tot felul de chestii de felul ăsta. Cu diplomaţie, n-a spus nimic despre ce ar trebui să-i dau în schimb, dar era evident că-i rămâneam dator. A amintit, în schimb, ce prieten bun a avut Israelul în Statele Unite, timp de decenii… Era adevărat. Cum era să-l contrazic? Am refuzat modest acele premii şi onoruri în cinstea mea. Pentru că, tinere, sunt modest, nu-i aşa?

Bătrânul râsese cu poftă, apoi îi povestise despre alţi demnitari care-l vizitaseră, încercând să-l încânte.

— A fost vreunul sincer? întrebase Buck. V-a impresionat cineva?

— Da, răspunsese Rosenzweig, fără ezitare. Cineva venind din cel mai uimitor şi mai surprinzător colţ al lumii – România[2]. Nu

---

[2] Referirile prezente în acest roman la istoria României sânt rodul imaginaţiei autorilor (n. tr.).

ştiu dacă fusese trimis sau venise de capul lui, dar bănuiesc că a doua variantă e cea valabilă, pentru că avea rangul cel mai mic dintre funcţionarii cu care am avut de-a face după ce mi-a fost decernat premiul. Tocmai de aceea am vrut să-l văd. A cerut singur audienţă, n-a folosit modalităţile obişnuite, politice şi de protocol.

— Cine era?

— Nicolae Carpathia.

— Carpathia, ca şi…

— Da, ca munţii Carpaţi. Un nume melodios, trebuie să recunoşti. L-am găsit foarte încântător şi modest. Nu ca mine! izbucnise el în râs.

— N-am auzit de el.

— Vei auzi! Vei auzi!

Buck încercase să obţină informaţii:

— Pentru că este…

— Impresionant, asta-i tot ce pot să spun!

— E un fel de diplomat din eşalonul al doilea?

— E membra al camerei inferioare a Parlamentului din România.

— Face parte din Senat?

— Nu, Senatul e camera superioară.

— Desigur…

— Nu fii stânjenit că nu ştii despre ce e vorba, chiar dacă eşti un ziarist de talie internaţională. Sunt chestiuni pe care le ştiu numai românii şi savanţii amatori de politică, aşa cum sunt eu. E un subiect pe care-mi place să-l studiez.

— În timpul liber.

— Exact. Dar, chiar dacă nu-l cunoscusem pe omul acela, auzisem de o persoană din Camera Deputaţilor – aşa se cheamă camera inferioară a Parlamentului din România –, un militant pentru pace, care conduce o mişcare pentru dezarmare. Dar nu-i ştiam numele. Cred că ţelul lui e dezarmarea generală, chestie în care noi, israelienii, nu avem încredere. Dar, bineînţeles, trebuia mai întâi să dezarmeze propria lui ţară, lucru pe care n-o să-l vezi niciodată pus în practică. Apropo, individul e cam de vârstă ta. Este blond, cu ochi albaştri, ca românii curaţi, cei care

au venit de la Roma şi care arătau aşa înainte ca mongolii să le modifice rasa.

— Şi ce ţi-a plăcut atât de mult la el?

— Să-ţi enumăr, zisese Rosenzweig. Cunoştea limba mea la fel de bine ca pe a lui. Vorbea fluent engleza. Şi alte limbi, după cum am aflat. E foarte şcolit, dar, în egală măsură, este un autodidact. Şi mi-a plăcut ca persoană. Este sclipitor. Foarte cinstit. Foarte deschis.

— Ce voia de la tine?

— De aceea l-am plăcut atât de mult… Pentru că am văzut că-i deschis şi cinstit, l-am întrebat direct. Insistase să-i spun Nicolae, aşa că, după o oră de glume, l-am întrebat: „Nicolae, ce vrei de la mine?”. Ştii ce mi-a răspuns, tinere? A zis: „Domnule doctor Rosenzweig, vreau doar simpatia dumneavoastră”. Ce puteam să-i spun? Am replicat: „Nicolae, o ai”. Sunt şi eu un pic pacifist. Dar unul realist. Asta nu i-am mai spus-o. L-am încredinţat doar de întreaga mea simpatie. Lucru de care pot să te asigur şi pe tine.

— Bănuiesc că nu-i un lucru uşor de câştigat.

— De aceea îmi placi şi de aceea te simpatizez. Ar trebui ca într-o zi să te întâlneşti cu Carpathia. Vă veţi simpatiza reciproc. Ţelurile şi visele lui probabil că nu se vor realiza, nici măcar în ţara lui, dar e un om al idealurilor generoase. Dacă se va face remarcat, vei auzi de el. Iar dacă tu te vei face cunoscut în cariera ta, el chiar va auzi de tine sau chiar te va cunoaşte. Am dreptate?

— Sper.

***

Deodată, îi veni rândul lui Buck la casă. Îşi strânse prelungitorul şi îi mulţumi tinerei pentru că-l suportase.

— Îmi pare rău, spuse şi făcu o scurtă pauză, pentru că scuzele lui nu fuseseră primite prea bine. Dar s-a întâmplat tocmai azi, dintre toate zilele, înţelegeţi…

Se părea că fata nu înţelegea. Avusese o zi grea. Se uită la el cu îngăduinţă şi-l întrebă:

— Ce *nu* pot să fac pentru dumneavoastră?

— Îmi spui asta pentru că n-am făcut ce mi-ai cerut?

— Nu, le spun asta tuturor. E gluma mea, din moment ce nu pot să fac mai nimic. Nu e planificat niciun zbor astăzi. Aeroportul poate fi închis în orice clipă. Cine ştie cât o să dureze până vor înlătura blocajele şi până vom avea un trafic relativ normal… Deci, voi nota solicitarea dumneavoastră, dar nu pot să vă iau bagajele, să vă rezerv locuri la vreun zbor, să vă pun la dispoziţie un telefon sau să vă rezerv o cameră la hotel. Adică nimic din ceea ce ne place să facem pentru membrii clubului nostru. Sunteţi membru?

— Sunt.

— Aur sau platină?

— Doamnă, sunt un membru de kripton.

Scoase cartea, care arăta că făcea parte dintre cei trei la sută dintre călătorii cu cele mai multe zboruri la activ. Dacă vreun zbor avea un loc în sectorul cel mai ieftin, trebuia să-i fie repartizat lui, apoi să fie transferat la clasa întâi, fără să plătească diferenţa de preţ.

— O, Doamne! exclamă fata, doar nu sunteţi acel Cameron Williams de la revistă?

— Ba da.

— De la *Time*? Adevărat?

— Nu rosti numele acela blestemat! Eu sunt de la concurenţă.

— Oh, da, ştiu. Am vrut să fac jurnalism. Am studiat la colegiu. Cred că am citit despre dumneavoastră. Cel mai tânăr câştigător al unor premii sau cele mai multe reportaje de prima pagină scrise de cineva sub doisprezece ani.

— Amuzant!

— Sau ceva de felul ăsta…

— Nu pot să cred că glumeşti într-o zi ca asta.

Fata se posomori brusc.

— Încerc să nu mă gândesc. Deci, ce pot face pentru dumneavoastră, din moment ce nu pot să fac nimic?

— Uite cum stau lucrurile, zise Buck. Trebuie să ajung la New York. Nu te uita aşa la mine! Ştiu că-i locul cel mai nepotrivit în care pot să mă duc acum. Dar cunoşti oameni. Cunoşti piloţi care zboară pe curse charter. Ştii de pe ce aeroporturi decolează. Să zicem că dispun de resurse nelimitate şi pot să plătesc oricât e nevoie. La cine mă trimiţi?

Fata se holbă la el, apoi îi zise:

— Nu-mi vine să cred că-mi cereţi aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că ştiu pe cineva. Zboară cu avioane mici, de pe Aeroportul Waukegan sau de pe Palwaukee. Costă foarte mult şi e genul de om care o să vă taxeze dublu în vreme de criză, mai ales dacă ştie cine sunteţi şi cât de mare nevoie aveţi…

— N-o să-i ascund nimic. Dă-mi informaţia!

***

Să auzi la radio sau să te uiţi la televizor era un lucru. Să fii tu însuţi implicat, era cu totul altceva. Rayford Steele nu ştia cum se va simţi când va găsi proba că soţia şi fiul lui au dispărut de pe faţa pământului.

La capătul scărilor se opri şi privi fotografiile de familie. Irene, pasionată de ordine, le aranjase cronologic, începând cu străbunicii lor. Fotografii vechi, alb-negru, ale unor femei şi bărbaţi zdraveni, din Vestul Mijlociu. Urmau fotografiile color, şterse de timp, ale bunicilor la aniversarea a cincizeci de ani de la căsătorie. După aceea, părinţii, fraţii şi ei. Cât timp trecuse de când se uitase ultima dată la fotografia lor de la nuntă – ea cu părul tapat, el cu părul atârnându-i peste urechi şi cu favoriţi?

Apoi fotografiile familiei, cu Chloe de opt ani, ţinându-l pe frăţiorul ei… Ce recunoscător era că fata rămăsese în lumea asta şi că va putea să ia legătura cu ea! Dar ce putea să spună despre ceilalţi doi? Dispăruseră… Nu ştia ce să spere şi cum să se roage pentru ei. Dar dacă Irene şi Raymie erau încă aici, iar lucrurile nu stăteau aşa?

Nu putea să mai aştepte. Uşa lui Raymie era întredeschisă. Ceasul deşteptător ţârâia. Rayford îl opri. Pe pat se afla cartea pe care o citise Raymie. Rayford trase încet pătura şi scoase la iveală bluza de pijama a băiatului, pantalonii şi şosetele. Apoi se aşeză pe marginea patului şi plânse, aproape zâmbind când îşi aduse aminte că Irene îi făcea scandal lui Raymie că stătea cu şosetele în aşternut.

Puse hainele grămadă. Observă o fotografie a lui, la capul patului. Stătea zâmbind în terminal, cu şapca sub braţ, iar în fundal, dincolo de geam, se zărea un Boeing 747. Pe fotografie era o dedicaţie: „Lui Raymie, cu dragoste. Tăticul”. Dedesubt,

scrisese: „Rayford Steele, comandant, liniile aeriene Pan-Continental, O’Hare.” Clătină din cap. „Ce fel de tată dă autograf pe o fotografie pentru fiul său?”

Rayford îşi simţea trupul greu, ca de plumb. Se sili să se ridice. Apoi îşi dădu seama că era ameţit pentru că nu mâncase nimic. Ieşi încet din camera lui Raymie, fără să se uite înapoi, şi închise uşa.

La capătul coridorului se opri în faţa uşii ce ducea la dormitorul lor. Ce loc minunat făcuse Irene din el, împodobindu-l cu broderii şi cu obiecte decorative rustice. Îi spusese vreodată că-i plăcea? Dar îi plăcuse?

Aici nu trebuia să oprească vreun ceas deşteptător. Pe Irene o trezea mirosul cafelei. Altă fotografie cu ei doi, el privind sigur de sine spre aparatul de fotografiat, ea uitându-se la el. Nu o meritase. Meritase să cadă victimă propriului său egocentrism şi să rămână fără cea mai importantă persoană din viaţa lui.

Se apropie de pat, ştiind ce va găsi. Urma de pe pernă, pătura mototolită. Simţea mirosul ei, deşi patul se răcise. Trase cu grijă pătura şi cearşaful şi găsi medalionul ei, în care se afla fotografia lui. Cămaşa ei de noapte din flanelă, cea de care râdea el şi pe care ea o purta numai când el nu era acasă, mai păstra încă forma trupului ei.

Cu un nod în gât, cu ochii plini de lacrimi, observă verigheta ei lângă pernă, pentru că-şi sprijinea întotdeauna obrazul de mână. Era prea mult ca să mai poată suporta şi clacă. Strânse inelul în palmă şi se aşeză pe marginea patului, cu trupul zdruncinat de oboseală şi de mâhnire. Puse inelul în buzunarul jachetei şi dădu de pachetul pe care i-l trimisese prin poştă. Îl deschise şi găsi două prăjituri de casă, favoritele lui, pe care fuseseră desenate cu ciocolată două inimi…

„Ce femeie bună! gândi el. N-am meritat-o, n-am iubit-o suficient!” Aşeză prăjiturile pe noptieră, iar mirosul lor umplu camera. Îşi scoase hainele, cu degetele ţepene, şi le lăsă să cadă pe podea. Se urcă în pat şi se trânti cu faţa în jos, strângând cămaşa de noapte a Irenei în braţe, ca să-i simtă mirosul şi să-şi imagineze că-i lângă el.

Şi plânse până adormi.

5

Buck Williams se ghemui într-o cabină din toaleta pentru bărbaţi a clubului Pan-Con, ca să-şi verifice avutul. Într-un buzunar special, din interiorul pantalonilor, avea mii de dolari în cecuri de călătorie, ce puteau fi schimbate în dolari, mărci sau yeni. Valiza lui conţinea două schimburi de haine, laptop-ul, telefonul mobil, reportofonul, diferite mărunţişuri şi articole de toaletă şi nişte haine serioase, călduroase, de iarnă.

Îşi făcuse bagajele pentru o călătorie de zece zile în Anglia, atunci când părăsise New York-ul, cu trei zile înainte de dispariţiile apocaliptice. Când călătorea departe, avea obiceiul să-şi spele lenjeria în chiuvetă şi să o lase o zi întreagă la uscat, purtând un rând de îmbrăcăminte şi având un altul de rezervă. În felul ăsta, nu se împovăra cu prea multe bagaje.

Buck îşi întrerupsese călătoria şi se oprise în Chicago, pentru a o cunoaşte pe şefa biroului local al revistei, o negresă de vreo cincizeci de ani, numită Lucinda Washington. O întâlnise până atunci în treacăt – „Salut, ce mai faci?” – şi îi suflase echipei ei o poveste de scandal din lumea sportului, care se aflase chiar sub nasul lor. Un fotbalist veteran de la Bears, o adevărată legendă vie, găsise destui parteneri ca să cumpere o echipă profesionistă de fotbal, iar Buck aflase ceva, îl urmărise, obţinuse interviul şi fugise cu el.

— Te admir, Cameron, îi zisese Lucinda Washington, refuzând să-i folosească porecla. Întotdeauna te-am admirat, deşi eşti enervant. Dar ar fi trebuit să-mi spui ce vrei să faci.

— Ca să-mi pui pe urme pe cineva care să mi-o ia înainte?

— Sportul nu-i specialitatea ta, Cameron. După ce ai scris reportajul despre „Omul Anului” la ştiri şi despre înfrângerea Rusiei de către Israel – sau, poate, chiar de către Dumnezeu –, cum poţi să te interesezi de materiale de doi bani, ca acela? Tipii de felul tău sunt pasionaţi de lacrosse[3] sau de rugby.

— Lucy, a fost mai mult decât o poveste despre sport…

— Ei, da!

---

[3] Joc asemănător hocheiului, care se desfăşoară pe un teren cu gazon (n. tr.).

— Îmi pare rău, Lucinda. Nu crezi că-i o părere preconcepută? Lacrosse şi rugby?

Izbucniseră amândoi în râs.

— Nici măcar nu ţi-am reproşat că nu ne-ai anunţat că ai sosit în oraş. Îţi spun doar că ai fi putut să ne povesteşti şi nouă, înainte de apariţia articolului în revistă. Am fost cu toţii puşi într-o situaţie jenantă, mai ales că ne-a luat-o înainte chiar legendarul Cameron Williams.

— De-aia ţipi la mine?

Lucinda râsese iarăşi şi continuase:

— De aceea i-am spus lui Plank că-i nevoie de o convorbire între patru ochi ca să intri din nou în graţiile mele.

— Şi de ce crezi că mi-aş dori să fiu în graţiile tale?

— Pentru că mă iubeşti. Nu te poţi stăpâni, zisese ea, iar Buck zâmbise. Dar, Cameron, dacă te mai prind în oraşul meu, fără să-mi aduci la cunoştinţă că ai venit, te cotonogesc!

— Bine, Lucinda, o să-ţi spun. Hai să-ţi vând un pont. Eu n-am timp de el. Am aflat că acea cumpărare şi concesiune de la Liga Naţională de Fotbal nu se va face. Finanţarea nu era sigură, iar liga a refuzat oferta. Legenda voastră locală va avea necazuri!

Lucinda începu să noteze în grabă.

— Nu cred că vorbeşti serios, zisese ea, apucând telefonul.

— Nu, dar mi-a plăcut să te văd intrând în acţiune.

— Eşti un măgar! Altul, în locul meu, te-ar fi dat afară în şuturi.

— Dar tu mă iubeşti. Nu te poţi stăpâni.

— Nu-i o atitudine de bun creştin, replicase Lucinda.

— Nu începe cu aşa ceva.

— Hai, Cameron, te-ai lămurit de când ai văzut ce-a făcut Dumnezeu pentru Israel.

— Sigur, dar nu-mi spune că-s creştin. Deist ar fi un cuvânt mai potrivit.

— Rămâi în oraş suficient ca să mergi la biserica mea, iar Dumnezeu va pune mâna pe tine.

— Dumnezeu m-a convins deja, Lucinda! Dar Iisus e altceva. Israelienii îl urăsc pe Iisus şi ai văzut ce-a făcut Dumnezeu pentru ei.

— Domnul acţionează…

— … în moduri misterioase, mda, ştiu! Oricum, mă duc luni la Londra. Am primit un pont tare, de la un prieten de acolo.

— Da? Despre ce?

— Nu ţi-aş spune nici dacă ar fi viaţa ta în joc. Nu ne cunoaştem atât de bine.

Femeia râsese, apoi se despărțiseră, după o îmbrăţişare prietenească. Asta se întâmplase cu trei zile în urmă.

***

Buck se îmbarcase la bordul avionului spre Londra, pregătit pentru orice. Primise o informaţie de la un fost coleg de clasă de la Princeton, un galez care lucra în sectorul financiar la Londra de când terminase şcoala. Dirk Burton fusese o sursă importantă de informaţii în trecut, anunţându-l pe Buck despre întâlniri secrete, la nivel înalt, între oameni de afaceri. Ani de zile, Buck se amuzase pe seama înclinaţiei lui Dirk de a crede în teoria conspiraţiei.

— Spune-mi, îl întrebase odată Buck, chiar crezi că indivizii ăia sunt adevăraţii conducători ai lumii?

— Nu merg atât de departe, Cam, îi răspunsese Dirk. Ştiu doar că-s puternici, că nu au funcţii oficiale şi că se întâmplă lucruri importante după ce se întâlnesc.

— Şi crezi că ei fac să fie aleşi conducătorii, instalează dictatorii şi alte chestii de felul ăsta?

— Nu fac parte din clubul conspiratorilor.

— Atunci de unde obţii informaţiile, Dirk? Eşti un tip destul de cultivat. Chiar crezi în oameni care îşi exercită puterea din umbră? În tipi dinamici şi fără astâmpăr, care dirijează banii?

— Ştiu doar că Bursa din Londra, cea din Tokyo şi cea din New York nu mai funcţionează, până nu se întâlnesc indivizii. Apoi se întâmplă anumite chestii.

— Vrei să spui că atunci când Bursa din New York dă un rateu, din cauza unei decizii prezidenţiale sau a unui vot din Congres, motivul real îl reprezintă activitatea grupului secret despre care vorbeşti?

— Nu, dar e un exemplu perfect. Dacă se produce un recul pe piaţa voastră, din cauza sănătăţii preşedintelui, atunci imaginează-ţi ce se va întâmplă pe pieţele mondiale când adevăraţii oameni cu bani se unesc!

— Dar de unde ştie piaţa că se întâlnesc? Credeam că eşti singurul care ştie.

— Cam, fii serios! Bine, nu prea mulţi oameni sunt de acord cu mine, dar nici eu nu povestesc oricui. Unul dintre grangurii noştri face parte din grup. Când se întâlnesc, nu se întâmplă nimic. Dar, după câteva zile, o săptămână, apar tot felul de schimbări.

— De ce fel?

— O să zici că-s nebun, dar un prieten al meu e încurcat cu o fată care lucrează pentru secretara tipului de la noi care face parte din grup şi…

— Grozav!

— Bine, poate că legătura nu-i prea evidentă, dar secretara bătrânului nu spune nimic. Poanta e că individul vrea să fie o singură monedă în toată lumea. Ştii, jumătate din timp se pierde cu ratele de schimb şi cu alte chestii asemănătoare. Calculatoarele lucrează fără încetare ca să le adapteze zilnic, pe baza variaţiilor pieţii.

Buck nu fusese convins.

— O monedă globală? N-o să existe niciodată.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva?

— E prea ciudat. Prea puţin practic. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat în S.U.A. Când s-a încercat introducerea sistemului metric…

— Aşa trebuia să se întâmple! Voi, yankeii, sunteţi nişte ţărănoi!

— Sistemul metric era necesar numai pentru comerţul internaţional. Nu pentru a şti cât de departe e zidul exterior al stadionului Yankee, nici câţi kilometri sunt de la Indianapolis la Atlanta.

— Ştiu, Cam. Ai voştri credeau că le pregăteaţi drumul comuniştilor, făcându-le hărţi şi borne pentru distanţe pe care le-ar fi putut citi. Şi unde sunt acum comuniştii?

Buck respinsese ideile lui Dirk Burton până în urmă cu câţiva ani, când Dirk îl sunase la miezul nopţii:

— Cameron, îi spusese el atunci, necunoscând porecla folosită de colegii prietenului său, nu pot vorbi prea mult. Poţi să cercetezi sau doar să stai pe margine şi să urmăreşti ceea ce se

întâmplă şi să-ţi doreşti să fi fost reportajul tău. Îţi aminteşti ce-ţi povesteam despre o singură monedă în lume?

— Mda… Mai am încă dubii.

— Grozav, dar pe aici se aude că tipul nostru a expus ideea la ultima întâlnire secretă a oamenilor de afaceri, iar acum se pregăteşte ceva.

— Ce?

— Va avea loc o conferinţă pe probleme monetare a Naţiunilor Unite, iar subiectul cel mai important va fi dirijarea monetară.

— Mare scofală!

— Este o foarte mare scofală, Cameron. Tipul nostru va fi refuzat. Ceruse ca moneda mondială să fie lira sterlină.

— Nu mă surprinde că n-au acceptat. La ce economie aveţi voi…

— Ascultă-mă! Urmează ştirea importantă, dacă poţi să crezi în scurgerile de informaţii de la şedinţa secretă. Este vorba de faptul că vor decide că ajung trei monede pentru întreaga lume, sperând ca să ajungă la una singură într-un deceniu.

— N-o să se întâmple aşa ceva.

— Cameron, dacă informaţia mea e corectă, faza iniţială a fost depăşită. Conferinţa O.N.U. e doar de faţadă.

— Iar decizia a fost luată deja de cei care trag sforile, de indivizii ăia din umbră în care crezi tu.

— Exact!

— Nu ştiu ce să zic, Dirk. Eşti băiat bun, dar în locul meu ai face ceea ce fac eu.

— Nu greşesc, Cameron. Verifică informaţiile!

— Cum?

— Ţi-am prezis ce-o să rezulte din şedinţa O.N.U. De peste două săptămâni. Dacă am dreptate, să mă tratezi cu mai mult respect!

Buck îşi dăduse seama că el şi Dirk îşi petrecuseră timpul liber aşa cum făcea toată lumea la Princeton în week-end-uri, când se distrau mâncând pizza şi bând bere în dormitoare.

— Dirk, ce mi-ai spus pare interesant şi am ascultat cu atenţie. Dar, lăsând gluma la o parte, să ştii că n-am de gând să te desconsider, dacă n-o să ai dreptate.

— Mulţumesc, Cam. Vorbesc serios. Chestia asta înseamnă mult pentru mine. Cât despre ştirea mea de scandal, o să-ţi acord o bonificaţie. Nu-ţi spun numai care va fi rezoluţia O.N.U. În privinţa dolarilor, mărcilor şi yenilor, de-a lungul următorilor cinci ani, dar o să-ţi spun şi că adevărata putere din spatele puterii e un american.

— Ce înţelegi prin puterea din spatele puterii?

— Individul cel mai puternic din grupul secret de mari oameni de afaceri.

— Cu alte cuvinte, tipul care conduce grupul.

— El e individul care a refuzat lira ca monedă internaţională şi care vrea ca, în final, dolarul să fie singura modalitate de plată din lume.

— Te ascult.

— Jonathan Stonagal.

Buck sperase ca Dirk să-i spună un nume atât de aiurea, încât să poată izbucni în hohote de râs. Dar se vedea silit să recunoască, fie şi numai în sinea lui, că, dacă lucrurile stăteau astfel, atunci Stonagal ar fi fost alegerea cea mai logică. Era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi era cunoscut de multă vreme drept agent al puterii în America. Stonagal ar fi fost implicat cu siguranţă dacă s-ar fi discutat problema finanţelor la nivel mondial. Deşi avea vreo optzeci de ani şi părea infirm în fotografiile difuzate la ştiri, nu numai că deţinea cele mai mari bănci şi instituţii financiare din Statele Unite, dar deţinea sau avea părţi importante din asemenea instituţii din toată lumea.

Deşi Dirk îi era prieten, Buck simţise nevoia să se joace un pic cu el, ca să-l facă să furnizeze şi alte informaţii.

— Dirk, mă duc înapoi în pat. Mulţumesc pentru ce mi-ai spus, mi se pare foarte interesant. Aştept să văd ce rezultă din sesiunea O.N.U. Şi o să încerc să văd dacă pot să urmăresc mişcările lui Stonagal. Dacă lucrurile se vor petrece aşa cum crezi tu, înseamnă că tu eşti cea mai bună sursă de informaţii. Între timp, vezi dacă poţi să afli câţi fac parte din grupul secret şi unde se întâlnesc.

— Asta-i uşor, răspunsese Dirk. Sunt cel puţin zece, pentru că la întâlniri participă uneori mai mulţi, inclusiv unii şefi de stat.

— Preşedinţi ai Statelor Unite?

— Ocazional. Indiferent dacă mă crezi sau nu…

— Asta-i un fel de teorie populară a conspiraţiei, Dirk.

— Asta nu înseamnă că nu-i adevărată. De obicei, se întâlnesc în Franţa. În vreun castel particular unde să aibă senzaţia de siguranţă.

— Dar nimic nu-i scapă prietenului prietenei rudei subordonatei secretarei!

— N-ai decât să râzi, Cam… Poate că tipul nostru din grup, Joshua Todd-Cothran, nu-i la fel de conservator ca restul.

— Todd-Cothran? Nu e cel care conduce Bursa din Londra?

— Despre el e vorba.

— Nu-i conservator? Cum să fi ajuns în poziţia asta fără să fie? În plus, cine a mai auzit de vreun englez care să nu fie conservator?

— Se mai întâmplă…

— Noapte bună, Dirk!

Bineînţeles, s-a dovedit că toate informaţiile fuseseră corecte. O.N.U. A emis rezoluţia. Buck a descoperit că Jonathan Stonagal locuise la hotelul Plaza din New York în timpul celor zece zile ale sesiunii. Domnul Todd-Cothran din Londra a fost unul dintre vorbitorii cei mai elocvenţi, exprimându-şi dorinţa de a vedea problema rezolvată şi s-a oferit să-l convingă pe primul-ministru al Marii Britanii să înlocuiască lira cu marca.

Multe ţări din lumea a treia s-au luptat să facă rost de valută, iar, în trei ani, cele trei monede s-au răspândit pe tot globul. Buck i-a spus doar lui Steve Plank despre pontul privind sesiunea O.N.U., dar nu-i spusese de la cine primise informaţia. Nici el, nici Plank nu crezuseră că merita scris un articol pe tema aceea.

— Prea riscant, i-a spus Steve.

Ulterior au regretat că n-au publicat nimic înainte de evenimente.

— Ai fi devenit şi mai cunoscut, Buck, comentase Plank.

***

Dirk şi Buck erau mai apropiaţi ca înainte şi devenise un obicei ca Buck să viziteze Londra în urma celui mai neînsemnat motiv. Dacă Dirk avea o informaţie, Buck îşi făcea bagajele şi

pleca. Călătoriile lui se transformaseră deseori în excursii în ţări şi climate uimitoare; de aceea îşi ţinea bagajele făcute pentru cazuri de urgenţă. Acum se părea că nu avea nevoie de ele. Ajunsese în Chicago, după cel mai impresionant fenomen din istoria lumii şi încerca să se întoarcă în New York.

În ciuda facilităţilor incredibile ale laptopului, nu exista un înlocuitor pentru carnetul de notiţe. Buck mâzgăli o listă cu lucruri pe care trebuia să le facă, înainte să se apuce de altele:

„Să-l sun pe Ken Ritz, pilot pe cursă charter.

Să-i sun pe tata şi pe Jeff.

Să o sun pe Hattie Durham, ca să-i spun noutăţile despre familia ei.

Să o sun pe Lucinda Washington, ca să-mi facă rost de un loc la un hotel.

Să-l sun pe Dirk Burton."

***

Telefonul îl trezi pe Rayford Steele. Nu se mişcase din loc ore în şir. Se înserase şi începuse să se întunece.

— Alo? zise el, cu voce somnoroasă.

— Comandantul Steele? se auzi vocea îngrijorată a lui Hattie Durham.

— Da, Hattie. Eşti bine?

— Încerc de câteva ore să te găsesc! Telefonul meu a fost mort, apoi, peste tot suna ocupat. Am sunat şi la tine, dar n-a răspuns nimeni. Nu ştiu nimic despre mama mea, nici despre surorile mele. Care-i situaţia la tine?

Rayford rămase un timp tăcut, ameţit şi dezorientat. În cele din urmă, zise:

— Am primit un mesaj de la Chloe.

— Ştiam. Mi-ai spus la O'Hare. Soţia şi băiatul sunt bine?

— Nu.

— Nu?

Rayford tăcu. Ce era să spună?

— Eşti sigur? întrebă Hattie.

— Da. Pijamalele lor au rămas aici.

— Oh, Rayford! Îmi pare rău! Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Mulţumesc.

— Nu vrei să-ţi ţin de urât?

— Nu, mulţumesc.
— Sunt speriată.
— Şi eu, Hattie.
— Ce-o să faci?
— O să încerc să dau de Chloe. Sper să vină acasă sau să ajung eu la ea.
— Unde e?
— La Stanford. La Palo Alto.
— Şi ai mei sunt în California, zise Hattie. Au avut tot felul de necazuri acolo, mai rău decât aici.
— Îmi imaginez că-i din cauza diferenţei de oră, spuse Rayford. Mai mulţi oameni pe şosele, chestii de-astea…
— Mă îngrijorează ce s-a întâmplat cu familia mea.
— Să-mi spui dacă afli ceva, Hattie.
— O să te anunţ, dar ar fi trebuit să mă suni tu. Telefonul meu a fost blocat şi nu am avut cum să te contactez.
— Aş vrea să-ţi pot spune că te-am sunat, Hattie, dar n-am făcut-o… Trec prin momente foarte grele.
— Să-mi spui dacă ai nevoie de mine, Rayford. De cineva cu care să vorbeşti, să nu fii singur…
— O să-ţi spun. Iar tu să-mi spui ce-ai aflat despre familia ta.
Ar fi vrut să nu fi spus cuvintele astea. Faptul că-şi pierduse soţia şi copilul îl făcuse să-şi dea seama ce relaţie insipidă încercase să aibă cu o femeie de douăzeci şi şapte de ani. Abia o cunoştea şi nu-i prea păsa de familia ei, aşa cum nu-i păsa de cine ştie ce tragedie despre care afla la ştiri. Ştia că Hattie nu era o fată rea. De fapt, era chiar drăguţă şi prietenoasă. Dar nu de aceea fusese interesat de ea. Fusese vorba de o atracţie fizică, iar el fusese suficient de deştept sau suficient de norocos sau suficient de naiv ca să nu-i dea curs. Se simţea vinovat că se gândise la aşa ceva, iar, acum, propria-i durere ştersese totul, lăsând în urma ei cea mai obişnuită curtoazie sau simpla grijă pentru o colegă.
— Mă sună cineva, îl anunţă Hattie. Poţi să mă aştepţi?
— Nu, răspunde liniştită. O să te sun eu mai târziu.
— Te sun eu, Rayford.
— Bine.

***

Buck Williams se aşezase iar la coadă şi ajunsese la un telefon public. De data asta, nu încercă să-şi conecteze computerul. Dorea să vadă câte telefoane putea da. La început avu de-a face cu robotul lui Ken Ritz.

— Aici e Serviciul de Charter Ritz. Aici se rezolvă probleme pe timp de criză. Am avioane Lear atât la Palwaukee, cât şi la Waukegan, dar mi-am pierdut coechipierul. Pot să ajung la orice aeroport, dar, în acest moment, nu-i este nimănui permis accesul pe vreo pistă importantă. Nu pot ajunge pe Aeroporturile Milwaukee, O’Hare, Kennedy, Logan, National, Dulles, Dallas, Atlanta. Pot să ajung pe altele, mai mici, periferice, dar asta-i treaba mea. Îmi pare rău că profit de ocazie, dar cer doi dolari pentru o milă de zbor; plata se face înainte. Dacă găsesc pe cineva care să vină aici în locul din care vă duc, s-ar putea să vă fac o mică reducere. Voi verifica banda asta la noapte şi voi intra în acţiune mâine dimineaţă. Accept zboruri lungi cu bani garantaţi de cineva. Dacă vreţi să ajungeţi undeva şi e în drumul meu, o să încerc să vă iau şi pe dumneavoastră. Lăsaţi-mi un mesaj şi o să vă caut eu.

Cuvintele finale erau, probabil, un banc. Cum să-l caute Ken Ritz pe Buck? Telefonul lui mobil nu funcţiona. Se gândi să-i lase numărul din New York pentru mesageria vocală.

— Domnule Ritz, mă numesc Buck Williams şi vreau să ajung în New York cât mai curând. Plătesc preţul cerut în cecuri de călătorie, ce pot fi schimbate în orice valută doriţi.

Uneori, firmele particulare erau interesate de acest tip de plată, pentru că puteau jongla cu diferenţele de curs valutar, obţinând un mic beneficiu în urma schimbului.

— Sunt în O’Hare şi încerc să găsesc un loc să stau aici, în suburbii. Ca să facem economie de timp, să ne întâlnim undeva, între O’Hare şi Waukegan. Dacă o să am un număr de telefon, o să vă sun. Între timp, puteţi să-mi lăsaţi un mesaj la următorul număr de New York…

Buck nu reuşi să ia legătura direct cu biroul din New York al revistei, dar mesageria vocală funcţiona. Preluă mesajele noi, majoritatea de la colegi care se interesau de soarta lui şi se plângeau că pierduseră prieteni comuni. Apoi, mesajul pe care-l

aştepta, de la Marge Potter, care dăduse dovadă de geniu, transmiţându-l în acel mod:

— Buck, dacă primeşti mesajul, sună-l pe tatăl tău în Tucson. E împreună cu fratele tău. Îmi pare rău să-ţi spun, dar ei nu reuşesc s-o găsească pe soţia lui Jeff, nici pe copii. Poate că vor avea alte ştiri când îi vei suna tu. Tatăl tău s-a bucurat să afle că eşti bine.

Mesageria vocală mai avea un mesaj păstrat. Era cel primit de la Dirk Burton şi care-l făcuse să pornească la drum. Trebuia să-l asculte din nou, când o să aibă timp. Lăsă un mesaj pentru Marge, rugând-o ca, dacă are timp şi obţine legătura, să-l anunţe pe Dirk că avionul lui n-a mai ajuns la Heathrow. Cu siguranţă, Dirk aflase asta între timp, dar trebuia să ştie că Buck nu se afla printre cei dispăruţi şi că va ajunge acolo când va fi posibil.

Buck îl sună apoi pe tatăl lui. Linia era ocupată, dar tonul nu suna ca acela care arăta că linia nu funcţionează, că tot sistemul s-a defectat. Nu era nici înregistrarea enervantă, pe care se săturase s-o tot asculte. Era, deci, doar o problemă de timp până va reuşi să obţină legătura. Probabil că Jeff fusese afectat profund de faptul că nu ştia nimic despre soţia sa, Sharon, şi despre copii. Se certaseră uneori şi se despărţiseră pentru un timp, cândva, înainte de naşterea copiilor, dar, de mai mulţi ani, căsătoria lor mersese bine. Soţia lui Jeff se dovedise a fi iertătoare şi conciliantă. Chiar Jeff recunoştea că fusese uimit când acceptase să-l reprimească. „Nu meritam şi i-am fost recunoscător”, îi spusese el odată lui Buck. Aveau un băiat şi o fată, care semănau leit cu Jeff şi care erau minunaţi.

Buck formă apoi numărul frumoasei stewardese blonde, reproşându-şi că nu sunase mai devreme. Dură ceva până i se răspunse.

— Hattie Durham, aici Buck Williams.

— Cine?

— Cameron Williams, de la *Global*...

— Ah, da! Vreo ştire?

— Da. Ştiri bune.

— Slavă Domnului! Spune-mi!

— Cineva de la biroul meu mi-a spus că a vorbit cu mama ta şi că ea şi sora ta sunt bine.

— Oh, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Mă întreb de ce nu m-au sunat. Poate că au încercat. Telefonul meu nu a avut ton.

— Sunt tot felul de probleme în California. Linii întrerupte, tot felul de chestii de-astea… Va dura ceva timp până vei putea vorbi cu ele.

— Ştiu. Am aflat şi eu. Mulţumesc. Dar tu? Ai reuşit să iei legătura cu familia?

— Am aflat că tata şi fratele meu sunt bine. Nu ştim nimic despre cumnată şi despre copii.

— Oh! Ce vârstă au copii?

— Nu-mi amintesc. Amândoi sub zece ani.

— Vai! exclamă Hattie cu glas întristat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Buck.

— Nimic. Doar că…

— Spune!

— Pot să-ţi spun doar ce-am aflat…

— Spune-mi, domnişoară Durham!

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus în avion. Şi la ştiri s-a anunţat că se pare că toţi copiii au dispărut, chiar şi cei nenăscuţi.

— Mda…

— Asta nu înseamnă că şi nepoţii tăi…

— Ştiu.

— Îmi pare rău că te-am supărat.

— Nu, nu-i nimic. Foarte ciudat, nu-i aşa?

— Mda… Abia am vorbit la telefon cu comandantul care a pilotat avionul nostru. Şi-a pierdut soţia şi fiul, dar fiica lui e bine. E în California.

— Câţi ani are?

— Vreo douăzeci. E studentă la Stanford.

— Oh!

— Domnule Williams, cum te-ai prezentat?

— Buck. E o poreclă.

— Buck, îmi pare rău că am spus ce-am spus în privinţa nepoţilor tăi. Sper că există şi excepţii şi că ei sunt bine.

Femeia începu să plângă.

— Domnişoară Durham, linişteşte-te! Nimeni nu-i cu mintea limpede acum.

— Spune-mi Hattie.

Chestia asta i se păru caraghioasă, având în vedere circumstanţele. Se scuzase că fusese prea directă, dar nu voia să fie ceremonioasă. Dacă el era Buck, ea trebuia să fie Hattie.

— Cred că nu mai pot să ţin linia ocupată, zise Buck. Voiam doar să-ţi spun noutăţile. Presupuneam că le-ai aflat deja.

— Nu le aflasem. Mulţumesc din nou. Vrei să mă mai suni, dacă ai timp? Pari o persoană cumsecade şi apreciez ce-ai făcut pentru mine. M-aş bucura să aflu ce mai faci. Trăim vremuri grele.

Nu putea s-o contrazică. Interesant, dar solicitarea ei nu semăna deloc cu o încercare de a-l seduce. Fata părea sinceră, iar el era convins că este. O fată drăguţă, singură, speriată, a cărei lume se cutremurase din temelii; de fapt, aşa se întâmplase cu toţi cei pe care îi cunoştea…

Când Buck plecă de lângă telefon, văzu că fata de la casa de bilete îi făcea semne.

— Ascultă, îi şopti ea, nu vor să anunţ nimic, ca să nu se creeze îmbulzeală, dar şefii au auzit ceva interesant. Corporaţiile s-au unit şi şi-au mutat centrul de comunicaţii pe o porţiune de şosea, în apropiere de tronsonul Mannheim Road.

— Unde-i asta?

— Chiar în afara aeroportului. Nu mai vine nicio maşină până la terminal. Blocaj total. Dar dacă mergi pe jos până la tronsonul acela, presupun că vei găsi acolo indivizi cu staţii de emisie portabile, care încearcă să trimită maşini încoace.

— Îmi imaginez preţul.

— Nu, probabil că nici nu poţi să ţi-l imaginezi.

— Pot să-mi imaginez cât trebuie să aştepţi…

— E ca şi cum ai sta la coadă ca să închiriezi o maşină în Orlando, zise ea.

Buck nu stătuse niciodată la o asemenea coadă, dar putea să şi-o imagineze. Fata avea dreptate. După ce merse pe jos, în mijlocul unei mulţimi de oameni, până la tronsonul Mannheim, găsi acolo o gloată care înconjura dispecerii. Anunţuri intermitente le atrăgeau tuturor atenţia.

— Umplem fiecare maşină. O sută de dolari de persoană. Doar bani gheaţă, pentru orice suburbie. Nu merge nimic în Chicago.

— Nu acceptaţi cărţi de credit? strigă cineva.

— Mai spun o dată, răspunse dispecerul. Doar bani gheaţă. Dacă ştiţi că aveţi bani sau un carnet de cecuri acasă, putem vorbi cu şoferul să vă crediteze până la domiciliu.

Apoi citi o listă cu fiecare companie şi direcţia în care se îndrepta maşina. Pasagerii fugiră să se urce în vehicule când acestea se înşirară pe marginea şoselei.

Buck dădu un cec de călătorie de o sută de dolari dispecerului, pentru suburbiile din nord. După o oră şi jumătate urcă, împreună cu alţii, într-o maşină. După ce-şi verifică telefonul mobil, care încă nu funcţiona, îi oferi şoferului cincizeci de dolari ca să vorbească de la telefonul lui.

— Nu garantez nimic, zise şoferul. Uneori capăt legătura, alteori nu.

Buck căută pe laptop numărul de acasă al Lucindei Washington şi-l formă. Răspunse un adolescent:

— Aici familia Washington.

— Sunt Cameron Williams, de la *Global Weekly.* O caut pe Lucinda.

— Mama nu-i acasă, răspunse tânărul.

— E la birou? Aş vrea să-mi recomande unde să stau, pe lângă Waukegan.

— Nu-i nicăieri, zise băiatul. Sunt singurul care a rămas. Mama, tata, toţi ceilalţi s-au dus. Au dispărut.

— Eşti sigur?

— Hainele lor sunt aici, exact în locul în care au stat. Lentilele de contact ale tatălui meu sunt pe halatul lui.

— Oh! îmi pare rău, fiule!

— E în regulă. Ştiu unde sunt şi nu-s surprins.

— Ştii unde sunt?

— Dacă o cunoşti pe mama, atunci ştii şi tu unde este. În rai.

— Mda, bine. Tu eşti în regulă? Are cineva grijă de tine?

— Unchiul meu a rămas aici. Şi un tip de la biserica noastră. Sunt probabil singurii care au rămas.

— Deci eşti bine?

— Sunt bine.

Cameron închise telefonul şi-l înapoie şoferului.

— Ai idee unde aş putea să rămân peste noapte, dacă aş încerca să zbor din Waukegan mâine dimineaţă?

— Hotelurile sunt probabil pline, dar există nişte păduchernițe pe Washington, în care ai putea să te adăposteşti. Vei fi suficient de aproape de aeroport. O să cobori ultimul din maşină.

— Bine. Au telefoane în motelurile alea?

— Mai repede găseşti acolo telefon şi televizor, decât apă curentă.

6

Trecuseră veacuri de când Rayford Steele nu se mai îmbătase. Lui Irene nu-i plăcuse alcoolul, iar în ultimii ani, ea devenise o adeptă convinsă a ceaiului. Insista ca Rayford să ascundă băuturile tari, dacă voia să ţină în casă aşa ceva: nu voia ca Raymie să ştie că tăticul lui bea.

— Nu-i un lucru cinstit, protestase Rayford.

— Dar e prudent, răspunsese ea. Nu ştie tot şi nu trebuie să ştie totul.

— Şi cum se potriveşte chestia asta cu insistenţa ta de a spune numai adevărul?

— A spune întregul adevăr nu înseamnă să spui tot ce ştii! Tu le spui oamenilor din echipaj că te duci la toaletă, dar nu le povesteşti amănunţit ce faci acolo.

— Irene!

— Voiam să spun că nu-i cazul ca fiul tău să găsească dovezi că-ţi plac băuturile tari.

Nu găsise cum s-o contrazică şi-şi păstrase burbonul pe raftul de sus, ascuns vederii. Dar dacă existase vreodată un moment în care simţise nevoia să bea, acesta era. Se întinse după cutia goală de prăjituri, de pe raftul de sus al dulapului de deasupra chiuvetei şi scoase o sticlă de whisky, pe jumătate goală. Avea chef – ştiind că nu mai poate să-l vadă nimeni de a cărui părere să-i fi păsat – să ducă sticla la gură şi să tragă o duşcă. Dar chiar şi în vremuri ca acelea trebuia să existe convenţii şi maniere. Nu era stilul lui să bea din sticlă.

Rayford îşi turnă trei degete de whisky într-un pahar larg de cristal şi-l dădu pe gât, ca unul învăţat cu băutura. Nu obişnuia să bea, deci nu-i făcu plăcere. Alcoolul îl arse din cerul gurii şi până în stomac, provocându-i un fior care-l făcu să se cutremure şi să ofteze. „Ce idiot! îşi spuse. Şi pe stomacul gol!"

Aproape că ameţise când vru să pună sticla la loc. Apoi se răzgândi şi o puse în sacul de gunoi de sub chiuvetă. N-ar fi frumos ca, în amintirea lui Irene, să renunţe şi la băuturile ocazionale? Nu i-ar mai folosi la nimic lui Raymie, dar nu-i

plăcea să bea de unul singur. Putea să renunţe la băutură? „Cine nu poate?” se întrebă el. Oricum, trebuia să se poarte ca un om lucid, indiferent de ce se întâmplase.

Dormise profund, dar nu suficient. Avea de dat imediat nişte telefoane. Mai întâi, să ia legătura cu Chloe, apoi să afle ce dorea de la el compania Pan-Con pentru săptămână următoare. Regulamentul cerea să rămână la sol după un zbor îndelungat şi după o aterizare forţată. Dar cine ştia ce urma să se întâmple?

Câţi piloţi dispăruseră? Când vor fi eliberate pistele? Când se vor relua zborurile? Ştia prea bine că liniile aeriene erau interesate numai de bani. Cu cât avioanele se ridicau mai repede în aer, cu atât mai repede aveau profituri. Dar nu avusese de ce să se plângă de când era la Pan-Con. Trebuia să sune şi să-şi facă datoria. Dar ce să facă în privinţa tristeţii, disperării, însingurării?

În cele din urmă, îi înţelese pe cei care plângeau când cel iubit era prea mutilat ca să mai poată fi privit sau al cărui trup fusese distrus. Aceştia credeau că nu există nimic după moarte, aşa încât durerea le părea mai greu de îndurat, pentru că nu puteau admite că făptura pe care o iubiseră era pierdută definitiv.

I se păruse ciudat. Cine ar fi vrut să-şi vadă soţia sau un copil întinşi pe catafalc şi gata să fie înmormântaţi? N-ar fi fost de dorit să ţi-i poţi aminti fericiţi, aşa cum fuseseră ei în această viaţă? Dar acum ştia. Nu se îndoia că soţia şi fiul se duseseră; erau morţi, aşa cum muriseră părinţii lui, cu ani înainte. Irene şi Raymie nu se vor mai întoarce, nu ştia dacă o să-i mai vadă vreodată, pentru că nu ştia dacă ţi se mai acordă o a doua şansă în privinţa raiului.

Ar fi vrut să le fi văzut trupurile pe pat, într-un coşciug, oriunde. I-ar fi privit pentru ultima oară. N-ar fi fost mai puţin morţi, dar poate că nu s-ar fi simţit atât de singur, de gol…

Rayford ştia că era puţin posibil să existe legături telefonice între Illinois şi California în următoarele ore, poate chiar în următoarele zile. Dar trebuia să încerce. Formă numărul de la Stanford, cel de la administraţia centrală, dar nu obţinu nici măcar semnalul de linie ocupată sau vreun mesaj al robotului. Formă numărul din camera lui Chloe. Tot nimic. La fiecare

jumătate de oră apăsă pe butonul de formare din nou a numărului. Refuza să spere că o să-i răspundă. Dar, dacă se va întâmplă, asta ar fi fost o surpriză minunată.

Rayford simţea că-i e foame şi-şi dădea seama că ar trebui să mănânce înainte ca stropul de băutură să-i vină de hac. Urcă din nou scările, se opri în camera lui Raymie ca să ia grămăjoara de haine care să-i amintească de băiat. Le puse într-o cutie pentru cadouri, pe care o găsi în dulapul lui Irene, apoi puse în altă cutie cămaşa de noapte, medalionul şi verigheta.

Luă cu el cutiile, împreună cu cele două prăjituri pe care i le trimisese prin poştă. Restul prăjiturii era, probabil, pe undeva pe aproape. Îl găsi într-un vas, în dulapul din bucătărie. Gustul şi mirosul prăjiturii îi vor aminti de Irene până ce o va termina.

Rayford mai adăugă două prăjituri la cele două pe care le pusese deoparte, le aşeză pe o farfurie din carton şi-şi turnă un pahar cu lapte. Se aşeză la masa din bucătărie, alături de telefon, dar nu reuşi să mănânce. Parcă paralizase. Ca să-şi facă de lucru, şterse mesajele de pe robot şi înregistră un nou mesaj de întâmpinare: „Aici e Rayford Steele. Dacă puteţi, lăsaţi un mesaj foarte scurt. Vreau să am linia liberă când va suna fiica mea.

Chloe, dacă eşti tu, fie dorm, fie sunt pe aproape, deci dă-mi o şansă să răspund. Dacă nu reuşim să luăm legătura, fă tot ce se poate ca să te întorci acasă! Orice linie aeriană va trece costul în contul meu. Te iubesc!”

Apoi mâncă încet prăjiturile, mirosul şi gustul lor amintindu-i de Irene în bucătărie, iar laptele făcând să-i fie dor de băiat. Îi va fi greu, foarte greu…

Era obosit şi nu se simţea în stare să urce din nou scările. Ştia că va trebui să încerce să se culce în noaptea aceea în dormitor. Dar acum se va întinde pe canapeaua din camera de zi, sperând că va suna Chloe. Apăsă fără chef butonul pentru formarea din nou a numărului de telefon, iar de data asta, auzi semnalul de linie ocupată, ceea ce însemna că se întâmplase ceva. În cele din urmă, liniile telefonice păreau să funcţioneze. Era un progres. Ştia că fata se gândea la el, aşa cum el se gândea la ea. Dar Chloe nu ştia ce se întâmplase cu mama şi cu fratele ei. Să-i spună la telefon? Va trebui. Cu siguranţă că o să-l întrebe.

Se împletici până la canapea şi se aşeză, oftând, fără lacrimi. Dacă fata ar auzi mesajul şi ar porni spre casă, ar putea să-i spună totul între patru ochi.

Rayford rămase acolo, mâhnit, ştiind că la televizor vor fi difuzate fără încetare scene pe care nu voia să le vadă, dedicate tragediei petrecute în toată lumea. Apoi îşi dădu seama de ceva. Se ridică şi privi pe fereastră, în beznă. Era dator să nu-i înşele aşteptările lui Chloe. O iubea şi doar ea îi mai rămăsese. Trebuia să afle de ce nu înţeleseseră ce încercase Irene să le spună, de ce le fusese atât de greu să accepte şi să creadă. Înainte de orice, trebuia să înveţe, să fie pregătit pentru ceea ce va urma.

Dacă dispariţiile fuseseră provocate de Dumnezeu, dacă erau fapta Lui, asta însemna că venise sfârşitul lumii? Creştinii, adevăraţii credincioşi, fuseseră luaţi, iar restul oamenilor lăsaţi să sufere, să bocească şi să-şi dea seama de greşelile lor? Poate că da. Poate că ăsta era preţul. „Dar ce se întâmplă când murim?

Se întrebă el. Dacă raiul există, dacă Înălţarea la Cer e un fapt împlinit, ce ne spune asta despre iad şi despre judecată? Asta ne aşteaptă? Trecem prin iadul ăsta de regrete şi remuşcări, apoi ne ducem în adevăratul iad?”

Irene vorbise întotdeauna despre un Dumnezeu iubitor, dar chiar şi dragostea şi îndurarea lui Dumnezeu aveau limite. Toţi cei care negaseră adevărul îl supăraseră pe Dumnezeu? Nu mai exista îndurare, nu mai exista o a doua şansă? Poate că nu mai existau şi nimic nu putea fi schimbat…

Dar dacă existau opţiuni, dacă rămăsese o cale pentru a găsi adevărul, de a crede sau accepta ce spunea Irene că trebuia să facă fiecare, Rayford trebuia să le descopere. Asta însemna să recunoască faptul că nu ştia nimic? Că se bizuise pe sine, iar acum se simţea prost, slab şi neînsemnat? Putea să recunoască asta. După o viaţă de succese, în care fusese mai bun decât majoritatea celorlalţi şi cel mai bun în anumite cercuri, fusese, dintr-o dată, umilit, aşa cum nu mai fusese niciodată.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia, atât de multe pe care nu le înţelegea… Dar dacă existau răspunsuri, le va găsi. Nu ştia pe cine să întrebe şi de unde să înceapă, dar era un lucru pe care el, împreună cu Chloe, putea să-l facă.

Întotdeauna colaboraseră bine. Fata trecuse prin perioada de independenţă a adolescenţilor, dar nu făcuse nimic prostesc sau ireparabil, din câte ştia el. De fapt, fuseseră, poate, prea apropiaţi. Chloe semăna prea mult cu el.

Doar vârstă şi nevinovăţia lui Raymie făcuseră ca el să poată fi influenţat de către mama sa. Şi sufletul lui. Nu avea acel instinct de prădător, nici atitudinea pe care Rayford o exprima prin „mai întâi eu”, care i se părea acestuia din urmă indispensabilă pentru a răzbate în viaţa de zi cu zi. Nu fusese genul efeminat, dar Rayford fusese îngrijorat că o să rămână „băiatul lui mămica” – prea milos, prea sensibil, prea grijuliu. Avea tot timpul grija altora, în timp ce Rayford credea că ar fi trebuit să-şi dorească să fie el numărul unu.

Cât de bucuros era acum că Raymie se luase după mama lui, nu după el… Şi cât dorea să fi făcut şi Chloe la fel! Ea aprecia competiţia, avea stofă de conducătoare, trebuia să te lupţi să o convingi. Putea fi amabilă şi generoasă, dacă acest lucru îi folosea scopului ei, dar semăna cu tatăl ei. Avea întotdeauna grijă de ea însăşi.

‚3ună treabă, grozavule! îşi spuse Rayford. Fata de care erai atât de mândru, pentru că seamănă atât de mult cu tine, e în aceeaşi situaţie neplăcută ca şi tine!”

, Asta, decise el, trebuia să se schimbe.” De îndată ce se vor întâlni, vor încerca să se schimbe. Vor avea o misiune de îndeplinit, vor căuta adevărul. Dacă pentru el era prea târziu, trebuia să accepte acest lucru şi să se descurce cu el. Fusese întotdeauna omul care urmărea un anumit scop şi care accepta consecinţele. Numai că acum consecinţele erau pentru totdeauna. Spera, împotriva evidenţei, că exista o a doua şansă să afle adevărul pentru a ajunge în cealaltă lume. Avea însă o problemă: singurii care ştiau adevărul dispăruseră.

***

Hotelul Midpoint[4], aflat pe Washington Street, la puţine mile distanţă de micuţul Aeroport Waukegan, era destul de aglomerat, însă mai avea câteva camere disponibile. Buck Williams fu plăcut surprins descoperind că proprietarii nu măriseră preţurile, pentru a profita de criză. Când văzu camera,

---

[4] Punctul de mijloc (n. tr.).

înţelese de ce. Apoi se întrebă între care două locuri din lume reprezenta motelul ăla punctul de mijloc. Oricare ar fi fost acele locuri, acolo era mai bine. Exista un telefon şi un duş, un pat şi un televizor. Era suficient pentru oboseala lui. Mai întâi, îşi verifică mesageria vocală de la numărul de New York. Nimic de la individul numit Ritz, nici de la altcineva, aşa că reascultă mesajul mai vechi de la Dirk Burton, care-i amintea de ce crezuse că-i important să se ducă la Londra. În timp ce asculta, Buck scria pe laptop.

„Cameron, mi-ai spus că acest centru pentru mesaje este confidenţial. Sper să ai dreptate. Nu mă voi prezenta, dar tu ştii cine sunt. Află că se va întâmplă ceva de mare importanţă. Vino aici cât poţi de iute! Marele şef, compatriotul tău, cel despre care am spus că-i posesorul puterii universale, se întâlneşte aici cu individul conservator. Ştii la cine mă refer. Există şi un al treilea participant. Ştiu doar că-i din Europa, probabil din Europa de Est. Nu ştiu ce planuri au cu el, dar probabil că ceva foarte important.

Sursa mea spune că americanul tău s-a întâlnit cu toţi oamenii lui de bază şi cu acel european în diferite locuri. L-a prezentat unor indivizi din China, Vatican, Israel, Franţa, Germania, de aici şi din State.

Se pregăteşte ceva şi nu îndrăznesc nici măcar să-ţi sugerez ce, îţi voi spune doar între patru ochi. Vizitează-mă cât de iute poţi! Dacă nu-i posibil, îţi spun doar atât: urmăreşte ştirile despre instalarea unui nou conducător în Europa. Dacă te gândeşti, cum am făcut-o şi eu, că nu-s planificate alegeri şi că nu-i iminentă nicio schimbare de putere, atunci te-ai prins ce vreau să spun. Vino cât mai repede, prietene!”

Buck sună robotul lui Ken Ritz, ca să anunţe unde era. Apoi încercă din nou să sune în vest şi reuşi să obţină legătura. Fu surprins de uşurarea pe care o simţi când auzi vocea tatălui său, cu toate că aceasta părea obosită, descurajată şi înfricoşată.

— Sunteţi cu toţii bine, tată?

— Nu chiar toţi. Jeff a fost cu mine, dar a luat maşina şi încearcă să ajungă la locul accidentului, unde Sharon a fost văzută ultima oară.

— Accident?

— Ducea copiii într-o tabără, o chestie care avea legătură cu biserica la care mergea. Ştii, nu mergea cu noi. Se zice că n-a ajuns acolo. Maşina s-a răsturnat. N-a lăsat nicio urmă, cu excepţia hainelor, şi tu ştii ce înseamnă asta…

— A dispărut?

— Aşa se pare. Jeff nu poate accepta asta. Suferă. Vrea să vadă cu ochii lui. Necazul e că şi copiii au dispărut. Toţi. Toţi prietenii lor, toţi cei din tabăra din munţi. Poliţia a găsit hainele copiilor, vreo sută, şi gustarea de seară arzând pe plită.

— Ce chestie! Să-i spui lui Jeff că mă gândesc la el. Dacă vrea să discutăm, sunt la dispoziţia lui.

— Nu cred că vrea să discute, Cameron. Doar dacă-i poţi da nişte răspunsuri…

— Ăsta-i singurul lucru pe care nu-l pot face tată. Nu ştiu cine poate s-o facă. Am impresia că toţi cei care ştiau răspunsul au dispărut.

— Groaznic, Cam! Aş vrea să fii cu noi.

— Mda, te cred…

— Nu fii sarcastic!

— Spuneam adevărul. Dacă vrei să fiu cu voi, vin cu prima ocazie.

— Trăim nişte momente în care e posibil să ne schimbăm cu totul felul de a gândi…

— În privinţa mea, mă cam îndoiesc.

— Cameron, hai să nu ne certăm! Măcar de data asta gândeşte-te şi la alţii, nu numai la tine! Ai pierdut ieri o cumnată, un nepot şi o nepoată, iar fratele tău poate că nu-şi va reveni niciodată.

Buck îşi muşcă limba. De ce trebuia să facă chestii de-astea, mai ales într-o asemenea situaţie? Tatăl lui avea dreptate. Dacă Buck ar recunoaşte, probabil că s-ar putea reînnoda ceva. Familia sa se supărase pe el încă de când se dusese la colegiu şi-şi continuase studiile la Ivy League. În mediul lui, copiii făceau meseria părinţilor. Tatăl lui transporta petrol în statul lor, aducându-l îndeosebi din Oklahoma şi Texas. Era o muncă foarte grea; oamenii locului credeau că resursele propriului lor stat erau duse în alte părţi. Jeff se implicase şi el în această

afacere de familie, lucrând mai întâi la birouri, apoi pe camion, iar în final, conducând operaţiunile zilnice.

Familia se supărase îndeosebi când Cameron rămăsese la şcoală şi după ce mama lui se îmbolnăvise. Ea insistase să rămână la colegiu, dar, de când nu venise acasă de Crăciun, din cauză că nu avusese bani, tatăl şi fratele nu-l iertaseră. Mama sa murise în timp ce el era plecat, iar membrii familiei se uitaseră urât la el chiar şi când venise la înmormântare.

Lucrurile se mai potoliseră cu trecerea anilor, mai ales pentru că familia începuse să se laude cu el, după ce devenise cunoscut ca o revelaţie a ziaristicii. Buck uitase trecutul, dar le reproşa alor săi că-l primeau acum, pentru că ajunsese cineva. Aşa că se ducea rareori acasă. Erau prea multe lucruri pe care nu le uitase, nu reuşise să se împace cu ele; dar îşi reproşa că redeschisese rănile vechi într-un moment în care familia lui suferea.

— Dacă faceţi vreun fel de slujbă de înmormântare, o să încerc să vin. Bine?

— O să *încerci*?

— Asta-i tot ce pot să promit. Nu-ţi poţi imagina cât de ocupat sunt. Nu-i nevoie să-ţi spun că-i vorba despre reportajul secolului.

— O să scrii pentru prima pagină?

Buck oftă, simţindu-se brusc obosit. Nici nu era de mirare. Nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore.

— Nu ştiu, tată. Am strâns o grămadă de material. Cred că o să iasă un reportaj uriaş, cu fragmente din tot ce-am adunat. Nu cred că articolul meu o să fie singurul pe prima pagină. Cred că o să primesc o sarcină importantă pentru următoarele două săptămâni.

Spera că tatăl lui o să fie satisfăcut. Voia să închidă şi să se culce. Dar n-o făcu.

— Ce vrei să spui? Despre ce-i reportajul?

— Strâng material despre teoriile referitoare la cele întâmplate.

— E o sarcină foarte serioasă. Fiecare dintre cei cu care am vorbit are altă idee. Fratele tău e speriat că pare să fi venit Judecata de Apoi sau cum i-o zice.

— Aşa crede el?

— Mda, dar eu nu cred.

— De ce nu, tată?

Nu avea chef să se lanseze într-o discuţie lungă, dar opinia tatălui său îl surprinsese.

— Pentru că l-am întrebat pe pastor. A spus că, dacă Iisus Hristos i-a luat pe oameni în cer, atunci ar fi trebuit să ne ia şi pe mine, şi pe tine, şi pe Jeff, şi pe el. Aşa ar fi fost corect.

— Oare? N-am pretins niciodată că-s credincios.

— Bineînţeles că nu eşti! Te-ai luat după tâmpeniile liberale de pe Coasta de Est! Ştii că te-am dus la biserică şi la şcoala de duminică atunci când erai mic. Eşti la fel de creştin ca oricare dintre noi!

Cameron ar fi vrut să spună: „Exact asta am zis şi eu”.

Dar nu spuse. Faptul că familia sa frecventa biserica nu se vedea deloc în viaţa de zi cu zi. Din acest motiv ajunsese să nu mai dea pe la biserică din momentul în care putuse să hotărască singur acest lucru.

— Bine, spune-i lui Jeff că mă gândesc la el. Şi, dacă o să reuşesc, o să vin la ce-o să organizeze pentru Sharon şi pentru copii.

Buck era mulţumit că la Midpoint era apă caldă şi putea face un duş ca lumea. Uitase de durerea din ceafă, până în momentul în care jetul puternic îl lovi şi-i desprinse pansamentul. Nu avea cu ce să se bandajeze din nou, aşa că o lăsă să sângereze. Apoi găsi nişte gheaţă. Se gândi că o să facă rost dimineaţă de un pansament, măcar să nu arate urât. Dar acum nu-i păsa. Era mort de oboseală.

Televizorul nu avea telecomandă şi nu avea chef să se mai ridice după ce se întinsese. Îi dăduse sonorul aproape de minim, ca să nu-l trezească. Urmărea trecerea în revistă a ştirilor din toată lumea pe C.N.N. înainte să aţipească. Erau imagini de pretutindeni care treceau de limita suportabilului, dar ştirile erau meseria sa. Îşi aminti de cutremurele şi războaiele petrecute în ultimul deceniu care-l impresionaseră. Acum vedea acelaşi lucru, dar amplificat de o mie de ori într-o singură zi. Niciodată în istorie nu fuseseră ucişi într-o singură zi atâţia

oameni câţi dispăruseră acum dintr-o dată. Fuseseră ucişi? Erau morţi? Se vor mai întoarce?

Buck nu-şi putea lua privirea – deşi îl dureau ochii – de la ecranul pe care se vedeau imagini ce surprindeau dispariţiile, înregistrate de amatori. Din unele ţări veniseră benzi profesioniste, înregistrări făcute în timpul unor show-uri în direct, microfonul unui invitat picând peste hainele goale, căzând peste pantofi, apoi rostogolindu-se pe podea. Spectatorii ţipau. Una dintre camere arătă mulţimea, care, cu un moment înainte, umpluse încăperea. Acum mai multe scaune erau goale, cu haine atârnând pe ele.

„Nimic scris n-ar putea reda asemenea scene”, gândi Buck, clipind cu greutate. Dacă ar fi încercat cineva să vândă un scenariu de televiziune despre dispariţia a milioane de oameni, care lăsau toate lucrurile în urmă, dispărând doar trupurile, ar fi râs toţi de el.

Buck nici nu-şi dădu seama când adormise. Telefonul sună atât de puternic, încât te-ai fi aşteptat să sară de pe masă. Se întinse să ridice receptorul.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Williams, dar abia acum am observat că aţi închis telefonul. În timp ce vorbeaţi v-a sunat un tip, numit Ritz. A spus să-l căutaţi sau să-l aşteptaţi afară, la 6.00 dimineaţa.

— Bine, mulţumesc.

— Ce-o să faceţi? Îl căutaţi sau vă întâlniţi cu el?

— De ce te interesează?

— Oh, nu-s curios de felul meu. Dar dacă plecaţi la 6.00, trebuie să plătiţi în avans. Convorbirile la mare distanţă şi restul. Iar eu nu mă scol înainte de 7.00.

— O să-ţi spun cum facem. Cum te cheamă?

— Mack.

— Mack, uite cum o să facem. Îţi las numărul cărţii de credit, ca să ştii că nu încerc să te înşel. Iar dimineaţă o să las în cameră un cec de călătorie, care să acopere preţul camerei şi o să fie mai mult decât suficient pentru costul convorbirilor telefonice. Ai priceput ce vreau să spun?

— Un bacşiş?

— Da, domnule!

— Drăguţ din partea dumneavoastră.
— Vreau să-mi strecori un bandaj pe sub uşă.
— Am unul. Aveţi nevoie de el chiar acum? Nu vă simţiţi bine?
— N-am nimic. Nu-l vreau acum. Când treci pe aici… în linişte. Şi închide-mi telefonul! Dacă trebuie să mă scol devreme, trebuie să mă culc chiar acum. Mă ajuţi, Mack?
— Bineînţeles! Îl închid chiar acum. Vreţi să vă trezesc dimineaţă?
— Nu, mulţumesc, zise Buck şi zâmbi când îşi dădu seama că telefonul din mâna lui era deja mort.
Mack se ţinuse de cuvânt. Dacă o să găsească bandajul, o să-i lase un bacşiş frumos. Se sili să se ridice şi închise televizorul şi lumina. Era genul de om care se uita la ceas înainte să se culce şi se trezea exact când îşi propusese. Era aproape miezul nopţii. O să se scoale la 5.30.
Când se întinse pe saltea, dormea deja. Până ce se trezi, după cinci ore şi jumătate, nu i se mişcă nici măcar un muşchi.
***
Rayford avea impresia că mergea în somn, în timp ce străbătea bucătăria ca să se ducă spre scări. Nu-i venea să creadă cât de obosit se simţea după ce dormise atât de mult şi mai şi moţăise pe canapea. Ziarul se afla, încă rulat şi strâns cu elastic, pe scaunul pe care-l aruncase. Dacă tot nu putea să adoarmă, poate că ar putea să se uite pe ziar. Ar fi fost interesant să citească ştirile fără sens din întreaga lume care încă nu ştia că va suferi cea mai cruntă traumă din istoria sa, la scurt timp după ce ziarul ieşise de sub tipar.
Rayford apăsă pe butonul care forma din nou numărul de telefon şi se duse încet către scară, ascultând doar pe jumătate. Dar ce era asta? Tonul fu întrerupt, se auzea telefonul de la căminul lui Chloe sunând. Se grăbi către telefon şi ajunse când o voce de fată răspunse.
— Chloe?
— Nu. Domnul Steele?
— Da.
— Sunt Amy. Chloe încearcă să ajungă acasă. O să vă sune de pe drum, poate mâine. Dacă reuşeşte, o să vă sune cum ajunge sau o să ia un taxi până acasă.

— E pe drum?

— Da. N-a vrut să mai aştepte. A tot sunat, dar…

— Da, ştiu. Mulţumesc, Amy. Eşti bine?

— Sunt speriată rău, ca toată lumea.

— Îmi imaginez. Ai pierdut pe cineva?

— Nu. Şi mă simt, într-un fel, de parcă aş fi vinovată. Se pare că toţi cei pe care-i cunosc au pierdut pe cineva. Am pierdut o mulţime de prieteni, dar pe nimeni apropiat sau din familie.

Rayford nu ştia dacă să o felicite sau să-şi exprime regretul. Dacă fusese ceea ce credea el, sărmana copilă nu avea pe nimeni care să fi fost luat în rai.

— Mă bucur că eşti bine, zise el.

— Dar dumneavoastră? întrebă fata. Ce-i cu mama lui Chloe şi cu fratele ei?

— S-au dus, Amy…

— Oh, nu!

— Aş vrea să-i spun eu lui Chloe. Deci, dacă te sună, înainte să mă vadă…

— Nicio grijă! Nu cred că aş fi fost în stare să-i spun nici dacă mi-aţi fi cerut.

Rayford rămase întins pe pat câteva minute, apoi răsfoi cu greutate prima parte a ziarului. „Hmm… O schimbare surprinzătoare în România."

„Alegerile democratice sunt deja de domeniul trecutului din moment ce, beneficiind de consensul unanim al poporului şi al celor două camere ale Parlamentului – atât cea inferioară, cât şi cea superioară – un tânăr politician şi om de afaceri şi-a asumat rolul de preşedinte al ţării. Nicolae Carpathia, de treizeci şi trei de ani, născut la Cluj, a cucerit în ultimele luni populaţia cu discursurile lui convingătoare, pe placul oamenilor. A fost acceptat de toţi, fermecându-şi prietenii, dar şi inamicii. Reformele pe care le propune întregii ţări i-au adus celebritatea şi puterea."

Rayford privi fotografia tânărului Carpathia, un blond arătos, care semăna oarecum cu Robert Redford când era tânăr. „Mă întreb dacă ar fi vrut să mai fie preşedinte, dacă ar fi ştiut ce-o să se întâmple, îşi zise Rayford. Tot ce-i oferea atunci funcţia aia, acum nu mai face doi bani."

7

Ken Ritz ajunse la Midpoint la 6.00, lăsă geamul în jos şi întrebă:

— Eşti Williams?

— Exact, răspunse Buck, apoi se urcă, ținând geanta în braţe, în maşina cu tracţiune pe patru roţi, ultimul tip.

Pipăindu-şi ceafa proaspăt bandajată, Buck zâmbi, gândindu-se că Mack se va bucura când va găsi bacşişul de douăzeci de dolari.

Ritz era înalt, zvelt, cu figura îmbătrânită şi cu o coamă ce începuse să încărunţească.

— Să încheiem afacerea, zise el. De la O'Hare la Aeroportul Kennedy sunt 470 de mile, iar de la Milwaukee la J.F.K. Sunt 746. O să te duc cât mai aproape de J.F.K. Şi, întrucât suntem la jumătatea distanţei dintre O'Hare şi Milwaukee, să zicem că avem de parcurs cam 743 mile aeriene. Înmulţit cu doi, rezultă 1486 de dolari. Să rotunjim la o mie cinci sute, ca să includem şi serviciul de taxi, şi ne-am înţeles.

— Ne-am înţeles, spuse Buck, scoţând cecurile şi începând să le semneze. Cam scump taxiul.

— Mai ales pentru un tip care a locuit la Midpoint, râse Ritz.

— Mie mi-a plăcut.

Ritz parcă maşina într-o baracă de tablă din Aeroportul Waukegan. Vorbea întruna în timp ce efectua procedurile de dinaintea zborului.

— N-a fost nicio prăbuşire aici. Au fost două la Palwaukee. Pierduseră doi oameni din echipaj. Ciudată chestie, nu-i aşa?

Buck şi Ritz îşi povestiră despre rudele dispărute, unde fuseseră acestea când s-a întâmplat evenimentul şi unde se aflaseră ei înşişi în momentul acela.

— N-am zburat niciodată cu un reporter, zise Ken. Adică în zboruri charter. Probabil că aveam la bord o grămadă de tipi de felul tău când zburam pe avioane de linie.

— Câştigi mai bine pe cont propriu?

— Da, dar nu ştiam asta când mi-am schimbat slujba. N-a fost alegerea mea…

În timp ce urcau în Lear, Buck îl întrebă direct:

— Ţi s-a interzis să zbori?

— Nu-ţi face griji, prietene! O să te duc acolo unde vrei.

— Trebuie să-mi spui dacă ţi s-a interzis să zbori!

— Am fost concediat. E o diferenţă…

— Depinde de cauza concedierii.

— Adevărat. Dacă vrei să te simţi mai bine, atunci află că am fost concediat pentru că am fost prea grijuliu.

— Povesteşte-mi şi mie.

— Îţi aminteşti că, în urmă cu mai mulţi ani, s-a făcut multă tevatură din cauză că multe avioane de pe cursele interne s-au prăbuşit pe timp friguros?

— Mda… Şi s-au făcut nişte reglaje sau aşa ceva…

— Exact. Îţi mai aminteşti că un pilot a refuzat să zboare chiar şi după ce publicul a fost înştiinţat că fuseseră înlăturate toate cauzele defecţiunilor?

— Îhî…

— Şi ţii minte că s-a mai prăbuşit un avion, imediat după aceea, dovedind că pilotul avusese dreptate?

— Destul de vag…

— Eu îmi amintesc foarte bine, pentru că tu te uiţi acum la acel pilot.

— Acum sunt lămurit.

— Ştii câte avioane de acel tip mai zboară acum? Niciunul. Am avut dreptate. Dar am fost reprimit în slujbă? Nu. Dacă ai făcut necazuri o dată, vei face întotdeauna. Mulţi colegi îmi sunt recunoscători şi multe văduve sunt supărate că am fost ignorat, că am fost ascultat abia când era deja prea târziu pentru soţii lor.

După ce avionul se îndreptă spre est, Ritz dori să ştie părerea lui Buck despre dispariţii.

— Foarte interesant că-mi pui tocmai întrebarea asta, zise Buck. Trebuie să încep să lucrez la subiectul ăsta începând de azi. Ce-ai citit pe tema asta? Te superi dacă pornesc reportofonul?

— Nu mă deranjează, răspunse Ritz. A fost cel mai afurisit lucru pe care l-am văzut. Sigur, nu înseamnă că-s unicul care am văzut asta. Să ştii că am crezut întotdeauna în OZN-uri.

— Glumeşti? Un pilot cu experienţa ta, preocupat de siguranţa zborurilor?

Ritz dădu din cap şi explică:

— Nu mă refer la omuleţi verzi şi la extratereştri care răpesc oameni. Vorbesc despre chestii demonstrabile cu probe, pe care le-au văzut astronauţii şi unii piloţi.

— Tu ai văzut ceva?

— Nu. Doar o serie de lucruri inexplicabile. Lumini sau miraje. O dată am presupus că zburam prea aproape de un grup de elicoptere. S-a întâmplat nu departe de locul ăsta. Aeroportul militar Glenview… Am trimis un avertisment prin radio, apoi le-am pierdut din vedere. Presupun că era ceva explicabil. Poate că zburam mai iute decât credeam şi nu fusesem atât de aproape pe cât am bănuit. Dar n-am primit niciun răspuns, niciun semnal de confirmare cum că ar fi fost vreo navă în aer. Cei din Glenview n-au confirmat zborul. Am ignorat povestea, dar, peste câteva săptămâni, aproape de acelaşi loc, instrumentele de bord au luat-o razna.

— Şi atunci ce-ai crezut?

— Că-i un câmp magnetic sau o altă forţă de felul ăsta. Ceva ce putea fi explicat. Ştii că n-are rost să raportezi întâmplări ciudate petrecute în apropierea unei baze militare, pentru că resping raportul din start. Nu sunt luate în serios nici ciudăţeniile petrecute la câteva mile de un aeroport civil. De aceea n-ai auzit niciodată poveşti cu OZN-uri apărute lângă O'Hare. Nu-s luate în considerare.

— Deci nu crezi în extratereştri care răpesc oameni, dar faci legătură între dispariţii şi OZN-uri?

— Spuneam doar că nu-i ceva ca în *E.T.,* cu tot felul de creaturi din cosmos. Cred că părerea noastră despre felul în care arată extratereştrii e prea simplistă, prea rudimentară. Dacă există viaţă inteligentă în cosmos, şi trebuie să existe, pentru că-s multe şanse…

— Adică?

— Imensitatea cosmosului…

— Aha, atât de multe stele şi atât de mult spaţiu, că trebuie să fie ceva acolo…

— Exact! Sunt de acord cu cei care cred că fiinţele acelea-s mai inteligente decât noi. Altfel n-ar fi ajuns până aici, dacă au ajuns. Iar dacă sunt aici, atunci cred că-s destul de sofisticate şi de avansate ca să ne poată face lucruri la care noi nici nu visăm.

— Cum ar fi dispariţia unor oameni din hainele lor…

— O asemenea idee ţi s-ar fi părut caraghioasă până noaptea trecută, nu-i aşa?

Buck aprobă din cap.

— Am râs întotdeauna de oamenii care credeau că fiinţele alea pot să ne citească gândurile, să ne pătrundă în minte, chestii de felul ăsta, continuă Ritz. Dar să vedem cine a dispărut… Toţi cei despre care am citit, am auzit sau ştiu că s-au dus sunt fie sub doisprezece ani, fie oameni ieşiţi din comun…

— Au dispărut foarte mulţi oameni. Crezi că au cu toţii ceva în comun?

— Acum au ceva în comun, nu crezi?

— Dar se diferenţiau prin ceva, aveau ceva ce-i făcea mai uşor de răpit? întrebă Buck.

— Aşa cred.

— Deci am rămas aici pentru că am fost suficient de puternici ca să ne opunem sau pentru că nu meritam efortul?

— Ceva de felul ăsta, îl aprobă Ritz. E ca şi cum o forţă sau o putere a fost în stare să citească nivelul de rezistenţă sau de slăbiciune, iar când forţa aceea a pătruns în interior, a fost în stare să răpească oameni de pe pământ. Au dispărut într-o clipă, deci trebuie să se fi dematerializat. Întrebarea e dacă au fost distruşi în timpul acelui proces sau dacă pot fi rematerializaţi.

— Dumneata ce crezi, domnule Ritz?

— În prima clipă, eu aş fi zis că nu. Dar acum o săptămână, dacă mi s-ar fi spus că milioane de oameni, din întreaga lume, vor dispărea subit, mi s-ar fi părut o chestie de nivelul unui film de seria B. Dar dacă accept că aşa ceva s-a întâmplat, atunci

trebuie să fac următorul pas logic. Poate că sunt într-un loc anume, de unde chiar ar putea să se întoarcă.

— E un gând liniştitor, zise Buck. Dar nu cumva e doar o dorinţă?

— Nu prea. Ideea asta, în fond, nu face mai mult de-o ceapă degerată. Eu pilotez avioanele pentru bani. N-am nicio părere. Sunt la fel de şocat ca oricine şi pot să-ţi spun că mi-e frică.

— De ce?

— Că se poate întâmplă din nou. Dacă e ceea ce cred că este, poate că forţa aceea se va pune iar în funcţiune şi va răpi oameni mai în vârstă, mai deştepţi, mai puternici, pe care-i ignorase prima dată.

Buck tresări şi rămase tăcut câteva minute. În cele din urmă, zise:

— Lipseşte ceva din argumentaţia ta. Cunosc oameni dispăruţi care fuseseră puternici.

— Nu vorbeam de puterea fizică.

— Nici eu, răspunse Buck, gândindu-se la Lucinda Washington. Am pierdut o colegă, o prietenă, o tipă radioasă, sănătoasă, fericită, energică. Avea o personalitate puternică.

— Nu pretind că ştiu totul sau că ştiu ceva. Ai vrut să ştii care-i teoria mea. Asta este.

***

Rayford Steele stătea întins pe spate, privind în tavan. Adormise cu greu şi se trezise de foarte multe ori. Nu-i plăcea senzaţia aceea de amorţeală. Nu voia să se uite la ştiri. Nu voia să citească ziarul, chiar dacă ştia că îl aştepta unul nou la intrare, încă din zori. Voia doar să ajungă Chloe acasă, ca să plângă împreună. „Nu există singurătate mai grea decât cea a amărăciunii”, îşi zise el.

El şi fiica lui aveau multe de făcut. Voia să investigheze, să înveţe, să ştie, să acţioneze. Începu să caute o Biblie, nu Biblia familiei, pe care se pusese praful, timp de ani de zile, ci pe cea a lui Irene. În aceasta existau notiţe, poate găsea ceva care să-l îndrume în direcţia corectă.

Era la vedere, pentru că Irene o ţinea lângă pat, pentru a fi la îndemână. O găsi pe podea. Avea, oare, ceva care să-l îndrume, vreun index? Exista, oare, ceva referitor la înălţarea la Cer, la

Judecata de Apoi, la lucrurile de genul ăsta? O să o ia de la sfârşit, pentru că, dacă Facerea însemna începutul, poate Apocalipsa avea legătură cu sfârșitul. Singurul verset din Biblie pe care-l ştia Rayford era din Facerea: „La început, Dumnezeu a făcut cerul şi pământul”. Spera să găsească un verset corespunzător la sfârșitul Bibliei, care să spună ceva de genul: „La sfârşit Dumnezeu, i-a luat pe toţi oamenii Săi în cer şi le-a dat celorlalţi încă o şansă”.

Dar nu avu un asemenea noroc. Ultimul verset din Biblie nu însemna nimic pentru el. Acesta spunea: „Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi toţi! Amin”. Suna ca aiurelile alea religioase pe care le auzise la biserică. Merse la versetul anterior şi citi: „Cel care mărturiseşte acestea zice: Da, vin curând. Amin! Vino, Doamne Iisuse!”

Acum găsise ceva. Cine era acela, care mărturisea acele lucruri? Şi ce anume mărturisea? Cuvintele citate fuseseră scrise cu roşu. Ce însemna asta? Se uită prin Biblie şi observă o notă: „Cuvintele lui Hristos cu roşu”. Deci Iisus spusese că va veni curând. Venise? Iar dacă Biblia era atât de veche, ce însemna „curând”? Nu avea cum să însemne curând decât din punctul de vedere al cuiva care are o perspectivă de foarte mare durată asupra întregii istorii. Poate că Iisus voia să spună că atunci când va veni, lucrul acesta se va petrece rapid. Ce însemna chestia asta? Rayford privi ultimul capitol ca pe un întreg. Alte trei versete fuseseră însemnate cu litere roşii, iar două dintre ele repetau chestia cu apropiata venire.

Rayford nu înţelegea nimic din textul capitolului. I se părea învechit şi abstract. Dar aproape de sfârşitul capitolului găsi un verset care se termina cu nişte cuvinte care avură un impact ciudat asupra lui. Fără să le cunoască înţelesul, citi: „Şi cel însetat să vină, cel ce voieşte să ia în dar apa vieţii”.

Iisus nu putea fi cel însetat. Nu putea fi cel care voia să ia apa vieţii. Asta, îşi dădu seama Rayford, se referea la cititor. Îl şocase faptul că se simţea însetat. Avea sufletul însetat. Dar ce era „apa vieţii”? Plătise deja un preţ teribil pentru că nu ştia. Indiferent ce însemna, textul acela fusese în cartea aceea de sute de ani.

Rayford răsfoi încet Biblia, citi alte fragmente, dar niciunul nu avea înţeles pentru el. Îl descurajau, pentru că păreau că nu au legătură între ele. Limbajul şi conceptele străine lui nu-l ajutau cu nimic.

Ici, colo, văzu note pe margine, cu scrisul delicat al lui Irene. Uneori scrisese, pur şi simplu: „Important”. Voia să studieze şi să găsească pe cineva care să-i explice fragmentele acelea. Îl tenta să scrie „important” lângă versetul din Apocalipsă despre primirea în dar a apei vieţii. I se părea important, deşi nu-şi dădea seama de ce.

Cel mai mult se temea de faptul că citea Biblia prea târziu. Era evident că era prea târziu ca să ajungă în rai o dată cu soţia şi fiul lui. Dar era prea târziu în general?

În faţa paginii de gardă se găsea buletinul de duminică al bisericii. Ce zi era aceea? Miercuri. Dimineaţă. Se întâmplase cu trei zile în urmă. În garaj, Raymie îl rugase să meargă cu ei la biserică. Promisese că va veni duminica următoare.

— Asta ai spus şi săptămâna trecută, îi reproşase băiatul.

— Vrei să-ţi repar maşinuţa sau nu? Nu am prea mult timp liber.

Raymie nu forţa niciodată lucrurile. Repetase:

— Duminica următoare?

— Cu siguranţă, îi făgăduise Rayford.

Iar în acel moment, îşi dorea să fie acea duminică, şi-şi dorea şi mai mult ca Raymie să meargă cu el. Pentru că se va duce la biserică. Sau nu se va duce? Va fi liber? Şi unde era biserica? Rămăsese cineva din congregaţie? Scoase buletinul din Biblia lui Irene şi încercui numărul de telefon. Mai târziu, în cursul zilei, după ce va lua legătura cu Pan-Continental, va suna la biroul bisericii şi va vedea dacă mai e ceva pe-acolo.

Era gata să pună Biblia pe noptieră, dar cedă curiozităţii şi o deschise din nou la pagina de gardă. Pe pagina albă văzu dedicaţia. Îi dăruise Biblia aceea lui Irene la prima aniversare a căsătoriei lor. Cum de uitase şi la ce se gândise? Ea nu fusese pe atunci mai credincioasă decât el, dar se gândea să ia în serios biserica înainte de a avea copii. Probabil că urmărise ceva sau dorise s-o impresioneze, de-i făcuse un asemenea cadou. Poate se gândise că o să-l considere credincios. Poate că

sperase că ea o să-l lase în pace şi se va duce singură la biserică, asta dacă el reuşea prin acest cadou să-și demonstreze aplecarea lui către cele religioase.

Ani de zile, Rayford tolerase biserica. Se duceau la una care cerea puţin şi oferea mult. Îşi făcuseră mulţi prieteni şi-şi găsiseră acolo un doctor, un dentist, un agent de asigurări şi obţinuseră chiar şi o recomandare pentru clubul country. Rayford era respectat şi prezentat cu mândrie drept comandant pe un Boeing 747 nou-veniţilor şi oaspeţilor. Chiar făcuse parte din administraţia bisericii, timp de mai mulţi ani.

Când Irene descoperise postul de radio creştin şi ceea ce numea ea „adevărata predică şi învăţătură”, nu mai fusese mulţumită de biserica lor şi începuse să caute o alta. Atunci Rayford avusese ocazia să renunţe la toată povestea, spunându-i soţiei că, atunci când va găsi o congregaţie care să-i placă, va reîncepe şi el să meargă la biserică. Irene găsise o biserică, se dusese şi el uneori. Comunitatea i se păru prea rigoristă cerând de la el prea mult. Nu era respectat. Se simţea tratat ca un novice. Aşa că stătea deoparte.

Rayford observă un alt fragment scris de mâna lui Irene. Era lista ei cu cei pentru care se ruga. El era în frunte. Irene scrisese: „Rafe, ca să fie mântuit şi ca să-i fiu o soţie iubitoare. Chloe, ca să vină la Hristos şi să trăiască în puritate. Ray jr., ca să nu se îndepărteze niciodată de credinţa puternică din copilărie.” Urmau pastorul, lideri politici, misionari, conflictele din lume, diferiţi prieteni şi rubedenii.

— Pentru mântuirea lui, şopti Rayford. Mântuire…

Iată unul dintre cuvintele-cheie auzite pe la biserică, dar care nu-l impresionase niciodată. Ştia că biserica la care se ducea Irene în ultimul timp era foarte interesată de mântuirea sufletelor, lucru despre care nu auzise vorbindu-se la cealaltă biserică. Dar cu cât încercase să înţeleagă acest concept, cu atât mai mult îl respinsese. Se părea că mântuirea era legată de miruire, de botez, de mărturisire, de dorinţa de a crede mai mult, de a deveni sfânt. Nu fusese tentat să aibă de-a face cu toate astea. Şi uite că, în acest moment, dorea cu ardoare să fi ştiut cu exactitate ce însemnau toate aceste lucruri.

Ken Ritz luă legătura prin radio cu aeroporturile din suburbiile New Yorkului, căpătând, în cele din urmă, aprobarea de a ateriza la Easton, în Pennsylvania.

— Ştii, spuse Ritz, e locul natal al lui Larry Holmes, care a fost, cândva, campion mondial al greilor.

— Cel care l-a învins pe Ali?

— Chiar el. Dacă-i pe acolo, te poţi alege oricând cu un pumn în cap. Poţi să fii sigur.

Pilotul întrebă personalul de la Easton dacă se putea aranja transportul pasagerului său până la New York.

— Glumeşti, Lear?

— Nici pe departe.

— Avem un tip care poate să-l ducă vreo două mile, pe şosea. Nu intră şi nu iese nicio maşină din oraş, chiar şi trenurile au trasee întortocheate, care ocolesc zonele periculoase.

— Zonele periculoase? repetă Buck.

— Mai spune o dată, ceru prin radio Ritz.

— Nu aţi urmărit ştirile? Unele dintre cele mai mari dezastre din oraş au fost rezultatul dispariţiei unor mecanici şi dispeceri. S-au ciocnit şase trenuri, sunt foarte mulţi morţi. Mai multe trenuri au intrat în cele din faţa lor. Vor trece zile până vor fi eliberate şinele şi vor fi înlocuite locomotivele. Eşti sigur că omul tău vrea să ajungă în centru?

— Da. Pare să fie tipul de om care se descurcă.

— Sper să aibă ghete bune care să-l ţină pe distanţe mari.

Încă unul dintre cecurile lui Buck se duse pe transportul lui până într-un loc de unde putea face pe jos drumul până la tren. Vehiculul cu care mersese nu era un taxi, dar semăna cu unul, având în vedere cât de rablagit era.

După ce merse pe jos două mile, ajunse la linia de cale ferată pe la amiază şi aşteptă patruzeci de minute împreună cu o mulţime de oameni, doar pentru a se număra printre cei care mai aveau încă o jumătate de oră de aşteptat până la următorul tren. Călătoria în zig-zag dură două ore până în Manhattan. În tot acest timp, Buck bătu la tastatura laptopului său sau privi pe fereastră coloanele de maşini blocate pe mai multe mile. Ştia că mulţi dintre colegii lui făcuseră reportaje asemănătoare, deci singura speranţă de a-l impresiona pe Steve Plank şi de a fi

publicat era să fie mai convingător şi mai elocvent. Trăise lucruri atât de groaznice, încât se îndoia că ar putea să le redea. În ultimă instanţă, putea să adauge ceva dramatic amintirilor sale. Oraşul New York era în stare de alertă şi era o surpriză că era permis accesul oamenilor. Sigur, mulţi dintre ei, ca şi el, locuiau aici şi voiau să se întoarcă acasă.

Trenul se opri, destul de aproape de locul în care i se spusese că va face staţie. Pasagerii fuseseră anunţaţi în această privinţă. Următorul obstacol era un loc plin de macarale care ridicau garnituri de tren de pe şine. Buck socoti că avea de mers cincisprezece mile până la birou şi încă cinci până acasă.

Din fericire, Buck era în mare formă. Puse totul în geantă şi-i strânse cureaua, ca s-o ţină aproape de trup, fără să se mai legene. Porni cu o viteză pe care o aprecie de patru mile pe oră. După trei ore, îl durea tot corpul. Făcuse bătături la picioare, iar gâtul şi umerii îi obosiseră din cauza genţii şi a curelei. Transpirase de-şi udase hainele şi nu avea cum să mai ajungă la apartament înainte să treacă pe la birou.

— Oh, Doamne, ajută-mă, gâfâi Buck, mai de grabă exasperat decât rugându-se.

„Dacă există Dumnezeu, decise el, atunci El sigur are simţul umorului”. Rezemată de zidul din cărămizi al unei alei, într-un loc de unde se vedea bine, se afla o bicicletă galbenă, cu un bilet prins de ea. Pe bilet scria: „Poţi să iei cu împrumut bicicleta. Du-te cu ea unde vrei. Las-o pentru altul care are nevoie de ea. Gratis”.

„Aşa ceva se poate întâmpla numai în New York, îşi spuse el. Nimeni nu fură ceva care-i gratuit.”

Se gândi să spună o rugăciune de mulţumire, dar lumea pe care o vedea nu arăta vreo altă dovadă a unui creator binevoitor. Se urcă pe bicicletă, îşi dădu seama cât timp trecuse de când nu mai mersese cu vreuna, apoi se balansă până-şi găsi echilibrul. Nu dură mult până ajunse în centru, printre şirurile de maşini blocate. Puţini oameni circulau la fel de eficient ca el. Erau curierii pe biciclete, dintre care doi cu biciclete galbene, ca şi el, şi poliţiştii călare.

La *Global Weekly,* clădirea era păzită cu străşnicie, ceea ce nu-l surprinse. După ce se legitimă în faţa noului recepţioner,

ajunse la etajul al douăzeci şi şaptelea, se opri la toaleta publică să se curețe şi intră în cele din urmă în încăperea principală a redacţiei. Recepţionera sună imediat la biroul lui Steve Plank, iar Steve şi Marge Potter se grăbiră să-l îmbrăţişeze, urându-i bun venit.

Buck Williams fu cuprins de o emoţie puternică, nouă pentru el. Îi venea să plângă. Îşi dădu seama că el, ca şi toţi ceilalţi, îndurase o traumă îngrozitoare. Dar, într-un fel, întorcându-se într-un teritoriu familiar – mai ales cu cheltuiala şi eforturile făcute – se simţea ca şi cum s-ar fi întors acasă. Era printre oameni cărora le păsa de el. Asta era familia lui. Se bucura cu adevărat că-i vedea, iar sentimentul părea reciproc.

Îşi muşcă buzele ca să se stăpânească şi, în timp ce-i urmă pe Steve şi pe Marge, traversând biroul mic al secretarei şi ajungând în biroul-cameră de conferinţe spaţios al lui Steve, îi întrebă dacă aflaseră ce se întâmplase cu Lucinda Washington.

Marge se opri pe coridor şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Da, reuşi ea să spună. I-am pierdut pe mai mulţi dintre ai noştri. Când a început tragedia asta şi când o să se termine?

Iar asta-l dădu gata pe Buck. Nu-şi mai putu stăpâni sentimentele, ceea ce-l surprinse atât pe el, cât şi pe cei de faţă. Steve îşi puse mâna pe umărul secretarei şi o conduse, împreună cu Buck, în biroul lui, unde aşteptau şi alţi reporteri principali.

Izbucniră în urale, când îl văzură pe Buck. Oamenii aceia, cei cu care lucrase, se luptase, se duşmănise, se certase, se luase la întrecere… Păreau încântaţi să-l vadă. Nici nu ştiau ce simţea.

— Băieţi, mă bucur că m-am întors, zise el, apoi se aşeză şi-şi ascunse faţa în mâini.

Trupul începu să i se zgâlţâie. Nu-şi mai putea stăpâni lacrimile şi izbucni în plâns în faţa colegilor şi competitorilor săi.

Încercă să-şi şteargă lacrimile şi să se stăpânească, dar, când se uită la ceilalţi, cu un zâmbet stânjenit, observă că toţi erau la fel de emoţionaţi.

— E în regulă, Buck, spuse cineva. Dacă plângi pentru prima oară, o să vezi că nu-i şi pentru ultima. Suntem cu toţii la fel de speriaţi, de şocaţi şi de mâhniţi ca şi tine.

— Mda, zise altul, dar relatarea lui va fi mai captivantă.

Chestia asta îi făcu pe toţi să râdă şi să plângă, în acelaşi timp.

***

Rayford îşi propusese să sune la centrul de planificare a zborurilor al companiei Pan-Con, la începutul după-amiezii. Află că trebuia să se prezinte pentru zbor vineri. Peste două zile.

— Adevărat? se miră el.

— Nu te aştepta să pleci, i se răspunse. Nu ne aşteptăm să se efectueze prea multe zboruri până atunci. Sigur niciunul până mâine seară. Poate nici atunci.

— Se poate să fiu anunţat de contramandare înainte să plec de acasă?

— Există şi şansa asta, dar, pentru moment, asta e tot ce putem stabili.

— Pe ce rută?

— Chicago – Boston – New York.

— Când mă întorc acasă?

— Sâmbătă noaptea.

— Bine.

— De ce? Ai vreo întâlnire?

— N-am chef de glume.

— Oh, Doamne! îmi pare rău. Am uitat cu cine vorbeam.

— Ai aflat despre familia mea?

— Toată lumea ştie. Ne pare rău. Am aflat de la stewardesa-şefă de la cursa ratată spre Heathrow. Ai aflat despre copilotul de pe acelaşi zbor?

— Am auzit ceva, dar nimic oficial.

— Ce-ai auzit?

— Că s-ar fi sinucis.

— Aşa-i. Groaznic!

— Poţi să verifici ceva pentru mine?

— Dacă-mi stă în puteri…

— Fiica mea încearcă să se întoarcă din California.

— Nu cred că poate.

— Ştiu, dar e pe drum. Probabil că va încerca să zboare cu Pan. Poţi să verifici dacă e înscrisă pe lista pasagerilor ce vin spre est?

— Nu-i greu. Sunt doar câteva zboruri şi niciunul nu va ateriza aici.

— Dar în Milwaukee?

— Nu cred, răspunse dispecerul, tastând la calculator. De unde va pleca?

— De undeva de pe lângă Palo Alto.

— Nu-i bine deloc.

— De ce?

— Nu vine nimic de acolo. Să mai verific.

Rayford îl auzi vorbind de unul singur, încercând diferite lucruri, sugerându-şi diferite opţiuni.

— Air California spre Utah. Hei! Am găsit-o! Chloe cu numele tău de familie?

— Ea e!

— A luat bilet la Palo Alto. Pan a trimis-o cu un autobuz la o pistă exterioară de decolare. A zburat până la Salt Lake City cu Air California. Cred că-i prima oară când au ieşit din stat. Apoi a luat un avion Pan-Con, oh, unul vechi, care a dus-o… Doamne! A ajuns la Enid, în Oklahoma.

— Enid? N-a fost niciodată pe rutele noastre…

— Fără glumă. Au fost năpădiţi de cei care n-au putut ateriza în Dallas. Acum fata zboară cu Ozark, spre Springfield, Illinois.

— Cu Ozark?

— Eu doar lucrez aici…

— Oricum, cineva se străduieşte să facă lucrurile să meargă, nu?

— Da. Vestea bună e că avem în zonă un avion, două, cu reacţie, care ar putea s-o aducă aici, dar nu se ştie unde ar putea să aterizeze. S-ar putea să nici nu-mi apară pe ecranul radarului, pentru că nici ei nu ştiu cât de aproape pot să ajungă.

— Şi cum să ştiu de unde s-o iau?

— Nu ai cum. Sunt convins că vă va suna după aterizare. Cine ştie? S-ar putea să apară oricând.

— Ar fi frumos.

— Îmi pare rău de cele care ţi s-au întâmplat, dar poţi fi recunoscător că fiica ta n-a plecat cu un Pan-Con direct din Palo Alto. Ultimul avion care a plecat de acolo s-a prăbuşit azi-noapte. N-a fost niciun supravieţuitor.

— Asta după dispariţii?
— Chiar în noaptea asta. Nu s-a spus nimic.
— Ce ştire îngrozitoare!
— Aşa-i.

8

Când ceilalţi reporteri se întoarseră în birourile lor, Steve Plank insistă ca Buck Williams să se ducă acasă şi să se odihnească, înainte de şedinţa de la ora 20.00.

— Mai degrabă aş rezolva totul acum şi m-aş duce acasă peste noapte.

— Ştiu, zise redactorul-şef, dar avem multe de făcut şi vreau să fii în formă.

Buck nu prea avea chef.

— Cât de repede pot să mă duc la Londra?

— Ce treabă ai acolo?

Buck îi povesti despre pontul privitor la întâlnirea afaceristului american cu colegii lui din alte ţări şi despre apariţia unui nou politician european.

— Oh, Buck, exclamă Steve, toţi vorbesc despre lucrurile astea. Adică despre Carpathia.

— Da? întrebă Buck uluit.

— Tipul care-l impresionase pe Rosenzweig.

— Da, dar de ce crezi că la el s-a referit informatorul meu?

— Omule, noi n-am putut să mai luăm legătura. Nu-i o chestie nemaipomenită. Afaceristul trebuie să fie Jonathan Stonagal, cel care-l sponsorizează pe Carpathia. Ţi-am spus că vine să vorbească la O.N.U.?

— Deci va fi noul ambasador al României la O.N.U.?

— Greu de crezut.

— Atunci ce va fi?

— Preşedintele ţării.

— Dar abia au ales unul, acum optsprezece luni, zise Buck, amintindu-şi că Dirk îi spusese că noul lider nu se va ivi în locul şi la momentul ştiute.

— Acolo-s tulburări mari, îi explică Steve. Mai bine să verificăm despre ce-i vorba.

— O să verific.

— Nu mă refeream la tine. Nu cred că-i un subiect grozav pentru un reportaj. Din câte am înţeles, tipul e tânăr, arătos şi,

înainte de toate, încântător şi foarte convingător. A fost o vedetă meteorică a afacerilor, având un succes monstruos acum câţiva ani, când piaţa României s-a deschis spre vest. Dar, până săptămâna trecută, nu ajunsese nici măcar în Senatul ţării lui. Era membru în camera inferioară.

— Camera Deputaţilor, zise Buck.

— De unde ştii?

— M-a instruit Rosenzweig, zâmbi Buck.

— O clipă am crezut că ştii totul despre toate. Ştii, cam asta se spune despre tine pe aici.

— Ceea ce e un adevărat păcat!

— Pe care tu îl practici cu atâta umilinţă!

— Aşa-s eu. Deci, Steve, de ce crezi că n-are nicio importanţă că un individ precum Carpathia, apărut din senin, reuşeşte să-l dea jos pe preşedintele României?

— N-a apărut din senin. Şi-a construit afacerile cu ajutorul financiar al lui Stonagal. Iar Carpathia a fost un cruciat al dezarmării, foarte popular printre colegii lui şi iubit de popor.

— Dar dezarmarea nu se potriveşte cu Stonagal. Nu-i un susţinător al armatei?

Plank aprobă dând din cap.

— Deci există mistere.

— Unele, Buck, dar vor fi mai importante decât reportajul la care lucrezi? N-avem timp de pierdut cu un tip care ajunge preşedinte într-o ţară care nu-i importantă din punct de vedere strategic.

— Există totuşi ceva, Steve. Tipul din Londra mi-a dat nişte informaţii. Carpathia are legături cu cei mai influenţi oameni din lume, care nu-s politicieni. A ajuns din camera inferioară la preşedinţie fără alegeri.

— Şi…

— Mai e ceva? De ce parte eşti tu? A aranjat asasinarea preşedintelui sau ce-a făcut?

— Interesant că spui asta, pentru că singurul punct slab în povestea lui Carpathia este zvonul că s-a purtat fără milă cu concurenţii lui, cu ani în urmă.

— Cât de nemilos?

— Oamenii spun lucruri urâte…

— Oh, Steve, vorbeşti ca un mafiot.

— Iar fostul preşedinte s-a retras în favoarea lui Carpathia. A insistat ca acesta să fie numit.

— Şi zici că nu avem un subiect de reportaj?

— Seamănă cu loviturile de stat de altădată, din America de Sud. Câte una pe săptămână. Mare scofală! Deci Carpathia îi e îndatorat lui Stonagal. Asta înseamnă că Stonagal va avea mână liberă în lumea finanţelor dintr-o ţară est-europeană în care se crede că lucrul cel mai bun care s-a întâmplat vreodată a fost distrugerea Rusiei.

— Dar, Steve, e ca şi cum un proaspăt membru al Congresului ar deveni preşedinte al Statelor Unite într-un an în care nu au loc alegeri, deci fără vot, iar preşedintele în funcţie s-ar retrage şi toată lumea ar fi fericită!

— Nu, nu, e o mare diferenţă! vorbim despre România, Buck. Despre *România!* O ţară fără poziţie strategică, cu un produs intern brut mic, care n-a invadat niciodată pe nimeni şi nu-i aliatul strategic al nimănui. Nu este nimic acolo, doar politică internă lipsită de orice interes.

— Mie mi se pare ceva important, insistă Buck. Rosenzweig are o părere grozavă despre individ, iar el are un simţ al observaţiei deosebit. Acum Carpathia vine să vorbească la O.N.U. Ce urmează?

— Ai uitat că anunţase că vine la O.N.U. *înainte* să devină preşedinte al României.

— Alt mister… Era un nimeni…

— E un nume şi o figură nouă în dezbaterea asupra dezarmării. Acum e pe val, se bucură de câteva clipe de glorie. Ai încredere în mine, n-o să mai auzim de el.

— În spatele poveştii cu O.N.U. Trebuie să se afle tot Stonagal, zise Buck. Ştii că e un prieten apropiat al ambasadorului nostru.

— Stonagal e prieten cu orice persoană oficială aleasă prin vot, de la preşedinte la primarii oraşelor de dimensiuni medii, Buck. Şi ce-i cu asta? Ştie cum să-şi joace cartea. Îmi aminteşte de bătrânul Joe Kennedy sau de unul dintre Rockefelleri. Unde vrei să-ajungi?

— Carpathia va vorbi la O.N.U. Datorită influenţei lui Stonagal.

— Probabil. Şi ce-i cu asta?

— Individul e implicat…

— Stonagal e implicat întotdeauna, ca să-şi pregătească vreun proiect. Bine, a ajutat un om de afaceri din România să ajungă politician; poate că el l-a instalat ca preşedinte. Cine ştie, poate a avut şi el o audienţă la Rosenzweig, chestie care n-a avut nicio finalitate. Acum îi aranjează lui Carpathia intrarea pe scena internaţională. Aşa ceva se întâmplă mereu cu indivizii ca Stonagal. Vrei să te ocupi de povestea asta, din care nu poate ieşi un reportaj, în loc să încerci să afli cheia celui mai mare şi mai tragic fenomen din istoria lumii?

— Lasă-mă să mă gândesc un pic, zise Buck, zâmbind, după ce Plank îi trase un pumn în glumă.

— Omule, tu eşti capabil să urmăreşti orice pistă! exclamă redactorul-şef.

— Înainte te bazai pe instinctul meu.

— Şi acum mă bazez pe el, dar, în seara asta, eşti cam obosit.

— Chiar nu mă duc la Londra? Pentru că trebuie să-l anunţ pe tip.

— Marge încearcă să dea de individul care trebuia să te aştepte la aeroport. Poate să-ţi spună cum să te descurci pe aici. Dar să te întorci la 20.00. I-am convocat pe şefii de departamente interesaţi de diferitele întâlniri internaţionale care vor avea loc aici în luna asta. Vei încerca să prelucrezi toate informaţiile, ca să…

— Ca să mă urască toţi, pornind de la o singură şedinţă? îl completă Buck.

— Ei consideră că-i ceva important.

— Dar e important? Vrei să-l ignor pe Carpathia, însă îmi complici existenţa punându-mă să urmăresc – cum le-ai zis? – o reuniune religioasă ecumenică şi o conferinţă asupra monedei unice mondiale.

— Tu nu prea ai dormit, Buck? Doar de aceea sunt şeful tău. Nu-ţi dai seama de ce? Vreau o bună coordonare şi un articol bine scris. Dar gândeşte-te bine. Asta îţi permite acces direct la toţi demnitarii aceia. Vei discuta cu liderii naţionalişti evrei, interesaţi de un guvern mondial…

— Ceva greu de închipuit.

— … cu evrei ortodocşi, din toată lumea, care vor să reclădească Templul, sau cu…

— O să fiu copleşit de atâţia evrei…

— … specialiştii internaţionali în finanţe care pregătesc condiţiile necesare pentru moneda unică…

— Care e un lucru prea puţin probabil.

— Dar asta o să-ţi permită să-l urmăreşti şi pe afaceristul tău favorit…

— Pe Stonagal.

— Exact, şi pe conducătorii diferitelor grupări religioase, care doresc cooperarea internaţională.

— Şi o să mă plictisesc de moarte. Oamenii ăştia discută lucruri imposibile. Şi de când sunt în stare diferitele grupuri religioase să coopereze?

— Încă n-ai înţeles, Buck. Vei avea acces la toţi oamenii aceia – politicieni, finanţişti, conducători religioşi – în timp ce vei încerca să scrii un articol despre ce s-a întâmplat şi despre cauze. Vei afla ce gândesc cele mai alese minţi din cele mai diferite domenii de activitate.

Buck dădu din umeri, capitulând:

— Ai câştigat! Dar cred în continuare că şefii de departamente îmi vor purta pică.

— Trebuie să fie consecvenţi.

— Vreau să discut cu Carpathia.

— N-o să fie greu. E un favorit al presei din Europa. Şi e dornic să vorbească.

— Şi cu Stonagal.

— Ştii că nu discută cu presa, Buck.

— Îmi plac provocările.

— Du-te acasă şi odihneşte-te! Ne vedem la ora 20.00.

Marge Potter se pregătea să plece, când Buck se apropie de ea.

— Ah, da, zise Marge, lăsându-şi bagajele jos şi căutând în carnet. L-am sunat pe Dirk Burton de mai multe ori. I-am lăsat mesajul tău pe robot. N-am primit nicio confirmare. Bine?

— Mulţumesc.

Buck nu era convins că o să reuşească să se odihnească acasă, gândindu-se la atâtea lucruri. Fu plăcut surprins când

ajunse în stradă şi văzu angajaţi ai diferitelor companii de taxiuri, postaţi în jurul clădirilor pentru birouri, care îndrumau lumea către maşini ce puteau să ajungă în diferite zone, pe rute ocolitoare. La preţuri pe măsură, bineînţeles. În schimbul a treizeci de dolari, un taxi ce mai transporta şi alte persoane îl lăsă la două cvartale de apartamentul său. Trebuia să se întoarcă la birou peste trei ore, deci aranjă cu taximetristul să-l aştepte în acelaşi loc, la ora 19.45. Ăsta, decise el, fusese un miracol. Cu atâtea taxiuri în New York, nu avusese nevoie niciodată să facă un asemenea aranjament. Mai mult, nu-şi amintea să fi întâlnit de două ori acelaşi taximetrist.

***

Rayford se plimba. Se simţea groaznic. Ajunsese la concluzia dureroasă că era cea mai rea perioadă din viaţa lui. N-avusese parte niciodată de ceva cât de cât asemănător. Părinţii lui fuseseră mai în vârstă decât cei ai prietenilor lui. Când muriseră, la interval de doi ani unul de celălalt, se simţiseră cu toţii uşuraţi. Nu mai erau sănătoşi, nici lucizi. Îi iubise şi nu reprezentaseră o povară, dar, pentru el, muriseră cu ani în urmă, atunci când se îmbolnăviseră. Când se duseseră, Rayford suferise într-un fel pentru că se simţea legat sentimental de ei. Avea amintiri plăcute. Apreciase amabilitatea şi simpatia care-i fuseseră arătate la înmormântare. Apoi îşi văzu de propria lui viaţă. Iar lacrimile care-i curseseră nu fuseseră provocate de remuşcări sau de amărăciune. Se simţise, în primul rând, melancolic şi nostalgic.

Restul vieţii lui trecuse fără complicaţii sau durere. Faptul că ajunsese pilot însemnase doar că se afla la un nivel profesional bine plătit. Trebuia să fii inteligent şi disciplinat, asta era tot. Parcursese ierarhia în modul obişnuit: serviciul militar pentru rezervişti, pilotarea avioanelor mici, apoi a celor mai mari şi a celor cu reacţie. După care ajunsese în vârful ierarhiei.

O întâlnise pe Irene pe când se afla în Corpul de Pregătire a Ofiţerilor în Rezervă, în colegiu. Fusese o camaradă de armată care nu se răzvrătise niciodată. Multe dintre colegele ei renunţaseră la viaţa militară şi nu mai voiau să aibă de-a face cu aşa ceva. Tatăl ei murise în luptă, iar mama ei se măritase cu un

alt militar, aşa că Irene văzuse sau locuise în aproape toate bazele militare din Statele Unite.

Se căsătoriseră când Rayford era în ultimul an de colegiu, iar Irene în anul al doilea Ea renunţase la studii când Rayford fusese recrutat, iar de atunci totul mersese conform planului. Chloe se născuse în primul an de căsătorie, dar, din cauza unor complicaţii, aşteptaseră încă opt ani până la cel de-al doilea copil, Ray junior. Rayford fusese emoţionat când se născuseră ambii copii, dar recunoştea că tânjise după un băiat care să-i poarte numele.

Din nefericire, Raymie venise pe lume într-o perioadă deprimantă pentru Rayford. Avea treizeci de ani, dar se simţea bătrân. Nu-i plăcea că avea o nevastă gravidă. Mulţi credeau că este mai în vârstă din pricina părului prematur încărunţit, dar care-l prindea foarte bine. În consecinţă, trebuia să suporte glume privitoare la faptul că ar fi devenit din nou tată la bătrâneţe. Fusese o sarcină grea pentru Irene, iar Raymie se născuse cu o întârziere de câteva săptămâni. Chloe avea atunci opt ani; era o fată deşteaptă Rayford încercase să fie liber cât mai mult posibil.

Avusese impresia că Irene avusese o depresie în perioada aceea, că devenise nervoasă şi plângăcioasă La serviciu, Rayford era şef, era ascultat şi admirat. Fusese ales să conducă avioanele cele mai mari, mai noi şi mai sofisticate din hangarele Pan-Continental-ului. La slujbă îi mergea minunat, dar nu-i făcea plăcere să se întoarcă acasă

Băuse, în perioada aceea mai mult ca niciodată iar căsătoria lui trecuse prin cea mai mare încercare. Amâna deseori să se întoarcă acasă şi minţea, câteodată, în privinţa programului de zboruri, ca să plece cu o zi mai devreme sau să se întoarcă acasă cu o zi mai târziu. Irene îl acuza că se încurcase cu tot felul de femei şi, pentru că soţia lui greşea, el nega totul cu convingere şi se enerva având motiv.

Adevărul e că sperase şi îşi dorise tocmai ce-i reproşa ea. Îl frustrase faptul că, în ciuda aspectului şi a comportării sale, nu reuşise să agaţe nicio femeie. Nu ştia ce să facă, nu era genul. O stewardesă spusese odată că-i un tip atrăgător, dar el se simţea ca un individ dezgustător, ca un idiot. Sigur, avea acces la orice

femeie care se vindea, dar nu s-ar fi înjosit chiar atât de mult. Tânjea şi spera să aibă o aventură amoroasă de modă veche, dar nu se putea coborî la ceva atât de degradant ca sexul pe bani.

Dacă Irene ar fi ştiut cât de mult se străduise să-i fie necredincios, l-ar fi părăsit. Aşa stând lucrurile, se complăcuse în acele partide de giugiuleli de la petrecerea de Crăciun, de dinaintea naşterii lui Raymie, dar fusese atât de beat, că nu-şi mai amintea nimic.

Sentimentul de vinovăţie şi senzaţia că se făcuse de râs îl făcuseră să-și revină şi să renunţe la băutură. Iar naşterea lui Raymie îl potolise. Venise timpul să se poarte ca un adult şi să-și asume responsabilităţile de soţ şi de tată, aşa cum şi-o asumase pe cea de pilot.

Dar acum, când lui Rayford îi treceau prin minte toate aceste amintiri, simţea remuşcări profunde, atât cât poate să simtă un om. Se considera un ratat. Nu o meritase pe Irene. Acum ştia, deşi nu-şi permisese înainte să se gândească la asta, că soţia lui nu fusese atât de naivă sau de proastă pe cât sperase sau îşi imaginase el. Ştiuse cât de searbăd, de gol şi de meschin fusese. Dar rămăsese alături de el, îl iubise şi se luptase să salveze căsătoria lor.

Nu putea să afirme că Irene devenise altă persoană după ce schimbase biserica şi luase credinţa în serios. Sigur, îi ţinuse predici în primul rând lui. Dorise să descopere şi el ce aflase ea. El se ascunsese. Mai târziu, soţia lui se resemnase şi renunţase să insiste sau să-l roage. Dar, văzând lista ei de rugăciuni, ştia acum că nu renunţase. Pur şi simplu, preferase să se roage ea şi pentru el.

Nu era de mirare că ajunsese la un pas de o relaţie cu Hattie Durham. Hattie! Ce ruşine îi era de curtea prostească pe care i-o făcuse! Hattie n-avea nicio vină. Nu-i bârfise niciodată nevasta, nici nu-i reproşase că era căsătorit. Nu-i sugerase nimic nepotrivit, ţinând cont de vârsta ei. Tinerii erau mai direcţi şi flirtau mai mult, iar fata nu se declarase adeptă a vreunui cod moral sau religios. Rayford fusese obsedat de posibilitatea unei legături cu Hattie, iar ea – probabil – nici nu-şi dăduse seama. Un lucru care-l făcea acum să pară caraghios.

De unde atunci sentimentul acela de vinovăţie? O privise în ochi pe Hattie de mai multe ori şi petrecuseră ore în şir singuri, la masă, în diferite oraşe. Dar ea nu-l invitase niciodată în camera ei, nici nu încercase să-l sărute. Nici măcar să-l ţină de mână. Poate că i-ar fi răspuns dacă ar fi avut el iniţiativa sau poate că nu. Tot aşa de bine s-ar fi putut simţi ofensată, insultată, dezamăgită.

Rayford clătină din cap. Nu numai că se făcuse vinovat de a râvni la o femeia asupra căreia nu avea niciun drept, dar fusese atât de tâmpit, încât nici măcar nu ştiuse cum s-o cucerească.

Iar acum trebuia să înfrunte cele mai întunecate momente ale vieţii sale. Îşi făcea griji pentru Chloe. Voia să fie acasă, în siguranţă, sperând ca, în prezenţa cuiva din familia lui, să-şi potolească mâhnirea şi durerea. Presupunea că i se făcuse din nou foame, dar n-avea poftă de nimic. Chiar şi prăjiturile aromate şi gustoase, pe care crezuse că va trebui să le mănânce cu porţia, le simţea acum ca pe nişte rămăşiţe care-i aminteau de Irene şi îi provocau durere. Poate că le va mânca a doua zi.

Rayford porni televizorul, nu pentru a vedea mai mult prăpăd, ci în speranţa de afla ştiri despre reintrarea lucrurilor în normalitate, despre reluarea traficului, despre refacerea legăturilor între oameni. După un minut, două, de imagini de felul celor pe care le mai văzuse, închise aparatul. Respinse ideea de a suna la O'Hare, pentru a se interesa de posibilitatea de a-şi recupera maşina, pentru că nu voia să ţină telefonul ocupat nici măcar un minut, pentru cazul în care Chloe ar fi încercat să ia legătura cu el. Cât o să dureze să facă toate legăturile şi să ajungă cu un zbor Ozark de la Springfield în zona Chicago? Îşi aminti de o mai veche glumă din industria aviatică: Ozark citit de la coadă la cap este Krazo[5]. Numai că acum gluma nu-l amuza deloc.

Se repezi, când sună telefonul, dar nu era Chloe.

— Îmi pare rău, zise Hattie. Am promis să te sun, dar am adormit după ce-am vorbit, apoi am fost plecată…

— Nu-i nimic, Hattie. De fapt, trebuie…

— Nu vreau să te deranjez într-un moment ca aceasta…

---

[5] Crazy - nebun, ţicnit (n. tr.).

— Nu, eu tocmai…

— Ai vorbit cu Chloe?

— Aştept chiar acum să mă sune, aşa că trebuie să închid.

Rayford fusese mai rece decât intenţionase, iar Hattie rămase o clipă tăcută.

— Bine. Îmi pare rău.

— O să te sun eu, Hattie. Bine?

— Bine.

Părea jignită. Îi părea rău pentru asta, dar nu şi pentru faptul că se descotorosise de ea pentru moment. Ştia că fata încercase să-l ajute şi să fie amabilă, dar că nu-l ascultase. Era singură şi speriată, ca şi el. Probabil că, între timp, aflase ce se întâmplase cu familia ei. Oh, nu! Nici măcar n-o întrebase! Probabil că se supărase. Avea şi de ce. „Cât de egoist pot să fiu?” se întrebă el.

Oricât de dornic ar fi fost s-o audă pe Chloe, ar fi putut să piardă două minute la telefon. Formă numărul lui Hattie, dar linia era ocupată.

***

Buck încercă să-l sune pe Dirk Burton de îndată ce ajunse acasă, nedorind să mai aştepte, având în vedere diferenţa de fus orar de peste ocean. Căpătă un răspuns uimitor. Robotul lui Dirk spuse mesajul obişnuit, dar, după semnalul după care trebuia lăsat mesajul se auzi un alt semnal, care arăta că banda era plină. Ciudat… Dirk dormea, în ciuda tuturor evenimentelor, sau…

Buck nu luase în considerare faptul că se putea ca Dirk să fi dispărut. Pe lângă faptul că l-ar fi lăsat cu un milion de întrebări despre Stonagal, Carpathia, Todd-Cothran şi despre întregul fenomen, Dirk fusese cel mai bun prieten al lui de la Princeton. „Oh, să fie doar o coincidenţă… îşi dori el. Să călătorească…”

De îndată ce puse receptorul în furcă, telefonul sună. Dintre toţi cei pe care-i cunoştea, era tocmai Hattie Durham. Plângea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Williams, deşi mi-am promis să nu vă folosesc niciodată numărul de acasă…

— E în regulă, Hattie. Ce s-a întâmplat?

— Oh, o prostie, dar n-am cu cine să vorbesc. Nu reuşesc să iau legătura cu mama sau cu surorile mele, aşa că m-am gândit că, poate, o să mă înţelegeţi…

— O să încerc…
Îi povesti despre telefonul dat comandantului Steele, îi explică apoi cine era comandantul Steele, că acesta îşi pierduse soţia şi fiul şi că-l sunase mai târziu, după ce aflase ştirile bune de la Buck.
— Iar el m-a repezit, pentru că aştepta un telefon de la fiica lui.
— Îl înţeleg, spuse Buck, dându-şi ochii peste cap.
Cum de nimerise în clubul inimilor singuratice? Nu găsise şi ea o prietenă, căreia să i se destăinuiască?
— Şi eu, spuse Hattie. Tocmai asta e. Ştiu că-i mâhnit, pentru că e ca şi cum soţia şi fiul său ar fi murit, dar ştia că-s îngrijorată în privinţa familiei mele şi nici măcar nu m-a întrebat!
— Sunt convins că-i din cauza încordării de moment, a mâhnirii, cum ai spus, şi că…
— Ştiu. Voiam doar să vorbesc cu cineva şi m-am gândit la dumneavoastră.
— Bine, poţi să mă suni oricând, minţi Buck şi-şi zise: „Numărul meu de acasă nu va mai fi tipărit pe următoarea serie de cărţi de vizită!” Ascultă, trebuie să închid. Am o întâlnire în seara asta şi…
— Ei bine, mulţumesc că m-aţi ascultat.
— Te înţeleg zise el, îndoindu-se că o va înţelege vreodată.
Poate că Hattie dădea dovadă de mai multă profunzime şi bun-simţ când nu era atât de stresată. Spera să fi fost aşa.

***

Rayford fusese bucuros că telefonul lui Hattie fusese ocupat, pentru că putea să-i spună că încercase s-o sune, dar că nu putuse să ţină ocupat telefonul mult timp. După un minut, telefonul lui sună din nou.
— Rayford, tot eu sunt. Nu te reţin mult, dar m-am gândit că ai încercat, poate, să mă suni, dar am vorbit, deci…
— Am încercat, Hattie. Ce-ai aflat despre familia ta?
— Sunt bine, zise ea şi începu să plângă.
— Oh, slavă Domnului!
Rayford se întrebă ce să facă. Spusese că-i pare bine pentru ea, dar el ajunsese la concluzia că aceia care nu dispăruseră rataseră cel mai mare eveniment din istoria Universului. Ce-ar fi

trebuit, oare, să-i mai spună: „Oh, îmi pare rău că familia ta a fost lăsată pe pământ”?

Când închise telefonul, Rayford rămase lângă aparat cu sentimentul neplăcut că, de data asta, chiar pierduse apelul lui Chloe. Asta îl îmbolnăvea. Burta îi ghiorăia şi-şi dădu seama că trebuia să mănânce, dar decise să reziste cât mai mult posibil, sperând să mănânce împreună cu Chloe, când ea va sosi. După cum o ştia el, ea nu mâncase nimic.

9

Sistemul subconştient de trezire al lui Buck dădu greş în seara aceea, dar reuşi să ajungă la 20.45 în biroul lui Steve Plank, cu părul zburlit şi cerându-şi scuze. Avusese dreptate. Simţi ranchiuna redactorilor veterani. Juan Ortiz, şeful secţiei de politică internaţională, se supărase când aflase că Buck se va ocupa de conferinţa la vârf în legătură cu care Juan plănuise de două săptămâni să scrie.

— Naţionaliştii evrei discută probleme pe care le urmăresc de ani de zile. Cine ar fi crezut că se vor gândi să sprijine ideea unui guvern mondial?! Chiar faptul că discută despre asta e ceva deosebit. S-au întâlnit aici, nu la Ierusalim sau la Tel Aviv, pentru că ideea lor e mult prea revoluţionară. Mulţi naţionalişti evrei cred că Ţara Sfântă a dat dovadă de prea multă bunăvoinţă.

— Şi care-i problema ta, îl întrebă Plank, de te opui să completăm echipa cu cel mai bun reporter pe care-l avem?

— Eu sunt cel mai bun reporter pentru problema asta…

— Eu încerc să scot ceva din toate şedinţele alea, zise Plank.

Jimmy Borland, redactorul pentru probleme religioase, interveni în discuţie:

— Înţeleg obiecţiile lui Juan, dar eu am două şedinţe în acelaşi timp. Primesc cu plăcere un ajutor.

— Acum începem să ne înţelegem, spuse Plank.

— Dar voi fi cinstit, Frank, continuă Borland. Vreau să am un cuvânt de spus în ceea ce priveşte forma finală a articolului.

— Bineînţeles, zise Plank.

— Nu te grăbi, interveni Buck. Nu vreau să fiu tratat ca un simplu reporter de teren. Vreau să-mi fac o părere proprie despre şedinţele acelea şi voi încerca să nu mă amestec în domeniul în care tu eşti expert. Nu voi urmări şedinţele în sine. Vreau să coordonez, să descopăr înţelesuri şi elemente comune. Jimmy, cele două grupuri – evreii religioşi, care vor să reconstruiască Templul, şi militanţii pentru ecumenism, care vor

un soi de nouă ordine mondială religioasă – se vor înţelege între ele? Evreii religioşi…

— Ortodocşi.

— Bine, evreii ortodocşi vor participa la reuniunea ecumenică? Pentru că şedinţa aceea pare a avea un scop opus celei privitoare la reconstruirea Templului…

— Începi să gândeşti ca un reporter pe probleme religioase, zise Jimmy. E un lucru încurajator.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu ce să cred. Tocmai de aceea lucrurile mi se par interesante. Faptul că se întâlnesc în acelaşi timp, în acelaşi oraş, pare prea frumos ca să fie adevărat…

Redactorul pentru probleme de finanţe, Barbara Donahue, încheie discuţiile:

— Am mai avut de-a face cu tine în probleme de soiul ăsta, Steve, şi apreciez felul în care-i convingi pe toţi, fără să-i ameninţi. Dar ştim cu toţii că ai decis în privinţa implicăm lui Buck, deci hai să ne consolăm şi să trecem la treabă! Dacă fiecare dintre noi reuşeşte să participe, cu departamentul său, la desluşirea problemei şi va avea o contribuţie la articolul de sinteză care, după presupunerea mea, reprezintă scopul principal, atunci vom trece şi peste asta.

Chiar şi Ortiz dădu din cap, deşi Buck avu impresia că o făcuse fără convingere.

— Buck va coordona treaba, concluzionă Plank, deci păstraţi legătura cu el. El mă va informa. Vrei să spui ceva, Buck?

— Doar să vă mulţumesc mult, se grăbi Buck, făcându-i pe ceilalţi să chicotească. Barbara, specialiştii în valută se vor întâlni la O.N.U., aşa cum au făcut când au discutat chestiunea cu cele trei monede?

Femeia dădu din cap şi adăugă:

— În acelaşi loc şi sunt cam aceiaşi oameni.

— Cât de mult s-a implicat Jonathan Stonagal?

— În mod deschis, vrei să zici?

— Toată lumea ştie că-i circumspect. Dar există o influenţă a lui Stonagal aici?

— Are raţa cioc?

Buck zâmbi şi notă ceva.

— Îl iau drept un răspuns pozitiv. Aş vrea să mă învârt în jurul individului, poate chiar să-i iau un interviu.

— Succes! Probabil că n-o să-şi arate faţa.

— Dar va fi în oraş, Barbara? Nu va locui la Piaza, pe durata reuniunii, ca ultima oară?

— Ai fost pe-acolo? se interesă ea.

— Chema în fiecare zi personajele principale în apartamentul său.

Juan Ortiz ridică o mână:

— O să particip la toată chestia asta şi n-am nimic cu tine, Buck. Dar nu cred că poate fi coordonată toată povestea asta fără să inventezi nişte explicaţii. Adică poţi să plasezi foarte uşor un reportaj în care să spui că au avut loc patru şedinţe importante în oraşul nostru, aproape simultan. Dar să afirmi că există o legătură între ele ar fi cam prea mult.

— Dacă voi descoperi că n-au nicio legătură, nu va exista niciun reportaj comun, făgădui Buck. Vi se pare corect?

***

Rayford Steele era frământat de griji, nu era doar mâhnit. Unde era Chloe? Stătuse în casă toată ziua, plimbându-se, jelind, gândindu-se. Se simţea searbăd şi cuprins de claustrofobie. Sunase la Pan-Continental şi aflase că va putea să-şi ia maşina când se va întoarce din zborul din week-end. Ştirile de la televizor arătau progresele uimitoare făcute în eliberarea drumurilor şi în punerea în funcţiune a transportului în comun. Dar peisajul urma să rămână la fel de dezolant pentru câteva luni de zile. Macaralele şi buldozerele dăduseră la o parte vehiculele zdrobite, iar la marginea drumurilor şi căilor ferate se strânseseră, ici-colo, grămezi de resturi.

Când Rayford se decise să sune la biserica soţiei sale, trecuseră câteva ore şi fu mulţumit că nu trebuia să discute cu cineva. După cum sperase, pe robotul de acolo fusese înregistrat un mesaj nou, spus de vocea unui bărbat ce părea foarte speriat.

— Aţi sunat la Biserica Oraşului Noii Speranţe. Plănuim să studiem săptămânal Biblia, dar, deocamdată, ne vom întâlni doar duminica, la 10.00. Deoarece întreaga noastră echipă, cu excepţia mea, şi majoritatea enoriaşilor noştri au dispărut,

puţinii dintre noi, cei care am rămas, vom întreţine clădirea şi vom distribui o videocasetă, pregătită de pastorul nostru pentru un asemenea moment. Puteţi veni oricând la biroul bisericii, ca să luaţi o copie gratuită şi sperăm să vă vedem duminică dimineaţă.

„Sigur, îşi spuse Rayford, pastorul vorbise deseori în biserică despre înălţarea la Cer.” De aceea fusese Irene atât de captivată de problemă. Ce idee bună, să înregistrezi un mesaj pentru cei lăsaţi pe pământ! El şi Chloe vor lua o copie, în zilele următoare. Spera că fata va fi interesată, ca şi el, de descoperirea adevărului.

Rayford se uită pe fereastră, privind în beznă, tocmai la timp ca s-o vadă pe Chloe, cu o valiză mare aşezată pe pământ, lângă ea, plătind taxiul. Alergă afară, încălţat doar cu şosete, şi o luă în braţe.

— Oh, tati! strigă ea. Cum se simt ceilalţi?

El clătină din cap.

— Nu vreau să aud aşa ceva! zise ea, desprinzându-se din îmbrăţişare şi uitându-se spre casă, de parcă ar fi aşteptat să apară în uşă mama sau fratele ei.

— Mai suntem doar noi doi, Chloe, spuse Rayford şi rămaseră amândoi în beznă, plângând.

***

De-abia vineri Buck Williams reuşi să dea de urma lui Dirk Burton. Îl căută pe şeful lui Dirk de la Bursa londoneză.

— Puteţi să-mi spuneţi exact cine sunteţi şi care-i relaţia dumneavoastră cu domnul Burton, înainte de a vă da informaţiile? zise Nigel Leonard. Sunt obligat să vă informez că această conversaţie va fi înregistrată, începând de acum.

— Vă rog?

— Voi înregistra conversaţia noastră, domnule. Dacă acest lucru nu vă convine, puteţi închide telefonul.

— Nu înţeleg.

— Ce-i de înţeles? Ştiţi ce-i aceea o casetă, nu?

— Bineînţeles, şi o să vă înregistrez şi eu, dacă asta nu vă deranjează.

— Mă deranjează, domnule Williams. De ce naiba m-aţi înregistra dumneavoastră?!

— Dar de ce m-aţi înregistra dumneavoastră *pe mine*?
— Pentru că suntem într-o situaţie nefericită şi trebuie să investigăm toate informaţiile posibile.
— Ce situaţie? Dirk a dispărut?
— Nici vorbă.
— Atunci spuneţi-mi despre ce-i vorba.
— Mai întâi explicaţi-mi de ce-l căutaţi.
— Suntem vechi prieteni. Am fost colegi de clasă.
— Unde?
— La Princeton.
— Foarte bine. Când?
Buck îi explică.
— Foarte bine. Când aţi vorbit ultima oară cu el?
— N-am discutat. Am schimbat informaţii prin mesageria vocală.
— Cu ce vă ocupaţi?
Buck ezită, apoi spuse:
— Sunt reporter la *Global Weekly* din New York.
— Interesul dumneavoastră e de natură jurnalistică?
— Nu pot exclude această posibilitate, replică Buck, încercând să nu lase să se vadă că se enervase, dar nu-mi imaginez că prietenul meu, oricât de important ar fi pentru mine, i-ar putea interesa pe cititorii mei.
— Domnule Williams, spuse cu prudenţă Nigel, permiteţi-mi să afirm categoric, în privinţa ambelor înregistrări, că lucrurile pe care vi le voi spune sunt confidenţiale. Înţelegeţi?
— Eu…
— Sunt convins că, atât în ţara dumneavoastră, cât şi în Commonwealth-ul britanic, orice se spune după afirmaţia că nu face parte din înregistrare va fi şi protejat.
— Garantat.
— Poftim?
— M-aţi auzit. Garantez. Nu înregistrez. Unde-i Dirk?
— Trupul domnului Burton a fost descoperit în apartamentul său, în această dimineaţă. Are o rană de glonţ la cap. Îmi pare rău, deoarece aţi fost prieteni, dar s-a decis că-i vorba de sinucidere.
Buck rămase fără glas.

— Cine a decis asta? reuşi să îngaime.
— Autorităţile.
— Care autorităţi?
— Scotland Yard-ul şi personalul de pază de la bursă.
„Scotland Yard-ul? se miră Buck. O să verificăm asta…”
— De ce-a fost implicată bursa?
— Protejăm informaţiile şi personalul, domnule.
— Ştiţi că-i imposibil să fie sinucidere, zise Buck.
— Ştiu?
— Dacă sunteţi şeful lui, ştiţi.
— Au avut loc nenumărate sinucideri după dispariţii, domnule.
Buck clătină din cap, de parcă Nigel ar fi putut să-l vadă de dincolo de Atlantic.
— Dirk nu s-a sinucis, iar dumneavoastră ştiţi asta.
— Domnule, vă înţeleg sentimentele, dar nu ştiu mai multe decât dumneavoastră despre ce-a fost în mintea domnului Burton. L-am simpatizat, dar nu-s în poziţia de a pune sub semnul întrebării concluziile examenului medical.
Buck trânti telefonul în furcă şi se duse în biroul lui Steve Plank. Îi povesti lui Steve ce aflase.
— Cutremurător! exclamă Steve.
— Am un cunoscut în Scotland Yard, care-l ştie pe Dirk, dar nu îndrăznesc să discut cu el la telefon despre asta. Pot s-o rog pe Marge să-mi rezerve un loc pentru următorul zbor spre Londra? Voi fi înapoi la timp pentru reuniunile acelea, dar trebuie să plec.
— Dacă găseşti un zbor. Nu cred că Aeroportul J.F.K. a fost pus în funcţiune.
— Dar La Guardia?
— Întreab-o pe Marge. Carpathia va sosi aici mâine.
— Chiar tu ai spus că-i un personaj insignifiant. Poate va mai fi aici şi când o să mă întorc.

***

Rayford Steele nu se simţea în stare să-i propună fiicei sale, care era copleşită de amărăciune, să părăsească locuinţa. Chloe petrecuse ore în şir în camera fratelui ei mai mic, apoi în dormitorul părinţilor, alegând din lucrurile lor câte ceva de adăugat la cutiile cu amintirile pe care le adunase tatăl ei. Lui

Rayford îi părea rău pentru ea. Sperase, în secret, că ea îl va sprijini. Ştia că va face acest lucru, mai târziu. Dar acum, avea nevoie de timp, ca să se poată împăca în privinţa a ceea ce pierduse. După ce plânse suficient, fu capabilă să vorbească. Se lăsă în voia amintirilor, încât Rayford ajunsese să se întrebe dacă mai putea suporta. Schimbă, în cele din urmă, subiectul şi ajunse chiar la fenomenul dispariţiilor.

— Tati, cei din California cred în teoria invaziei extraterestre.

— Glumeşti!

— Nu. Poate pentru că ai fost întotdeauna un om practic şi ai fost sceptic în privinţa aiurelilor din ziarele de scandal, am ajuns să nu cred nici eu în aşa ceva. Adică trebuie să fi fost ceva supranatural sau nepământesc, dar…

— Dar?

— Mi se pare că, dacă o putere extraterestră ar fi fost în stare să facă aşa ceva, ar fi fost în stare şi să comunice cu noi. N-ar fi preluat puterea, n-ar fi cerut o răscumpărare sau nu ne-ar fi pus să facem ceva pentru ei?

— Pentru cine? Pentru marţieni?

— Tati, nu spun că eu cred în asta. Ţi-am spus că nu cred. Dar raţionamentul meu n-are sens?

— Nu trebuie să mă convingi. Recunosc că n-aş fi crezut că se poate întâmplă aşa ceva acum o săptămână. Dar logica mea a ajuns la limită.

Rayford spera că fata o să-l întrebe care-i teoria lui. Nu voia să înceapă direct cu tema religioasă. Fiica lui fusese întotdeauna împotriva religiei şi încetase să meargă la biserică încă din timpul liceului, când ce certase zdravăn cu Irene pe tema asta. Fusese un copil bun, nu crease niciodată necazuri. Obţinuse note suficient de bune ca să poată merge la colegiu şi, cu toate că întârzia uneori în oraş şi trecuse printr-o perioadă, în liceu, când fusese înnebunită după băieţi, nu trebuise niciodată să plătească vreo cauţiune ca să o scoată din puşcărie şi nu fusese luată în evidenţă pentru consum de droguri. Tatăl ei nu luase lucrurile acestea în glumă.

Rayford şi Irene ştiau că fiica lor venise acasă de la petreceri suficient de beată ca să-şi petreacă noaptea vomitând. Prima dată, aleseseră să ignore faptul, să se poarte ca şi cum nu s-ar fi

întâmplat nimic. Credeau că-i suficient de deşteaptă ca să ştie mai bine ce să facă rândul următor. Dar, când s-a întâmplat şi a doua oară, Rayford a discutat cu ea.

— Ştiu, ştiu, ştiu! Bine, tati. Nu-i nevoie să-mi faci morală.

— Nu-ţi fac morală. Vreau să mă asigur că ştii că nu trebuie să şofezi dacă ai băut.

— Sigur că ştiu.

— Şi ştii că e o prostie şi e periculos să bei prea mult.

— Ziceai că nu-mi faci morală…

— Voiam doar să văd dacă ştii.

— Ţi-am mai spus…

Rayford clătinase din cap şi nu mai spusese nimic.

— Tati, nu te opri! Continuă, pedepseşte-mă! Arată că-ţi pasă de mine!

— Nu-ţi bate joc de mine! Cândva vei avea un copil şi nu vei şti ce să-i spui sau ce să faci. Când iubeşti pe cineva din tot sufletul şi-ţi pasă de el…

Rayford nu fusese în stare să continue. Pentru prima oară în viaţa lui de adult, simţise că fusese redus la tăcere. Nu i se întâmplase niciodată asta în timpul certurilor cu Irene. Cu fiica lui fusese întotdeauna prea defensiv, preocupat mai mult de a-i arăta cât de mult îi păsa de ea. Dar, în acel moment, voise să-i spună lui Chloe lucrul potrivit, s-o apere de ea însăşi. Voise ca fata să ştie cât de mult o iubea şi discuţia mersese pe dos. De parcă o pedepsise sau îi făcuse morală, de parcă o certase sau o tratase de sus. De aceea tăcuse.

Deşi nu plănuise aşa ceva, involuntarul spectacol al emoţiei sale o impresionase pe Chloe. Luni de zile fugise de el, de ambii părinţi. Fusese ursuză, rece, independentă, sarcastică, certăreaţă. Rayford ştia că asta face parte din procesul de creştere şi de formare a personalităţii, dar fuseseră vremuri groaznice, dureroase.

Atunci când îşi muşcase buzele şi respirase profund, sperând să se stăpânească şi să nu se facă de râs, Chloe venise la el şi-l îmbrăţişase, ca şi cum ar fi fost o fetiţă:

— Oh, tati, nu plânge! spusese ea. Ştiu că mă iubeşti, ştiu că-ţi pasă de mine. Nu-ţi face griji! Am învăţat lecţia şi n-o să mai fac prostii, promit!

El izbucnise în lacrimi, iar ea îl imitase. De atunci, între ei se stabilise o legătură foarte strânsă. Nu mai fusese niciodată nevoie s-o disciplineze şi, pentru că fata nu mersese din nou la biserică, începuse şi el să se îndepărteze de religie. Deveniseră camarazi, iar Chloe încerca să fie ca el. Irene glumise atunci, spunând că fiecare dintre copiii lor îşi are părintele favorit.

Acum, la doar câteva zile după dispariţia lui Irene şi a lui Raymie, Rayford spera că relaţia lor, care începuse cu adevărat cu momentul emoţionant din vremea în care Chloe era în liceu, va înflori din nou şi vor putea discuta. Ce era mai important decât cele întâmplate? Aflase ce credeau prietenii ei ţicniţi din colegiu şi californienii. Ce mai noutate! Întotdeauna considerase că oamenii de pe Coasta de Vest acordau ziarelor de scandal aceeași încredere pe care cei din vestul mijlociu o rezervau pentru *Chicago Tribune* sau pentru *New York Times.*

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile de vineri, Rayford şi Chloe acceptară fără chef că trebuie să mănânce şi gătiră împreună în bucătărie, făcând un amestec sănătos de fructe şi legume. Era un lucru liniştitor să muncească împreună în tăcere. Şi dureros, pe de altă parte, pentru că orice treabă casnică le amintea de Irene. Când să mănânce, se aşezară, automat, pe locurile lor obişnuite, la capetele opuse ale mesei, ceea ce scotea şi mai mult în evidenţă cele două locuri libere.

Rayford observă că fata se înnegură din nou şi ştiu că simţea acelaşi lucru ca şi el. Nu trecuseră mulţi ani de când mâncau de trei, patru ori pe săptămână împreună, ca o adevărată familie. De obicei, Irene stătea în stânga lui, Raymie în dreapta şi Chloe în faţă, dincolo de masă. Lipsa celorlalţi şi tăcerea erau zdrobitoare.

Rayford era flămând şi termină o salată imensă. Chloe încetă să mănânce curând după ce începuse şi plângea în tăcere, cu capul plecat, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Tatăl ei o luă de mână, iar ea se ridică şi se aşeză în poala lui, ascunzându-şi faţa pe umărul lui şi plângând cu sughiţuri. Rayford o legănă până se potoli.

— Unde sunt ei acum? se întrebă ea, într-un târziu.

— Vrei să ştii unde sunt? Vrei cu adevărat?

— Bineînţeles!

— Cred că sunt în rai.

— Oh, tati! Existau şi la colegiu ţicniţi bisericoşi care spuneau asta, dar, dacă ştiau atât de multe despre asta, de ce n-au ajuns şi ei acolo?

— Poate că şi-au dat seama că au greşit şi că au ratat ocazia.

— Crezi că asta am făcut noi? întrebă Chloe, întorcându-se pe scaunul ei.

— Mi-e teamă că da. Nu ţi-a spus mama ta că ea credea că Iisus se va întoarce şi îi va lua pe fidelii Săi direct în rai, înainte de moartea lor?

— Sigur, a fost mai religioasă decât noi ceilalţi. Era cam… dusă…

— Bună alegere a cuvintelor.

— Poftim?

— A fost dusă de aici, Chloe. Şi Raymie…

— Chiar crezi asta?

— Da.

— E o teorie la fel de aiurea ca şi cea cu marţienii.

— Şi care-i teoria ta? o întrebă Rayford, simţind că trebuia să se apere cumva.

Chloe începu să strângă de pe masă şi spuse, cu spatele spre el:

— Sunt suficient de cinstită ca să recunosc că nu ştiu ce se cred.

— Iar eu nu sunt cinstit…?

Chloe se întoarse spre el, având pe faţă o expresie de simpatie:

— Nu vezi, tati? Te-ai învârtit în jurul celei mai puţin dureroase posibilităţi. Dacă ar fi să votăm, prima mea opţiune ar fi că mami şi frăţiorul meu sunt în rai, cu Dumnezeu, stând pe nori şi cântând la harpă.

— Vrei să spui că mă autoamăgesc.

— Tati, nu-i vina ta! Dar trebuie să recunoşti că e prea puţin probabil.

De data asta, Rayford se înfurie.

— Ce-i mai puţin probabil decât oameni care să dispară din hainele lor? Cine ar fi putut face aşa ceva? Cu ani în urmă, am fi dat vina pe sovietici, am fi spus că au dezvoltat o tehnologie

nouă, un fel de raze ale morţii care afectează doar carnea şi oasele oamenilor. Dar, acum, nu mai există ameninţarea U.R.S.S.-ului, iar ruşii au pierdut şi ei oameni. Şi cum, indiferent despre cine-i vorba, cum a ales pe cine să ia şi cine să rămână?

— Ai spus că singura soluţie logică este Dumnezeu. Atunci i-a luat pe ai Lui şi ne-a lăsat pe noi ceilalţi?

— Asta am spus.

— Nu vreau să aud aşa ceva!

— Chloe, chiar familia noastră e imaginea perfectă a ceea ce s-a întâmplat. Dacă am dreptate, e logic ca anumite două persoane să dispară şi celelalte două să rămână.

— Crezi că-s o păcătoasă?

— Chloe, ascultă-mă! Ce eşti tu, sunt şi eu! Nu te judec. Dacă am dreptate, am dat greş pe undeva. Am spus întotdeauna că-s creştin, îndeosebi pentru că am fost educat astfel şi pentru că nu-s evreu.

— Acum spui că nu eşti creştin!

— Chloe, cred că au dispărut toţi creştinii.

— Deci nici eu nu sunt o creştină?

— Eşti fiica mea şi singurul membru al familiei care mi-a mai rămas. Te iubesc mai mult decât orice. Dar dacă au dispărut toţi creştinii şi au rămas ceilalţi, nu cred că noi toţi am fost creştini.

— Deci dispăruţii au fost un fel de supercreştini.

— Adevăraţi creştini. Se pare că aceia care au fost luaţi au fost recunoscuţi de către Dumnezeu ca fiind cu adevărat ai Lui. Cum aş putea să cred altfel?

— Tati, rezultă din asta că Dumnezeu e un fel de dictator bolnav, sadic!

— Ai grijă, scumpo! Crezi că greşesc… Dar dacă am dreptate?

— Atunci Dumnezeu e demn de dispreţ. Cine ar vrea să ajungă în rai, cu un Dumnezeu ca Acesta?

— Dacă acolo sunt mami şi Raymie, acolo vreau să fiu şi eu.

— Şi eu vreau să fiu cu ei, tati. Dar cum se potriveşte asta cu ideea unui Dumnezeu iubitor şi iertător? Când mă duceam la biserică, mă săturasem să aud cât de iubitor e Dumnezeu. N-a răspuns niciodată rugăciunilor mele şi n-am simţit niciodată că mă cunoaşte sau că-I pasă de mine. Acum spui că am avut

dreptate. Nu l-a păsat de mine. Nu m-am calificat, deci am fost lăsată deoparte. Să sperăm că n-ai dreptate!

— Dar dacă eu n-am dreptate, cine are, Chloe? Unde sunt ai noştri? Unde sunt toţi ceilalţi?

— Vezi? Te-ai agăţat de chestia asta cu raiul pentru că te face să te simţi mai bine. Pe mine mă face să mă simt mai rău. N-o accept. Nici măcar nu vreau s-o iau în considerare.

Rayford lăsă baltă subiectul şi se duse să se uite la televizor. Avuseseră loc reduceri ale grilelor de programe, dar reuşi să găsească alte posturi care continuau să difuzeze ştiri. Fu şocat de numele neobişnuit al noului preşedinte al României, cel despre care citise recent. *Carpathia.* Urma să sosească sâmbătă pe Aeroportul La Guardia din New York şi să ţină o conferinţă de presă luni dimineaţă, înainte să vorbească la ONU.

Deci La Guardia funcţiona. Acolo trebuia să zboare Rayford chiar în seara aceea, cu un avion plin ochi. Sună la O'Hare.

— Mă bucur că ai telefonat, zise dispecerul. Tocmai mă pregăteam să te sun. Ai evaluarea pentru 757 la zi?

— Nu. Zburam in mod obişnuit pe aşa ceva, dar prefer un 747 şi nu mi-am mai făcut evaluarea pe 757 anul ăsta.

— Nu avem altceva pentru zboruri spre est în acest week-end. Trebuie să căutăm pe altcineva. Va trebui să-ţi faci iute evaluarea, ca să fim cât mai eficienţi.

— Am notat. Care-i următorul meu zbor?

— Vrei să te duci luni până la Atlanta şi să te întorci în aceeaşi zi?

— Pe un...

— 747.

— Mi se pare perfect. Poţi să-mi spui dacă mai există vreun loc la cursa aceea?

— Pentru cine?

— Un membru al familiei.

— Să verific.

Rayford auzi zgomotul făcut de tastatura computerului, apoi vocea distrată:

— În timp ce verificam, am primit o cerere de la un membru de echipaj, să fie repartizat la următorul tău zbor. Cred că înţelesese că zbori în seara asta, până la J.F.K. Şi înapoi.

— Cine era? Hattie Durham?
— Să văd. Exact.
— Deci zboară la Boston şi New York.
— Îhî…
— Iar eu nu, deci nu avem ce discuta.
— Ai vreo preferinţă?
— Nu înţeleg.
— Presupun că o să ceară din nou. Ai vreo obiecţie la a fi repartizată pe unul dintre zborurile tale viitoare?
— Nu va fi cel de la Atlanta. E prea curând…
— Corect.
— Atunci n-am obiecţii, oftă Rayford. Nu, aşteaptă… Asta e, dacă aşa o să se nimerească…
— Nu înţeleg.
— Spuneam că, dacă va fi repartizată în mod normal, nu am nicio obiecţie. Dar n-o să fac niciun efort ca să se întâmple asta.
— Am priceput. Se pare că pot să-ţi fac rost de un loc gratuit la zborul spre Atlanta. Pe ce nume?
— Chloe Steele.
— O plasez la clasa întâi, dar va trebui să se mute la o clasă inferioară, dacă locul se va vinde.
Când Rayford închise telefonul, Chloe năvăli în cameră.
— Nu zbor în noaptea asta, îi spuse fetei.
— E o ştire bună sau una proastă?
— Eu mă bucur. Pot să petrec mai mult timp cu tine.
— După felul în care am vorbit cu tine? Credeam că nu vrei să mă mai vezi sau să mai ştii de mine.
— Chloe, noi putem vorbi deschis. Tu eşti familia mea. Nu vreau să fiu departe de tine. Am un zbor până la Atlanta, luni, dus-întors. Pot să-ţi rezerv un loc la clasa întâi, dacă vrei să mergi.
— Desigur.
— Îmi doresc să nu fi spus un anumit lucru.
— Care?
— Că nu vrei să iei în considerare teoria mea. Nu-mi pasă că ai spus că nu crezi în ea. Nu ştiu destul ca să o formulez astfel încât să aibă vreun sens. Dar mama ta vorbea despre asta. Odată m-a avertizat că, dacă nu ştiu sigur că voi fi luat când

Hristos se va întoarce după oamenii Săi, n-ar trebui să mă mai enervez când vorbea despre subiectul ăla.
— Şi te enervai?
— Sigur. Dar numai atunci.
— Bine, tati. N-o să mă enervez. Dar nu pot să accept o asemenea teorie.
— Mi se pare corect. Dar să nu mai spui că n-o s-o iei în considerare.
— Tu ai luat în considerare teoria invadatorilor extratereştri?
— Într-un fel, da.
— Glumeşti!
— Am luat în considerare orice. Având în vedere că toată chestiunea depăşeşte de departe orice experienţă umană, ce-ar trebui să credem?
— Bine, dacă îmi retrag afirmaţia că n-o s-o iau în considerare… Ce urmează? O să devenim fanatici religioşi deodată, o să începem să mergem la biserică? Cine ştie dacă nu-i prea târziu… Dacă ai dreptate, poate că ne-am ratat şansa pentru totdeauna.
— Nu crezi că trebuie să aflăm asta? Hai să verificăm, să vedem dacă există ceva. Dacă există, trebuie să dorim doar să ştim dacă mai avem vreo şansă ca să fim cu mami şi cu Raymie într-o zi.
Chloe clătină din cap şi zise:
— Tati, nu ştiu…
— Ascultă-mă, am sunat la biserica la care se ducea mămica ta.
— Oh, Doamne…
Îi povesti despre răspunsul înregistrat şi despre caseta oferită.
— Tati! O casetă lăsată pentru cei rămaşi pe pământ? Te rog!
— Priveşti problema cu scepticism, de aceea ţi se pare ridicol. Eu nu văd altă explicaţie logică şi abia aştept să văd caseta.
— Eşti disperat…
— Sigur că sunt. Tu nu eşti?
— Mă simt groaznic şi-s speriată, dar nu-s într-atât de disperată, ca să ajung să-mi pierd minţile. Oh, tati, îmi pare rău! Nu te uita aşa la mine. Nu te condamn că vrei să cauţi. Continuă şi nu te mai sinchisi de mine!

— O să mă însoţeşti?

— Aş prefera să n-o fac. Dar dacă vrei să vin…

— Poţi să mă aştepţi în maşină.

— Nu-i cazul! Nu mi-e frică să mă întâlnesc cu cineva cu care nu-s de acord.

— Atunci o să mergem mâine, zise Rayford, dezamăgit de reacţia ei, dar nu mai puţin decis să continue, atât pentru salvarea ei, cât şi a lui.

Dacă avea dreptate, nu voia să-şi piardă fiica…

10

Cameron Williams se convinse să nu-l sune pe prietenul său şi al lui Dirk Burton, de la Scotland Yard, înainte să plece din New York. Având în vedere problemele legate de mijloacele de comunicare din ultimele zile şi conversaţia bizară pe care o avusese cu şeful lui Dirk, Buck nu voia să rişte să fie ascultat de cineva. Să-l compromită pe cunoscutul lui de la Scotland Yard era ultimul lucru din lume care dorea să se întâmple.

Buck îşi luă cu el atât paşaportul real, cât şi pe cel pe un nume fals, cu vize, o măsură obişnuită de siguranţă, luă un avion care plecă vineri noaptea, târziu, de pe La Guardia şi ajunse pe Heathrow sâmbătă dimineaţă. Îşi rezervă un loc la hotelul Tavistock şi dormi până după-amiază. Apoi începu să caute adevărul despre moartea lui Dirk.

Începu prin a suna la Scotland Yard. Îl ceru pe prietenul său, Alan Tompkins, un poliţist cu un grad mediu. Aveau cam aceeaşi vârstă, iar Tompkins, un bărbat zvelt, cu părul negru, fusese intervievat de către Buck pentru un reportaj despre terorismul din Anglia.

Se plăcuseră şi petrecuseră o seară într-un restaurant împreună cu Dirk. Cei trei deveniseră prieteni buni şi se întâlneau de fiecare dată când Buck venea în vizită. Acum încerca să comunice cu Tompkins prin telefon, astfel încât Alan să priceapă iute şi să nu lase să se înţeleagă cum că ar fi prieteni, în cazul în care convorbirea era înregistrată.

— Domnule Tompkins, nu mă cunoaşteţi. Mă numesc Cameron Williams, de la *Global Weekly.*

Apoi, înainte ca Alan să apuce să izbucnească în râs şi să-şi salute prietenul, Buck continuase:

— Sunt în Londra, ca să fac un studiu preliminar asupra conferinţei internaţionale pe probleme monetare de la Organizaţia Naţiunilor Unite.

Alan răspunse, pe un ton serios:

— Cum aş putea să vă ajut, domnule? Ce legătură are conferinţa cu Scotland Yard-ul?

— Nu reuşesc să dau de cel pe care doresc să-l intervievez şi bănuiesc că s-a întâmplat ceva.

— Despre cine-i vorba?

— Se numeşte Burton. Dirk Burton. Lucrează la bursă.

— Aşteptaţi puţin, să verific, şi vă voi suna eu.

După câteva minute, telefonul lui Buck sună.

— Da, Tompkins de la Yard. V-aş ruga să fiţi amabil şi să veniţi până la mine.

***

Sâmbătă dimineaţă, ajuns în Mount Prospect, Illinois, Rayford Steele sună din nou la Biserica Oraşului Noii Speranţe. De data asta, la telefon răspunse un bărbat. Rayford se prezentă drept soţul unui foste enoriaşe.

— Vă cunosc, domnule, răspunse bărbatul. Ne-am mai întâlnit. Sunt Bruce Barnes, pastorul-consilier.

— Oh, da, bună ziua.

— După expresia „fostă enoriaşă”, înţeleg că Irene nu mai e printre noi.

— Nu mai e. Şi nici fiul nostru.

— Ray junior, nu-i aşa?

— Exact.

— Mai aveţi o fiică mai mare, care nu participa la slujbe.

— Chloe.

— Şi ea a…

— E împreună cu mine. Mă întrebam cum merg lucrurile la dumneavoastră – câţi oameni au dispărut, dacă vă mai întâlniţi, chestii din astea. Ştiu că ţineţi slujbă duminică şi că oferiţi o casetă.

— Atunci ştiţi totul, domnule Steele. Aproape toţi membrii bisericii şi participanţii la slujbe au dispărut. Sunt singurul din echipă care a rămas. Le-am rugat pe nişte femei să mă ajute la birou. N-am idee câtă lume va veni duminică, dar ar fi o onoare să vă văd din nou.

— Mă interesează mult caseta.

— Voi fi fericit să vă dau caseta mai înainte. Pentru că despre ea vom discuta duminică dimineaţă.

— Nu ştiu cum să vă întreb, domnule Barnes…

— Bruce.

— Bruce. Ne vei instrui, vei predica sau ce vei face?

— Vom discuta. Voi pune caseta, pentru cei care n-au văzut-o şi vom discuta despre ea.

— Dar tu… cum explici faptul că eşti încă aici?

— Domnule Steele, există o singură explicaţie şi prefer să discutăm subiectul acesta între patra ochi. Dacă voi şti când veţi veni după casetă, vă asigur că vă voi aştepta.

Rayford îi spuse că s-ar putea ca el şi Chloe să treacă pe acolo în cursul după-amiezii.

***

Alan Tompkins aştepta în holul Scotland Yardului. Când Buck sosi, Alan îi strânse mâna ceremonios şi-l conduse la un automobil mic şi vechi. Merseră iute către un restaurant întunecos, aflat la câteva mile.

— Să nu vorbim aici, zise Alan, uitându-se mereu în oglinzi. Trebuie să fiu atent.

Buck nu-şi văzuse niciodată prietenul atât de agitat şi de speriat.

Cei doi cerură bere neagră şi se aşezară într-un colţ izolat, dar Alan nu se atinse de băutură. Buck, care nu mâncase din timpul zborului, schimbă halba lui goală cu cea plină a lui Alan şi o goli şi pe aceasta. Când chelneriţa veni să ia halbele, Buck comandă un sandviş. Alan nu mai luă nimic de băut, iar Buck, care-şi cunoştea limitele, ceru un pahar de sifon.

— Ştiu că torn gaz pe foc, începu Alan, dar trebuie să-ţi spun că-i o afacere urâtă şi că ar trebui să stai cât mai departe posibil.

— M-ai pus pe jar, replică Buck. Ce s-a întâmplat?

— Se spune că a fost o sinucidere, dar…

— Dar noi doi ştim că-i imposibil. Ce dovezi există? Ai fost la locul decesului?

— Am fost. A fost găsit împuşcat în tâmplă, cu pistolul în mână. Fără scrisoare.

— Lipsea ceva?

— Aparent, nimic. Dar, Cameron, tu ştii despre ce-i vorba…

— Nu ştiu.

— Hai, omule! Dirk credea în teoria conspiraţiei, era atent tot timpul la implicarea lui Todd-Cothran în afacerile finanţiştilor

internaţionali, la rolul acestuia în conferinţa referitoare la cele trei monede. Ştia şi despre asocierea lui cu Stonagal.

— Alan, s-au scris cărţi despre chestia asta. Oamenii şi-au făcut un hobby din a mâzgăli tot felul de lucruri rele despre Comisia Trilaterală, despre iluminaţi, chiar şi despre francmasoni. Dirk credea că Todd-Cothran şi Stonagal făceau parte dintr-o organizaţie numită Consiliul Celor Zece sau Consiliul Înţelepţilor. Şi ce-i cu asta? E o chestie inofensivă.

— Dar când un angajat, aflat pe scara ierarhică la mai multe trepte de conducerea bursei, încearcă să facă o legătură între şeful lui şi teoria conspiraţiei, atunci acesta are necazuri.

Buck oftă şi replică:

— I se face scandal sau este chiar ameninţat cu concedierea. Cum de-a murit sau cum de-a fost împins la sinucidere?

— Să-ți spun ceva, Cameron. Ştiu că Dirk a fost ucis.

— Şi eu sunt convins că a fost omorât, pentru că aş fi bănuit ceva, dacă ar fi fost vorba de sinucidere.

— Au încercat să sugereze că ar fi fost vorba de durerea provocată de pierderea cuiva în timpul marilor dispariţii. N-a mers… Din câte ştiu, n-a pierdut pe nimeni apropiat.

— Dar *ştii* că a fost ucis. Cuvinte ciudate pentru un anchetator.

— Ştiu pentru că-l cunoşteam, nu pentru că-s anchetator.

— Nu ţine. Şi eu pot să spun că-l cunoşteam şi că nu putea să se sinucidă, dar tocmai de aceea nu voi fi crezut.

— Cameron, treaba-i atât de simplă că ar putea fi un clişeu, dacă Dirk n-ar fi fost prietenul nostru. Pe ce subiect îl ironizam noi?

— Erau mai multe lucruri. De ce?

— Glumeam, de obicei, pe seama faptului că-i neîndemânatic.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Dacă ar fi fost cu noi acum, unde ar fi stat?

Buck îşi dădu seama brusc către ce voia Alan să-l conducă.

— Ar fi stat în stânga unuia dintre noi… Şi era atât de neîndemânatic pentru că era stângaci!

— A fost împuşcat în tâmpla dreaptă şi arma aşa-zisei sinucideri a fost găsită în mâna lui dreaptă.

— Şi ce-au zis şefii tăi când le-ai spus că era stângaci şi că e vorba despre o crimă?

— Eşti singura persoană căreia i-am spus asta.

— Alan! Ce spui, omule?

— Spun că-mi iubesc familia. Părinţii mei trăiesc şi mai am un frate şi o soră... Ţin încă la fosta mea nevastă... Nu mai avem nimic în comun, dar n-aş vrea să-i facă rău cineva.

— De ce ţi-e teamă?

— De ceea ce se află în spatele uciderii lui Dirk.

— Dar ai sprijinul întregului Scotland Yard, omule! Eşti un reprezentant al legii şi vrei să laşi vinovaţii să scape?

— Da, exact asta voi face!

— Eu nu. N-aş putea să trăiesc cu o asemenea ruşine!

— Bagă-te în chestia asta şi o să te cureţi repede!

Buck făcu semn chelneriţei şi ceru cartofi prăjiţi. Femeia îi aduse un morman de cartofi unsuroşi. Era exact ce dorea. Berea i se urcase la cap, iar sandvişul nu fusese suficient pentru a contracara efectul alcoolului. Se simţea ameţit şi îi era teamă că nu-i va fi foame mult timp.

— Ascult, şopti el. Ce încerci să-mi spui? Ce ţi s-a întâmplat?

— Dacă mă crezi, n-o să-ţi placă.

— N-am motive să nu te cred şi oricum nu-mi place. Acum spune.

— Moartea lui Dirk a fost aranjată să pară sinucidere. Locul a fost curăţat, trupul incinerat. Am solicitat o autopsie şi am fost luat în râs. Superiorul meu, comandantul Sullivan, m-a întrebat ce credeam eu că poate să arate autopsia. I-am vorbit de zgârieturi, leziuni, semne de încăierare. M-a întrebat dacă un individ s-ar lupta de unul singur, înainte să se împuşte. Am păstrat ceea ce ştiam doar pentru mine.

— De ce?

— Am mirosit ceva.

— Şi dacă scriu un articol, într-o revistă internaţională, arătând nepotrivirile? Sigur o să se întâmple ceva.

— Mi s-a spus să te sfătuiesc să te duci acasă şi să uiţi că ai auzit vreodată de sinuciderea asta.

Buck se uită la el neîncrezător, apoi zise:

— Nu ştia nimeni că vin aici.

— Probabil că nu, dar cineva şi-a închipuit că s-ar putea să apari. Eu unul n-am fost surprins că ai venit.

— De ce-ai fi fost? Prietenul meu a murit, aparent de propria-i mână. Nu puteam să ignor aşa un lucru.

— O să-l ignori acum.

— Crezi că o să mă port ca un laş, numai pentru că aşa ai făcut tu?

— Cameron, mă cunoşti prea bine ca să mă judeci doar după asta…

— Mă întreb dacă te cunosc măcar un pic! Am crezut că gândim la fel. Că suntem nişte fanatici ai justiţiei, Alan, că suntem căutători ai adevărului… Eu sunt ziarist, tu poliţist. Ambii suntem sceptici. Ce-i cu fuga asta de adevăr, mai ales când îl priveşte pe un prieten al nostru?

— Nu m-ai auzit? Mi s-a spus să te sfătuiesc să renunţi, în caz că apari.

— Atunci de ce m-ai chemat la Yard?

— Aş fi avut necazuri dacă te-aş fi văzut pe furiş.

— Din partea cui?

— Abia aşteptam să mă întrebi. Am fost vizitat de un asasin.

— Un dur?

— Exact.

— Te-a ameninţat?

— Da. A spus că, dacă nu vreau mi se întâmple, mie sau familiei mele, ce i s-a întâmplat prietenului meu, trebuie să fac ce-mi spune el. Cred că-i acelaşi individ cu cel care l-a ucis pe Dirk.

— Probabil. De ce n-ai raportat superiorilor tăi că ai fost ameninţat?

— Voiam să raportez… Am început prin a încerca să rezolv singur problema. I-am spus individului că n-are de ce să fie îngrijorat. A doua zi m-am dus la bursă şi am cerut să mă întâlnesc cu domnul Todd-Cothran.

— Chiar cu şeful cel mare?

— În carne şi oase. Nu aveam stabilită o întâlnire, dar am insistat că-i vorba de treburi ale Scotland Yardului, aşa că m-a primit. Biroul lui te intimidează. Acolo totul e din mahon şi sunt şi nişte draperii de-un verde întunecat. Am mers drept la ţintă. I-

am spus: „Domnule, cred că unul dintre angajaţii dumneavoastră a fost ucis.” Cât se poate de calm, mi-a răspuns: „Să-ţi spun ceva, şefule.” Ăsta e un termen folosit între ei de mahalagii, nu unul pe care un individ în poziţia lui l-ar fi folosit pentru cineva ca mine. Deci, a zis: „Să-ţi spun ceva, şefule. Rândul viitor te va vizita cineva în apartament, pe la ora 22.00, aşa cum a păţit un anumit gentleman în noaptea trecută, când a fost salutat din partea mea. Ai priceput?”

— Şi tu ce-ai zis?

— Ce să zic? Am amuţit. M-am uitat la el şi am dat din cap. Iar el a adăugat: „Să-ţi mai spun ceva. Avertizează-l pe prietenul tău Williams să nu se amestece.” „Williams?” am întrebat eu, ca şi cum n-aş fi ştiut despre cine vorbeşte. M-a ignorat, pentru că ştia foarte bine care-i adevărul.

— Cineva a ascultat mesageria vocală a lui Dirk.

— Fără îndoială. A continuat: „Dacă trebuie convins, spune-i că poate-i pasă de tatăl lui şi de Jeff. Jeff e fratele tău?

Buck dădu din cap, apoi întrebă:

— Aşa că ai cedat?

— Ce puteam să fac? Am încercat să mă joc de-a băiatul curajos. I-am zis: „Aş putea să am un microfon. Aş putea să înregistrez conversaţia noastră.” Cât se poate de calm, mi-a replicat: „Ar fi descoperit ceva detectoarele de metal”. „Am o memorie bună şi aş putea să te denunţ”, l-am ameninţat eu. „O faci pe riscul tău, şefule”, a răspuns el. „Cine o să te creadă? Nici măcar Marianne, dacă va fi suficient de sănătoasă ca să te înţeleagă.”

— Marianne?

— Sora mea. Dar asta n-a fost tot. L-a sunat pe şeful meu, de parcă şi-ar fi anunţat şoferul că vrea să meargă acasă: „Sullivan, dacă ar veni unul dintre oamenii tăi aici, în biroul meu, şi m-ar hărţui, cam ce-ar trebui să fac?” Iar Sullivan, unul dintre idolii mei, s-a bâlbâit ca un copil. „Domnule Todd-Cothran, faceţi ce credeţi că trebuie să faceţi.” Iar Todd-Cothran l-a întrebat: „Şi dacă-l omor în timp ce stă aici?” Sullivan i-a răspuns: „Domnule, sunt convins că ar fi o omucidere justificată.” Ce crezi c-a urmat? Todd-Cothran a zis, în timp ce telefona la Scotland Yard, ştiind că orice convorbire se înregistrează: „Şi dacă-l cheamă

Alan Tompkins?”. Chiar aşa, direct. Iar Sullivan i-a spus: „O să vin acolo şi o să am grijă de cadavru.” Acum ai o imagine completă.

— Deci n-ai la cine să găseşti ajutor.

— La nimeni dintre cei pe care-i ştiu.

— Deci şi eu ar trebui să-mi vâr coada între picioare şi s-o iau la goană.

Alan dădu din cap.

— Va trebui să-l anunţ pe Todd-Cothran că am transmis mesajul. Se aşteaptă să iei primul avion înapoi.

— Dacă nu?

— Nu ştiu, dar eu n-aş forţa lucrurile.

Buck împinse farfuria într-o parte şi-şi trase scaunul în spate.

— Alan, nu mă cunoşti bine, dar trebuie să afli că nu-s tipul care să accepte aşa ceva.

— Tocmai de asta mi-e teamă. Nici eu nu pot să accept, dar încotro să mă îndrept? Ce să fac? Crezi că poţi să ai încredere în cineva, de pe undeva. Dar ce poate face aici cineva? Dacă asta dovedeşte că Dirk avusese dreptate, că s-a apropiat de ceva clandestin, în care se implicase Todd-Cothran, unde se vor sfârşi lucrurile? E implicat şi omul tău, Stonagal? Dar ceilalţi din echipa internaţională cu care se întâlnea? Te-ai gândit că-i pot avea la mână pe toţi? Am crescut citind poveşti despre gangsterii voştri din Chicago, care plăteau poliţişti, judecători, chiar şi politicieni. Nimeni nu putea să se atingă de ei.

Buck dădu din cap, dar replică:

— Nimeni nu putea să se atingă de ei, cu excepţia celor ce nu puteau fi cumpăraţi.

— Incoruptibilii?

— Ei au fost eroii mei.

— Şi ai mei, zise Alan. De aceea am ajuns poliţist. Dar dacă Yard-ul e corupt, unde să caut ajutor?

Buck îşi sprijini bărbia în mână.

— Crezi că ai fost supravegheat? Urmărit?

— Am verificat. Până acum, cred că nu.

— Nimeni nu ştie unde suntem acum?

— Am încercat să văd dacă suntem urmăriţi. În opinia mea de profesionist, am ajuns aici fără să fim filaţi. Ce vrei să faci, Cameron?

— Se pare că pot face prea puţine aici. Poate că ar fi bine să mă întorc acasă chiar acum, sub un alt nume, lăsând impresia, celor cărora le pasă de asta, că-s încăpăţânat şi că am rămas aici.

— Cu ce folos?

— Sunt speriat, Alan, dar voi avea grijă de mine. Într-un fel, voi găsi persoana care poate să mă ajute. Nu cunosc ţara voastră suficient de bine ca să ştiu în cine să am încredere. Sigur, am încredere în tine, dar tu ai fost scos din luptă.

— Crezi că sunt slab, Cameron? Crezi că am avut de ales?

Buck clătină din cap şi zise:

— Te compătimesc şi nu ştiu ce aş fi făcut în locul tău.

Chelneriţa anunţa ceva, întreba ceva la fiecare masă. Când se apropie, Buck şi Alan tăcură, gata s-o asculte.

— Aveţi un Sedan verde deschis? Mi s-a spus că are luminile din interior aprinse.

— E al meu, răspunse Alan, dar nu-mi amintesc să fi aprins luminile.

— Nici eu, interveni şi Buck. Cred că luminile erau stinse, când am intrat în restaurant. Poate că n-am observat…

— Poate. Probabil că nu s-a stricat nimic, dar bateria rablei n-o să mai reziste prea mult.

— Fii atent! îl sfătui Buck. Asigură-te că n-a umblat nimeni la maşină.

— Puţin probabil. Aminteşte-ţi că-i chiar în faţă.

Buck îl privi pe poliţist cum iese din cârciumă. Desigur, luminile din interiorul maşinii puteau fi văzute din local. Alan se aşeză pe scaunul şoferului şi stinse lumina. Când se întoarse, spuse:

— Am îmbătrânit. Rândul viitor o să uit farurile aprinse.

Buck era copleşit de tristeţe, gândindu-se la situaţia primejdioasă în care se afla prietenul său. Ce handicap! Să încerci să rezolvi un caz pe care ţi l-ai dorit toată viaţa, ştiind însă că superiorii tăi sprijineau un individ ce se purta ca un gangster internaţional!

— O să sun la aeroport, să văd dacă pot să plec în seara asta.

— Nu zboară nimic în direcţia care-ţi trebuie ţie la ora asta, zise Alan.

— O să iau ceva spre Frankfurt şi o să mă îndrept spre casă de acolo, mâine dimineaţă. Nu cred că ar trebui să-mi încerc norocul aici.

— E un telefon lângă uşă. O să plătesc eu consumaţia.

— Insist să plătesc eu, zise Buck, punând o bancnotă de cinci mărci pe masă.

Buck luase deja legătura cu Heathrow-ul, când Alan număra restul primit de la chelneriţă. Rezervă un loc pentru zborul spre Frankfurt de peste patruzeci şi cinci de minute, ceea ce-i permitea să prindă cursa de duminică dimineaţa spre J.F.K.

— Oh, s-a deschis Aeroportul Kennedy! exclamă el.

— Acum o oră, răspunse fata. Număr limitat de zboruri, dar Pan-Continental-ul din Germania pleacă abia dimineaţă. Câţi pasageri?

— Un singur pasager.

— Numele?

Buck căută în buzunar, ca să-şi amintească numele de pe paşaportul fals.

— Pardon? zise el, în timp ce se apropia Alan.

— Numele, domnule.

— Oh, scuze. Oreskovich. George Oreskovich.

Alan îi făcu semn că-l aşteaptă în maşină. Buck dădu din cap.

— În regulă, domnule, zise femeia. V-am înscris pentru un zbor spre Frankfurt în seara asta, cu continuare spre J.F.K., New York, mâine. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc.

Când Buck închise telefonul, uşa cârciumii fu aruncată în cameră, iar o fulgerare orbitoare şi un bubuit asurzitor îi făcu pe patroni să se arunce, ţipând, pe podea în timp ce oamenii se strângeau în uşă, să vadă ce se întâmplase, Buck privi îngrozit şasiul şi resturile topite ale ceea ce fusese Sedanul de serviciu al lui Alan. Ferestrele de pe toată strada se spărseseră. Se auzea deja o sirenă. Un picior şi o bucată din bust zăceau pe trotuar: rămăşiţele lui Alan Tompkins.

În timp ce patronii se grăbiră să iasă, ca să se uite la maşina în flăcări, Buck îşi croi drum prin mulţime, scoţând din portofel paşaportul şi actele de identitate, şi anume pe cele reale. Profitând de confuzia creată, aruncă documentele lângă resturile maşinii, sperând să nu ardă de tot, ca să mai poată fi citite. Cei care-l voiau mort puteau acum să creadă că-i adevărat. Apoi se strecură prin mulţime în cârciuma rămasă goală şi căută ieşirea din spate. Numai că nu exista o uşă, ci doar o fereastră. Se strecură prin ea şi se pomeni într-o alee îngustă, între clădiri. Frecându-şi hainele de pereţi, ieşi pe o stradă lăturalnică. Alergă lăsând în urmă două cvartale şi făcu semn unui taxi:

— La Tavistock, ceru el.

După câteva minute, când taxiul ajunse la trei cvartale de hotel, Buck văzu maşini ale poliţiei în faţa clădirii, blocând traficul.

— Du-mă, te rog, la Heathrow, îi spuse el şoferului.

Îşi dădu seama că lăsase laptop-ul printre bagajele de la hotel, dar nu mai avea de ales. Transferase deja cele mai bune materiale, dar cine ştie cine va putea avea acces acum la notiţele sale…

— Nu vreţi să luaţi nimic de la hotel? îl întrebă şoferul.

— Nu. Voiam doar să văd pe cineva.

— Foarte bine, domnule.

Se părea că o mulţime de poliţişti se strânseseră la Heathrow.

— Nu ştii unde aş putea găsi o pălărie ca a ta? îl întrebă Buck pe taximetrist, în timp ce plătea.

— Vechitura asta? Abia mă îndur s-o port. Am altele mai bune. Vreţi un suvenir?

— Ajunge atât? zise Buck, îndesându-i în mână o bancnotă mare.

— E mai mult decât merită, domnule. Vă mulţumesc din suflet.

Şoferul îşi puse şapca specifică taximetriştilor londonezi şi-i înmână lui Buck pălăria cu boruri foarte mari, cum poartă pescarii. Acesta şi-o înfundă pe cap şi se grăbi spre terminal. Plăti cu bani gheaţă biletele rezervate pe numele George Oreskovich, un englez de origine poloneză, care se ducea să-şi

petreacă vacanţa în Statele Unite, via Frankfurt. Se afla în aer, înainte ca autorităţile să afle că plecase.

11

Rayford era încântat că putea s-o ia pe Chloe într-o plimbare cu maşina, duminică, după ce stătuseră închişi în casă, copleşiţi de durere. Era încântat şi pentru că acceptase să-l însoţească la biserică.

Chloe fusese somnoroasă şi tăcută toată ziua. Pomenise de posibilitatea de a renunţa la facultate pentru un semestru şi de a urma nişte cursuri în împrejurimi. Lui Rayford îi plăcuse ideea. Se gândise că va fi bine pentru fată, apoi îşi dăduse seama că ea se gândise la binele lui şi fusese emoţionat.

În timp ce discutau în maşină, îi aminti fetei că luni, după călătoria lor de-o zi până la Atlanta, trebuia să se întoarcă acasă separat de la O'Hare, fiecare în câte o maşină, dacă voia să-şi recupereze automobilul de la aeroport. Fata zâmbi:

— Cred că pot să mă descurc, acum că am douăzeci de ani.

— Te tratez ca pe o fetiţă, recunoscu el.

— Nu chiar. Dar poţi să faci şi mai mult.

— Ştiu ce o să-mi spui.

— N-ai cum să ştii. Poate doar să presupui.

— O să-mi spui că, dacă vreau să nu te mai tratez ca pe o fetiţă, să te las să-ţi faci singură o părere astăzi, nu să-ţi impun punctul meu de vedere.

— Sper că asta se înţelege de la sine. Ai greşit, deşteptule! Voiam să-ţi spun că m-ai convinge că mă consideri un adult responsabil dacă m-ai lăsa luni să conduc maşina *ta* de la aeroport.

— O nimica toată, răspunse Rayford, cu o voce piţigăiată, ca de copil. Ce te-ar face să te simţi fetiţă mare? Tati face imediat!

Fata îl înghionti, zâmbind, apoi deveni imediat serioasă.

— E uimitor ce lucruri mă amuză în zilele astea! Mă simt groaznic.

Rayford lăsă comentariul fără răspuns, în timp ce coti şi apăru bisericuţa frumoasă.

— Nu te sinchisi prea mult de ce-am spus, zise Chloe. Trebuie să vin şi eu?

— Nu, dar mi-ar plăcea să vii.

Fata strânse din buze şi clătină din cap, dar când tatăl ei parcă şi ieşi din maşină, îl urmă.

Bruce Barnes era scund şi grăsuţ, cu păr creţ şi cu ochelari cu ramă din metal. Purta haine obişnuite, dar elegante, iar Rayford presupuse că avea cu puţin peste treizeci de ani. Ieşi din sanctuar cu un aspirator mic în mână.

— Scuzaţi-mă, zise el. Probabil că sunteţi familia Steele. Eu sunt toată echipa actuală, cu excepţia Lorettei.

— Bună, zise o femeie în vârstă, venind din spatele lui Rayford şi Chloe.

Rămăsese în uşa biroului bisericii, cu ochii încercănaţi şi părul zbârlit, arătând de parcă ar fi venit de la război. După câteva glume, se retrase la un pupitru, aflat în primul birou.

— Întocmeşte un program pentru mâine, zise Barnes. Lucrul cel mai rău e că nu avem idee câţi oameni vor veni. Veţi veni?

— Nu suntem încă siguri, răspunse Rayford. Probabil că eu voi veni.

Se uitară amândoi la Chloe. Aceasta le zâmbi politicos şi zise:

— Probabil că eu nu voi veni.

— Am pregătit caseta pentru dumneavoastră, spuse Barnes. Dar vă rog să-mi acordaţi câteva minute.

— Am destul timp, zise Rayford.

— Sunt cu el, zise, resemnată, Chloe.

Barnes îi conduse în biroul pastorului.

— Nu stau la biroul lui, nici nu-i folosesc biblioteca, zise preotul cel tânăr, dar lucrez aici, la masa de conferinţe. Nu ştiu ce se va întâmpla cu mine sau cu biserica şi nu vreau să devin trufaş. Nu-mi imaginez că Dumnezeu mă va chema să am grijă de lucrarea Sa, dar dacă o va face, vreau să fiu pregătit.

— Şi cum vă va chema? zise Chloe, zâmbind. Prin telefon?

Barnes îi răspunse folosind acelaşi ton.

— Ca să fiu sincer, nu m-ar surprinde. Nu ştiu ce crezi tu, dar pe mine m-a pus pe gânduri ce s-a întâmplat săptămână trecută. Un telefon din cer ar fi fost mai puţin traumatizant.

Chloe ridică din sprâncene, aparent de acord cu punctul lui de vedere.

— Oameni buni, Loretta arată exact aşa cum mă simt eu. Suntem şocaţi şi distruşi, pentru că ştim exact ce s-a întâmplat.

— Sau credeţi că ştiţi, zise Chloe, iar Rayford încercă să-i facă semn să înceteze, dar fata părea că nu vrea să se uite spre el. Găseşti tot felul de teorii la orice show televizat.

— Ştiu, răspunse Barnes.

— Şi fiecare trage spuza pe turta lui, continuă fata. Ziarele de scandal spun că-i vorba de invadatori din cosmos, ceea ce ar dovedi că poveştile tâmpite pe care le-au difuzat ani de zile au fost adevărate. Guvernul zice că-i vorba de un duşman, deci ar trebui să cheltuim mai mult pentru mijloacele de înaltă tehnologie ale armatei. Dumneavoastră veţi spune că-i vorba de lucrarea lui Dumnezeu, ca să vă refaceţi biserica.

Brace Barnes se uită la Chloe, apoi la tatăl ei:

— Vreau să vă rog ceva, zise el, întorcându-se din nou spre fată. Pot să vă spun povestea mea iute, fără să mă întrerupeţi şi fără să ziceţi nimic, exceptând momentul în care nu veţi pricepe ceva?

Chloe se uită la el, fără să-i răspundă.

— Nu vreau să fiu grosolan, dar nici dumneavoastră nu trebuie să fiţi. V-am cerut câteva momente din timpul dumneavoastră. Dacă mi le oferiţi, voi încerca să le folosesc. Apoi o să vă las în pace. Puteţi să faceţi ce vreţi cu ce-o să vă spun. Puteţi să spuneţi că-s nebun, că-mi văd de interese. Puteţi să plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi. Dumneavoastră hotărâţi. Dar îmi acordaţi atenţia dumneavoastră câteva minute?

Rayford se gândi că Barnes era un tip sclipitor. O pusese pe Chloe la punct, fără să-i permită să facă pe deşteapta. Fata făcu un semn cu mâna, că-i de acord. Barnes îi mulţumi şi începu.

— Pot să vă spun pe nume?

Rayford dădu din cap, Chloe nu răspunse.

— Ray şi Chloe? Stau aici, în faţa voastră, ca un om distrus. Iar Loretta? Dacă are cineva dreptul să se simtă la fel de rău ca mine, atunci e Loretta. E singura persoană din toată familia ei care a rămas aici. Avea şase fraţi şi surori şi nu ştiu câţi unchi, mătuşi, veri, nepoate şi nepoţi. Au avut o nuntă aici, anul trecut şi au fost vreo sută de rude. Toţi au dispărut.

— Groaznic! exclamă Chloe. Noi am pierdut-o pe mama şi pe frăţiorul meu. Oh, îmi pare rău, nu trebuia să spun nimic.

— În regulă, zise Barnes. Situaţia mea e aproape la fel de rea ca şi a Lorettei, doar că la o scară mai mică. Sigur, pentru mine e mult. Să vă spun povestea mea.

Când începu să înşire detalii ce păreau nesemnificative, vocea lui deveni mai puternică şi mai liniştită.

— Eram în pat, cu soţia mea. Dormea. Eu citeam. Copii adormiseră de vreo două ore. Aveau cinci, trei şi, respectiv, un an. Cel mai mare dintre copii era fată, ceilalţi doi, băieţi. Un lucru normal – eu citeam, în timp ce soţia dormea. Muncea mult, avea grijă de copii şi lucra cu jumătate de normă, aşa că pe la ora 21.00 cădea lată. Citeam o revistă sportivă, încercând să dau paginile fără să fac zgomot. Din când în când, suspina. M-a întrebat dacă mai citesc mult. Ar fi trebuit să mă duc în altă cameră sau să sting lumina şi să încerc să adorm. Dar i-am răspuns că nu mai durează mult, sperând că ea o să adoarmă iar eu voi apuca să citesc toată revista. De obicei, îmi dădeam seama după modul în care respira dacă doarme suficient de profund ca să n-o mai deranjeze lumina. Şi, după un timp, am auzit-o respirând profund… M-am bucurat. Plănuisem să citesc până la miezul nopţii. Stăteam proptit în cot, cu spatele la ea, folosind o pernă ca să o feresc un pic de lumină. Nu ştiu cât timp am citit, când am simţit patul mişcându-se; mi-am dat seama că se ridicase din pat. Am crezut că se dusese la baie şi speram să nu se trezească suficient ca să mă certe, când o să se întoarcă, pentru că n-am stins lumina. Era micuţă şi nu m-a şocat că n-am auzit-o mergând către baie. Dar, după cum am spus, eram absorbit de ceea ce citeam. După câteva minute, am strigat-o: „Dragă, te simţi bine?” Nu mi-a răspuns nimeni. Am început să mă întreb dacă nu cumva îmi imaginasem doar că plecase. Am pipăit în spatele meu. Nu era acolo, deci am strigat-o din nou. M-am gândit că, poate, se dusese să vadă ce fac copiii, dar, de obicei, aude totul prin somn şi, dacă nu plângea vreunul, nu se ducea la ei. Probabil că au mai trecut un minut sau două, până m-am întors şi am observat nu numai că plecase, dar că aranjase cearşaful şi pătura frumos, peste pernă. Vă imaginaţi ce-am crezut. Că s-a supărat atât de tare pe

mine, pentru că nu încetasem să citesc, încât se săturase să aştepte să sting lumina şi hotărâse să se culce pe canapea. Sunt un soţ bun, aşa că m-am dus imediat să-mi cer scuze şi s-o aduc înapoi în pat. Ştiţi ce se întâmplase. Ea nu era nici pe canapea, nici în baie. Am vârât capul în fiecare cameră a copiilor şi am chemat-o în şoaptă, crezând că îl legăna pe vreunul dintre ei sau că stă cu el. Nimic. Luminile erau stinse în toată casa, cu excepţia celei de pe noptiera mea. Nu voiam să trezesc copiii strigând după ea, aşa că am aprins lumina de pe hol şi am căutat-o iar prin camere. Mi-e ruşine să recunosc că nu mi-am dat seama de nimic până n-am observat că cei doi copii mai mari nu se aflau în paturile lor. M-am gândit că se duseseră în camera celui mic, să se culce pe podea, aşa cum făceau uneori. Apoi mi-am închipuit că-i luase soţia mea cu ea în bucătărie, din cine ştie ce motiv. Sincer vorbind, mă deranja un pic că nu ştiam ce se întâmpla în miez de noapte. Dar când am văzut că nici copilul cel mic nu se afla în pătuț, am aprins lumina, am scos capul pe uşă şi am strigat-o din răsputeri pe nevasta mea. Niciun răspuns. Apoi am văzut pijamaua copilului pe pătuţ şi am ştiut. Pur şi simplu am ştiut. Am înţeles subit. Am alergat din cameră în cameră, am dat păturile la o parte şi am găsit pijamalele copiilor. Am tras şi pătura de pe locul din pat al nevestei mele şi am văzut cămaşa ei de noapte, inelele, chiar şi agrafele de păr pe pernă…

Rayford se străduia să-și stăpânească lacrimile, amintindu-şi de experienţa lui similară. Barnes inspiră profund, apoi expiră, ştergându-se la ochi.

— Apoi am început să dau telefoane, continuă el. Prima oară am sunat la pastor, dar, bineînţeles, mi-a răspuns robotul. Peste tot dădeam numai de roboţi. Atunci am luat cartea de adrese a bisericii şi am început să caut enoriaşi mai vârstnici, dintre aceia cărora nu le plăceau roboţii. Am sunat peste tot. Nu răspundea nimeni. Sigur, ştiam că era puţin probabil să găsesc pe cineva. Apoi am alergat, m-am urcat în maşină şi am gonit până la biserică. Acolo am găsit-o pe Loretta, stând în maşină, îmbrăcată în halat, cu părul pe moaţe, şi plângând. Am intrat în hol şi ne-am aşezat lângă plantele din ghivece, plângând, ştiind exact ce se întâmplase. După vreo jumătate de oră, au apărut

alţi câţiva. Ne-am plâns de milă întrebându-ne ce-ar trebui să facem. Apoi cineva şi-a adus aminte de caseta pastorului despre înălţarea la Cer.

— Despre ce? întrebă Chloe.

— Pastorului nostru îi plăcea să predice despre venirea lui Hristos ca să-i ia în cer pe cei din biserica Sa, să-i ia pe credincioşi, morţi sau vii, în rai, înainte să înceapă pe pământ o perioadă de tulburări. Avusese un moment de mare inspiraţie, cu vreo doi ani în urmă.

Rayford se întoarse spre Chloe:

— Îţi aminteşti că mama ta vorbea despre asta. Era foarte entuziasmată.

— Mda, ştiu…

— Ei bine, zise Barnes, pastorul folosise predica aceea şi se înregistrase pe o casetă video, stând în acest birou şi adresându-se direct oamenilor lăsaţi pe pământ. Lăsase caseta în biblioteca bisericii, cu instrucţiunea de a fi luată şi vizionată dacă va dispărea majoritatea dintre noi. Am văzut-o cu toţii de două ori în noaptea aceea. Câţiva au vrut să se certe cu Dumnezeu, încercând să ne explice că ei sunt credincioşi adevăraţi şi că ar fi trebuit să fie luaţi o dată cu ceilalţi, dar ştiam cu toţii care era adevărul. Toţi fuseserăm nişte ipocriţi. Nu era vreunul dintre noi care să nu fi ştiut ce înseamnă să fii un adevărat creştin. Ştiam că noi nu fuseserăm aşa şi că de aceea rămăseserăm pe pământ.

Rayford simţea că-i venea greu să vorbească, dar trebuia să-l întrebe.

— Domnule Barnes, făceaţi parte din echipa de aici…

— Exact

— Atunci cum de aţi fost lăsat aici?

— O să-ţi explic, Ray, pentru că acum nu mai am nimic de ascuns. Mi-e ruşine de mine însumi şi dacă înainte n-am avut dorinţa şi motivaţia de a predica altora învăţătura lui Iisus, acum le am. Mă simt groaznic că a trebuit să trec prin cea mai mare catastrofă din istorie ca să înţeleg. Am fost crescut în sânul bisericii. Părinţii, fraţii şi surorile mele erau cu toţii creştini. Iubeam biserica. Era viaţa mea, cultura mea. Pe atunci, consideram că a crede înseamnă a crede în Biblie. Biblia spunea

că, de crezi în Iisus, vei avea parte de viaţa veşnică. Îmi plăcea mai ales partea aceea care vorbea de un Dumnezeu iertător. Am fost un păcătos şi nu m-am schimbat niciodată. Ţineam la iertare pentru că mă gândeam că Dumnezeu este obligat să ne ierte. Trebuia să ne ierte. Unele versete spuneau că, dacă ne mărturisim păcatele, El ne va ierta şi ne va spăla de păcate. Ştiam şi alte versete, care spuneau că trebuie să crezi şi să accepţi, să ai încredere şi să înduri, dar astea mi se păreau nişte aiureli teologice. Voiam drumul cel mai uşor, calea cea mai simplă. Ştiam că alte versete spuneau că nu trebuie să continuăm să păcătuim doar pentru că Dumnezeu dă dovadă de milă. Credeam că am o viaţă frumoasă. M-am dus la colegiul teologic. La biserică şi la şcoală am spus lucrurile cuvenite şi m-am rugat în public, ba chiar am încurajat oamenii să trăiască precum adevăraţii creştini. Dar rămăsesem un păcătos. Am recunoscut asta.. Le-am spus oamenilor că nu-s perfect. Am fost iertat.

— Şi soţia mea spunea asta, zise Rayford.

— Cu diferenţa că ea era sinceră. Eu am minţit. I-am spus soţiei mele că dădeam zeciuială bisericii, ştiţi, că dădeam zece la sută din venitul nostru. N-am dat nimic, doar când se trecea cu talgerul prin faţa mea puneam câteva bancnote, ca să fac impresie bună. În fiecare săptămână mă spovedeam lui Dumnezeu, făgăduind să mă port mai bine din acel moment. I-am încurajat pe oameni să-şi împărtăşească altora credinţa să le spună celorlalţi cum să devină creştini. Dar eu n-am făcut asta. Sarcina mea era să vizitez în fiecare zi oameni acasă, în aziluri sau în spitale. Mă pricepeam. Îi încurajam, le zâmbeam, vorbeam cu ei, mă rugam cu ei, le citeam din Scriptură. Dar n-am făcut niciodată asta în particular, în timpul meu liber. Eram leneş. Nu mă osteneam prea mult. Când lumea credea că fac vizite, mă duceam la vreun film, în altă localitate. Eram supus poftelor. Citeam cărţi pe care n-ar fi trebuit să le citesc şi mă uitam în reviste care-mi hrăneau poftele.

Rayford tresări. Lovitura fusese prea aproape de ţintă.

— Aveam o slujbă uşoară şi mă complăceam în situaţia în care eram. Ştiam că mă duceam la fund. Ştiam că era prea frumos ca să fie adevărat. Ştiam că adevăraţii creştini se

remarcau prin ceea ce făceau şi că eu nu făceam nimic. Dar mă consolam cu gândul că existau în jur oameni mai răi ca mine, care pretindeau că-s creştini. Nu violam, nu chinuiam copii, nu mă făcusem vinovat de adulter, deşi simţeam deseori că nu-s credincios soţiei, din cauza poftelor mele. Dar mă rugam, mă spovedeam şi mă simţeam ca şi cum aş fi fost curat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Când oamenii aflau că fac parte din echipa preoţească a Noii Speranţe, ar fi trebuit să le spun despre Păstorul cel Bun şi despre biserica cea sfântă, dar mă ruşinam să le vorbesc despre Hristos. Dacă mă provocau şi mă întrebau dacă Noua Speranţă era una dintre bisericile acelea care spun că Iisus e singura cale spre Dumnezeu, mă feream să discut în contradictoriu. Voiam să mă placă. Sunt creştin, pot fi pastor, numai nu mă amestecaţi cu ţicniţii. Orice, numai asta nu! Acum înţeleg, desigur, că Dumnezeu îi iartă pe păcătoşi, pentru că suntem oameni şi avem nevoie de iertare. Dar trebuie să primim darul Său, să-L acceptăm pe Iisus, să-I permitem să trăiască în noi. Am folosit ceea ce consideram că-i salvarea mea ca motivaţie ca să fac ceea ce voiam. Puteam să trăiesc în păcat şi să pretind că-s credincios. Aveam o familie minunată şi lucram într-un mediu plăcut. Şi, oricât de mizerabil mă purtam în particular, credeam cu adevărat că voi merge în rai, după ce voi muri. Abia dacă mai citeam din Biblie, cu excepţia momentelor în care pregăteam vreo conferinţă sau vreo lecţie. Nu aveam „mintea la Hristos”. *Creştin* înseamnă, după câte ştiu eu, „al lui Hristos” sau „unul precum Hristos”. Eu nu eram aşa ceva şi am descoperit asta în cel mai groaznic fel cu putinţă. Vreau să vă spun că decizia vă aparţine. Sunt vieţile voastre. Dar eu ştiu, şi ştie şi Loretta, aşa cum ştiu şi cei câţiva care s-au învârtit prin biserica asta… Noi ştim exact ce s-a întâmplat cu câteva nopţi în urmă. Iisus Hristos s-a întors după adevărata Lui familie, iar noi ceilalţi am fost lăsaţi pe pământ.

Bruce o privi pe Chloe în ochi şi continuă:

— Nu mă îndoiesc că am fost martori la înălţarea la Cer. Teama mea cea mai mare, după ce am înţeles adevărul, a fost că nu mai am nicio speranţă. Mi-am ratat şansa, am fost un ipocrit, mi-am urzit un fel de creştinism care mi-a asigurat o viaţă liberă, dar care m-a costat sufletul. Am auzit oameni care

spuneau că atunci când biserica se va înălţa la cer, Duhul lui Dumnezeu va părăsi pământul. Logica afirmaţiei pornea de la ideea că atunci când Iisus s-a dus în ceruri, după învierea Sa, Sfântul Duh, pe care L-a dat Dumnezeu bisericii se întrupase în credincioşi. Deci, când aceştia au fost luaţi în rai, Sfântul Duh a dispărut o dată cu ei şi nu mai există speranţă pentru cei rămaşi pe pământ. Nu vă daţi seama ce uşurare am simţit când caseta pastorului mi-a arătat că lucrurile stau altfel. Ne-am dat seama cât de proşti am fost, iar cei dintre noi care fac parte din această biserică – cel puţin aceia care s-au strâns în clădirea asta, în noaptea în care toţi ceilalţi au dispărut – suntem acum cât se poate de zeloşi. Nimeni dintre cei care vin aici nu pleacă fără să cunoască exact ce credem şi ce credem că le este necesar pentru a stabili o legătură cu Dumnezeu.

Chloe se plimba, cu braţele încrucişate la piept.

— O poveste foarte interesantă, zise Chloe. Care a fost treaba cu Loretta? Cum şi-a ratat ea şansa, din moment ce familia ei atât de numeroasă fusese alcătuită numai din creştini adevăraţi?

— O să-ţi spună, cândva, zise Bruce. Mi-a mărturisit că mândria şi nestatornicia au îndepărtat-o de Hristos. Făcea parte dintr-o familie foarte religioasă şi abia spre sfârșitul adolescenţei s-a gândit serios la credinţa ei. Până atunci, ea se dusese cu familia la biserică şi la toate activităţile legate de biserică. După ce a crescut şi s-a măritat, după ce a devenit mamă şi apoi bunică, i-a convins pe toţi că era o adevărată credincioasă, fiind foarte respectată aici. Numai că nu crezuse niciodată şi nu-L acceptase pe Iisus.

— Deci, concluzionă Chloe, toată chestia aia cu credinţa şi acceptarea, cu viaţa dedicată lui Hristos şi cu lăsarea Lui să trăiască în tine, toate astea înseamnă ceea ce înţelegea mama când vorbea despre mântuire?

Bruce dădu din cap şi o completă:

— Când e vorba despre păcat, iad şi judecată…

— Adică noi n-am fost izbăviţi de toate astea?

— Exact.

— Tu chiar crezi în asta!

— Cred.

— Trebuie să recunoşti că-i o aiureală.

— Pentru mine nu. Nu mai e.

Rayford, întotdeauna adept al preciziei şi al ordinii, întrebă:

— Deci, ce-aţi făcut? Ce-a făcut soţia mea? Ce-a făcut-o pe ea mai creştină, ce… a…

— Ce-a izbăvit-o?

— Da, zise Rayford. Exact asta vreau să ştiu. Dacă ai dreptate, şi i-am spus deja lui Chloe că aşa văd şi eu acum lucrurile, trebuie să ştim ce trebuie făcut. Cum poate un om să treacă dintr-o stare într-alta. Evident, noi n-am fost izbăviţi şi trebuie să înfruntăm viaţa fără de cei iubiţi, care au fost creştini adevăraţi. Deci, cum devenim creştini adevăraţi?

— Vă voi îndruma, spuse Bruce. Şi vă voi trimite acasă cu caseta. Îi voi îndruma amănunţit mâine dimineaţă la 10.00 pe toţi cei care vor veni. Probabil că voi ţine lecţii în fiecare duminică dimineaţa, cât timp va fi nevoie. Sunt sigur de un lucru şi, indiferent cât de importante sunt predicile şi lecţiile, nimic nu se compară cu acest lucru.

În timp ce Chloe stătea cu spatele rezemat de perete, cu braţele încrucişate, privind şi ascultând, Bruce se întoarse către Rayford:

— E foarte simplu. Dumnezeu face ca acest lucru să fie uşor. Nu-i o tranzacţie supranaturală, nici nu înseamnă să alegi părţile bune, cum am încercat eu să fac. Dar dacă vedem adevărul şi acţionăm conform lui, Dumnezeu ne va izbăvi. Dar, mai întâi, trebuie să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu. Biblia spune că toţi oamenii păcătuiesc că nu există niciun om drept, nici măcar unul. Şi mai spune că nu ne putem izbăvi singuri. Mulţi oameni cred că pot să-şi croiască drum către rai sau către Dumnezeu făcând lucruri bune, dar asta-i probabil cea mai mare greşeală ce poate fi făcută. Întrebaţi pe oricine de pe stradă ce crede că spune Biblia sau biserica despre felul în care se ajunge în rai şi nouă oameni din zece vă vor răspunde că e legat de a face bine şi a trăi în dreptate. Sigur, trebuie să facem bine, dar nu aşa vom ajunge să fim mântuiţi. Trebuie să facem acest lucru ca *răspuns* pentru izbăvirea noastră. Biblia ne învaţă că nu încercarea noastră de a fi drepţi ne va mântui, ci mila lui Dumnezeu. Şi mai spune că suntem mântuiţi prin mila lui

Hristos, nu prin noi înşine, ca să nu ne fălim cu bunătatea noastră. Iisus a preluat păcatele noastre şi a plătit pentru ele, ca să nu mai trebuiască să plătim noi. Pedeapsa a fost moartea, iar El a murit în locul nostru, pentru că ne-a iubit. Când îi spunem lui Iisus că recunoaştem că suntem păcătoşi şi pierduţi, că primim darul Său al mântuirii, atunci El ne mântuieşte. Se produce o schimbare. Trecem din întuneric în lumină, de la pierdere de sine la regăsire; suntem izbăviţi. Biblia spune că aceia care-L primesc pe Iisus capătă puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu. Pentru că asta a fost Iisus – Fiul lui Dumnezeu. Când devenim fii ai lui Dumnezeu, avem ceea ce a avut Iisus: o relaţie directă cu Dumnezeu, viaţa veşnică şi, pentru că Iisus a plătit pentru vina noastră, căpătăm şi iertarea păcatelor noastre.

Rayford era uimit peste măsură. Aruncă o privire spre Chloe. Aceasta nu părea impresionată, dar nu se arăta a fi dornică de a-l contrazice pe pastor. Rayford simţea că găsise exact ce căuta. Era ce bănuise. Auzise fragmente disparate în decursul anilor, dar nu le pusese cap la cap. În ciuda a ceea ce simţea, nu voia să se implice brusc, voia să mediteze, să vadă şi să audă caseta şi să discute cu Chloe.

— Trebuie să vă întreb ceva, zise Bruce. Ceva care nu i-am mai întrebat niciodată pe alţii. Vreau să ştiu dacă sunteţi gata să-L primiţi pe Hristos chiar acum. Aş fi fericit să mă rog împreună cu voi şi să vă îndrum cum să vorbiţi cu Dumnezeu.

— Nu, răspunse iute Chloe, privind la tatăl ei de parcă i-ar fi fost teamă că acesta era gata să facă o prostie.

— Nu? exclamă Bruce, surprins. Trebuie să vă mai gândiţi?

— Cel puţin, răspunse Chloe. Nu-i un lucru în privinţa căruia să te pripeşti.

— Să vă spun ceva, zise Bruce. Eu aş vrea să mă fi grăbit. Cred că Dumnezeu m-a iertat şi că am o treabă de făcut aici. Dar nu ştiu ce se va întâmplă acum, după ce creştinii adevăraţi au dispărut. Aş fi vrut să se fi întâmplat cu ani în urmă, nu acum, când poate că e prea târziu. Vă imaginaţi că aş prefera să fiu în rai, împreună cu familia mea.

— Dar atunci cine ne-ar fi vorbit despre asta? întrebă Rayford.

— Oh, sunt recunoscător că mi s-a oferit această şansă. Dar o plătesc groaznic.

— Înţeleg.

Rayford simţea că privirea lui Bruce îl arde de parcă tânărul ştia că era aproape gata să se convertească. Dar nu se grăbise niciodată în viaţă. Şi pentru că nu era ca şi cum s-ar fi tocmit cu un vânzător, avea nevoie să se gândească, avea nevoie de o perioadă de linişte. Era un individ analitic şi, cu toate că lucrurile acelea întâmplate subit aveau înţeles pentru el, cu toate că nu se îndoia de teoria lui Bruce privind dispariţiile, nu voia să acţioneze imediat.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da caseta şi vă garantez că mă voi întoarce mâine.

Bruce se uită la Chloe. Aceasta spuse:

— Eu nu vă garantez nimic, dar vă mulţumesc pentru timpul acordat. Voi urmări caseta.

— Asta-i tot ce vă cer, zise pastorul. Daţi-mi însă voie să vă amintesc că trebuie să vă grăbiţi. Probabil că aţi auzit asta toată viaţa, aşa cum am auzit-o şi eu. Sau poate că nu. Dar trebuie să vă spun că nu aveţi nicio garanţie. E prea târziu ca să dispăreţi, aşa cum au făcut acum câteva zile cei pe care-i iubiţi. Dar oamenii mor zilnic în accidente de maşină, în prăbuşiri de avioane – oh, îmi pare rău, sunt sigur că sunteţi un pilot foarte bun –, în tot felul de tragedii. Nu vreau să vă silesc să faceţi ceva pentru care nu sunteţi încă pregătiţi, dar, dacă Dumnezeu vă convinge că-i adevărat, atunci nu mai zăboviţi. Ce-ar fi mai rău decât să-L găsiţi pe Dumnezeu, în cele din urmă, şi să muriţi fără El, pentru că aţi aşteptat prea mult?

12

Buck telefona de la aeroport şi-şi rezervă o cameră la Hilton-ul din Frankfurt, sub numele lui fals, ştiind că va trebui să sune în Statele Unite, înainte ca familia sa şi colegii să audă că ar fi murit. Găsi un telefon public în hol şi formă numărul din Arizona al tatălui său. Având în vedere diferenţa de fus orar, acolo era sâmbătă la amiază.

— Îmi pare rău, tată, dar vei afla că am fost ucis în explozia unei maşini. Un atac terorist, ceva de genul ăsta…

— Ce naiba se întâmplă, Cameron?

— Nu pot să-ţi povestesc acum, tată. Vreau doar să ştii că-s bine sănătos. Sun de peste ocean, dar nu-i bine să-ţi spun de unde. Mă întorc mâine, dar va trebui să stau ascuns un timp.

— Serviciul funerar pentru cumnata şi nepotul tău are loc mâine seară, zise domnul Williams.

— Oh, nu, tată, nu pot să mă arăt pe-acolo. Îmi pare rău. Spune-i lui Jeff că regret foarte mult.

— Trebuie să-ţi facem şi noi jocul? Adică trebuie să-ţi facem şi ţie un serviciu funerar?

— Nu, nu-s în stare să fac pe mortul atât de mult timp. După ce colegii de la *Global* vor afla că n-am murit, secretul n-o să fie păstrat prea multă vreme.

— Vei fi în pericol când cei care cred că te-au ucis vor afla adevărul?

— Probabil. Tată, trebuie să închid. Spune-i lui Jeff că regret, da?

— O să-i spun. Ai grijă!

Buck se mută la un alt telefon şi sună la revistă. Îşi schimbă vocea şi ceru centralistei să-i facă legătura cu mesageria vocală pentru orele din afara programului, a lui Steve Plank. Apoi spuse:

— Steve, ştii cine vorbeşte. Indiferent ce-o să auzi în următoarele douăzeci şi patru de ore, să ştii că-s bine sănătos. O să te sun mâine şi o să ne întâlnim. Lasă-i pe ceilalţi să creadă

ce vor auzi. Trebuie să rămân ascuns până voi găsi pe cineva care va putea să mă ajute. Pe curând, Steve!

***

Chloe rămase tăcută în maşină. Rayford abia se abţinu să n-o îmboldească să vorbească. Nu era felul lui, dar simţea aceeaşi grabă pe care o sesizase la Bruce Barnes. Ar fi vrut să rămână raţional. Ar fi vrut să studieze, să se roage, să fie sigur. Dar nu era deja clar? Cum să fie mai sigur?

Cu ce greşise în educarea lui Chloe, de era atât de prudentă, de atentă, că nu vedea ceea ce lui i se părea evident? Descoperise adevărul. Bruce avea dreptate. Trebuia să acţioneze înainte să li se întâmple ceva.

Emisiunile de ştiri anunţau numai cazuri de crime, de jafuri şi de indivizi care profitau de haos. Oamenii erau împuşcaţi, răniţi, violaţi, ucişi. Şoselele deveniseră mai periculoase ca niciodată. Echipele de urgenţă nu aveau personal suficient, puţinii controlori de trafic, aerian şi de la sol, dirijau zborurile, iar pentru avioane rămăseseră foarte puţini piloţi şi membri de personal auxiliar calificat.

Oamenii verificau mormintele celor dragi, să vadă dacă trupurile acestora dispăruseră, iar indivizi lipsiţi de scrupule pretindeau că fac acelaşi lucra, căutând, de fapt, lucruri de valoare ce-ar fi putut fi îngropate o dată cu cadavrele. Lumea devenise peste noapte un loc îngrozitor, iar Rayford îşi făcea griji pentru siguranţa lui şi a lui Chloe. Nu voia să piardă timpul fără să se uite la casetă şi să mediteze la o decizie pe care o luase deja.

— Vrei să ne uităm împreună? propuse el.

— Mai bine nu, tată. Văd către ce te îndrepţi şi nu-mi place. Asta-i o chestie foarte personală. Nu-i o treabă de grup sau de familie.

— Nu-s convins că ai dreptate.

— Nu mă grăbi. Uită-te singur, iar eu o s-o văd mai târziu.

— Ştii că-mi fac griji pentru tine, că te iubesc şi că-mi pasă de tot ceea ce ţi se întâmplă, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu.

— Vrei s-o vezi înainte de întâlnirea de mâine de la biserică?

— Tati, te rog! O să mă faci să nu mai am niciun chef, dacă o să mă sâcâi mult. Nu-s convinsă că vreau să merg. I-am auzit discursul azi şi a zis că va spune acelaşi lucru şi mâine.

— Şi dacă decid să devin creştin mâine? Mi-ar plăcea să fii de faţă.

— Nu ştiu dacă-i cazul, tati, zise Chloe, uitându-se la el. Nu-i ca la absolvirea şcolii sau ca la altceva de genul ăsta.

— Poate că este. Mă simt ca şi cum mama şi fratele tău au trecut clasa, iar eu am rămas repetent.

— Glumeşti!

— Vorbesc serios. S-au dus în rai. Eu nu.

— N-am chef să discut despre aşa ceva acum.

— Bine, dar să-ţi spun ceva. Dacă nu vii cu mine mâine, aş vrea să vezi caseta cât lipsesc.

— Oh, eu…

— Aş vrea să lămurim lucrurile înainte de zborul nostru de luni. Călătoriile aeriene devin tot mai periculoase şi n-ai de unde să ştii ce se poate întâmplă.

— Tati, fii serios! Toată viaţa te-am auzit spunându-le oamenilor cât de sigure sunt zborurile! De fiecare dată când avea loc un accident, te întreba cineva dacă nu ţi-e teamă, iar tu îi expuneai imediat tot felul de statistici ce demonstrau că-i mai sigur să zbori decât să mergi cu maşina. Deci nu începe cu aşa ceva.

Rayford renunţă. Se va ocupa de propriul lui suflet şi se va ruga pentru fiica sa, dar era evident că nu putea s-o atragă pe calea credinţei.

Chloe se duse la culcare devreme sâmbătă noaptea, iar Rayford se aşeză în faţa televizorului şi porni video-ul.

— Salut, se auzi vocea plăcuta a pastorului pe care îl întâlnise de mai multe ori; acesta vorbea stând pe marginea biroului aflat în încăperea pe care Rayford o vizitase cu puţin timp în urmă. Mă numesc Vernon Billings şi sunt pastorul Bisericii Oraşului Noii Speranţe, din Mount Prospect, Illinois. În timp ce priveşti această casetă, îmi imaginez teama şi disperarea ce te-au cuprins, pentru că această casetă a fost înregistrată pentru a fi vizionată doar după dispariţia oamenilor lui Dumnezeu de pe pământ. Faptul că te uiţi înseamnă că ai fost lăsat aici… Eşti şocat,

speriat şi cuprins de remuşcări. Aş vrea să fii atent la instrucţiunile pentru viaţa ce va urma după înălţarea la Cer de către Hristos a bisericii Sale. Pentru că asta s-a întâmplat. Toţi cei despre care ştii că s-au încredinţat lui Iisus – şi numai Lui – pentru a fi izbăviţi au fost luaţi de către El în rai. Să-ţi arăt, din Biblie, exact ce s-a întâmplat. Ai nevoie de această dovadă, pentru că ai trăit cel mai şocant eveniment din istorie. Dar caseta a fost înregistrată înainte şi sunt convins că eu am dispărut, chiar de te întrebi de unde am ştiut. Iată de unde, din Epistola către Corinteni, 15, 51-57.

Pe ecran apăru paragraful respectiv din Scriptură. Rayford apăsă pe butonul de pauză şi alergă să caute Biblia lui Irene. Dură un timp până găsi Epistola Întâi către Corinteni şi, deşi traducerea se deosebea puţin, înţelesul era acelaşi.

Pastorul zise:

— Să vă citesc ce a scris marele propovăduitor şi apostol Pavel, creştinilor din Biserica oraşului Corint: „Iată, taină vă spun vouă: Nu toţi vom muri, dar toţi ne vom schimba.

Deodată, într-o clipeală de ochi, la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba.

Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace în nemurire.

Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune şi acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghiţită de biruinţă.

Unde îţi este, moarte, biruinţa ta? Unde îţi este, moarte, boldul tău?»

Şi boldul morţii este păcatul, iar puterea păcatului este legea.

Dar să dăm mulţumire lui Dumnezeu, care ne-a dat biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos!”

Rayford se zăpăcise de tot. Putea să înţeleagă unele lucruri, dar restul îi era nedesluşit. Lăsă caseta să meargă mai departe. Pastorul Billings continuă:

— Permite-mi să-ţi explic câte ceva din cele pe care le-ai auzit, ca să înţelegi mai limpede. Când Pavel a zis că nu toţi vom adormi, înţelegea că nu toţi vom muri. Şi mai spune că trupul stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune, care va trebui

să dureze o veşnicie. Când aceste lucruri se vor întâmplă, când creştinii care au murit şi cei care trăiau încă vor primi trupuri nemuritoare, atunci va avea loc înălţarea la Cer a bisericii. Fiecare persoană care crede şi acceptă moartea jertfelnică, înmormântarea şi învierea lui Iisus Hristos anticipează revenirea Sa pentru ei. Când te uiţi la aceste imagini, aceia au văzut deja împlinirea promisiunii lui Iisus, care a zis: „Voi veni din nou şi vă voi primi la Mine, căci acolo unde sunt Eu, veţi fi şi voi.” Cred că aceşti oameni au fost literalmente luaţi de pe pământ, lăsând în urma lor tot ce era trupesc. Dacă ai descoperit că lipsesc milioane de oameni şi că au dispărut bebeluşii şi copii, ştii că ceea ce spun e adevărat. Noi credem că Dumnezeu nu consideră un copil până la o anumită vârstă, care diferă, probabil, de la individ la individ, ca fiind vinovat pentru decizii care se iau cu sufletul şi cu mintea, cu deplina cunoaştere a urmărilor. Vei descoperi că şi copiii nenăscuţi au dispărut din pântecele mamelor lor. Îmi imaginez durerea şi suferinţa unei lumi fără copiii cei iubiţi, precum şi disperarea părinţilor care le vor simţi lipsa. Epistola profetică a lui Pavel către corinteni arată că totul se va întâmplă într-o clipită. Poate că ai văzut o persoană dragă stând în faţa ta şi dispărând subit. Nu te invidiez pentru şocul prin care ai trecut. Biblia spune că inimile oamenilor se vor opri de teamă. Asta înseamnă că vor exista infarcturi provocate de şoc, oameni care se vor sinucide de disperare şi ştii mai bine ce haos a rezultat din dispariţia creştinilor de pe diferite mijloace de transport, a pompierilor, a poliţiştilor şi a specialiştilor de toate felurile în intervenţii de urgenţă. În funcţie de momentul în care vezi caseta, s-ar putea să fi aflat deja că a fost decretată legea marţială în multe locuri, că s-au luat măsuri de urgenţă pentru împiedicarea elementelor antisociale să jefuiască şi să se bată pentru rezervele rămase. Guvernele vor fi zdruncinate şi va fi dezordine pe plan internaţional. Te întrebi, poate, de ce s-a întâmplat aşa ceva. Unii cred că-i judecarea de către Dumnezeu a unei lumi fără Dumnezeu. Dar asta se va întâmplă mai târziu. Indiferent cât de ciudat ar părea, acesta este ultima strădanie a lui Dumnezeu de a atrage atenţia oricărei persoane care L-a ignorat sau L-a respins. Va permite să urmeze pentru voi, cei rămaşi, o perioadă

îndelungată de încercări şi necazuri. Şi-a luat credincioşii dintr-o lume coruptă care-şi caută propria-i cale, propriile-i plăceri, propriul sfârșit. Cred că scopul lui Dumnezeu este de a permite celor care rămân să se autoanalizeze şi să abandoneze căutarea frenetică a plăcerii şi a îndestulării şi să se întoarcă spre Biblie, ca să găsească adevărul, şi spre Hristos, ca să fie mântuiţi. Dă-mi voie să te asigur că cei dragi, copiii tăi, prietenii şi cunoştinţele n-au fost răpiţi de o forţă a răului sau de invadatori din cosmos. Astea sunt explicaţii banale. Dar ceea ce-ţi părea ridicol înainte ar putea să ţi se pară logic acum, chiar dacă lucrurile nu stau aşa. Biblia arată că va fi scornită de o mare minciună, care va fi propovăduită cu ajutorul presei şi va fi susţinută de un pretins lider mondial. Iisus a profeţit apariţia unei asemenea persoane. A spus: „Am venit în numele Tatălui Meu şi nu M-aţi primit; dar dacă altul va veni în numele lui, îl veţi primi.” Vreau să te avertizez să te fereşti de un asemenea conducător al omenirii care se va ivi în Europa. Se va dovedi a fi un mare înşelător care se va face cunoscut prin semne şi minuni atât de impresionante, încât mulţi vor crede că-i trimis de Dumnezeu. Va fi urmat de foarte mulţi dintre cei rămaşi şi mulţi vor fi convinşi că săvârşeşte miracole. Înşelătorul va promite putere, pace şi siguranţă, dar Biblia spune că va vorbi împotriva Celui de Sus şi îi va persecuta pe sfinţii Domnului. Te avertizez să te fereşti de acest nou conducător, care va fi unul cu o mare putere de convingere şi care va încerca să stăpânească lumea în aceste vremuri de mare haos. Această persoană este cunoscută în Biblie sub numele de Antihrist. Va face multe promisiuni, dar nu şi le va ţine. Trebuie să crezi în promisiunile Atotputernicului Dumnezeu făcute prin Fiul Său, Iisus Hristos. Eu cred că Biblia ne învaţă că înălţarea la Cer a credincioşilor anunţă o perioadă de şapte ani de încercări şi nenorociri, în care se vor petrece lucruri teribile. Dacă nu L-ai acceptat pe Iisus ca Mântuitor al tău, atunci sufletul ţi-e în mare pericol. Şi, din cauza evenimentelor catastrofale care vor avea loc în această perioadă, viaţa îţi va fi în pericol. Dacă te întorci către Hristos, s-ar putea să mori ca un martir.

Rayford opri din nou caseta. Se aşteptase la chestia cu izbăvirea. Dar la încercări şi la nenorociri? Pierderea celor dragi,

înfruntarea mândriei şi egoismului care-l îndepărtaseră de rai nu îi erau de ajuns? Urmau şi alte nenorociri?

Şi ce-i cu „marele înşelător” despre care vorbise pastorul? Poate că luase treaba asta cu profeţiile prea în serios. Dar aici n-avea de-a face cu un vânzător de leacuri băbeşti. Ci cu un om sincer, cinstit, demn de încredere, un om al lui Dumnezeu. Dacă lucrurile spuse de pastor despre dispariţii erau adevărate – şi Rayford ştia în sufletul său că erau adevărate –, atunci omul acela merita respectul şi atenţia lui.

Venise timpul să înceteze să critice, să fie doar un tip analitic care se bazează exclusiv pe dovezi. Dovada se afla în faţa lui: scaunele goale, patul pustiu, golul din sufletul său. Exista doar un singur mod de acţiune. Porni din nou caseta.

— În acest moment, nu contează de ce ai rămas pe pământ. Poate că ai fost prea egoist, prea mândru sau prea ocupat, poate că n-ai avut timp să te gândeşti la ce-ţi cere Iisus. Din acest moment, ai o altă şansă. N-o rata! Dispariţia sfinţilor şi a copiilor, haosul apărut şi disperarea celor îndureraţi sunt dovezi că îţi spun adevărul. Roagă-te la Dumnezeu ca să te ajute! Primeşte darul mântuirii chiar acum! Împotriveşte-te minciunilor şi strădaniilor lui Antihrist, care se va ivi în curând! Aminteşte-ţi că acesta îi va dezamăgi pe mulţi oameni. Nu trebuie să te numeri printre ei. Cu aproape opt sute de ani înainte de prima venire pe pământ a lui Iisus, Isaia a profeţit, în Vechiul Testament, că împărăţiile lumii se vor înfrunta, iar feţele lor vor fi ca flăcările. Pentru mine, asta înseamnă al treilea război mondial, un război termonuclear care va şterge de pe faţa pământului milioane de fiinţe. Profeţiile Bibliei sunt întâmplări consemnate înainte ca ele să se fi produs. Îţi sugerez să cauţi cărţi despre acest subiect sau să găseşti experţi în acest domeniu, care, din cine ştie ce motiv, nu L-au acceptat pe Iisus şi au fost lăsaţi pe pământ. Studiază, ca să ştii ce vine şi să te pregăteşti! Vei descoperi că guvernele şi religiile se vor schimba, că vor izbucni războaie şi vor fi distrugeri, inflaţie şi un mare număr de morţi. Sfinţii vor fi ucişi. Se va produce un cutremur devastator. Fii pregătit! Dumnezeu vrea să-ţi ierte păcatele şi să-ţi facă loc în rai. Ascultă ce se spune la Iezechiel 33,11: „Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se

întoarcă de la calea sa şi să fie viu”. Dacă accepţi mesajul de izbăvire al lui Dumnezeu, Duhul Sfânt se va pogorî asupra ta şi te vei naşte din nou. Nu-i nevoie să înţelegi toate astea din punct de vedere teologic. Poţi deveni un copil al Domnului rugându-te la El chiar acum, aşa cum te învăţ eu…

Rayford apăsă pe butonul de stop-cadru şi contemplă îngrijorarea de pe figura pastorului, mila din ochii lui. Ştia că prietenii şi cunoştinţele vor crede că a înnebunit; poate că şi fiica lui va crede acelaşi lucru. Dar cele spuse de pastor i se păreau adevărate. Rayford nu ştia ce e cu acei şapte ani şi cu noul conducător, mincinosul care trebuia să vină. Dar ştia că avea nevoie de Iisus în viaţa lui. Avea nevoie de iertarea păcatelor şi de asigurarea că, într-o zi, va fi alături de soţia şi de fiul său, în rai.

Rayford rămase un timp cu capul rezemat în mâini. Nu se auzea niciun zgomot de la etaj, unde se odihnea Chloe. Rămăsese singur cu gândurile sale, singur cu Dumnezeu şi simţindu-I prezenţa. Rayford căzu în genunchi, pe covor. Nu îngenunchease niciodată când se rugase, dar acum, avea sentimentul că acel moment era unul foarte important, datorită sentimentului de pioşenie. Porni din nou aparatul video şi puse telecomanda alături, întinse mâinile, cu palmele în jos, în faţă, şi-şi rezemă fruntea de ele, privind spre podea. Pastorul zise:

— Roagă-te împreună cu mine, iar Rayford rosti o dată cu el. Doamne, recunosc că sunt un păcătos. Îmi pare rău că am păcătuit. Iartă-mă şi izbăveşte-mă! Îţi cer acest lucru în numele lui Iisus, care a murit pentru mine. Cred în El acum, cred că sângele fără de păcat al lui Iisus ajunge ca să plătească preţul izbăvirii mele. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat şi m-ai primit. Mulţumesc că mi-ai izbăvit sufletul.

În timp ce pastorul continua cu cuvinte de îmbărbătare, citind versete care promiteau celui care va chema numele Domnului izbăvirea şi că Dumnezeu nu va izgoni pe nimeni dintre cei care-L caută, Rayford rămase acolo unde se afla. Spre sfârşitul casetei, pastorul zise:

— Dacă ai fost sincer, eşti izbăvit, te-ai născut din nou, eşti fiu al lui Dumnezeu.

Rayford voia să-I mai vorbească lui Dumnezeu. Ar fi vrut să fie mai exact în privinţa păcatelor sale. Ştia că fusese iertat dar, într-un fel copilăresc, ar fi vrut ca Dumnezeu să ştie ce fel de om fusese.

Mărturisi că fusese mândru. Mândru de inteligenţa sa. Mândru de aspectul său. Mândru de abilităţile sale. Îşi mărturisi poftele, felul în care-şi neglijase soţia, în care se gândise doar la plăcerile lui. Cum preţuise prea mult banii şi lucrurile. După ce termină, se simţi mai curat. Se speriase din pricina vorbelor referitoare la vremurile grele care urmau, dar ştia că le va face faţă mai bine în calitate de credincios adevărat, decât în starea în care fusese.

Prima rugăciune care urmă fu pentru Chloe. Era îngrijorat şi voia să se roage constant pentru ea până când va fi sigur că i se va alătura în viaţa aceea înnoită.

***

Buck ajunse pe J.F.K. și-l sună imediat pe Steve Plank.

— Rămâi acolo unde eşti, Buck, renegatule! Ştii cine vrea să discute cu tine?

— Nu-mi dau seama.

— Chiar Nicolae Carpathia!

— Mda, bine…

— Vorbesc serios. E aici, împreună cu vechiul tău prieten Chaim Rosenzweig. Se pare că Rosenzweig ţi-a făcut reclamă şi, deşi toată presa aleargă după el, Carpathia cu tine vrea să vorbească. Deci, am dat de tine, tu o să-mi spui în ce belea ai intrat, o să te înviem din morţi şi vei putea să faci marele interviu pe care-l doreai.

Buck închise telefonul şi bătu din palme. „E prea frumos ca să fie adevărat, îşi zise el. Dacă există un individ care nu poate avea de-a face cu teroriştii internaţionali, nici măcar cu gunoaiele de la Bursa din Londra şi de la Scotland Yard, acela nu poate fi decât Carpathia. Dacă lui Rosenzweig îi place de el, atunci nu poate fi decât un om corect.”

***

Rayford nu putea să aştepte dimineaţa, ca să se ducă la Noua Speranţă. Începu să citească din Noul Testament, apoi scotoci prin casă după cărţile şi îndrumarele pe care le strânsese Irene.

Cu toate că multe lucruri îi păreau greu de înţeles, era flămând şi însetat să cunoască istoria vieţii lui Hristos, aşa că citi din cele patru Evanghelii, până ce se făcu târziu şi adormi.

În timp ce citea, Rayford se gândea că făcea acum parte din familia care îi includea pe soţia sa şi pe fiul său. Cu toate că-l speriase ce prezisese pastorul pe casetă – toate lucrurile rele ce se vor întâmplă în lume acum, după ce credincioşii fuseseră înălţaţi la cer –, era încântat de noua lui credinţă. Ştia că va fi într-o zi împreună cu Dumnezeu şi cu Hristos. Dorea acelaşi lucru şi pentru Chloe, mai mult ca niciodată.

Rayford se stăpâni şi nu-şi sâcâi fiica. Era decis să nu-i spună ce făcuse până nu-l întreba. Iar ea nu-l întrebă înainte să plece dimineaţă spre biserică; dar se scuză că nu mergea cu el.

— Voi veni cândva, zise ea. Promit. Nu-s împotrivă. Numai că nu-s gata.

Rayford se stăpâni să n-o avertizeze să nu aştepte până va fi prea târziu. Voia s-o roage să vadă caseta, dar ea ştia că el urmărise înregistrarea şi nu-l întrebase nimic. Derulase banda de la capăt şi lăsase caseta în aparat, sperând şi rugându-se ca fata s-o vadă cât timp va fi plecat.

Ajunse la biserică înainte de ora 10.00 şi fu uimit când descoperi că putea să parcheze doar la distanţă de trei cvartale. Biserica era înţesată de oameni. Puţini aveau Biblii cu ei şi aproape nimeni nu se îmbrăcase de sărbătoare. Erau oameni speriaţi, disperaţi, care umpluseră biserica, inclusiv balconul. Rayford rămase în spate, în picioare.

Bruce începu predica la ora 10.00, dar o rugă pe Loretta să rămână la uşă şi să aibă grijă ca şi cei care întârziaseră să fie poftiţi. În ciuda mulţimii, nu folosi reflectoarele, nici nu stătu în amvon. Plasase un suport de microfon în faţa primului rând de bănci şi vorbi, pur şi simplu, oamenilor.

Bruce se prezentă şi spuse:

— Nu stau în amvon pentru că acela e un loc pentru oameni pregătiţi şi cu chemare. Eu mă aflu astăzi în situaţia de a conduce şi de a vă învăţa în lipsa altora. În mod normal, ne-ar fi plăcut să vedem o asemenea mulţime în această biserică. Dar n-o să vă spun că-i minunat că vă văd aici. Ştiu că aţi venit ca să aflaţi ce s-a întâmplat cu copiii voştri, cu cei dragi, iar eu cred că

am răspunsul. Evident, nu l-am avut înainte, altfel aş fi dispărut şi eu. Nu vom cânta şi nu vom face anunţuri, cu excepţia celui că am programat studiul Bibliei, miercuri seara la ora 19.00. Nu vom strânge acum danii, deşi vom începe să facem asta săptămâna viitoare, ca să ne acoperim cheltuielile. Biserica are ceva bani în bancă, dar trebuie să plătim chiria şi să cumpărăm câte ceva de mâncare.

Bruce le povesti exact ce le povestise lui Rayford şi lui Chloe, cu o zi înainte, iar vocea lui era singurul sunet din încăpere. Mulţi plângeau. Le puse caseta şi mai mult de o sută de oameni se rugară, la sfârşit, împreună cu pastorul. Bruce îi îndemnă să înceapă să vină la Noua Speranţă. Apoi adăugă:

— Îmi dau seama că mulţi dintre voi sunt sceptici. Poate chiar credeţi că lucrurile întâmplate vin de la Dumnezeu, dar atunci îi purtaţi ranchiună. Dacă vreţi să vă întoarceţi în seara asta şi să-mi puneţi întrebări, vă voi aştepta. Am preferat să nu vă ofer această posibilitate acum, dimineaţa, pentru că mulţi sunt novici în ale credinţei şi nu vreau să amestecăm discuţiile. Fiţi siguri că voi răspunde la orice întrebare cinstită. Oricine L-a primit pe Iisus în dimineaţa aceasta şi vrea să se spovedească poate să vină la microfon. Biblia ne învaţă să facem asta, să ne facem cunoscută decizia şi poziţia. Puteţi veni oricând la microfon.

Rayford fu primul care se puse în mişcare, dar, când coborî lângă amvon, îşi dădu seama că veneau mai multe persoane în urma sa. Zeci de oameni aşteptau să-şi spună povestea, să arate unde ajunseseră în călătoria lor spirituală. Mulţi erau ca el, se aflaseră la marginea credinţei, aduşi acolo de persoana iubită sau de vreun prieten, dar fără să accepte pe deplin adevărul despre Hristos.

Poveştile lor erau mişcătoare şi nu plecaseră decât câţiva oameni, chiar dacă se făcuse amiază şi la coadă mai stăteau patruzeci-cincizeci de inşi. Toţi păreau să simtă nevoia de a povesti despre cei care-i părăsiseră. La ora 14.00, când toţi erau obosiţi şi flămânzi, Bruce zise:

— Va trebui să ne oprim. Astăzi nu vom face nimic tradiţional bisericesc, nici măcar nu vom cânta imnuri. Dar simt nevoia să-I mulţumim Domnului pentru ce s-a întâmplat astăzi aici. Daţi-mi voie să vă învăţ un imn simplu, de venerare.

Bruce intonă un cântec scurt din Scriptură, care aducea slavă lui Dumnezeu Tatăl, lui Iisus, Fiul Său, şi Sfântului Duh. Când oamenii i se alăturară, cântând evlavioşi şi din tot sufletul, Rayford fu prea impresionat ca să poată face la fel. Unul câte unul, oamenii încetară să cânte, spunând cuvintele în şoaptă sau fredonând, atât de copleşiţi erau. Rayford presupuse că fusese cel mai emoţionant moment din viaţa sa. Cât de mult ar fi vrut să-l fi împărţit cu Irene, cu Raymie şi cu Chloe!

Oamenii nu prea dădeau semne că ar vrea să plece, chiar după ce Bruce încheie slujba cu o rugăciune. Mulţi voiau să-i cunoască pe cei din jur. Era evident că se născuse o nouă congregaţie. Numele bisericii părea mai potrivit ca niciodată. Noua Speranţă. Bruce le strângea mâinile celor care plecau şi nimeni nu-l ocolea, nimeni nu se grăbea să treacă pe lângă el. Când Rayford îi strânse mâna, Bruce îi zise:

— Eşti ocupat în după-amiaza asta? Vrei să mâncăm împreună?

— S-o sun întâi pe fiica mea, dar bineînţeles că vreau.

Îi spuse lui Chloe unde era. Fata nu-l întrebă despre reuniunea de la biserică. Îi spuse doar atât:

— A durat mult. Au fost mulţi oameni?

El îi răspunse simplu că da. Se stăpâni să nu-i spună mai mult, dacă ea nu-l întrebase. Spera şi se ruga ca ea să devină mai curioasă; spera că va avea ocazia să-i povestească întâmplările din ziua aceea şi, astfel, poate va dori să participe şi ea. Spera cel puţin să-şi dea seama de faptul că el fusese impresionat.

În restaurantul mic de lângă Arlington Heights, Bruce părea obosit, dar fericit. Îi spuse lui Rayford că simţea un asemenea amestec de emoţii, încât nu ştia cum să le controleze.

— Mâhnirea că mi-am pierdut familia e încă atât de puternică, încât abia mai pot să-mi văd de treburi. Mi-e ruşine de prostiile pe care le-am făcut. Dar m-am căit pentru păcatele mele şi L-am acceptat cu adevărat pe Iisus. Doar în câteva zile m-a binecuvântat mai mult decât îmi puteam imagina. Casa mea e pustie, rece şi plină de amintiri dureroase. Dar ai văzut ce s-a întâmplat astăzi. Mi-a fost dată această nouă turmă s-o păstoresc, mi-a fost dat un motiv ca să trăiesc.

Rayford dădu din cap. Simţea că Bruce avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

— Ray, spuse Bruce, congregaţiile sunt susţinute, de obicei, de pastori instruiţi în seminare teologice şi de consilieri parohiali care au fost creştini cea mai mare parte a vieţii lor. Nu avem o asemenea comoară. Nu ştiu ce fel de model de conducere vom avea. Nu mi se pare potrivit să avem consilieri parohiali când pastorul interimar – pentru că asta sunt – este el însuşi un creştin nou, ca şi ceilalţi. Dar avem nevoie de un grup care să se preocupe de ceilalţi şi să se implice. Loretta şi cei câţiva pe care i-am întâlnit în noaptea înălţării la Cer fac deja parte din această echipă, împreună cu două persoane mai în vârstă care au făcut parte din biserică timp de ani de zile, dar cărora le-a lipsit totuşi ceva, de n-au dispărut. Ştiu că-i vorba de lucruri foarte noi pentru tine, dar simt că trebuie să-ţi cer să faci parte din micul nostru grup. Vom fi la biserică, la slujba de duminică dimineaţa, la întâlnirile ocazionale de duminică seara, la studiul Bibliei de miercuri seara şi la mine acasă, în fiecare săptămână, într-o altă seară. Ne vom ruga unul pentru celălalt, vom da socoteală în faţa celorlalţi şi vom studia ceva mai profund, ca să fim în fruntea noii congregaţii. Vrei?

— Oh! exclamă Rayford. Nu ştiu… Eu sunt totuşi un novice…

— Toţi suntem.

— Dar tu ai fost instruit, Bruce. Te pricepi.

— Şi am ratat ce era mai important.

— Ţi-am spus ce mă atrage. Sunt dornic să cunosc Biblia. Şi am nevoie de un prieten.

— Şi eu. Acesta-i riscul. Trebuie să mergem înainte, sprijinindu-ne unul pe celălalt.

— O să risc şi eu, zise Rayford. Dar să nu te aştepţi să joc vreun rol de conducere.

— De acord, spuse Bruce, întinzându-i mâna.

Rayford i-o strânse. Nu zâmbiră niciunul dintre ei. Rayford avea sentimentul că acesta era începutul unei relaţii născute din tragedie şi suferinţă. Spera să se descurce. În cele din urmă, Rayford ajunse acasă. Chloe abia aştepta să afle ce făcuse. Fu impresionată de cele povestite de tatăl ei şi spuse că încă nu văzuse caseta.

— Dar o s-o văd acum, tati, înainte să mergem la Atlanta. Te-ai implicat în chestia asta, nu? Am impresia că trebuie să verific, chiar dacă nu prea mă interesează.

Rayford ajunsese acasă de vreo douăzeci de minute şi se schimbase în pijama şi halat, ca să se simtă mai relaxat în restul serii, când Chloe îl strigă:

— Tati, am uitat să-ţi spun… O oarecare Hattie Durham te-a căutat de mai multe ori. Părea foarte agitată. Spunea că lucrează cu tine.

— Mda… Vrea să fie repartizată cu mine la următorul zbor, iar eu am refuzat cererea ei. Probabil că a aflat şi vrea să cunoască motivul.

— Şi de ce ai refuzat-o?

— E o poveste lungă. O să ţi-o spun cândva…

Rayford se întinse să ia telefonul, când acesta sună. Era Bruce.

— Am uitat să-ţi spun. Dacă accepţi să faci parte din nucleul de conducere, prima responsabilitate a ta va fi să participi la şedinţa din seara asta, cu cei dezamăgiţi şi cu scepticii.

— Vei fi un şef dur, nu-i aşa?

— Înţeleg că ţi-ai făcut alte planuri.

— Bruce, nu-mi doresc decât să fiu în rai. N-o să ratez chestia asta. S-ar putea s-o conving şi pe Chloe să vină la şedinţa asta.

— Ce şedinţă? întrebă Chloe.

— Îţi spun peste un minut. Stai s-o sun pe Hattie şi s-o potolesc.

Rayford fu surprins că Hattie nu spusese nimic despre repartizarea pe zboruri.

— Am o ştire neplăcută, îi zise ea. Îţi aminteşti de reporterul de la *Global Weekly,* care era cu noi în avion, cel care-şi conectase calculatorul la telefonul din aeronavă?

— Vag.

— Se numea Cameron Williams şi am vorbit cu el la telefon de vreo două ori, după zborul acela. Am încercat să-l sun de pe aeroportul din New York, noaptea trecută, dar n-am dat de el.

— Mda.

— Am auzit apoi la ştiri că a fost ucis în Anglia, în explozia unei maşini.

— Glumeşti!

— Nici gând. Nu-i un lucru bizar? Rayford, uneori mă întreb câte pot suporta. Abia îl cunoşteam, dar am fost şocată când am auzit. Îmi pare râu că te deranjez, dar am crezut că-l ţii minte.

— E în regulă, Hattie. Ştiu cât de copleşită te simţi, pentru că aşa m-am simţit şi eu. Am multe să-ţi spun.

— Oare?

— Putem să ne vedem?

— Am cerut să fiu repartizată la un zbor cu tine. Poate că o să reuşesc.

— Poate, răspunse el. Dacă nu, poate vii să prânzeşti cu Chloe şi cu mine.

— Mi-ar plăcea, Rayford. Aş veni cu plăcere.

13

Buck Williams stătea lângă ieşirea din Aeroportul J.F.K. Şi-şi citea propriul necrolog. Titlul era: „Reporter de la o revistă, considerat mort”.

„Cameron Williams, în vârstă de treizeci de ani, cel mai tânăr reporter principal din echipa unei reviste săptămânale de ştiri, este considerat mort, după explozia misterioasă a unei maşini lângă un bar londonez, duminică seara, explozie în care şi-a pierdut viaţa şi un investigator de la Scotland Yard.

Williams, angajat de cinci ani la *Global Weekly,* câştigase premiul Pulitzer la *Boston Globe,* înainte de a se angaja la revistă ca reporter, la vârstă de douăzeci şi cinci de ani. A avansat iute la poziţia de reporter principal şi a scris mai mult de treizeci de articole pentru prima pagină, fiind desemnat de patru ori să scrie articolul despre „Omul Anului” la *Weekly.*

Jurnalistul a câştigat prestigiosul premiu Ernest Hemingway pentru corespondenţă de război, pentru articolele despre distrugerea forţelor aeriene ruseşti deasupra Israelului, în urmă cu paisprezece luni. Conform spuselor lui Steve Plank, redactor-şef la *Global Weekly,* conducerea revistei a refuzat să confirme moartea lui Williams, «până vom vedea dovezi clare».

Tatăl şi fratele căsătorit ai lui Williams locuiesc în Tucson, acolo unde Williams a pierdut în timpul dispariţiilor de săptămâna trecută o cumnată, o nepoată şi un nepot.

Scotland Yard-ul anunţă că atentatul cu bombă din Londra pare a fi opera teroriştilor nord-irlandezi şi că ar putea fi vorba de o răzbunare. Comandantul Howard Sullivan spune că subalternul său de douăzeci şi nouă de ani, Alan Tompkins, victimă a atentatului, era «unul dintre oamenii cei mai buni şi unul dintre cei mai străluciţi investigatori cu care am avut onoarea să lucrez.»

Sullivan a adăugat că Williams şi Tompkins deveniseră prieteni după ce reporterul îi luase un interviu poliţistului, în urmă cu câţiva ani, pentru a scrie un articol despre terorismul

din Anglia. Cei doi abia ieşiseră din restaurantul Armitage Arms, când o bombă a explodat în maşina de serviciu a lui Tompkins.

Rămăşiţele lui Tompkins au fost identificate, dar, de la scena atentatului, n-au fost recuperate decât actele de identitate ale lui Williams.”

***

Rayford Steele îşi făcuse un plan. Decisese să fie cinstit cu Chloe în legătură cu faptul că se simţise atras de Hattie Durham şi că se considera vinovat. Ştia că-şi va dezamăgi fiica, chiar dacă nu avea să o şocheze. Intenţiona să-i spună despre noua lui dorinţă de a-i împărtăşi convingerile sale religioase lui Hattie, sperând să progreseze într-un fel cu Chloe, fără ca aceasta să se simtă ameninţată. Chloe mersese cu el la întâlnirea de la biserică, din seara precedentă, cu scepticii, aşa cum promisese. Dar plecase puţin după jumătatea întrunirii. Îşi îndeplinise şi făgăduiala de a vedea caseta înregistrată de fostul pastor. Nu discutaseră nici despre întrunire, nici despre casetă.

Nu aveau să petreacă prea mult timp împreună după ce vor ajunge la O’Hare, aşa că Rayford atacă subiectul în maşină, în timp ce treceau pe lângă resturile de maşini îngrămădite de-a lungul drumului. Între casa lor şi aeroport văzuseră ruinele a mai mult de o duzină de case devorate de foc. Teoria lui Rayford era că familiile dispăruseră, lăsând ceva pe plită.

— Şi crezi că asta a fost fapta lui Dumnezeu? întrebă Chloe, fără să fie obraznică.

— Cred.

— Îmi închipuiam că El e Dumnezeul dragostei şi al ordinii.

— Aşa este. Aşa a plănuit să fie.

— Dar au existat o mulţime de tragedii şi de morţi fără sens şi înainte de această catastrofă.

— Eu nu înţeleg toate astea, zise Rayford. Dar, după cum spunea Bruce seara trecută, trăim într-o lume decăzută. Dumnezeu i-a lăsat controlul lumii Satanei.

— Oh, Doamne! Nu te întrebi de ce-am plecat ieri?

— Mi-am închipuit că întrebările şi răspunsurile îţi trezeau amintiri neplăcute.

— Poate că da, dar toate chestiile alea despre Satana, cădere şi păcat…

Fata se opri şi clătină din cap.

— Nu pretind că înţeleg mai mult decât tine, draga mea. Dar ştiu că sunt un păcătos şi că lumea asta-i plină de păcătoşi.

— Şi mă consideri şi pe mine o păcătoasă.

— Atâta vreme cât eşti în această lume, da. Nu eşti?

— Nu în mod special.

— N-ai fost niciodată egoistă, mânioasă, geloasă, meschină, dispreţuitoare?

— Am încercat să nu fiu, cel puţin nu în dauna altora.

— Crezi că ceea ce spune Biblia că toţi sunt păcătoşi şi că nu există niciun om drept, nu te priveşte şi pe tine?

— Nu ştiu, tati. N-am idee.

— Ştii ce mă îngrijorează.

— Mda, ştiu. Crezi că avem puţin timp la dispoziţie, că aceasta-i o lume periculoasă şi că eu voi aştepta prea mult înainte să decid ce voi face, iar când o voi face, va fi prea târziu.

— N-aş fi putut să mă exprim mai bine, Chloe. Sper că-ţi dai seama că mă gândesc la tine şi că nu-i vorba de altceva.

— Nu trebuie să fii îngrijorat, tati.

— Ce crezi despre imaginile pe care le-ai văzut? Găseşti vreun sens în chestia aceea?

— Are sens, dacă accepţi toate alea. Adică trebuie să începi prin a crede. Apoi totul capătă sens. Dar dacă nu eşti sigur în privinţa lui Dumnezeu şi a Bibliei, a păcatului, a raiului şi a iadului, atunci continui să te întrebi ce s-a întâmplat şi de ce.

— Acesta-i cazul tău?

— Nu ştiu care-i cazul meu, tati.

Rayford îşi înăbuşi dorinţa de a încerca să o convingă. Dacă vor avea suficient timp după prânz, la Atlanta, va încerca să-i povestească despre Hattie. Avionul trebuia să rămână acolo numai patruzeci şi cinci de minute, înainte să se întoarcă la O'Hare. Rayford se întrebă dacă ar fi corect să se roage pentru o întârziere.

***

— Frumoasă pălărie, zise Steve Plank, în timp ce intra în viteză în Aeroportul J.F.K., bătându-l pe Buck pe umăr. Ce-i asta? Nu te-ai ras două zile la rând?

— Nu prea e suficient pentru o deghizare, răspunse Buck.

— Nu eşti suficient de celebru ca să fie nevoie să te ascunzi. Vei sta departe de apartamentul tău o vreme?

— Da, şi, probabil, şi de al tău. Eşti sigur că n-ai fost urmărit?

— Ai devenit puţin cam paranoic, Buck.

— Am şi de ce, spuse Buck, în timp ce urcau într-un taxi. Central Park, îi spuse el şoferului, după care îi istorisi lui Steve toată povestea.

— Ce te face să crezi că vei fi ajutat de Carpathia? îl întrebă Steve mai târziu, în timp ce se plimbau prin parc. Dacă Yard-ul şi bursa sunt în spatele întregii poveşti, iar Carpathia are legături cu Todd-Cothran şi cu Stonagal, înseamnă să-i ceri lui Carpathia să lupte împotriva îngerilor lui păzitori.

Se băgară sub un pod, ca să scape de soarele arzător al primăverii.

— Am o bănuială în privinţa tipului ăsta, îi explică Buck, vocea lui trezind ecou în zidurile cioplite în piatră. N-aş fi surprins să descopăr că s-a întâlnit ieri, la Londra, cu Stonagal şi cu Todd-Cothran. Dar am impresia că-i un simplu pion.

Steve arătă spre o bancă. Se aşezară pe ea.

— Ei bine, l-am întâlnit pe Carpathia în dimineaţa asta, la conferinţa de presă, zise Steve. Sper să ai dreptate.

— Rosenzweig fusese impresionat de el. Nu uita că-i un savant bătrân, dar foarte perspicace.

— Carpathia realmente te impresionează, fu de acord Steve. E arătos precum Robert Redford în tinereţe. Azi-dimineaţă a vorbit în nouă limbi, atât de fluent încât puteai să crezi că fiecare dintre ele este limba lui maternă. Presa e vrăjită.

— Vorbeşti de parcă noi n-am face parte din ea.

Steve dădu din umeri, apoi continuă:

— Eu am punctul meu de vedere. M-am învăţat să fiu sceptic, să las *People* şi ziarele de scandal să umble după personalităţi. Dar individul ăsta are substanţă, are creier, are ceva de spus. Îmi place. L-am văzut doar la conferinţa de presă, dar mi-a lăsat impresia că are un plan. O să-ţi placă şi ţie, iar tu eşti mai sceptic decât mine. În plus, vrea să te vadă.

— Povesteşte-mi despre asta.

— Ţi-am mai spus. Are un anturaj restrâns, alcătuit din oameni mărunţi, cu o singură excepţie.

— Rosenzweig.
— Exact.
— Care-i legătura lui cu Chaim?
— Nimeni nu ştie ceva sigur, dar se pare că acest Carpathia pare că atrage experţi şi consultanţi care-l ţin la curent cu problemele legate de tehnologie, politică, finanţe etc. Ştii, Buck, nu-i mai bătrân decât tine. Cred că s-a spus azi-dimineaţă că are treizeci şi trei de ani.
— Nouă limbi?
Plank dădu din cap.
— Îţi aminteşti care?
— De ce mă întrebi?
— Mi-a trecut ceva prin minte.
Steve scoase un carnet de notiţe din buzunar şi îl întrebă:
— Le vrei în ordine alfabetică?
— Bineînţeles.
— Araba, chineza, engleza, franceza, germana, maghiara, romåna, rusa şi spaniola.
— Mai spune-le o dată, zise gânditor Buck.
Steve repetă, apoi întrebă:
— Ce idee ţi-a venit?
— Individul este un politician desăvârşit.
— Nici vorbă! Crede-mă, n-a fost niciun truc. Cunoştea bine limbile astea şi le folosea eficient.
— Dar nu vezi ce limbi sunt astea, Steve? Gândeşte-te un pic!
— Scuteşte-mă de efort.
— Cele şase limbi folosite la O.N.U., plus cele trei folosite în ţara lui…
— Nu glumeşti?
Buck dădu din cap şi îl întrebă:
— O să-l întâlnesc curând?

***

Avionul spre Atlanta era plin, iar Rayford fu ocupat, trebuind să schimbe mereu altitudinea, ca să evite golurile de aer. Reuşi s-o vadă pe Chloe doar câteva secunde, când secundul era în cabină, iar avionul zbura pe pilot automat. Rayford trecu pe la fiica sa, dar nu avu timp de discuţii.

Însă îşi îndeplini dorinţa la Atlanta. Mai exista un 747 ce trebuia să se întoarcă în Chicago, la jumătatea după-amiezii, iar celălalt pilot trebuia să se înapoieze mai devreme. Chicago colabora cu Atlanta, schimbă cele două repartizări ale piloţilor. Găsi un loc pentru Chloe. Astfel, Rayford şi fiica sa avură la dispoziţie mai mult de două ore pentru prânz. Suficient timp ca să poată pleca de pe aeroport.

Taximetrista, o tânără cu o voce minunată, îi întrebă dacă doreau să vadă „un peisaj incredibil”.

— Dacă ne e în drum…

— Se află doar la câteva cvartale de locul în care vă duceţi.

Femeia ocoli nişte zone pline de schele, apoi parcurse două străzi unde traficul era dirijat de poliţişti.

— Ia priviţi acolo, zise ea, arătându-le ceva şi se opri într-o parcare plină de nisip, înconjurată de pereţi din blocuri de ciment, înalte de un metru. Vedeţi garajul pentru parcări, de vizavi?

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Chloe.

— Ciudat, nu? zise taximetrista.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şi Rayford.

— Aşa e de la dispariţii.

Se uitară la garajul cu şase etaje, în care maşinile păreau îndesate una într-alta, în toate unghiurile posibile, într-o aglomerare atât de complicată, încât macaralele abia reuşeau să le scoată prin spaţiile libere din părţile laterale ale clădirii.

— Garajul fusese plin de oameni, după un meci care a durat până târziu, explică femeia. Poliţia spune că a fost un adevărat balamuc, cu şiruri lungi de maşini care încercau să iasă, cu vehicule care coteau sau mergeau drept. Unii se plictisiseră să aştepte şi încercau să se bage în şuvoi, sperând să-i facă pe ceilalţi să le facă loc. Ştiţi cum e.

— Mda…

— Şi apoi, bum! mai mult de o treime dintre maşini au rămas fără şoferi, într-o fracţiune de secundă. Dacă au avut cum, au continuat să meargă până s-au lovit de alte maşini sau de pereţi. Dacă n-au avut loc, s-au împins în maşinile din faţă. Şoferii rămaşi n-au mai avut pe unde să iasă. Încurcătura a fost atât de mare, încât oamenii şi-au părăsit maşinile, s-au căţărat

peste automobile şi s-au dus după ajutoare. Au început treaba în zori, mutând automobilele de la nivelul solului, remorcându-le cu camioane, apoi, pe la amiază, au adus macarale. Şi, de-atunci, tot aşa…

Rayford şi Chloe rămaseră privind, clătinând din cap. Macarale, de tipul celor folosite de obicei pentru ridicarea materialelor la clădirile în lucru, trăgeau de cabluri înfăşurate în jurul maşinilor, ridicându-le pe deasupra celorlalte şi scoţându-le prin deschizăturile din beton, ca să cureţe garajul. Se părea că munca va mai dura câteva zile.

— Dumneata ai pierdut pe cineva? o întrebă Rayford pe şoferiţă.

— Da, domnule. Pe mama, pe bunica şi două surori ale mele, mai mici. Dar ştiu unde sunt. Sunt în rai, aşa cum mi-a spus întotdeauna mama.

— Cred că ai dreptate. Soţia şi fiul meu au dispărut.

— Acum sunteţi izbăvit? întrebă femeia.

Rayford fu şocat de întrebarea ei directă, dar ştia exact la ce se referise.

— Sunt, răspunse el.

— Şi eu. Ar trebui să fii orb ca să nu vezi nici acum lumina.

Rayford ar fi vrut să se uite la Chloe, dar se stăpâni. Îi dădu femeii un bacşiş generos, când ajunseră la restaurant. În timpul prânzului, îi spuse fiicei sale povestea sa cu Hattie, exact aşa cum fusese.

Fata rămase tăcută mult timp, apoi zise, cu voce fără vlagă:

— Deci n-ai mers niciodată mai departe?

— Slavă Domnului, nu! N-aş fi fost în stare să trăiesc cu o asemenea povară.

— Şi cu siguranţă că i-ai fi zdrobit mamei inima.

Rayford dădu din cap, îndurerat.

— Uneori mă simt ca şi cum i-aş fi fost cu adevărat necredincios. Îmi justificam tentaţia prin faptul că mama ta era atât de obsedată de credinţa ei.

— Ştiu. Ce chestie amuzantă! Credinţa ei m-a păzit mai mult la şcoală decât ar fi făcut-o altfel. Vreau să spun că mama ar fi fost dezamăgită dacă ar fi ştiut de unele lucruri pe care le-am spus şi pe care le-am făcut cât am fost departe de casă, dar nu

mă întreba ce. Dar, ştiind cât de sinceră era în credinţa ei, ce speranţe îşi făcea în privinţa mea, m-am ferit să fac ceva cu adevărat prostesc. Ştiu că se ruga pentru mine. Îmi spunea asta în fiecare scrisoare.

— Şi ţi-a spus şi despre vremurile sfârşitului?

— Bineînţeles. De fiecare dată.

— Şi tot nu crezi?

— Aş vrea, tati. Dar trebuie să fiu cinstită cu mine însămi.

Rayford se străduia să rămână calm. Trecuse şi el prin această falsă complexitate a trăirilor la vârsta ei? Sigur că da. Trecuse totul prin acea nebunească grilă intelectuală până de curând, când supranaturalul năvălise asupră-i, zdrobindu-i pretenţiile ştiinţifice. Dar, după cum spusese taximetrista, ar fi trebuit să fi fost orb ca să nu vezi lumina, indiferent cât de şcolit ai fi fost.

— Vreau s-o invit pe Hattie să prânzească împreună cu noi, săptămână asta, zise el.

— De ce, îl întrebă Chloe, privindu-l pe sub sprâncene, acum te simţi disponibil?

Rayford înlemni, văzând reacţia ei. Se stăpâni să nu-i tragă o palmă, lucru pe care nu-l făcuse niciodată. Strânse din dinţi, apoi zise:

— Cum poţi să spui aşa ceva, după toate cele pe care ţi le-am povestit? Mă insulţi!

— La ce te aştepţi de la Hattie Durham, tati? Crezi că ea nu-şi dădea seama de ceea ce se întâmplă? Cum crezi că va interpreta invitaţia asta? O să-şi închipuie că a obţinut o mare victorie.

— O să-i spun clar ce intenţii am, că acestea sunt complet onorabile, mai cinstite decât ar fi putut fi înainte, pentru că nu mai am nimic de valoare ca să-i ofer.

— Deci, în loc să-i faci curte, o să-i ţii predici…

Ar fi vrut s-o contrazică, dar nu era în stare.

— Îmi pasă de ea ca persoană, vreau să afle adevărul şi să fie capabilă să acţioneze în cunoştinţă de cauză.

— Şi dacă asta n-o interesează?

— E alegerea ei, eu îmi fac datoria.

— Tot aşa simţi şi în privinţa mea? Dacă n-o să acţionez aşa cum îţi doreşti, vei fi satisfăcut că ţi-ai făcut datoria?

— Aşa ar trebui, dar e clar că-mi pasă mai mult de tine decât de Hattie.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să rişti totul şi să te ţii după ea.

Rayford se simţi iarăşi jignit, dar simţea că o merită.

— Poate de aceea n-am făcut nimic, de fapt, zise el. Te-ai gândit şi la asta?

— Toate lucrurile de care-mi vorbeşti sunt ceva nou pentru mine, replică fata. Sper că te-ai abţinut din cauza soţiei şi copiilor.

— Puţin a lipsit să nu mă mai abţin.

— Am bănuit. Şi dacă strategia ta te-a făcut mai atractiv pentru Hattie? Ce te împiedică să te simţi atras şi tu de ea? Nu mai eşti însurat… Doar eşti convins că mama e în rai.

Rayford comandă desertul şi-şi puse şervetul pe masă, apoi spuse:

— Poate că-s naiv, dar faptul că mama ta e în rai e ca şi cum ar fi murit subit. O altă femeie – iată ultimul lucru la care m-aş putea gândi acum! Şi cu atât mai puţin Hattie, care e aşa de tânără şi de imatură; iar eu mă simt scârbit de mine însumi că m-am lăsat ispitit de ea. Vreau să fiu sincer cu ea şi să văd ce spune. Ar fi instructiv să ştiu dacă toată povestea asta exista doar în închipuirea mea sau nu.

— Instructiv pentru viitoarele tale relaţii?

— Chloe, te iubesc, dar ai început să te porţi copilăreşte.

— Ştiu. Îmi pare rău, n-a fost intenţionat. Dar, serios vorbind, de unde o să ştii că-ți spune adevărul? Dacă-i spui că ai fost interesat de ea din motive greşite şi că acum nu te mai interesează, de ce ar fi atât de slabă, încât să recunoască faptul că a crezut că între voi doi se putea înfiripa ceva?

Rayford dădu din umeri.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar trebuie să fiu cinstit cu ea, chiar dacă ea nu va fi cinstită cu mine. Îi datorez măcar atât. Vreau să mă ia în serios când îi voi spune ce cred eu că are nevoie acum.

— Nu ştiu, tati. Am impresia că-i prea devreme ca s-o împingi spre Dumnezeu.

— Ce mai înseamnă prea devreme, Chloe? Acum nu mai este nimic sigur.

***

Steve scoase din buzunarul de la piept două acreditări de presă, ce-i permiteau purtătorului să asiste la discursul lui Nicolae Carpathia, la Organizaţia Naţiunilor Unite, în după-amiaza aceea, împuternicirea lui Buck era pe numele George Oreskovich.

— Este că am grijă de tine?

— Incredibil! exclamă Buck. Cât timp mai avem?

— Puţin mai mult de-o oră, zise Steve, ridicându-se să facă semn unui taxi. După cum ţi-am spus, vrea să te întâlnească.

— Ştie să citească, nu? Ar trebui să creadă că sunt mort.

— Presupun că da. Dar şi-a amintit de mine în dimineaţa asta şi l-am asigurat că-i la fel de important pentru el să fie intervievat de George Oreskovich, cum ar fi fost dacă ar fi discutat cu legendarul Cameron Williams.

— Mda, dar dacă-i la fel ca şi alţi politicieni pe care-i ştiu, ţine la imagine, la ziariştii de înaltă clasă. Îţi place sau nu, dar asta am devenit. Cum o să fie de acord să aibă de-a face cu un necunoscut?

— Nu ştiu. Poate o să-i spun că eşti chiar tu. Apoi, în timp ce discută cu tine, o să lansez ştirea că raportul despre moartea ta a fost eronat şi că îi iei chiar în acel moment un interviu lui Carpathia, pentru prima pagină.

— Articol pentru prima pagină? Nu cu mult timp în urmă ziceai că-i un birocrat insignifiant, dintr-o ţară care nu prezintă interes strategic.

— Am fost la conferinţa de presă, Buck. L-am întâlnit. Şi trebuie să ne păzim de concurenţă. Dacă nu-l prezentăm serios, vom fi singura revistă naţională care nu face acest lucru.

— După cum am mai spus, e ca orice politician tipic.

— Scoate-ţi asta din minte, Buck! Vei descoperi că individul ăsta e foarte departe de profilul politicianului obişnuit. Îmi vei mulţumi că ţi-am asigurat acest interviu în exclusivitate.

— Cred că lui i-a venit ideea, din cauza renumelui meu, zise Buck, zâmbind.

— Şi? Puteam să-l refuz.

— Da, şi să fii redactorul-şef al singurei reviste care nu tratează subiectul referitor la personajul cel mai interesant care vizitează Statele Unite.

— Crede-mă, Buck, zise Steve, în timp ce se îndreptau către clădirea O.N.U., va fi o schimbare plăcută după toate nenorocirile despre care scriem de câtva timp.

Cei doi îşi folosiră împuternicirile de presă ca să intre, dar Buck avu grijă să nu fie observat de colegii săi şi de ziariştii concurenţei, până luară toţi loc în Sala Adunării Generale. Steve îi rezervase un scaun în spate, ca să nu atragă atenţia. Se aşeză în ultima clipă. Între timp, Steve folosi telefonul mobil pentru a lansa ştirea despre reapariţia lui Buck, astfel încât să ajungă la ştiri până la sfârșitul zilei.

Carpathia intră în sală demn, dar neceremonios, deşi avea un anturaj alcătuit din vreo şase persoane, printre care Chaim Rosenzweig şi un maestru în finanţe din guvernul francez. Carpathia părea puţin mai înalt de un metru şi optzeci de centimetri, avea umeri laţi, piept solid, era atletic, bronzat şi blond. Coama lui deasă fusese pieptănată cu grijă peste urechi şi peste ceafă, iar costumul de-un albastru închis, cu cravată asortată, îi dădea un aer de-o eleganţă conservatoare.

Chiar de la distanţă, individul părea a se purta cu modestie şi cu hotărâre. Prezenţa sa domina sala, dar nu arăta a fi preocupat sau plin de sine. Purta bijuterii modeste. Avea bărbie şi nas de tip roman, puternic conturate, iar ochii pătrunzători, albaştri, erau umbriţi sub sprâncene dese.

Buck fu impresionat de faptul că Nicolae Carpathia nu avea niciun dosar cu el. Presupuse că avea notiţele pentru discurs în buzunar. Sau documentele erau la vreun însoţitor. Dar Buck greşea în ambele privinţe. Secretarul general Mwangati Ngumo, din Botswana, anunţă că adunarea avea onoarea de a-l asculta pe noul preşedinte al României şi că oaspetele va fi prezentat de onorabilul doctor Chaim Rosenzweig, pe care-l cunoşteau cu toţii.

Rosenzweig se grăbi să urce pe podium, cu o vigoare ce-i contrazicea vârsta, şi fu aplaudat cu mai mult entuziasm decât fusese Carpathia. Celebrul savant şi om de stat israelian spuse doar atât:

— Am marea plăcere să-l prezint acestei selecte adunări pe un tânăr pe care-l respect şi-l admir, mai mult decât pe oricare dintre cei pe care i-am întâlnit. Vă rog să-i uraţi bun venit excelenţei sale, domnului preşedinte al României Nicolae Carpathia.

Carpathia se ridică, se întoarse spre adunare şi dădu din cap cu modestie, apoi îi strânse călduros mâna lui Rosenzweig. Plin de respect, rămase lângă tribună până când bătrânul se aşeză, apoi veni, relaxat şi zâmbitor, în faţa microfonului. Vorbi liber. Nu numai că nu folosi note, dar nu ezită niciodată, nu făcu vreo greşeală şi nu încetă să privească spre auditoriu.

Vorbi sincer, cu patimă, zâmbind deseori, făcând, din când în când, câte o glumă. Menţionă cu respect că îşi dădea seama că nu trecuse nicio săptămână de la dispariţia a milioane de oameni, în întreaga lume, inclusiv mulţi care ar fi fost „chiar în această încăpere”. Carpathia vorbi într-o engleză perfectă, accentul românesc fiind abia sesizabil. Nu se contrazicea şi articula fiecare silabă a fiecărui cuvânt. Şi de data asta folosi cele nouă limbi în care vorbea fluent, traducând de fiecare dată în engleză.

Era una dintre cele mai emoţionante scene la care asistase vreodată Buck. Carpathia începu prin a anunţa:

— Sunt onorat şi mişcat să vizitez pentru prima dată acest loc istoric, în care fiecare naţiune îşi are un loc al ei. Au venit de pe tot globul, una câte una, într-un pelerinaj la fel de sacru ca acela spre Ţara Sfântă, înălţându-şi feţele către căldura soarelui ce se ridica. Aici şi-au ocupat poziţia în lupta pentru pace, odată pentru totdeauna, pentru o înţelegere solidă ca stânca pentru a înlătura nebunia războiului şi vărsării de sânge. Aceleaşi naţiuni, mari sau mici, care îşi omorâseră sau îşi schingiuiseră cei mai buni cetăţeni ai lor, aflaţi în anii tinereţii. Predecesorii noştri puneau problemele la nivel global cu mult înainte de naşterea mea. În 1944, anul în care au luat fiinţă Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială, această mare naţiune gazdă –

Statele Unite ale Americii, Commonwealth-ul Britanic şi Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste s-au întâlnit la celebra Conferinţă de la Dumbarton Oaks, pentru a semna actul de naştere a acestui organism.

Dovedind o bună cunoaştere a istoriei şi o memorie excelentă a datelor şi a locurilor, Carpathia spuse:

— De la naşterea sa oficială, în 24 octombrie 1945, şi de la prima întrunire a Adunării Generale la Londra, în 10 ianuarie 1946, până în această zi, neamuri şi naţiuni s-au strâns împreună pentru a-şi exprima dorinţa lor profundă de pace şi înfrăţire între toate popoarele lumii.

Continuă, aproape în şoaptă:

— Au venit din ţări mai îndepărtate sau mai apropiate, din Afganistan, Albania, Algeria…

Înşiră, cu vocea urcând şi coborând dramatic, pronunţându-le cu grijă, numele fiecărei ţări membre a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Buck simţi pasiune, dragoste pentru ţările acelea şi pentru idealurile O.N.U. Carpathia era evident mişcat în timp ce rostea, una după alta, numele ţărilor, fără să zăbovească, dar fără să se grăbească.

Cei prezenţi remarcară că, o dată cu rostirea fiecărui nume, un reprezentant al respectivei ţâri se ridica în picioare demn, ca şi cum ar fi votat în acel moment pentru pacea mondială. Carpathia zâmbea şi dădea din cap către fiecare, pe măsură ce se ridicau. Aproape fiecare ţară era reprezentată. Din cauza traumei pe care o îndurase întreaga lume, veniseră acolo căutând răspunsuri, ajutor, sprijin. Iar acum li se oferise ocazia să-şi ocupe iar locul.

Buck era obosit şi se simţea murdar în hainele pe care le purta de două zile. Dar grijile lui îl părăseau pe măsură ce Carpathia îşi continua discursul. Când ajunse la litera S, în lista lui alfabetică, cei prezenţi începură să aplaude fiecare ţară menţionată. Acest spectacol de respect şi admiraţie, această reconfirmare în sânul comunităţii mondiale erau ceva înălţător impresionant. Aplauzele nu răsunau atât de puternic ca să împiedice ascultarea lui Carpathia, dar erau atât de mişcătoare, atât de sincere, că Buck simţi că i se pune un nod în gât. Apoi remarcă un lucru ciudat. Reprezentanţii presei din diferite ţări

stăteau împreună cu ambasadorii şi delegaţia ţării respective. Chiar şi obiectivitatea presei mondiale dispăruse temporar, transformându-se în ceva ce altădată ar fi fost catalogat drept şovinism, naţionalism sau făţărnicie.

Buck se trezi dornic să se ridice şi el, în ciuda faptului că ţara sa se afla aproape de capătul alfabetului. În timp ce tot mai multe ţări erau numite, iar reprezentanţii lor se ridicau cu mândrie, aplauzele deveneau tot mai puternice. Carpathia îşi vedea mai departe de treabă, cu vocea tot mai emoţionată şi mai puternică.

Enumera în continuare, în timp ce oamenii se ridicau şi aplaudau:

— Somalia! Africa de Sud! Spania! Sri Lanka! Sudan! Surinam! Swaziland! Suedia! Siria!

După mai mult de cinci minute de recitat, Carpathia nu greşise nimic. Nu ezitase, nu se încurcase, nu pronunţase greşit vreo silabă. Buck stătea pe marginea scaunului, în timp ce erau numite ţările al căror nume începe cu T. Apoi:

— Uganda! Ucraina! Emiratele Arabe Unite! Regatul Unit! Statele Unite ale Americii!

Buck ţâşni în picioare, iar Steve sări o dată cu el, împreună cu zeci de alţi reprezentanţi ai presei.

Se întâmplase ceva o dată cu dispariţia celor dragi de pe tot globul. Jurnalismul nu avea să mai fie niciodată acelaşi. Sigur, vor exista mereu sceptici şi oameni care să venereze obiectivitatea. Dar ce s-a întâmplat cu dragostea frăţească? Cu întrajutorarea? Ce se întâmplase cu frăţia dintre oameni şi dintre naţiuni?

Revenise. Şi cu toate că nimeni nu se aştepta ca presa să devină agenţia de relaţii publice a noii vedete politice, Carpathia o avea în vedere în după-amiaza aceea. La capătul litaniei sale de aproape două sute de naţiuni, tânărul Nicolae era extrem de emoţionat. Prin emoţia şi puterea degajate de simpla numire a tuturor ţărilor care tânjiseră să se unească între ele, Carpathia adusese toată mulţimea la picioarele sale, o mulţime care striga şi aplauda, presa şi ambasadorii laolaltă. Chiar şi cinicii Steve Plank şi Buck Williams continuau să aplaude şi să ovaţioneze,

fără a se simţi deloc stânjeniţi că-şi pierduseră complet obiectivitatea pe care ţi-o dă detaşarea.

Dar spectacolul dat de Nicolae Carpathia nu se terminase. În următoarea jumătate de oră, acesta dovedi o asemenea cunoaştere a activităţii Organizaţiei Naţiunilor Unite, de parcă ar fi creat şi dezvoltat el însuşi respectiva structură. Pentru cineva care nu pusese niciodată piciorul pe solul american, deci nu vizitase sediul O.N.U., demonstra o cunoaştere uimitoare a modului de funcţionare a organizaţiei.

În timpul discursului său, aminti numele fiecărui secretar general, de la Trygve Lie din Norvegia la Ngumo, menţionând şi perioada în care au fost în funcţie, nu în ani, ci indicând ziua şi data instalării şi apoi a retragerii din funcţie. Mai demonstră apoi buna cunoaştere a celor şase organisme ale O.N.U., a funcţiilor şi a membrilor din acel moment şi a problemelor lor specifice.

Apoi trecu la cele optsprezece agenţii O.N.U., menţionând-o pe fiecare, directorul actual şi localitatea în care-şi avea sediul. O demonstraţie uluitoare. Brusc, nu mai păru nimănui o minune că omul acela ajunsese în fruntea naţiunii sale, nu mai părea o minune că fostul lider se dăduse la o parte. Nu mai era nicio minune că New York-ul îl acceptase.

După aprecierea lui Buck, Nicolae Carpathia urma să fie acceptat de către toată America. Apoi, de către întreaga lume…

14

Avionul lui Rayford ateriza luni la Chicago în orele de aglomeraţie ale amiezii. Până în momentul în care el şi Chloe ajunseră la maşini, nu mai avuseseră ocazia să-și continue conversaţia.

— Aminteşte-ţi că mi-ai făgăduit că o să mă laşi să-ţi conduc eu maşina în drum spre casă, zise Chloe.

— Ţi se pare un lucru important?

— Nu prea. Dar am chef. Îmi dai voie?

— Sigur. Stai să-mi iau telefonul. Vreau să văd dacă Hattie poate să vină la prânz. Eşti de acord?

— Dacă nu te aştepţi să gătesc sau cine ştie ce alt lucru la fel de sexist şi de domestic ca ăsta…

— Nici nu m-am gândit. Îi place bucătăria chinezească. O să comand ceva.

— Îi place bucătăria chinezească! repetă Chloe. Eşti foarte apropiat de femeia asta!

— Nici vorbă, o contrazise Rayford. Sau poate că da, ştiu, probabil, despre ea mai multe decât ar trebui. Dar pot să-ţi spun care-s preferinţele culinare ale unei duzini dintre membrii echipajului meu, fără să ştiu mare lucru despre ei.

Rayford îşi luă telefonul din BMW şi citi indicatorul de benzină.

— Ai ales bine maşina. Are rezervorul aproape plin. Cel al maşinii mamei tale e aproape gol. O să ajungi prima acasă. Rămâi singură câteva minute? Vreau să fac nişte cumpărături.

Chloe ezită un moment, după care zise:

— E cam sinistru să stai singur, nu-i aşa?

— Un pic. Dar va trebui să ne obişnuim.

— Ai dreptate, zise iute fata. Au dispărut, iar eu nu cred în fantome. Va fi bine. Dar să nu întârzii prea mult.

***

La conferinţa de presă de după apariţia la O.N.U. A lui Nicolae Carpathia, Buck se trezi pentru scurt timp în centrul atenţiei. Cineva îl recunoscuse şi-şi exprimă surpriza şi plăcerea de a-l şti în viaţă. Buck încercă să-i potolească pe toţi, spunându-le că a

fost o neînţelegere, dar nebunia continuă când Chaim Rosenzweig îl zări şi se grăbi spre el, strângându-i mâna cu ambele lui mâini, scuturându-i-o cu putere.

— Mă bucur să te văd viu şi sănătos! Am auzit nişte ştiri groaznice, cum că ai fi murit. Şi preşedintele Carpathia a fost mâhnit să afle aşa ceva. Dorise atât de mult să te întâlnească… Acceptase să-ţi acorde un interviu în exclusivitate.

— Mai putem să-l intervievăm? şopti Buck către şeful lui şi către şacalii concurenţei.

— Eşti în stare de orice pentru un reportaj de senzaţie, mârâi cineva. Chiar şi să te arunci singur în aer.

— Cred că nu-i posibil până spre seară, zise Rosenzweig, arătând spre încăperea plină de camere TV, reflectoare, microfoane şi ziarişti. Programul lui e plin toată ziua, trebuie să facă fotografii pentru revista *People* la începutul serii… Poate după aceea. O să vorbesc cu el.

— Ce legătură ai cu el? îl întrebă Buck, dar bătrânul duse un deget la buze şi se întoarse ca să se aşeze lângă Carpathia, când începu conferinţa de presă.

Tânărul român nu era mai puţin impresionant şi convingător văzut de aproape. Începu discuţiile cu o declaraţie, înainte să i se pună întrebări. Se purta ca un profesionist cu multă experienţă, cu toate că Buck ştia că prietenii lui din presa românească şi din ţările vecine din Europa nu-l pregătiseră pentru o asemenea experienţă.

Buck observă că, într-un moment sau altul, Carpathia privise în ochi pe fiecare persoană din cameră, fie şi pentru puţin timp. Nu se uita niciodată în jos, nu-şi ferea privirea, nu se uita în sus. Părea că nu are nimic de ascuns şi nimic de care să se teamă. Se controla pe deplin şi nu părea afectat de toată tevatura şi de atenţia acordată.

Şi părea să aibă o vedere extraordinar de bună. Era evident că vedea numele de pe ecusoanele aflate în cealaltă parte a încăperii. De fiecare dată când vorbea cu câte un ziarist, i se adresa cu formula „domnule” sau „doamnă”, urmată de numele de familie al acestuia. Insistase însă ca reporterii să i se adreseze cum li se părea mai comod.

— Chiar şi Nick, sugeră el, zâmbind.

Dar jurnaliştii îi urmară exemplul şi i se adresară cu „domnule preşedinte” sau cu „domnule Carpathia”.

Carpathia vorbea în acelaşi mod care impresiona, articulând bine cuvintele, aşa cum îşi ţinuse şi discursul. Buck se întrebă dacă vorbea la fel întotdeauna, indiferent dacă se adresa publicului sau dacă era într-o convorbire particulară. Dar, indiferent ce-l adusese pe prima scenă a lumii, nu-l întrecea nimeni în abilităţile de comunicare prin dialog.

— Daţi-mi voie să vă spun că este o mare onoare pentru mine să mă aflu în această ţară şi în acest sediu istoric. Am visat, pe când eram copil la Cluj, să văd aceste locuri.

După glumele de început, Carpathia se lansă într-un scurt discurs, dovedind din nou o cunoaştere incredibilă a O.N.U. și a misiunilor ei.

— Va amintiţi, zise el, că, în secolul trecut, O.N.U. părea că se afla în declin. În perioada în care a fost preşedinte al Statelor Unite Ronald Reagan, conflictul est-vest luase amploare. Activitatea O.N.U. fusese concentrată mai ales asupra conflictului nord-sud, iar acum părea că structurile organizaţiei aparţineau trecutului. Organizaţia avea probleme financiare, doar câţiva membri fiind dornici să-şi achite cotizaţia. O dată cu sfârșitul Războiului Rece, în anii nouăzeci, preşedintele american, domnul Bush, a recunoscut existenţa a ceea ce el a numit „noua ordine mondială”, lucru care a impresionat profund sufletul meu tânăr. Principiile de bază din Carta O.N.U. erau cele de cooperare între cei cincizeci şi unu de membri iniţiali, inclusiv marile puteri.

Carpathia discută apoi despre diferitele acţiuni militare pentru menţinerea păcii, efectuate de O.N.U. începând cu conflictul din Coreea, din anii 1950.

— După cum ştiţi, zise el, vorbind din nou despre lucruri întâmplate înainte de naşterea sa, O.N.U. era moştenitoarea Ligii Naţiunilor, care cred că a fost primul organism internaţional pentru menţinerea păcii. A luat fiinţă la sfârșitul primului război mondial, dar a devenit anacronică pentru că n-a reuşit să împiedice cel de-al doilea război mondial. În urma acestui eşec a apărut O.N.U., care trebuia să fie puternică, pentru a împiedica

izbucnirea celui de-al treilea război mondial, care ar duce la distrugerea vieţii pe pământ, aşa cum o ştim cu toţii.

După ce Carpathia sublinie dorinţa sa de a sprijini O.N.U., în orice mod posibil, cineva puse o întrebare despre dispariţii. Carpathia deveni brusc serios, zâmbetul îi dispăru şi începu să vorbească, plin de compasiune şi de căldură.

— Mulţi oameni din ţara mea au pierdut pe cei dragi în fenomenul acela oribil. Ştiu că există multe teorii şi nu doresc să critic niciuna dintre ele. Nici pe autori, nici teoriile. I-am cerut doctorului Chaim Rosenzweig din Israel să studieze fenomenul, împreună cu o echipă, şi să încerce să afle înţelesul acestei imense tragedii, ca să putem să prevenim să se mai întâmple vreodată ceva similar. Când va fi momentul potrivit, îl voi lăsa pe doctorul Rosenzweig să vorbească, dar acum pot să vă spun că următoarea teorie mi se pare cea mai probabilă. Lumea a strâns arme nucleare de nenumăraţi ani. De când Statele Unite au aruncat o bombă atomică asupra Japoniei, în 1945, iar Uniunea Sovietică a detonat prima sa bombă, la 23 septembrie 1949, lumea s-a aflat sub ameninţarea holocaustului nuclear. Doctorul Rosenzweig şi echipa sa de savanţi sunt foarte aproape de descoperirea unui fenomen atmosferic care ar putea să fi cauzat dispariţia instantanee a atâtor de mulţi oameni.

— Ce fel de fenomen? întrebă Buck.

Carpathia aruncă o privire la ecusonul lui şi-l privi în ochi.

— Nu vreau să mă grăbesc cu concluziile, domnule Oreskovich, zise el, iar câţiva ziarişti chicotiră. Sau poate ar trebui să vă spun domnul Cameron Williams de la *Global Weekly?*

Întrebarea lui provocă aplauze şi amuzament în toată încăperea. Buck rămase cu gura căscată.

— Doctorul Rosenzweig crede că o anumită manifestare a electromagnetismului din atmosferă, combinată cu o ionizare atomică, necunoscută sau neexplicată încă, ionizare produsă de energia nucleară şi de armamentul atomic existent – declanşată de cauze naturale, precum fulgerul, sau chiar de o formă de viaţă inteligentă, care a descoperit această posibilitate înaintea noastră – a provocat această acţiune instantanee în toată lumea.

— Ceva asemănător aprinderii unui chibrit într-o cameră plină cu vapori de benzină? sugeră cineva.

Carpathia dădu din cap, gânditor.

— Şi prin ce se deosebeşte teoria asta de cea a extratereştrilor care răpesc oameni?

— Nu-i complet diferită, fu de acord Carpathia, dar înclin să cred într-o teorie care să ţină cont de fenomene naturale, cum e cea a fulgerului traversând un câmp subatomic.

— De ce au fost dispariţiile selective? De ce unii oameni şi nu alţii?

— Nu ştiu, mărturisi Carpathia. Iar doctorul Rosenzweig mi-a spus că nici el n-a ajuns la o concluzie. În acest moment, echipa presupune că nivelul de electricitate al unor oameni face ca aceştia să fie mai sensibili decât alţii. Asta ar fi valabil pentru copiii, pruncii şi chiar fetuşii care au dispărut. Electromagnetismul lor nu se dezvoltase într-atât încât să reziste.

— Ce ziceţi de oamenii care cred că a fost intervenţia lui Dumnezeu, care i-a luat în rai pe credincioşi?

Carpathia zâmbi cu milă.

— Daţi-mi voie să spun că nu vreau să critic niciun fel de credinţă a vreunei persoane sincere. Asta-i baza adevăratei armonii şi frăţii, a păcii şi respectului între popoare. Nu accept această teorie pentru că ştiu mulţi, mulţi oameni care ar fi trebuit să dispară dacă cei drepţi ar fi fost duşi în rai. Dacă există Dumnezeu, îmi exprim cu respect părerea că El nu acţionează într-un asemenea fel capricios. Dar n-aş vrea să se înţeleagă că nu-i respect pe cei care nu-s de acord cu mine.

Buck fu uimit să afle că preşedintele Carpathia fusese invitat să vorbească la viitoarea conferinţă religioasă ecumenică, planificată să se ţină la New York, în aceeaşi lună.

— Acolo voi discuta despre opiniile mele asupra milenarismului, eshatologiei, Judecăţii de Apoi şi asupra celei de-a doua veniri a lui Hristos. Doctorul Rosenzweig a fost amabil ca să aranjeze să fiu invitat. Cred că-i mai bine să nu vorbesc până atunci despre aceste subiecte.

— Cât timp veţi sta în New York?

— Dacă poporul meu din România îmi va permite, voi rămâne aici o lună întreagă. Nu-mi place să fiu departe de poporul meu, dar oamenii înţeleg că mă preocupă binele mondial, iar cu tehnologia de azi şi cu oamenii minunaţi din posturile de conducere din România, sunt convins că pot păstra legătura cu cei de acasă, iar naţiunea mea nu va suferi de pe urma scurtei mele absenţe.

Până la momentul difuzării ştirilor de seară, se născuse o nouă vedetă internaţională. Căpătase şi un nume: Sfântul Nick. Fuseseră reproduse fragmente din discursul de la O.N.U. și din conferinţa de presă. Carpathia beneficie de mai multe minute la fiecare jurnal de ştiri, fiind arătat când recita lista ţărilor membre ale O.N.U. Şi când solicita reînceperea activităţilor pentru instaurarea păcii mondiale.

Evitase cu grijă să vorbească despre dezarmarea mondială. Mesajul său fusese de dragoste, pace, înţelegere şi fraternitate, iar renunţarea la război se subînţelegea. Nimeni nu se îndoia că va reveni şi va insista pe tema dragă lui. Dar, în momentul acela, Carpathia îi vrăjise pe toţi.

Comentatorii de la ştiri propuneau să fie numit adjunct al secretarului general al O.N.U. Şi să viziteze fiecare sediu al diferitelor agenţii O.N.U. Din lume. Spre sfârșitul serii, fusese invitat să apară la fiecare dintre întrunirile internaţionale care urmau să aibă loc în următoarele săptămâni.

Fusese văzut în compania lui Jonathan Stonagal, lucru care nu-l surprinse pe Buck. Imediat după conferinţa de presă, Carpathia fusese condus la alte întâlniri. Doctorul Rosenzweig îl găsi pe Buck şi-i spuse:

— Am reuşit să aranjez o discuţie în seara asta, mai târziu. Acordă mai multe interviuri, majoritatea pentru televiziune, apoi apare într-o transmisiune în direct, la emisiunea *Nightline,* de la postul ABC, cu Wallace Theodore. După aceea, se va întoarce la hotel şi va fi fericit să-ţi ofere o jumătate de oră, fără să fiţi deranjaţi.

Buck îi spuse lui Steve că voia să fugă acasă, să se spele, să-şi asculte mesajele, să se ducă la birou şi să se pregătească în grabă, citind ce va găsi prin fişiere, ca să fie pregătit pentru interviu. Steve fu de acord să-l însoţească.

— Sunt încă paranoic, recunoscu Buck. Dacă Stonagal are vreo legătură cu Todd-Cothran – şi ştim că are –, cine ştie ce crede despre cele întâmplate la Londra…
— Asta-i o chestie cu bătaie lungă, zise Steve. Chiar dacă se fac murdării la bursă şi la Scotland Yard, nu înseamnă că-i amestecat în ele şi Stonagal. Cred că stă cât mai departe posibil de asemenea lucruri.
— Dar, Steve, trebuie să fii de acord că se pare că Dirk Burton a fost ucis pentru că se apropiase prea mult de legăturile secrete ale lui Todd-Cothran cu grupul internaţional al lui Stonagal. Dacă indivizii îi asasinează pe cei în care văd un duşman – şi chiar pe prietenii duşmanilor, cum eram eu şi Alan Tompkins – atunci unde se vor opri?
— Tu crezi că Stonagal ştia ce s-a întâmplat la Londra… E o persoană mult prea importantă pentru a se implica în chestii de genul ăsta. Todd-Cothran sau tipul de la Yard te vor fi considerat o ameninţare, dar nu cred că Stonagal a auzit de tine.
— Nu crezi că citeşte *Weekly?*
— Nu te considera jignit. Pentru el, tu eşti un ţânţar. Mare minune dacă-ţi ştie numele.
— Numai că un ţânţar poate să facă un scandal monstru, dacă dispune de o revistă.
— Există o eroare în argumentaţia ta, îi zise Steve mai târziu, când intrau în apartamentul lui Buck. Dacă Stonagal reprezintă un pericol pentru tine, de ce ar reprezenta şi Carpathia?
— Ţi-am mai spus, Carpathia poate fi doar un pion.
— Buck! Abia l-ai auzit. Crezi că-l supraapreciez?
— Nu.
— Te-a impresionat?
— Da.
— Pare a fi pionul cuiva?
— Nu. Deci pot să presupun că nu ştie nimic despre toată chestia asta.
— Eşti sigur că s-a întâlnit cu Todd-Cothran şi cu Stonagal la Londra, înainte să vină aici?
— S-ar putea să fie o problemă de afaceri. Să-şi fi plănuit etapele călătoriei şi întâlnirile cu consilierii internaţionali.
— Îţi asumi un mare risc, zise Steve.

— N-am de ales. Oricum, o fac de bunăvoie. Până la dovada contrarie, voi avea încredere în Nicolae Carpathia.

Steve mormăi ceva.

— Ce-ai spus?

— De obicei procedezi invers. N-ai încredere în cineva, până la dovada contrarie.

— Da... Eh, e o lume nouă, Steve. Nimic nu mai e cum era săptămâna trecută.

Buck apăsă butonul robotului telefonic şi începu să se dezbrace, ca să facă duş.

***

Rayford porni la drum cu o sacoşă de cumpărături pe scaunul de alături. Îi telefonase lui Hattie Durham, care îl ţinu de vorbă până ce îşi ceruse scuze că trebuia să închidă. Fusese încântată de invitaţia la cină şi îi spusese că putea să vină peste trei zile, joi.

Rayford presupuse că fiica lui avea un avans de-o jumătate de oră şi fu surprins văzând că îi lăsase uşa garajului deschisă. Dar, când găsi uşa dintre garaj şi locuinţă încuiată, deveni îngrijorat. Bătu la uşă. Niciun răspuns.

Deschise din nou uşa garajului, ca să se ducă la intrarea din faţă a casei, dar, înainte s-o închidă şi să plece, se opri. Era ceva schimbat în garaj. Aprinse lumina, să vadă mai bine. Toate cele trei maşini se aflau la locul lor, dar...

Rayford ocoli jeep-ul aflat în faţă. Lucrurile lui Raymie dispăruseră! Bicicleta. Maşinuţa. Ce se întâmplase?

Alergă la uşa din faţă. Fereastra fusese spartă, uşa atârna în balamale. Tocul fusese făcut bucăţi, care erau risipite pe podeaua holului. Rayford intră în grabă, strigând-o pe Chloe.

Alergă din cameră în cameră, rugându-se ca singura persoană din familie care-i rămăsese să nu fi păţit nimic. Se părea că toate lucrurile de valoare dispăruseră. Radiouri, televizoare, aparate video, bijuterii, jocuri video, combina muzicală, argintăria, chiar şi porţelanurile. Spre uşurarea sa, nu văzu sânge sau urme de luptă.

Rayford vorbea cu un poliţist la telefon, când văzu semnalul că-l suna cineva.

— Regret că vă pun pe aşteptare, îi zise el, dar s-ar putea să fie fiica mea.

Chiar ea era.

— Oh, tati! zise ea, plângând. Eşti bine? Am intrat în garaj şi am văzut că lipsesc lucruri. M-am gândit că s-ar putea să se întoarcă, aşa că am încuiat uşa garajului şi m-am dus să încui şi în faţă, iar acolo am văzut cioburi, aşchii şi tot restul. Am fugit prin spate. Acum sunt la trei case distanţă.

— Nu se mai întorc, draga mea. Vin să te iau.

— Domnul Anderson s-a oferit să mă conducă.

Peste câteva minute, Chloe stătea pe canapea, tremurând, cu braţele încrucişate pe piept. Îi spuse poliţistului ce-i zisese şi tatălui ei. Apoi acesta îi luă o declaraţie şi lui Rayford.

— Nu folosiţi alarma? întrebă poliţistul.

Rayford clătină din cap.

— E vina mea. Am folosit-o ani de zile, când n-am avut nevoie, apoi m-am săturat să fiu trezit în miez de noapte de alarme false şi de…

— Telefoanele de la poliţie, ştiu. Aşa zice toată lumea. Dar, de data asta, ar fi meritat s-o folosiţi.

— Lipsă de prevedere, recunoscu Rayford. Nu mi-am închipuit că avem nevoie de măsuri de siguranţă în cartierul ăsta.

— Numărul delictelor de felul ăsta a crescut de două ori în ultima săptămână, zise poliţistul. Băieţii cei răi ştiu că nu avem timp şi oameni ca să se ocupe de ei.

— Vreţi s-o liniştiţi pe fiica mea şi să-i spuneţi că nu ne-ar fi făcut niciun rău şi că nu se vor mai întoarce?

— Aşa este, domnişoară. Tatăl dumneavoastră o să înţepenească uşa asta, până ce va fi reparată, iar eu am să pornesc alarma. Dar nu mă aştept să-şi repete vizita, cel puţin nu aceeaşi gaşcă. Am vorbit cu locatarii de vizavi. Au văzut un camion de la o firmă de curăţat covoare, care a stat aici o jumătate de oră, în după-amiaza asta. Au venit prin faţă, au spart uşa, au deschis garajul, au băgat maşina înăuntru şi v-au furat lucrurile chiar sub nasul nostru.

— Nu i-a văzut nimeni spărgând uşa?

— De la vecini nu se vede prea bine intrarea dumneavoastră. N-a observat nimeni nimic. O treabă făcută cu iscusinţă…

— Mă bucur că fiica mea n-a nimerit peste ei, zise Rayford.

Poliţistul dădu din cap, în timp ce pleca.

— A avut noroc. Presupun că agenţia de asigurări vă va plăti o mare parte din lucruri. Nu mă aştept să găsim ceva. N-am avut noroc în alte cazuri asemănătoare.

Rayford o îmbrăţişă pe Chloe, care tremura încă.

— Vrei să-mi faci o favoare, tată? întrebă ea.

— Oricare.

— Vreau o altă copie a casetei. Cea de la pastor.

— O să-l sun pe Bruce şi o să luăm una în seara asta.

Deodată, Chloe izbucni în râs.

— Ce-i aşa de caraghios? se miră Rayford.

— M-am gândit la ceva, răspunse fata, zâmbind printre lacrimi. Ce s-ar întâmplă dacă hoţii ar urmări caseta?

15

Unul dintre primele mesaje de pe robotul lui Buck era de la însoţitoarea de zbor pe care o întâlnise săptămâna trecută.

— Domnule Williams, sunt Hattie Durham. Sunt în New York şi m-am gândit să vă salut şi să vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să iau legătura cu familia mea. Aştept o secundă şi continuu să pălăvrăgesc, pentru eventualitatea că vă urmăriţi apelurile. Ar fi drăguţ să ne întâlnim la un pahar de ceva, dar nu trebuie să vă simţiţi obligat. Bine, poate altă dată…

— Ce-a fost asta? întrebă Steve, în timp ce Buck stătea lângă uşa băii, aşteptând să audă toate mesajele, înainte să intre sub duş.

— Doar o fată, răspunse el.

— Drăguţă?

— Mai mult decât drăguţă. Minunată.

— Atunci sun-o!

— Nu-i nicio grabă.

Multe dintre mesaje nu erau importante. Apoi urmară altele două, care fuseseră lăsate chiar în după-amiaza aceea. Primul era de la comandantul Howard Sullivan de la Scotland Yard.

— Domnule Williams, am ezitat să las acest mesaj pe robot, dar aş prefera să vorbesc cu dumneavoastră cu prima ocazie. După cum ştiţi, doi domni cu care eraţi prieten şi-au dat obştescul sfârșit aici, în Londra. Aş dori să vă pun câteva întrebări. S-ar putea să fiţi căutat şi de alte servicii, pentru că aţi fost văzut cu una dintre victime chiar înainte de nefericitul ei sfârşit. Vă rog să mă sunaţi!

Lăsase un număr de telefon.

Următorul mesaj fusese lăsat cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă şi era din partea lui Georges Lafitte, care lucra la Interpol, organizaţia internaţională de poliţie cu sediul central la Lyon, în Franţa.

— Domnule Williams, zise acesta, cu un puternic accent franţuzesc, aş vrea ca deîndată ce primiţi acest mesaj să mă sunaţi de la cea mai apropiată secţie de poliţie. Cei de acolo ştiu

cum să mă contacteze şi vor primi un fax cu informaţii referitoare la motivul pentru care trebuie să vorbim. Pentru binele dumneavoastră, vă cer să nu amânaţi să mă căutaţi.

Buck se uită la Steve, care părea la fel de uluit ca şi Buck..

— Ce eşti acum? întrebă Steve. Un suspect?

— Ar fi bine să nu fiu. După cele pe care le-am auzit de la Alan despre Sullivan, despre faptul că e la cheremul lui Todd-Cothran, nici vorbă să mă duc la Londra şi să mă las arestat de bunăvoie. Mesajele astea nu mă obligă la nimic, nu? Nu trebuie să fac ce mi se cere doar pentru că le-am ascultat.

Steve ridică din umeri.

— În afară de mine, nu ştie nimeni că le-ai ascultat. Iar serviciile internaţionale n-au drept de jurisdicţie aici.

— Crezi că s-ar putea să fiu extrădat?

— Doar dacă reuşesc să găsească vreo legătură între tine şi crimele acelea.

***

Chloe nu voi să rămână singură acasă în seara aceea. Merse cu tatăl ei la biserică, unde Bruce Barnes îi întâmpină şi le dădu altă casetă. Pastorul clătină din cap când auzi de spargere.

— Se întinde ca o epidemie… zise el. Ca şi cum oraşul s-ar fi mutat în suburbii. Nu mai suntem în siguranţă aici.

Rayford nu-i povesti lui Bruce că fiica lui avusese ideea să înlocuiască înregistrarea furată. Ar fi vrut să-i ceară pastorului să se roage pentru ca fata să se gândească la cele întâmplate. Poate că jefuirea casei o făcuse să se simtă vulnerabilă. Poate că înţelesese că lumea devenise mult mai periculoasă acum, că nu mai exista nicio garanţie, că timpul de care dispunea era, într-adevăr, scurt. Dar Rayford ştia că putea s-o jignească, s-o insulte, s-o gonească, dacă se folosea de situaţie ca să-l facă pe Bruce să-i vorbească. Fata avea destule informaţii, trebuia doar să-L lase pe Dumnezeu să acţioneze asupra ei. Se simţea încurajat şi ar fi vrut să-i spună lui Bruce despre cele întâmplate. Însă presupuse că trebuia să aştepte o ocazie mai bună.

Dacă tot ieşiseră, Rayford cumpără lucrurile ce trebuia înlocuite imediat, inclusiv un televizor şi un aparat video. Comandă să-i fie reparată uşa din faţă şi completă hârtiile pentru asigurare. Şi, lucrul cel mai important, puse în funcţiune

sistemul de alarmă. Ştia însă că nici el, nici Chloe nu vor dormi liniştiţi în noaptea aceea.

Când ajunseră acasă, primi un telefon de la Hattie Durham. Rayford crezu că se simţea singură, pentru că nu părea să aibă un motiv serios ca să-l sune. Femeia îi spuse că-i era recunoscătoare că o invitase la cină şi că abia aştepta să se întâlnească. Rayford îi povesti, la rândul lui, ce se întâmplase cu casa lui. Hattie păru sincer îngrijorată.

— Lucrurile au devenit atât de ciudate, zise ea. Ştii că am o soră care lucra într-o maternitate…

— Mda, mormăi Rayford. Parcă mi-ai spus.

— Se ocupa de planificarea familială şi de consultanţă, precum şi de consultaţiile pentru întreruperile de sarcină.

— Mda…

— Apoi au fost puşi să facă avorturi.

Hattie părea că aşteaptă un semn de aprobare sau că o ascultă. Rayford se enervă şi rămase tăcut.

— Bine, zise femeia. N-o să te reţin. Dar sora mea mi-a spus că n-are nimic de lucru.

— Mi se pare normal, având în vedere dispariţia copiilor nenăscuţi.

— Sora mea nu-i prea încântată.

— Hattie, îmi imaginez că toată lumea e îngrozită. În toată lumea există părinţi îndureraţi.

— Dar femeile pe care sora mea şi echipa ei le consulta doreau să avorteze.

Rayford se strădui să găsească un răspuns pertinent.

— Poate că femeile acelea sunt bucuroase că n-a fost nevoie să mai avorteze.

— Probabil, dar sora mea, şefii ei şi restul echipei au rămas fără lucru, până când femeile vor începe să rămână din nou însărcinate.

— Am înţeles. E vorba de bani.

— Trebuie să muncească. Au familii, au cheltuieli…

— Şi în afară de consultanţă în legătură cu întreruperile de sarcină, n-au nimic de făcut?

— Nimic. Nu-i groaznic? Sora mea şi o mulţime de oameni ca ea au rămas fără slujbă şi nimeni nu ştie dacă femeile vor mai rămâne iar gravide.

Rayford trebui să recunoască faptul că n-o acuzase niciodată pe Hattie de exces de inteligenţă, dar, de data asta, ar fi vrut s-o poată privi în ochi.

— Hattie, nu ştiu cum să te întreb. Spui că sora ta speră ca femeile să rămână iarăşi însărcinate, ca să aibă nevoie de avorturi, iar ea să aibă de lucru?

— Exact. Altfel, ce să facă? Ştii, e greu să găseşti posturi de consilier în alte domenii…

Rayford dădu din cap, simţindu-se însă ca un idiot, pentru că ştia că ea n-avea cum să-l vadă. Ce nebunie mai era şi asta? Nu trebuia să-şi risipească energia contrazicându-se cu cineva care, evident, nu pricepea nimic, dar nu se putea împiedica să n-o facă.

— Crezusem că oamenii din clinicile de felul celei în care lucrează sora ta considerau sarcinile nedorite o belea. N-ar trebui să fie încântaţi că problemele de felul ăsta au dispărut, chiar fericiţi – cu excepţia micii complicaţii că rasa umană ar putea să înceteze să mai existe – dacă n-ar mai exista niciodată sarcini?

Femeia nu înţelese ironia.

— Dar, Rayford, e slujba ei! În jurul ei se învârtea totul. E ca şi cum ai avea o benzinărie şi nimeni n-ar mai avea nevoie de benzină, de ulei sau de anvelope.

— Cererea şi oferta.

— Exact! Vezi? Le trebuie sarcini nedorite pentru că asta-i treaba lor.

— Ca un doctor care îşi doreşte ca oamenii să fie bolnavi sau răniţi, ca să aibă ceva de făcut?

— Ai înţeles perfect, Rayford!

***

După ce Buck se rase şi făcu duş, Steve îi spuse:

— Am fost căutat pe pager, acum un minut. Detectivii din New York te-au căutat la birou. Din nefericire, cineva le-a spus că vei fi la Piaza, împreună cu Carpathia, ceva mai târziu.

— Grozav!

— Ştiu. Poate că ar trebui să-i înfrunţi.

— Nu încă, Steve. Să-i iau interviul lui Carpathia şi să scriu articolul. Apoi o să ies eu din încurcătura asta.

— Speri să te ajute Carpathia?

— Exact.

— Dar dacă până să ajungi la el, eşti prins?

— Trebuie să ajung. Am încă actele şi împuternicirea de presă pe numele lui Oreskovich. Dacă poliţiştii mă aşteaptă la Plaza, poate că nu mă vor recunoaşte.

— Fii serios, Buck! Crezi că nu ştiu deja de actele tale false, după ce te-ai întors din Europa cu ele? Hai să facem schimb. Dacă îşi închipuie că vei încerca să te dai drept Oreskovich, poate că voi reuşi să-i reţin suficient, cât să ajungi să-l vezi pe Carpathia.

Buck dădu din umeri.

— Merită să încerc. Nu vreau să rămân aici, dar aş vrea să-l văd pe Carpathia la emisiunea *Nightline.*

— Vrei să vii la mine acasă?

— Probabil că mă aşteaptă de mult acolo.

— Atunci s-o sun pe Marge. Ea şi soţul ei locuiesc în apropiere.

— Nu folosi telefonul meu.

Steve se strâmbă şi mormăi:

— Te porţi ca într-un film cu spioni.

Apoi scoase telefonul lui mobil. Marge insistă să vină imediat. Le mai spuse că soţului ei îi plăcea să vadă reluarea de la *M.A.S.H.* Noaptea, dar că o să-l convingă s-o înregistreze.

Buck şi Steve văzură două maşini de poliţie, fără girofaruri, trăgând în faţa blocului în care locuia Buck chiar în momentul în care urcau într-un taxi.

— E ca într-un film cu spioni, zise Buck.

Soţul lui Marge nu era deloc încântat că trebuia să renunţe la locul lui favorit şi la serialul lui preferat, dar, mai târziu, după ce *Nightline* începu, fu surprins. Carpathia era un talent înnăscut sau fusese foarte bine instruit. Se uita direct la cameră, de câte ori era posibil, părând că se adresează fiecărui telespectator.

— Discursul dumneavoastră de la Organizaţia Naţiunilor Unite, începu Wallace Theodore, care a fost între două

conferinţe de presă, pare să fi electrizat întreg New York-ul şi, pentru că a fost prezentat atât la jurnalele locale de seară, cât şi la cele de noapte, se pare că aţi devenit subit un om popular în această ţară.

Carpathia zâmbi:

— Ca oricine din Europa, mai ales din Europa de Est, am fost uluit de tehnologia dumneavoastră. Eu…

— Dar nu-i adevărat, domnule, că rădăcinile familiei dumneavoastră sunt, de fapt, în Europa de Vest? Deşi v-aţi născut în România, nu sunteţi, prin origine, italian?

— E adevărat, lucru care-i valabil pentru mulţi români. Numele ţării vine de acolo. Dar vorbeam de tehnologia dumneavoastră. E uimitoare, însă mărturisesc că n-am venit în ţara dumneavoastră ca să devin sau să fiu făcut celebru. Am un scop, o misiune, un mesaj. Astea n-au nimic de-a face cu popularitatea mea sau cu capacitatea…

— Dar nu-i adevărat că veniţi de la o şedinţă foto pentru cei de la *People!*

— Da, dar eu…

— Şi nu-i adevărat că s-a spus că sunteţi cel mai sexy bărbat în viaţă?

— Nu ştiu ce înseamnă, de fapt, asta. Mi s-a luat un interviu despre copilăria mea, despre cariera mea politică şi despre afaceri. Am impresia că fac coperta aceea cu cel mai sexy bărbat al anului în ianuarie, deci acum ar fi prea devreme pentru anul următor şi prea târziu pentru anul ăsta.

— Da, dar sunt sigur, domnule Carpathia, că aţi fost la fel de emoţionat ca şi noi când tânărul cântăreţ, care primise acest titlu cu două luni în urmă…

— Regret, dar n-am ştiut nimic despre acest tânăr înainte să-i văd fotografia pe coperta revistei.

— Domnule preşedinte, spuneţi că nu ştiaţi că revista *People* rupe tradiţia şi că, în numărul viitor, îl detronează pe cel mai sexy bărbat, instalându-vă pe dumneavoastră în locul lui?

— Cred că au încercat să-mi explice, dar nu prea înţeleg… Tânărul acela a făcut nişte pagube unui hotel sau ceva de felul ăsta, drept urmare…

— Iar dumneavoastră reprezentaţi un înlocuitor potrivit.

— N-am ştiut nimic despre asta şi, ca să fiu cinstit, n-aş fi acordat interviul în aceste circumstanţe. Nu mă consider sexy. Sunt în cruciada pentru unirea popoarelor lumii. Nu caut o poziţie care să-mi confere putere şi autoritate. Cer doar să fiu ascultat. Sper că mesajul meu va reieşi totuşi din articolul din revistă.

— Dar aveţi o astfel de poziţie, domnule Carpathia.

— Ţărişoara mea mi-a cerut s-o servesc, iar eu m-am supus.

— Cum le răspundeţi celor care spun că aţi ocolit practica legală, iar ridicarea dumneavoastră la funcţia de preşedinte al României s-a datorat unor presiuni?

— Aş spune că-i metoda perfectă de a ataca un pacifist, care luptă nu numai pentru dezarmare în România sau în restul Europei, ci în toată lumea.

— Deci negaţi că aţi asasinat un rival de afaceri cu şapte ani în urmă şi că v-aţi folosit de metode de intimidare şi de prietenii puternici din America pentru a uzurpa autoritatea preşedintelui din România?

— Rivalul pe care se zice că l-am asasinat a fost unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei şi-l regret şi astăzi. Puţinii prieteni americani pe care-i am pot avea influenţă aici, dar n-au nicio importanţă în politica românească. Ar trebui să ştiţi că fostul nostru preşedinte mi-a cerut să-l înlocuiesc, din motive personale.

— Dar aţi ignorat complet procedura constituţională privind succesiunea la putere.

— Acest lucru a fost votat de către popor şi aprobat de către Parlament, fiind ratificat cu o largă majoritate.

— Dar post factum.

— Într-un fel, da. Pe de altă parte, dacă numirea mea n-ar fi fost confirmată, atât de către popor, cât şi de către cele două camere ale Parlamentului, aş fi fost preşedintele cu cel mai scurt mandat din istoria naţiunii noastre.

Soţul lui Marge mormăi:

— Puştiul ăsta roman e deştept!

— Român, îl corectă Marge.

— L-am auzit că zice că are sânge italian, zise soţul, iar Marge le făcu cu ochiul lui Steve şi lui Buck.

Buck era uluit de modul de gândire şi de tipul de dialog ale lui Carpathia. Theodore îl întrebă:

— De ce aţi venit la Organizaţia Naţiunilor Unite? Unii spun că impactul ar fi fost mai puternic dacă aţi fi apărut în faţa Senatului şi a Camerei Reprezentanţilor.

— N-am visat la o asemenea onoare. Dar n-am căutat succesul. O.N.U. A fost gândită, iniţial, pentru păstrarea păcii. Trebuie să se întoarcă la rolul ei iniţial.

— Aţi sugerat în discursul de astăzi şi aţi spus chiar acum că aveţi un anumit plan pentru O.N.U., care s-o facă mai eficientă, să fie de folos în momentele dramatice ale istoriei.

— Am. Nu mi s-a părut potrivit să sugerez asemenea schimbări în calitate de oaspete, dar acum nu mai am de ce să ezit. Sunt un susţinător al dezarmării. Nu-i un secret. Pentru că am fost impresionat de posibilităţile, planurile şi programele Naţiunilor Unite, cred că, doar cu modificări minore şi cu cooperarea membrilor organizaţiei, aceasta poate deveni ceea ce trebuie să fie. Putem să devenim cu adevărat o comunitate globală.

— Puteţi să ne expuneţi, în câteva secunde, ideile principale?

Zâmbetul lui Carpathia păru profund sincer.

— Asta-i o chestiune periculoasă, dar voi încerca. După cum ştiţi, Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite are cinci membri permanenţi: Statele Unite, Federaţia Rusă, Marea Britanie, Franţa şi China. Mai există şi zece membri temporari, câte doi din cinci regiuni diferite ale lumii, cu un mandat de doi ani. Respect natura dreptului celor cinci ţări iniţiale. Propun să alegem alte cinci ţări, dar câte una din diferite regiuni ale globului. Să renunţăm la membrii temporari. Vom avea zece membri permanenţi în Consiliul de Securitate. Restul planului meu este revoluţionar. Acum, cei cinci membri permanenţi au drept de veto. Când se votează probleme de procedură, e necesară o majoritate de nouă voturi. Când se votează o problemă fundamentală e nevoie de o majoritate care să includă pe toţi cei cinci membri permanenţi. Propun un sistem mai dificil, propun adoptarea prin unanimitate.

— Poftim?

— Selectaţi-i cu grijă pe cei zece membri permanenţi. Trebuie să primească informaţii şi sprijin de la toate ţările din regiunea respectivă.

— E un coşmar!

— Dar va funcţiona, şi o să vă spun de ce. Ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută a fost un coşmar. A sosit timpul ca oamenii din lume să insiste ca guvernele să distrugă toate armele, exceptând zece la sută din ele. Iar acele zece procente vor fi donate Organizaţiei Naţiunilor Unite, ca aceasta să-şi ocupe locul cuvenit, de organism pentru păstrarea păcii în lume, cu autoritate, putere şi echipamentul necesar pentru a-şi face treaba.

Carpathia le arătă apoi telespectatorilor că O.N.U. modificase carta iniţială, pentru a creşte numărul membrilor Consiliului de Securitate de la 11 la 15. Mai spuse că dreptul de veto al membrilor permanenţi blocase efortul militar pentru menţinerea păcii, cum se întâmplase în timpul războiului din Coreea şi în timpul Războiului Rece.

— Domnule, cum de aveţi asemenea cunoştinţe despre O.N.U. Şi despre problemele politicii mondiale?

— Toţi găsim timp să facem ceea ce ne dorim cu adevărat. O.N.U. și politica mondială sunt pasiunile mele.

— Care-i ţelul dumneavoastră personal? Un rol conducător în Uniunea Europeană?

— După cum ştiţi, România nu-i membră a acestei uniuni. N-am nicio dorinţă de a fi şef, ci de a-mi spune opinia. Trebuie să ne dezarmăm, să întărim Organizaţia Naţiunilor Unite, să avem o singură monedă şi să devenim un singur oraş planetar.

***

Rayford şi Chloe stăteau tăcuţi în faţa televizorului, captivaţi de figura proaspătă şi de ideile încurajatoare ale lui Nicolae Carpathia.

— Ce mai individ! exclamă, în cele din urmă, Chloe. N-am mai auzit un politician care să aibă ceva de spus de când eram copil, când nu înţelegeam nici pe jumătate ceea ce vorbeau.

— E cineva, fu de acord şi Rayford. E plăcut să vezi pe cineva care nu pare să aibă planuri personale.

— Deci, zâmbi Chloe, n-o să-l consideri drept mincinosul despre care ne-a avertizat pastorul, pe casetă. Europeanul care încearcă să preia conducerea lumii...
— Greu de crezut, recunoscu Rayford. N-am văzut nimic rău sau egoist la tipul ăsta. Ceva îmi spune că înşelătorul despre care vorbea pastorul va fi ceva mai uşor de remarcat.
— Dar, insistă Chloe, dacă el este înşelătorul, poate că-i unul foarte priceput.
— Ei, de ce parte eşti? Ţi se pare că tipul ăsta seamănă cu Antihristul?
Fata clătină din cap:
— Mi se pare că-i o adiere de aer proaspăt. Dacă ar fi încercat să-şi croiască drum spre putere, aş fi fost bănuitoare. Dar un pacifist mulţumit să fie preşedintele unei mici ţări? Singura lui metodă de a influenţa lucrurile e înţelepciunea de care dă dovadă, iar puterea lui constă în sinceritatea şi modestia pe care le posedă.
Sună telefonul. Era Hattie, dornică să-i vorbească lui Rayford, aproape isterică în entuziasmul ei pentru Carpathia.
— L-ai văzut? E atât de frumos! Trebuie să-l întâlnesc! Ai vreun zbor planificat pentru New York?
— Am unul miercuri dimineaţa şi mă întorc a doua zi, tot dimineaţa. Iar seara ne vom vedea la cină, da?
— Da, e grozav, dar, Rayford, te superi dacă încerc să fiu repartizată la zborul ăsta? Am auzit la ştiri că informaţia privind moartea reporterului aceluia a fost greşită, că el se află în New York. Vreau să încerc să mă întâlnesc cu el şi să-l conving să mă prezinte lui Carpathia.
— Crezi că-l cunoaşte?
— Buck îi cunoaşte pe toţi. Scrie articolele alea de succes internaţional. Sigur îl cunoaşte. Şi chiar dacă nu-l cunoaşte, tot vreau să-l întâlnesc pe Buck.
Rayford se simţi uşurat. Deci Hattie nu se temea să-i vorbească despre doi bărbaţi mai tineri, cu care ar fi vrut să se vadă sau, cel puţin, să se întâlnească. Era convins că nu încercase să afle gradul în care era interesat de ea. Ştia precis că nu-l atrăgea nicio femeie acum, după ce-i dispăruse soţia. Rayford se întreba dacă trebuia să-şi continue planul de a fi

onest cu ea în privinţa sentimentelor lui din trecut. Poate că ar trebui să sară peste asta şi s-o îndemne să vizioneze caseta pastorului.

— Bine, mult noroc, îi ură Rayford, fără vlagă.

— Pot să solicit să fiu repartizată pe zborul tău?

— De ce nu te uiţi să vezi dacă ai fost repartizată conform planului?

— Rayford!

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vrei să zbor cu tine! De ce? Am spus sau am făcut ceva?

— De ce crezi aşa ceva?

— Crezi că nu ştiu că ai intervenit să fie respinsă cererea mea de rândul trecut?

— N-am respins-o, am spus doar…

— Ba da!

— Am spus exact ce-ţi spun acum ţie. Nu mă opun să lucrezi pe zborurile mele, dar de ce nu stai să fii repartizată când îţi vine rândul?

— Ştii care-s şansele! Dacă aştept, şansa nu e de partea mea. Dacă rog pe cineva, având în vedere experienţa pe care o am, obţin ceea vreau. Ce se întâmplă, Rayford?

— O să discutăm la cină.

— Să vorbim acum!

Rayford zăbovi un pic, căutându-și cuvintele.

— Cererile tale dau planificarea peste cap, Hattie. Trebuie să-şi schimbe programul toţi, ca să-ţi facă ţie loc.

— Ăsta-i motivul? Îţi faci griji pentru ceilalţi?

Nu voia s-o mintă, aşa că-i răspunse:

— În parte…

— Chestia asta nu te-a deranjat înainte. Mă încurajai să cer să fiu repartizată pe zborurile tale şi, uneori, mă verificai, să fii sigur că solicitasem schimbarea.

— Ştiu.

— Deci, ce s-a schimbat?

— Hattie, te rog! Nu vreau să discut asta la telefon.

— Atunci să ne întâlnim undeva.

— Nu pot. Nu vreau s-o las singură pe Chloe atât de repede după spargere.

— Atunci vin la voi.
— E târziu.
— Rayford! Îmi dai papucii?
— Dacă ţi-aş fi dat papucii, nu te-aş fi invitat la cină.
— Acasă la tine, împreună cu fiica ta? Cred că-i vorba de o despărţire de zile mari.
— Hattie, ce tot spui?
— Că ţi-a făcut plăcere să-mi faci curte pe ascuns, pretinzând că nu se întâmplă, de fapt, nimic.
— Recunosc.
— Îmi pare rău pentru soţia ta, Rayford, chiar îmi pare. Probabil că te simţi vinovat, chiar dacă n-am făcut nimic ca să te simţi astfel. Dar nu mă îndepărta înainte să-ţi revii după pierderea suferită şi înainte să începi iar să trăieşti cu adevărat.
— Nu-i chiar aşa. Hattie, de ce vorbeşti de îndepărtare? Noi n-am avut o legătură. Iar dacă am fi avut, de ce eşti atât de interesată de reporterul acela şi de român?
— Toată lumea e interesată de Carpathia. Iar Buck reprezintă singura cale de a ajunge la el. Nu poţi să crezi că am anumite intenţii în privinţa lui. E o vedetă internaţională! Vino-ţi în fire, Rayford!
— Nu-mi pasă dacă ai vreo intenţie. Spuneam că toată agitaţia asta nu se potriveşte cu ceea ce crezi tu că se întâmplă între noi.
— Vrei să nu mă duc la New York şi să uit de cei doi?
— Absolut deloc. N-am spus aşa ceva!
— O să mă duc. Dacă aş fi crezut că mai am vreo şansă cu tine, m-aş fi străduit în continuare, crede-mă!
Rayford rămase mut de uimire. Temerile şi presupunerile lui se dovediseră îndreptăţite, iar acum încercă să se apere:
— N-ai crezut niciodată că ai vreo şansă?
— Nu mi-ai dat niciun semn. Din câte mi-am dat seama, mă considerai o tipă deşteaptă, cam prea tânără, amuzantă, dar care nu trebuia atinsă.
— E ceva adevăr în ce spui…
— N-ai vrut niciodată ceva mai mult, Rayford?
— Aş vrea să discut cu tine ceva, Hattie.
— Poţi să-mi răspunzi acum.

— Da, oftă Rayford, au existat momente în care mi-aş fi dorit mai mult.

— Grozav! Am presupus greşit. Mi-am închipuit că eşti de neatins.

— Sunt.

— Acum, sigur, pot să înţeleg. Suferi şi vei compara pe oricine cu soţia ta. Dar asta nu înseamnă că nu pot nici măcar să zbor cu tine, să vorbesc cu tine, să bem ceva. Putem s-o luăm de la capăt, doar că acum nu vei mai vedea nimic rău în asta.

— Nu înseamnă că nu poţi să vorbeşti cu mine sau să lucrezi cu mine, când programele noastre coincid. Dacă n-aş fi vrut să am de-a face cu tine, nu te-aş mai fi invitat.

— Îmi dau seama despre ce-i vorba, Rayford. Să nu-mi spui că va urma chestia cu „hai să fim prieteni”.

— Poate că-i vorba de asta şi de ceva mai mult.

— Cum ar fi?

— Ceva despre care vreau să-ţi vorbesc.

— Şi dacă-ţi spun că nu-s interesată de pălăvrăgeli de felul ăsta? Nu mă aşteptam să fugi după mine acum, după ce soţia ta a dispărut, dar nici nu mă aşteptam să mă ignori.

— Cum te-aş mai fi invitat la cină, dacă aveam de gând să te ignor?

— De ce nu m-ai invitat înainte?

Rayford rămase tăcut.

— Ei bine?

— Nu se cuvenea, mormăi el.

— Şi acum se cuvine?

— Sincer vorbind, da. Vreau să vorbesc cu tine, dar nu despre sfârșitul relaţiei noastre.

— Curiozitatea ar trebui să mă oblige să vin chiar acum, Rayford? Pentru că refuz. Sunt ocupată. Regretele mele! S-a întâmplat ceva ce nu suportă amânare, pricepi?

— Te rog, Hattie. Vrem cu adevărat să vii. Vreau să vii.

— Rayford, nu te obosi degeaba! Există o mulţime de zboruri spre New York. N-o să fac niciun efort ca să fiu repartizată pe zborurile tale. De fapt, o să mă asigur că n-o să am de-a face cu ele.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba o să fac aşa. Fără ranchiună. Mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc pe Chloe, dar te-ai fi simţit, probabil, obligat să-i spui ce-ai simţit cândva pentru mine.

— Hattie, vrei să mă ascuţi o secundă? Te rog!

— Nu.

— Vreau să vii la noi joi seara, pentru că vreau să discutăm despre ceva cu adevărat important.

— Spune-mi despre ce-i vorba.

— Nu la telefon.

— Atunci nu vin.

— Dacă-ţi spun în mare cum stau lucrurile, vii?

— Depinde.

— Ei bine, ştiu care-i cauza dispariţiilor. Ştiu ce semnificaţie au şi vreau să te ajut să afli adevărul.

Hattie tăcu timp îndelungat.

— N-ai devenit, cumva, habotnic?

Rayford se gândi bine. Răspunsul era că da, devenise cu siguranţă, dar nu trebuia să-i spună şi ei asta.

— Mă cunoşti prea bine ca să crezi aşa ceva.

— Credeam că te cunosc…

— Ai încredere în mine, merită să-ţi pierzi timpul.

— Spune-mi lucrurile de bază şi o să-mi dau seama dacă vreau să aud şi restul.

— Nici gând! ripostă Rayford, surprins el însuşi de hotărârea sa. Aşa ceva nu se spune la telefon.

— Atunci nu vin.

— Hattie!

— La revedere, Rayford!

— Hat…

Femeia închisese telefonul.

16

— N-aş face asta pentru altcineva, zise Steve Plank, după ce el şi Buck îi mulţumiseră lui Marge şi se duseseră să ia fiecare câte un taxi. Nu ştiu cât o să-i ţin ocupaţi, ei fiind convinşi că sunt tu, care susţii că eşti altcineva, aşa că ţine-te aproape de mine.

— N-ai grijă.

Steve luă primul taxi, având pe piept legitimaţia lui Buck, pe numele fals de George Oreskovich. Se duse direct la hotelul Piaza, unde urma să spună că avea întâlnire cu Carpathia. Buck spera că Steve va fi interceptat imediat şi arestat ca fiind Buck, eliberând astfel calea pentru el. Dacă ar fi fost oprit de poliţişti, urma să arate documentele pe numele lui Steve Plank. Amândoi ştiau că planul era cam hazardat, dar Buck ar fi încercat orice ca să scape să fie extrădat şi acuzat de uciderea lui Alan Tompkins, eventual şi de cea a lui Dirk Burton.

Buck îi ceru taximetristului să aştepte un minut după plecarea lui Steve spre Piaza. Ajunse la hotel tocmai la timp ca să nimerească într-o aglomeraţie de maşini ale poliţiei cu girofarurile aprinse, între care şi o dubă şi mai multe maşini fără însemne. În timp ce-şi făcea loc printre privitori, poliţiştii îl împinseră pe scări pe Steve, cu mâinile încătuşate la spate.

— Vă spun că mă numesc Oreskovich! insista Steve.

— Ştim că eşti Williams. Taci din gură!

— Ăsta nu-i Cam Williams, zise un reporter, izbucnind în râs. Idioţilor! Ăsta-i Steve Plank.

— Exact, îl aprobă Plank. Eu sunt şeful lui Williams, de la *Weekly.*

— Sigur că eşti, zise un poliţist în civil, împingându-l într-o maşină fără girofar.

Buck se feri ca să nu fie văzut de reporterul care-l recunoscuse pe Plank, dar, după ce intră şi se duse la un telefon pentru interior, ca să sune în camera lui Rosenzweig, un alt coleg din presă, Eric Miller, se întoarse şi, punându-şi deoparte telefonul, îi şopti:

— Williams, ce se întâmplă? Poliţiştii l-au arestat pe şeful tău, crezând că eşti tu!

— Fă-mi un serviciu, zise Buck. Nu spune nimănui nimic o jumătate de oră. Îmi datorezi asta.

— Nu-ţi sunt dator cu nimic, Williams, îi replică Miller. Dar arăţi destul de speriat. Dă-mi cuvântul că o să-mi spui mie primul despre ce e vorba!

— Bine. O să fii primul om din presă care o să afle ceva. Nu-ţi promit că n-o să spun şi altcuiva.

— Cui?

— Nu-ţi spun.

— Cameron, dacă încerci să-l suni pe Carpathia, te chinui degeaba. Am încercat cu toţii toată seara. Nu mai dă interviuri în seara asta.

— S-a întors?

— S-a întors, dar nu discută cu nimeni.

Rosenzweig răspunse la telefon.

— Chaim, sunt Cameron Williams. Pot să urc?

Eric Miller îşi închise telefonul lui şi veni mai aproape.

— Cameron! exclamă Rosenzweig. Nu mă mai descurc cu tine. Mai întâi, mort, apoi, iarăşi în viaţă. Abia am fost anunţaţi că ai fost arestat în hol şi că vei fi interogat în legătură cu o crimă petrecută la Londra.

Buck nu voia ca Miller să afle ceva şi zise:

— Chaim, trebuie să acţionez iute. Folosesc numele lui Plank. Ne-am înţeles?

— O să-l anunţ pe Nicolae şi o să-l aduc în camera mea. Vino la mine!

Îi spuse numărul camerei.

Buck duse un deget la buze, astfel ca Miller să nu-l întrebe nimic, dar nici să nu trebuiască să-i strângă mâna. Fugi spre lift, însă Eric urcă împreună cu el. O pereche încercă să li se alăture.

— Ne pare rău, oameni buni, zise Buck, cabina asta nu funcţionează.

Perechea coborî, dar Miller rămase. Buck nu voia ca individul să vadă la ce etaj coboară. Aşteptă până se închise uşa, apoi opri cabina. Îl apucă pe Miller de gulerul cămăşii şi-l împinse în perete.

— Ascultă, Eric, ţi-am zis că o să afli primul ce se petrece aici, dar dacă încerci să te amesteci sau să mă urmăreşti, n-o să-ţi mai spun nimic.

Miller se desprinse din strânsoare şi-şi netezi hainele.

— Bine, Williams. Potoleşte-te!

— Da, sigur, eu să mă potolesc şi tu să-mi dai târcoale!

— Asta-i meseria mea, omule! Nu uita!

— E şi a mea, Eric, dar nu urmez pistele altora. Mi le caut pe ale mele.

— Vrei să-i iei un interviu lui Carpathia? Spune-mi măcar atât!

— Nu, îmi risc viaţa ca să văd dacă în clădire se află vreo vedetă de cinema!

— Deci e vorba de Carpathia…

— N-am spus nimic.

— Hai, omule, ia-mă şi pe mine! Îţi dau orice!

— Ai spus că Nicolae Carpathia nu mai acordă interviuri în seara asta.

— Dar nu a acordat nimănui, cu excepţia reţelelor de ştiri şi a revistelor care au distribuţie naţională, deci eu n-aveam cum să mă apropii de el.

— Asta-i problema ta!

— Williams!

Buck se întinse să-l apuce iar de gât.

— Bine, plec, zise Eric.

Când Buck ajunse la etajul VIP-urilor, văzu uimit că Miller reuşise să-l întreacă şi să ajungă înaintea lui, ba, mai mult, se grăbea să se prezinte unui paznic în uniformă drept Steve Plank.

— Domnul Rosenzweig vă aşteaptă, domnule, spuse paznicul.

— Stai o clipă! strigă Buck, arătând legitimaţia de presă a lui Steve. Eu sunt Plank. Izgoniţi-l pe impostorul ăsta!

Paznicul puse câte o mână pe fiecare:

— Staţi aici amândoi, până ce-l chem pe supraveghetorul hotelului!

— Mai bine sună-l pe Rosenzweig şi roagă-l să vină până aici.

Paznicul dădu din umeri şi formă numărul camerei la un telefon portabil. Miller văzu numărul şi fugi către cameră. Buck se luă după el, paznicul neînarmat ţipă şi încercă să dea de cineva prin intermediul telefonului.

Buck, mai tânăr şi mai în formă, îl depăşi pe Miller şi-l trânti în mijlocul coridorului. Din cauza scandalului, mai multe uşi se deschiseră, iar o femeie ţipă la ei:

— Plecaţi cu scandalul în altă parte!

Buck îl ridică pe Miller şi-l prinse de gât.

— Eşti un caraghios, Eric! Chiar credeai că Rosenzweig ar fi lăsat un străin în cameră?

— Pot să conving pe oricine, Buck. Şi tu ai fi făcut la fel.

— Singura problemă e că eu l-am convins deja. Acum renunţă!

Paznicul se apropie de ei şi le zise:

— Domnul doctor Rosenzweig va fi aici într-un minut.

— Vreau să-i pun o întrebare, spuse Miller.

— N-o să-i pui nicio întrebare, interveni Buck, care-i spuse paznicului: N-o să-l întrebe nimic.

— O să-l lăsaţi pe el să decidă, zise paznicul.

Apoi, deodată, se dădu într-o parte, trăgându-i şi pe Buck şi pe Miller după el, ca să elibereze coridorul. Pe lângă ei trecură patru bărbaţi în costume negre, înconjurându-l pe inconfundabilul Nicolae Carpathia.

— Scuzaţi-mă, domnilor, spuse Carpathia.

— Oh, domnule Carpathia, adică domnule preşedinte Carpathia! strigă Miller.

— Domnule? se întoarse Carpathia spre el, cu paznicii în jur. Salut, domnule Williams, exclamă el, văzându-l pe Buck. Sau ar trebui să vă spun domnul Oreskovich? Sau domnul Plank?

Intrusul făcu un pas înainte şi se prezentă:

— Sunt Eric Miller, de la *Seaboard Monthly.*

— Ştiu, domnule Miller, răspunse Carpathia, dar am întârziat deja la o întâlnire. Dacă o să mă sunaţi mâine, o să discutăm la telefon. E bine?

Miller părea copleşit. Dădu din cap şi se trase din drum.

— Ai spus că te cheamă Plank! îi zise paznicul, făcându-i pe toţi, cu excepţia lui Miller, să zâmbească.

— Hai, Buck, zise Carpathia, făcându-i semn să-l urmeze. Buck rămase tăcut.

— Nu ţi se spune aşa?

— Ba da, domnule, răspunse Buck, convins că nici Rosenzweig nu cunoştea porecla lui.

***

Rayford regreta nespus cum ieşiseră lucrurile cu Hattie Durham. Nici nu s-ar fi putut să meargă mai rău. De ce n-o lăsase să lucreze pe zborurile lui? Ar fi stat potolită şi ar fi putut să-i explice motivele reale ale invitaţiei la masă. Acum ratase totul.

Ce să-i spună acum lui Chloe? Motivul real pentru care o invitase pe Hattie era, de fapt, să o facă pe Chloe să vorbească mai mult cu el. Nu văzuse destule? Nu-l încurajase insistând să înlocuiască videocaseta furată? O întrebă dacă voia să vină cu el la New York, în călătoria de o zi, dar Chloe îi răspunse că prefera să rămână acasă şi să înceapă demersurile pentru a-şi continua şcoala aici. Rayford ar fi vrut să insiste, dar nu îndrăzni.

După ce fata plecă la culcare, îl sună pe Bruce Barnes şi-i povesti despre problema lui.

— Te străduieşti prea mult, Rayford, îi spuse celălalt. Am crezut că va fi mai uşor să le vorbeşti oamenilor despre credinţă, dar întâmpin şi eu aceeaşi rezistenţă.

— E mai dificil când e vorba chiar de fiica ta.

— Îmi imaginez, răspunse Bruce.

— N-ai cum să-ţi imaginezi, zise Rayford.

***

Chaim Rosenzweig locuia într-un apartament minunat. Paznicii rămaseră în faţa uşii, iar Carpathia îi invită pe Rosenzweig şi pe Buck într-o cameră de zi, unde să discute doar ei trei. Carpathia îşi scoase pardesiul, apoi şi-l aşeză cu grijă pe spătarul canapelei.

— Faceţi-vă comozi, domnilor, le spuse el.

— Nu-i nevoie să fiu şi eu de faţă, Nicolae, şopti Rosenzweig.

— Cum să nu, doctore?! Te deranjează, Buck? întrebă Carpathia.

— Absolut deloc.

— Nu te deranjează dacă-ţi spun Buck?

— Nu, domnule, dar de obicei îmi spun aşa doar…

— Doar cei de la revista voastră, ştiu. Îţi spun astfel pentru că încâlci tradiţiile, obiceiurile şi convenţiile, nu-i aşa?

— Da, dar cum…

— Buck, aceasta a fost cea mai incredibilă zi din viaţa mea. M-am simţit bine venit aici. Iar oamenii par foarte receptivi la propunerile mele. Sunt copleşit! Ar trebui să mă întorc în ţara mea fericit şi satisfăcut. Dar asta n-o să se întâmple prea curând. Mi s-a cerut să mai rămân. Ştiai?

— Am auzit.

— Nu ţi se pare interesant că toate întrunirile acelea internaţionale care vor avea loc aici, în New York, în următoarele săptămâni, au ca subiect colaborarea internaţională, care mă interesează atât de mult?

— Ba da, răspunse Buck. Am fost desemnat să scriu despre ele.

— Atunci vom ajunge să ne cunoaştem mai bine.

— De-abia aştept, domnule. Am fost impresionat astăzi, la O.N.U.

— Mulţumesc.

— Iar doctorul Rosenzweig mi-a povestit multe despre dumneavoastră…

— Şi mie mi-a spus multe despre tine.

Se auzi un ciocănit în uşă. Carpathia păru întristat.

— Sperasem să nu fim deranjaţi.

Rosenzweig se ridică încet şi se duse la uşă, unde discută ceva, în şoaptă. Apoi se întoarse spre Buck.

— Trebuie să-l lăsăm singur câteva minute, Cameron, a primit un telefon important.

— Nu, refuză Carpathia, o să vorbesc mai târziu. Întâlnirea aceasta e prioritară.

— Domnule, zise Rosenzweig, vă rog să mă scuzaţi… E preşedintele…

— Preşedintele?

— Statelor Unite.

Buck se ridică iute, ca să plece împreună cu Rosenzweig, dar Carpathia insistă ca ei să rămână.

— Nu sunt un demnitar de un asemenea rang, încât să nu pot împărţi această onoare cu vechiul meu prieten şi cu mai noul meu prieten. Staţi jos!

Cei doi se aşezară, iar Carpathia apăsă pe butonul telefonului, pentru ca discuţia să se audă prin difuzor.
— Sunt Nicolae Carpathia.
— Domnule Carpathia, aici Fitz. Gerald Fitzhugh.
— Domnule preşedinte, sunt onorat să vă aud.
— Bine, mă bucur că eşti aici.
— Vă mulţumesc pentru telegrama de felicitare pentru numirea mea ca preşedinte şi pentru recunoaşterea imediată a mandatului meu.
— Băiete, modul în care ai preluat puterea a fost o chestie dată naibii! La început n-am prea înţeles ce s-a întâmplat, dar cred că nici tu nu ţi-ai dat seama.
— Exact. Nici acum nu m-am obişnuit cu funcţia.
— Atunci ascultă un om care-i în şa de şase ani. N-o să te obişnuieşti niciodată. Doar că o să faci bătături în locurile în care trebuie, dacă înţelegi ce vreau să spun…
— Da, domnule.
— Uite de ce te-am sunat. Ştiu că o să rămâi aici mai mult timp decât te aşteptai, deci aş vrea să petreci o seară, două, cu mine şi cu Wilma. Poţi?
— La Washington?
— Chiar aici, la Casa Albă.
— Ar fi o onoare.
— Atunci oamenii mei or să discute cu ai tăi ca să stabilească momentul potrivit, dar va trebui să fie cât mai curând, pentru că suntem în plină sesiune a Congresului şi ştiu că indivizii vor să te audă.
Carpathia clătină din cap, iar Buck îşi dădu seama că era copleşit de emoţie.
— Sunt mai mult decât onorat, domnule.
— Şi dacă tot am pomenit de lucruri date naibii, discursul tău de azi şi interviul de aseară… Ei bine, au fost teribile! Abia aştept să te întâlnesc.
— Sentimentul e reciproc, domnule.
Buck era doar cu puţin mai emoţionat decât Carpathia şi decât Rosenzweig. Trecuse mult timp de când nu îi mai venera pe preşedinţii americani, mai ales pe acesta care insista să i se spună Fitz. Scrisese un articol despre „Omul Anului” la

departamentul de ştiri despre Fitzhugh, în care Buck întreba şi Fitz îi răspundea. Pe de altă parte, se gândea că nu se întâmpla în fiecare zi ca preşedintele să sune în camera în care se afla.

Chipul lui Carpathia mai păstră o vreme bucuria provocată de convorbire. Preşedintele României schimbă însă destul de repede tema de discuţie.

— Buck, vreau să răspund la toate întrebările tale şi să-ţi ofer datele de care ai nevoie. Ai fost foarte bun în articolul despre Chaim şi sunt pregătit să-ţi dezvălui o parte dintr-un secret – poţi să-l numeşti o ştire fierbinte. Dar, mai întâi, ai necazuri mari, prietene! Vreau să te ajut, dacă pot.

Buck nu avea idee de unde aflase Carpathia că avea necazuri. Deci nu mai trebuia să-l mai pregătească pentru a-i cere ajutorul? Era prea frumos ca să fie adevărat. Se punea întrebarea: cât ştia Carpathia şi cât ar fi trebuit să afle?

Românul se aplecă şi-l privi drept în ochi. Iar Buck se simţi cuprins de o senzaţie de pace şi de siguranţă, care-i permitea să-i spună totul. Totul. Chiar şi că prietenul său Dirk îl informase că Stonagal şi Todd-Cothran urmau să întâlnească o persoană, despre care Buck credea că-i Carpathia.

— Eu am fost, zise Carpathia. Dar să fie limpede: nu ştiu nimic de vreo conspiraţie. N-am auzit niciodată de aşa ceva. Domnul Stonagal a considerat că-i bine să-i întâlnesc pe câţiva dintre colegii săi, nişte oameni cu influenţă la nivel internaţional. Nu mi-am format vreo opinie despre ei, nici nu le sunt îndatorat cu ceva. Ştii, domnule Williams, te cred, îţi cred povestea. Nu te cunosc decât din articolele pe care le-ai scris şi din ce mi-au spus unele persoane pe care le respect, precum doctorul Rosenzweig.

Dar relatarea ta sună a lucru adevărat. Mi s-a spus că eşti căutat la Londra pentru asasinarea unui agent al Scotland Yardului şi că au mai mulţi martori care jură că te-au văzut distrăgându-i atenţia lui Tompkins, punând bomba şi activând-o din cârciumă.

— Asta-i o aiureală!

— Sigur că este, dacă voi jeleaţi moartea misterioasă a prietenului comun…

— Exact asta făceam, domnule Carpathia. Şi încercam să descoperim ce se află în spatele ei.

Rosenzweig fu chemat din nou la uşă. Se întoarse şi-i şopti ceva la ureche românului.

— Buck, vino aici, zise Carpathia, ridicându-se şi conducându-l pe Buck spre fereastră, departe de Rosenzweig. Planul tău de a ajunge aici fără să fii urmărit a fost ingenios, dar şeful tău a fost identificat şi acum se ştie că eşti aici. Vor să te aresteze şi să te extrădeze în Anglia.

— Dacă teoria lui Tompkins e corectă, atunci sunt un om mort, spuse Buck.

— Crezi că te vor ucide?

— L-au ucis pe Burton şi l-au ucis şi pe Tompkins. Eu, cu cititorii mei potenţiali, sunt mult mai periculos.

— Dacă complotul acela e aşa cum spui tu, Cameron, sau cum spuneau prietenii tăi că e, atunci nu te va ajuta în niciun fel să scrii despre oamenii aceia, să-i dai de gol.

— Ştiu. Dar trebuie s-o fac. Oricum, nu văd nicio cale de scăpare.

— Pot să găsesc eu una.

Mintea lui Buck funcţiona cu mare viteză. Asta dorise, dar se temea că preşedintele român nu va putea face ceva suficient de iute ca să împiedice să ajungă în mâinile lui Todd-Cothran sau în ale lui Sullivan. Era posibil ca Nicolae Carpathia să fie implicat mai profund în afacerile indivizilor decât spusese?

— Domnule, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Dar sunt, în primul rând, ziarist. Nu mă las cumpărat, nici nu mă târguiesc.

— Sigur că nu… Nici n-aş fi cerut aşa ceva. Să-ţi spun ce pot face… Pot să cer reexaminarea tragediilor din Londra, eliberându-te de orice învinuire.

— Cum veţi face asta?

— Ce mai contează, din moment ce-i adevărat?!

— Este adevărat, zise Buck, după ce se gândi o clipă.

— Sigur că este…

— Dar cum o să faceţi asta? Domnule Carpathia, păreţi un om curat, care a apărut din senin. Cum puteţi să influenţaţi ce s-a întâmplat în Londra?

Carpathia oftă:

— Buck, ţi-am spus că prietenul tău Dirk greşea în privinţa conspiraţiei. E adevărat că nu am nicio legătură cu Todd-Cothran sau cu Stonagal, nici cu alţi lideri internaţionali pe care am avut onoarea să-i întâlnesc recent. Însă urmează să fie luate decizii importante care pot să-i afecteze, iar eu am onoarea de a avea un cuvânt de spus în luarea acestor decizii.

Buck îl întrebă pe Carpathia dacă se puteau aşeza din nou. Carpathia îi făcu semn lui Rosenzweig să iasă pentru câteva minute.

— Ei bine, zise Buck după ce se aşezară, sunt eu tânăr, dar am văzut multe. Simt că aşa voi descoperi cât de profund sunteţi implicat în asta. Bine, nu-i o conspiraţie, e ceva organizat… Aş putea să mă supun şi să-mi salvez viaţa sau pot să refuz şi să-mi încerc norocul la Londra.

Carpathia ridică o mână şi clătină din cap:

— Buck, îţi repet că vorbim despre politică şi diplomaţie, nu despre lucruri dubioase sau crime.

— Ascult.

— În primul rând, o scurtă introducere. Eu cred în puterea banului. Tu nu crezi?

— Nu.

— Treaba ta! Am fost un om de afaceri important, în România, de pe când eram în liceu. Am studiat noaptea, în principal limbi străine, cele care-mi trebuiau ca să reuşesc. În timpul zilei, îmi conduceam afacerile de import-export şi făceam avere. Dar ceea ce consideram eu ca fiind o avere era nimic în comparaţie cu ceea ce se putea face. Trebuia să învăţ cum. Am învăţat pe pielea mea. Am împrumutat milioane de la o bancă europeană, apoi am descoperit că cineva din bancă îi informa pe concurenţii mei în legătură cu ceea ce făceam. Am fost învins cu propriile-mi arme şi eram în prag de faliment. Apoi, aceeaşi bancă mi-a acordat garanţii şi l-am ruinat pe rivalul meu. Nu voisem să-i fac rău rivalului meu. Fusese folosit de bancă doar pentru a stabili o relaţie strânsă cu mine.

— Banca aceea nu cumva era deţinută de un american influent?

Carpathia ignoră întrebarea.

— Ceea ce a trebuit să învăţ, în ceva mai mult de un deceniu, a fost cât de mulţi bani există.

— Unde?

— În băncile din lume.

— În special în cele deţinute de Jonathan Stonagal, sugeră Buck.

Carpathia nu muşcă momeala.

— Cantitatea asta de capital înseamnă putere.

— Eu scriu împotriva acestor lucruri.

— Puterea asta o să-ţi salveze viaţa.

— Ascult.

— Cantitatea asta de bani atrage atenţia oamenilor. Devin dornici să facă tot felul de concesii. Încep să vadă înţelepciunea de a lăsa conducerea în seama altcuiva, mai tânăr, în seama cuiva cu mai mult entuziasm, cu mai multă vigoare şi cu o viziune nouă.

— Asta s-a întâmplat şi în România?

— Buck, nu mă insulta. Fostul preşedinte mi-a cerut de bună voie să-l înlocuiesc, iar sprijinul pentru această schimbare a fost unanim în guvern şi aproape unanim în rândul maselor. Toată lumea a avut de câştigat.

— Fostul preşedinte nu mai e la putere…

— Trăieşte în lux.

Buck rămăsese cu gura căscată. Ce voia să spună Carpathia? Se uita la el, incapabil să se mişte, să răspundă. Iar românul continuă:

— Secretarul general Ngumo conduce o ţară ce flămânzeşte. Lumea e coaptă pentru planul meu cu cei zece membri în Consiliul de Securitate. Cele două lucruri vor acţiona împreună. Secretarul general îşi va dedica timpul problemelor din Botswana, îndrumat corespunzător, va face acest lucru şi va deveni un om fericit şi prosper, cu un popor fericit şi prosper. Dar, mai întâi, va trebui să-mi sprijine planul pentru Consiliul de Securitate. Reprezentanţii celor zece ţări vor alcătui un amestec interesant, unii fund ambasadorii curenţi, dar majoritatea vor fi oameni noi, cu susţinere financiară serioasă şi cu idei progresiste.

— Îmi spuneţi că veţi deveni secretar general al O.N.U.?

— N-am dorit niciodată o asemenea funcţie, dar cum să refuz o asemenea onoare? Cine poate să întoarcă spatele unei responsabilităţi atât de mari?

— Cât de mult va cântări cuvântul dumneavoastră în numirea reprezentanţilor celor zece membri permanenţi ai Consiliului de Securitate?

— Pentru mine, conducerea va fi, mai degrabă, o servitute. Cunoşti conceptul? Conduci slujind, nu dictând.

— Îmi daţi voie să ghicesc? Todd-Cothran va juca un rol în noul Consiliu de Securitate.

Carpathia se rezemă de spătar, de parcă ar fi ascultat ceva.

— N-ar fi interesant? Un om neimplicat în politică, o minte de om de afaceri strălucită, un om destul de înţelept ca să permită lumii să treacă la un sistem cu trei monede, care să nu includă lira din ţara sa? Nu-i va fi greu să joace un asemenea rol. Lumea se va simţi în siguranţă, nu-i aşa?

— Presupun că da, zise Buck, deprimat, de parcă ar fi simţit că-şi pierde sufletul. Asta doar în cazul în care Todd-Cothran n-ar fi implicat în provocarea unei sinucideri, în explozia unei maşini şi în alte chestii de felul ăsta.

— Cred, zâmbi Carpathia, că un om într-o poziţie de mare importanţă pe plan internaţional ca aceasta vrea să aibă o casă curată.

— Şi puteţi s-o curăţaţi?

— Buck, mă supraestimezi. Spuneam numai că, dacă ai dreptate, voi încerca să opresc o activitate imorală şi ilegală împotriva unui om nevinovat. Împotriva ta. Nu văd nimic rău în asta…

***

Rayford Steele nu putea să doarmă. Din cine ştie ce cauză, fusese cuprins de amărăciune şi de remuşcări, gândindu-se la dispariţia soţiei şi fiului său. Se dădu jos din pat şi îngenunche, îngropându-şi faţa în cearşaful din partea patului pe care obişnuia să doarmă soţia lui. Fusese atât de obosit, atât de încordat, atât de preocupat de Chloe, încât alungase din minte şi din suflet amintirea teribilei pierderi. Credea pe deplin că soţia şi fiul său se aflau în rai şi ştia că acolo le era mai bine decât în oricare alt loc în care fuseseră.

Rayford ştia că fusese iertat că-şi bătuse joc de soţia sa, că n-o ascultase niciodată cu adevărat, că-L ignorase pe Dumnezeu atât de mulţi ani. Era recunoscător că i se oferise o a doua şansă, că avea acum noi prieteni şi un loc în care să aprofundeze învăţătura Bibliei. Dar asta nu-i înlătura golul dureros din suflet, dorul de soţie şi fiu, dorinţa de a-i săruta şi de a le spune cât de mult îi iubea. Se ruga să-i dispară mâhnirea, dar o parte din el o dorea, avea nevoie de ea, voia să-i rămână.

Într-un fel, simţea că merita durerea aceea, chiar dacă ştia că lucrurile nu stăteau aşa. Începuse să înţeleagă iertarea lui

Dumnezeu, iar Bruce îi spusese că nu trebuia să se ruşineze din cauza păcatelor pe care le făcuse.

În timp ce Rayford, în genunchi, se ruga şi plângea, o nouă temere îl cotropi. N-avea nicio speranţă în privinţa lui Chloe. Eşuase în tot ceea ce încercase… Ştia că trecuseră doar câteva zile de la dispariţia mamei şi a fratelui ei, iar de la propria lui convertire şi mai puţin timp… Ce putea să mai facă sau să mai spună? Bruce îl încurajase să se roage, dar el nu avea structura asta. Sigur că o să se roage, dar el fusese întotdeauna un om de acţiune.

Iar în acel moment, orice acţiune părea să o îndepărteze şi mai mult de el. Avea sentimentul că, de-ar fi spus sau făcut ceva în plus, ar fi fost responsabil de decizia lui Chloe de a fi pentru totdeauna împotriva lui Hristos. Rayford nu se simţise niciodată atât de neputincios şi de disperat. Tânjea după Irene şi după Raymie. Şi era disperat din cauza lui Chloe.

Se rugase în tăcere, dar grijile îl copleşiră şi se auzi plângând:

— Chloe! Oh, Chloe! Chloe!

Plângea cu amărăciune în beznă, când auzi, deodată, un scârţâit şi zgomot de paşi. Se întoarse iute şi o văzu pe Chloe, în lumina slabă ce venea din camera ei şi care-i contura silueta în prag. Nu ştia cât auzise fata.

— Te simţi bine, tată? întrebă ea liniştită.

— Mda…

— Un coşmar?

— Nu. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Şi eu le simt lipsa, zise ea, cu glas tremurat.

Rayford se întoarse şi rămase cu spatele rezemat de pat. Întinse braţele spre ea, iar fata veni şi se aşeză lângă el, lăsându-l s-o ţină în braţe.

— Cred că o să-i revăd, într-o zi, spuse el.

— Ştiu ce crezi, zise fata, fără vreun semn de obrăznicie în voce. Ştiu ce crezi…

17

După câteva minute, Chloe îi dovedi lui Rayford că-i auzise plânsetele:

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, tati. O să depăşesc momentul.

Despre ce moment spunea că o să-l depăşească? Însemna că decizia ei era doar o chestiune de timp sau că, pur şi simplu, o să treacă de momentul de mâhnire? Voia foarte mult să-i spună ce-l îngrijora, dar ştia şi ea despre ce era vorba. Prezenţa ei îl liniştea; când fata se întoarse în camera ei, Rayford se simţi la fel de singur ca şi mai înainte.

Nu putea să doarmă. Se furişă la parter şi porni televizorul cel nou, pe C.N.N. Din Israel se transmitea un reportaj bizar. Pe ecran se vedea o mulţime de oameni, în faţa Zidului Plângerii, mulţime ce înconjura doi bărbaţi care păreau că ţipă.

— Nimeni nu-i cunoaşte pe cei doi, spunea reporterul de la C.N.N. Aflat la faţa locului, dar ei se prezintă drept Eli şi Moishe. Stau în faţa Zidului Plângerii încă dinaintea zorilor, predicând în stilul vechilor evanghelişti americani. Bineînţeles, evreii ortodocşi de aici sunt revoltaţi, acuzându-i pe cei doi că spurcă locul sfânt prin faptul că spun că Iisus Hristos, din Noul Testament reprezintă împlinirea profeţiei din Thora referitoare la sosirea lui Mesia. Până acum n-au avut loc violenţe, dar spiritele s-au încins şi autorităţile sunt atente. Poliţia şi armata din Israel au primit ordin să nu pătrundă în zonă, lăsându-i pe fanatici să-şi rezolve singuri problemele. Aceasta este situaţia cea mai tensionată din Ţara Sfântă de la distrugerea flotei aeriene ruseşti. Până acum, noua ţară prosperă fusese preocupată mai ales de ameninţările venite din afară. Pentru C.N.N. A transmis de la Ierusalim Dan Bennett.

Dacă n-ar fi fost atât de târziu, Rayford l-ar fi sunat pe Bruce Barnes. Stătea acolo, simţind că făcea parte din familia de credincioşi din care se părea că fac parte şi cei doi bărbaţi din Ierusalim. Spuneau exact ce fusese învăţat, că Iisus era Mesia din Vechiul Testament. Bruce îi spusese lui şi celorlalţi din

grupul principal al Noii Speranţe că, în curând, peste o sută patruzeci şi patru de mii de evrei vor crede în Hristos şi vor începe să propovăduiască în întreaga lume. Aceştia să fie primii doi?

Prezentatoarea de la C.N.N. Trecu la ştirile interne:

— New York-ul urmăreşte încă plin de interes apariţiile noului preşedinte român, Nicolae Carpathia. Conducătorul de treizeci şi trei de ani a convocat o scurtă conferinţă de presă, în dimineaţa aceasta, apoi a ţinut un discurs excepţional la Adunarea Generală a Naţiunilor Unite, unde a făcut ca toată lumea să se ridice şi să-l aplaude, inclusiv ziariştii. Se spune că a fost fotografiat de revista *People* pentru copertă şi că va fi primul „cel mai sexy bărbat în viaţă” care a fost desemnat la mai puţin de un an de la precedenta desemnare. Din anturajul lui Carpathia a venit ştirea că acesta şi-a extins planul iniţial al călătoriei, pentru a include discursuri la diferite întruniri internaţionale care vor avea loc în New York în următoarele două săptămâni şi pentru că a fost invitat de preşedintele Fitzhugh să participe la o sesiune a celor două camere reunite şi să petreacă o noapte la Casa Albă. La conferinţa de presă din după-amiaza aceasta, preşedintele şi-a exprimat sprijinul pentru noul lider.

Imaginea preşedintelui american umplu ecranul.

— În acest moment dificil din istoria omenirii, este crucial ca iubitorii de pace şi de unitate să păşească în faţă, pentru a ne reaminti că facem parte dintr-o comunitate globală. Orice prieten al păcii este un prieten al Statelor Unite, iar domnul Carpathia este un prieten al păcii.

Apoi C.N.N.-ul transmise o întrebare ce-i fusese pusă preşedintelui:

— Domnule, ce credeţi despre ideile lui Carpathia privind O.N.U.?

— Vă voi spune următoarele... Nu cred că am auzit vreodată pe cineva, din interiorul sau din afara O.N.U., care să dea dovadă de o asemenea cunoaştere a istoriei, organizării şi conducerii organizaţiei. Şi-a făcut temele şi are un plan. L-am ascultat. Sper că ambasadorii şi secretarul general Ngumo l-au ascultat şi ei. Nimeni nu priveşte o viziune nouă ca pe o

ameninţare. Sunt convins că fiecare conducător din lume îmi împărtăşeşte punctul de vedere, acela că avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Prezentatoarea continuă:

— Din New York am fost anunţaţi în această seară că reporterul de la *Global Weekly* a fost exonerat de orice învinuire şi suspiciune privind moartea unui investigator al Scotland Yardului. Cameron Williams, mult premiatul reporter de la *Weekly*, a fost considerat mort în urma exploziei unei maşini, în care şi-a pierdut viaţa Alan Tompkins, un prieten al lui Williams. Rămăşiţele lui Tompkins au fost identificate, iar paşaportul şi actele de identitate ale lui Williams au fost descoperite printre resturile rămase după explozie. Presupusa moarte a lui Williams a fost anunţată în ziarele din toată ţara, dar el a reapărut în New York în după-amiaza aceasta şi a fost văzut la conferinţa de presă de la O.N.U., urmărind discursul lui Nicolae Carpathia. La începutul serii, Williams a fost considerat dat în urmărire internaţională, căutat atât de Scotland Yard, cât şi de Interpol pentru a fi interogat în legătură cu decesul produs de acea explozie. Ambele organizaţii au anunţat că reporterul nu mai este învinovăţit de nimic şi că se poate considera norocos că a scăpat nevătămat… In domeniul spoitului, echipele din Liga Principală de Baseball aflate, în faza de antrenamente de primăvară, au de făcut faţă sarcinii dificile de a înlocui zecile de jucători pierduţi cu ocazia dispariţiilor…

Lui Rayford îi trecuse somnul. Îşi făcu cafea, apoi sună la un număr ce funcţiona non-stop şi ţinea evidenţa zborurilor şi a echipajelor aferente. Îi venise o idee.

— Poţi să-mi spui dacă mai poţi s-o repartizezi pe Hattie Durham pe zborul meu către J.F.K. De miercuri?

— Să văd ce pot face, îi răspunse dispecerul. Îmi pare rău, nu. Nu se poate. Oricum pleacă la New York. Zborul tău e la 10.00 dimineaţa, al ei la 8.00 dimineaţa.

***

Buck Williams se întorsese în apartamentul său după miezul nopţii, după ce Nicolae Carpathia îl asigurase că scăpase de necazuri. Carpathia îi telefonase lui Jonathan Stonagal şi preluase convorbirea prin difuzor. Stonagal făcuse acelaşi lucru

şi-l auziseră sunând la Londra, în miez de noapte, pentru a fi retrase acuzaţiile ce-l priveau pe Williams. Buck auzise vocea răguşită a lui Todd-Cothran fiind de acord să telefoneze la Scotland Yard şi la Interpol.

— Pachetul meu e în siguranţă? întrebase Todd-Cothran.

— Fii convins de asta, răspunsese Stonagal.

Buck fusese alarmat de faptul că Stonagal îşi făcea în acelaşi timp şi treburile lui murdare. Se uitase acuzator la Carpathia, în ciuda uşurării şi recunoştinţei pe care le simţea.

— Domnule Williams, zisese Carpathia, sunt convins că Jonathan Stonagal poate să rezolve problema dumitale, dar nu cunosc felul în care va proceda.

— Dar asta dovedeşte că Dirk avusese dreptate! Stonagal conspiră împreună cu Todd-Cothran şi dumneavoastră ştiţi! Stonagal i-a promis că pachetul lui e în siguranţă, indiferent ce-o fi însemnat asta.

— Te asigur că n-am ştiut nimic până când mi-ai spus, Buck. N-am ştiut nimic înainte.

— Dar acum ştiţi. Mai puteţi să-i permiteţi, cu conştiinţa împăcată, lui Stonagal să vă ajute să vă lansaţi în politica internaţională?

— Ai încredere în mine. O să mă descurc cu ăştia doi.

— Şi dacă vor fi mai mulţi? Ce-i cu toţi aşa-zişii demnitari cu care v-aţi întâlnit?

— Buck, te asigur că în jurul meu nu-i loc pentru minciună sau pentru nedreptate. O să scap de ei la momentul potrivit.

— Şi între timp?

— Ce mă sfătuieşti? Mi se pare că nu-s în situaţia de a face ceva acum. Par interesaţi să mă sprijine, dar nu pot să fac nimic, doar să-i dau în vileag. Până unde pot să merg cu asta, dacă nu ştiu până unde li se întind tentaculele? Până de curând, n-ai crezut că Scotland Yard-ul e o instituţie de încredere?

Buck dăduse din cap, cu tristeţe.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar nu-mi place. Acum ei ştiu că ştiţi.

— Se poate ca acest lucru să fie în avantajul meu. Poate că îşi închipuie că sunt de partea lor, că asta mă face dependent de ei.

— Şi nu-i aşa?
— Doar temporar. Ai cuvântul meu că voi rezolva problema. Pentru moment, mă bucur că te-am scos dintr-o situaţie delicată.
— Şi eu mă bucur, domnule Carpathia. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?
Românul zâmbise şi spusese:
— Am nevoie de un secretar pentru problemele de presă.
— Mi-era teamă că-mi veţi cere asta. Nu-s eu omul potrivit.
— Sigur că nu. Nici nu m-am gândit să-ţi cer aşa ceva.
Glumind, Buck sugerase:
— Ce ziceţi de omul pe care l-aţi întâlnit pe coridor?
În acel moment, Carpathia demonstrase încă o dată ce memorie bună avea:
— Acel Eric Miller?
— Exact. O să vă placă…
— I-am spus să mă sune mâine. Să-i spun că tu mi l-ai recomandat?
— Nu, am glumit, se scuzase Buck şi-i explicase ce se întâmplase în hol, în lift şi pe coridor, înainte ca Miller să se prezinte.
Carpathia nu se amuzase.
— O să mă gândesc la un alt candidat, spusese Buck. Mi-aţi făgăduit că-mi veţi da o informaţie în seara asta.
— Adevărat. O informaţie nouă, dar care nu trebuie anunţată până când nu voi avea posibilitatea s-o pun în aplicare.
— Ascult.
— Israelul e deosebit de vulnerabil, aşa cum a fost înainte de tentativa de invazie a Rusiei. A avut noroc atunci, dar restul lumii e geloasă pe prosperitatea lui. Are nevoie de protecţie. O.N.U. poate să i-o ofere. În schimbul formulei chimice care face deşertul să fie fertil, omenirea va fi mulţumită să-i garanteze pacea. Dacă celelalte naţiuni vor renunţa la arme şi vor preda o zecime din arsenalul lor Naţiunilor Unite, atunci numai O.N.U. va trebui să semneze un tratat de pace cu Israelul. Primul-ministru evreu i-a acordat doctorului Rosenzweig libertatea de a negocia o asemenea înţelegere, pentru că el este adevăratul deţinător al

formulei. Insistă însă pentru garantarea protecţiei pe o perioadă care să nu fie mai mică de şapte ani.

Buck clătinase din cap:

— Veţi primi premiul Nobel pentru pace, veţi fi „Omul Anului” în *Time* şi „Omul Anului” la ştiri în revista noastră.

— Nu astea sunt ţelurile mele.

Buck îl părăsise pe Carpathia crezând în acesta mai mult decât crezuse în cineva vreodată. Întâlnise un om neschimbat de banii cu care puteau fi cumpăraţi oamenii mărunţi.

În apartament, Buck găsi un alt mesaj de la Hattie Durham. Trebuia s-o sune pe fata asta.

***

Bruce Barnes convocase nucleul de bază pentru o întrunire de urgenţă la Biserica Oraşului Noii Speranţe, marţi după-amiază. Rayford se dusese, sperând să merite deranjul şi că fiica lui nu se va supăra dacă rămânea singură acasă un timp. De la jefuirea locuinţei lor, fuseseră amândoi destul de nervoşi.

Bruce îi strânse pe toţi în biroul lui. Începu prin a se ruga să fie calm şi să vorbească limpede, în ciuda emoţiei. Apoi îi puse pe toţi să deschidă Biblia la Apocalipsă.

Ochii lui Bruce străluceau, iar vocea îi era plină de pasiune şi emoţie, aşa cum fusese când îi sunase. Rayford se întreba ce-l stârnise în halul ăla. Îl întrebase la telefon, dar Bruce insistase că le va spune doar celor ce vor veni.

— N-o să vă reţin mult timp. Am descoperit un lucru plin de semnificaţii şi vreau să vi-l spun şi vouă. Într-un fel, vreau să fiţi precauţi, înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii, aşa cum spune Biblia. După cum ştiţi, studiez Apocalipsa şi diferite comentarii asupra evenimentelor de la sfârșitul lumii. Am găsit astăzi, printre dosarele pastorului, o predică având acest subiect. Am citit Biblia şi cărţile care tratau subiectul şi iată ce am găsit.

Bruce le arătă un grafic pe care-l trasase şi explică:

— O să vă explic cu grijă în următoarele săptămâni, dar mie mi se pare, după cum au crezut şi mulţi experţi înaintea noastră, că această perioadă din istorie în care ne aflăm acum va dura şapte ani. În primele douăzeci şi una de luni se va petrece ceea ce Biblia numeşte Judecăţile Celor Şapte Peceţi sau Judecăţile

Cărţii cu Şapte Peceţi. Urmează apoi altă perioadă de douăzeci şi una de luni, în care vom vedea Judecăţile celor Şapte Trâmbiţe. În ultimele patruzeci şi două de luni ale celor şapte ani de nenorociri, vom îndura, dacă supravieţuim, cele mai severe încercări: Judecăţile Celor Şapte Cupe. Ultima parte a celor şapte ani se numeşte Marea Nenorocire, iar dacă vom supravieţui, la sfârșitul ei, vom fi răsplătiţi, pentru că vom vedea Slăvita Venire a lui Iisus.

Loretta ridică mâna şi întrebă:

— De ce tot spui „dacă vom supravieţui”? Ce sunt judecăţile acestea?

— Va fi din ce în ce mai rău şi, dacă am înţeles bine, va fi tot mai greu să supravieţuim. Dacă murim, vom fi în rai cu Hristos şi cu cei dragi. Dar vom avea parte de o moarte înfricoşătoare. Dacă vom reuşi să trecem prin aceşti şapte ani teribili, mai ales prin ultima jumătate a perioadei, Slăvită Venire va fi cu atât mai plină de slavă. Iisus se va întoarce să instaureze domnia Sa de o mie de ani pe pământ.

— Mileniul.

— Exact. Dar până atunci mai e mult, pentru că ne aflăm abia la începutul primei perioade de douăzeci şi una de luni. Dacă am înţeles bine, Antihristul va ajunge curând la putere, promiţând pace şi încercând să unească întreaga lume.

— Ce-i rău în unirea lumii? întrebă cineva. În vremuri ca acestea avem nevoie să fim uniţi.

— Nu-i nimic rău în asta, numai că Antihristul e un mare înşelător, iar când adevăratele lui ţeluri vor ieşi la iveală, unii i se vor opune. Va rezulta un mare război care va fi, probabil, cel de-al treilea război mondial.

— Cât de curând va fi?

— Mă tem că foarte curând. Trebuie să urmărim apariţia unui nou conducător mondial.

— Ce-i cu tânărul din Europa care a avut aşa un succes la O.N.U.?

— M-a impresionat, mărturisi Bruce. Voi fi atent şi voi urmări ce spune şi ce face. Pare să fie prea modest ca să se potrivească descrierii celui ce va prelua conducerea lumii.

— Dar avem nevoie de unul ca el, spuse unul dintre bărbaţii în vârstă. Mi-aş dori ca individul acela să fie preşedintele nostru.

Mulţi dintre cei de faţă îl aprobară.

— Trebuie să-l urmărim cu atenţie, zise Bruce. Dar acum să vă vorbesc pe scurt despre Cartea cu Şapte Peceţi, din capitolul al cincilea al Apocalipsei, după care vă voi lăsa să plecaţi. Nu vreau să vă sperii, însă ştim cu toţii că suntem aici pentru că am neglijat mântuirea înainte de înălţarea la Cer. Ştiu că suntem recunoscători că ni s-a oferit o a doua şansă, dar nu ne putem aştepta să scăpăm de încercările ce vor veni.

Bruce spuse că deschiderea primelor patru peceţi de pe carte făceau să apară patru oameni călare, un cal fiind alb, altul roşu, următorul negru şi ultimul galben-vineţiu.

— Se pare că primul călăreţ este Antihristul, care va apărea în timpul unei perioade de până la trei luni de eforturi diplomatice, promiţând pacea. Calul cel roşu reprezintă războiul. Antihristului i se vor opune trei conducători din sud şi vor fi ucişi milioane de oameni.

— Al treilea război mondial?

— Aşa cred.

— Deci va avea loc în următoarele şase luni.

— Mi-e teamă că ai dreptate. Imediat după război, care va dura între trei şi şase luni, din cauza armelor nucleare disponibile, Biblia arată inflaţie şi foamete, simbolizate de calul cel negru. Cei bogaţi vor fi şi mai bogaţi, iar cei săraci vor muri de foame. Multe milioane de oameni vor muri astfel.

— Deci, dacă vom supravieţui războiului, trebuie să ne facem rezerve de hrană?

— Ar trebui, fu de acord Bruce.

— Atunci, să acţionăm împreună.

— Bună idee, pentru că va fi şi mai rău. Foametea va dura vreo două-trei luni, până va veni a Patra Judecată a Peceţilor, al patrulea călăreţ, cel pe calul galben-vânăt, care-i simbolul morţii, în afară de foametea de după război, peste lumea întreagă se va întinde o molimă. Înainte de a Cincea Judecată a Peceţilor, va fi murit un sfert din populaţia actuală a lumii.

— Care-i a Cincea Judecată a Peceţilor?

— O veţi recunoaşte, pentru că am mai vorbit despre ea. Amintiţi-vă că v-am spus despre cei 144 000 de evrei care vor încerca să evanghelizeze lumea în numele lui Iisus. Mulţi dintre cei convertiţi, probabil milioane, vor fi martirizaţi de către conducătorul lumii şi de către târfă, care-i numele dat religiei mondiale care-L neagă pe Hristos.

Rayford nota de zor. Se întreba ce-ar fi crezut despre asemenea poveşti nebuneşti în urmă cu trei săptămâni. Cum de ignorase lucrurile astea? Dumnezeu încercase să-şi avertizeze poporul, punându-și cuvintele în scris cu veacuri în urmă. Cu toată educaţia şi inteligenţa sa, Rayford îşi dădea seama că fusese un prost. Acum nu se mai sătura să strângă asemenea informaţii, deşi devenise limpede că sorţii erau împotriva celor ce aveau să supravieţuiască până la Slăvită Venire a lui Hristos.

— A Şasea Judecată a Peceţilor, continuă Bruce, va consta în manifestarea mâniei lui Dumnezeu împotriva celor ce I-au ucis sfinţii. Se va face sub forma unui cutremur mondial, atât de devastator, încât niciun instrument nu va fi în stare să-l măsoare. Va fi atât de rău, că oamenii se vor ruga de stânci să cadă peste ei, ca să le curme chinul.

Mulţi din încăpere începură să plângă.

— Cu a Şaptea Pecete încep Cele Şapte Judecăţi ale Trâmbiţelor, care vor avea loc în al doilea sfert al perioadei de şapte ani.

— A doua perioadă de douăzeci şi una de luni, explică Rayford.

— Exact. Nu vreau să vă vorbesc despre asta în această seară, dar vă avertizez că va fi tot mai rău. Vreau să încheiem cu o mică încurajare. Vă amintiţi că am discutat pe scurt despre cei doi martori şi v-am făgăduit că voi studia problema cu grijă. În Apocalipsă, capitolul 11, versetele 3-14, se spune că doi martori speciali ai lui Dumnezeu, având puteri supranaturale, capabili să facă minuni, vor profeţi o mie două sute şaizeci de zile, îmbrăcaţi în pânză de sac. Oricine va încerca să le facă rău va fi ucis. În timpul în care vor propovădui, nu va ploua. Vor putea să schimbe apa în sânge şi să lovească pământul cu molime, unde vor dori ei. Satana îi va ucide după trei ani şi jumătate, iar trupurile lor vor zăcea pe străzile oraşului în care a

fost crucificat Hristos. Oamenii pe care i-au supărat vor sărbători moartea lor şi nu vor lăsa să fie înmormântaţi. Dar după trei zile şi jumătate, se vor ridica din moarte şi se vor înălţa la cer, într-un nor, în timp ce duşmanii lor îi vor privi. Dumnezeu ne va pedepsi cu un nou cutremur puternic şi o zecime din zidurile oraşului se vor prăbuşi, iar şapte sute de mii de oameni vor muri. Ceilalţi se vor îngrozi şi vor aduce slavă lui Dumnezeu.

Rayford privi în jur, în birou, în timp ce oamenii şopteau între ei. Văzuseră cu toţii reportajul despre cei doi nebuni care predicau despre Iisus la Zidul Plângerii din Ierusalim.

— Ei sunt? întrebă cineva.

— Cine alţii ar putea fi? răspunse Bruce. N-a plouat în Ierusalim de la dispariţii. Oamenii aceia au apărut din senin. Au puteri miraculoase, de sfinţi, precum Ilie şi Moise, iar ei susţin că se numesc Eli şi Moishe. În acest moment, ei continuă să predice.

— Martorii…

— Da, martorii. Dacă vreunul dintre noi mai are îndoieli sau teamă şi nu-i sigur de ce se va întâmpla, atunci aceşti martori ar trebui să-l convingă. Cred că aceşti martori vor converti mii de oameni, adică pe cei 144 000 care vor predica învăţătura lui Hristos în lume. Suntem de partea lor. Trebuie să ne facem datoria.

***

Buck o găsi pe Hattie Durham la numărul ei de acasă, marţi seara.

— Deci vii în New York? o întrebă el.

— Da şi mi-ar plăcea să te întâlnesc, poate să întâlnim un VIP.

— Pe altcineva decât pe mine?

— Deştept băiat! L-ai întâlnit pe Nicolae Carpathia?

— Bineînţeles.

— Ştiam eu! îi spuneam cuiva că aş vrea să mă întâlnesc cu acest Carpathia.

— Nu-ţi promit nimic, dar o să văd ce se poate face. Unde ne întâlnim?

— Avionul meu ajunge pe la 11.00 şi am o întâlnire la ora 13.00, la clubul Pan-Con. Dar nu-i nicio problemă dacă nu ajung

la timp. Nu zbor până a doua zi dimineaţa şi nici măcar nu i-am spus tipului că ne întâlnim la ora 13.00.

— Alt tip? exclamă Buck. Ţi-ai făcut ceva planificări pe week-end-ul ăsta.

— Nici pe departe, replică Hattie. E un pilot care vrea să discute cu mine despre ceva, iar eu nu-s convinsă că vreau să-l ascult. Dacă mă întorc şi am timp, bine. Dar nu i-am făgăduit nimic. Vrei să ne întâlnim la club şi să vedem unde mergem după aceea?

— Dacă reuşesc să aranjez o întâlnire cu domnul Carpathia, probabil că vom merge la hotelul său.

Marţi seara, târziu, Chloe se răzgândi şi fu de acord să meargă împreună cu tatăl ei la New York.

— Văd că nu poţi să pleci fără mine, zise ea, îmbrăţişându-l şi zâmbindu-i. Îmi place când are cineva nevoie de mine.

— Ca să-ţi spun adevărul, vreau să insist să mă întâlnesc cu Hattie şi aş vrea să fii de faţă.

— Ca să te apăr pe tine sau pe ea?

— Nu glumesc. I-am lăsat un mesaj să ne întâlnim la clubul Pan-Con de pe J.F.K. La ora 13.00. Nu ştiu dacă vrea sau nu. Oricum, vom petrece ceva timp împreună.

— Tati, singurul lucru de care dispunem e timpul petrecut împreună. Cred că te-ai plictisit deja de mine.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, Chloe.

***

Miercuri dimineaţa, devreme, Buck fu chemat în biroul lui Stanton Bailey, directorul revistei. În toţi anii în care câştigase premii, fusese acolo numai de două ori, o dată ca să sărbătorească premiul Hemingway pentru corespondenţa de război şi altă dată într-un tur de Crăciun a ceea ce angajaţii numeau cu invidie Străduţa de Mahon.

Buck se duse mai întâi să-l vadă pe Steve, dar Marge îi spuse că era deja la director. Secretara avea ochii roşii şi umflaţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştii că nu pot să-ţi spun nimic. Du-te acolo!

Imaginaţia lui Buck o luă razna când intră în şirul de birouri în care stăteau şefii. Nu ştiuse că fusese convocat şi Plank. Ce însemna asta? Aveau necazuri pentru şmecheria de luni seara?

Aflase domnul Bailey amănunte despre povestea din Londra şi despre felul în care fugise Buck de acolo? Spera doar ca şedinţa să se termine repede, ca să ajungă la timp la întâlnirea cu Hattie Durham.

Recepţionera lui Bailey îi făcu semn către biroul directorului, unde secretara îl îndemnă să intre.

— Nu mă anunţi? glumi el.

Femeia se strâmbă şi-şi văzu de treabă.

Buck ciocăni şi deschise cu grijă uşa. Plank stătea cu spatele spre el şi nu se întoarse. Bailey nu se ridică, dar îl invită să intre.

— Aşază-te lângă şeful tău, zise directorul, iar Buck găsi că alesese interesant cuvintele.

Sigur, era adevărat, dar nu aşa i se spunea, de obicei, lui Steve.

Buck se aşeză şi-l salută pe Plank, care dădu din cap, dar continuă să se uite la Bailey.

— Câteva lucruri înainte să trecem la treabă, Williams, începu Bailey. Ai scăpat de toate acuzaţiile care ţi se aduceau dincolo de ocean, da?

Buck dădu din cap şi zise:

— Da, domnule. Nu va mai exista nicio suspiciune.

— Sigur că nu, dar ai avut noroc. Cred că a fost un lucru deştept să te dai mort pentru cei care te urmăreau, dar acelaşi lucru l-am crezut şi noi.

— Îmi pare rău, domnule, dar n-am avut de ales.

— Numai că ai oferit astfel argumente împotriva ta celor care, din anumite motive, voiau să scape de tine.

— Ştiu. Chestia asta m-a surprins.

— Dar ai rezolvat-o.

— Exact.

— Cum?

— Poftim?

— Care parte din cuvântul „cum” n-ai înţeles-o? Cum ai scăpat? Am fost informaţi că există martori care afirmă că tu ai fost asasinul.

— Există destui care cunosc adevărul. Tompkins îmi fusese prieten. Nu aveam motive să-l ucid şi nu aveam mijloacele necesare. N-am nici cea mai vagă idee despre modul în care se

face o bombă, despre cum se transportă sau despre cum se detonează.

— Puteai să plăteşti pe cineva să-ţi facă una.

— Numai că n-am plătit. Nu mă învârt în asemenea cercuri şi chiar de-aş fi cunoscut asemenea indivizi, tot nu l-aş fi ucis pe Alan.

— Mda, ştirile sunt suficient de vagi pentru ca vreunul dintre noi să aibă de suferit. Pare a fi doar o neînţelegere.

— Aşa şi e.

— Sigur că da, Cameron. Am vrut să te văd în dimineaţa asta pentru că abia am acceptat cea mai nedorită demisie care mi-a fost înaintată vreodată.

Buck rămase tăcut, complet ameţit.

— Steve mi-a spus că va fi o noutate şi pentru tine, deci să te informez. Şi-a dat demisia pentru a accepta postul de secretar pentru presa internaţională al lui Nicolae Carpathia. I s-a făcut o ofertă pe care n-o putem contracara. Chiar dacă eu nu cred că-i înţelept din partea lui şi că nu-i potrivit pentru asta, el crede că este şi e viaţa lui, până la urmă. Ce crezi?

Buck nu se mai putu stăpâni:

— Mi se pare o chestie aiurea. Steve, ce-i în mintea ta?! O să te muţi în România?

— O să am sediul aici, Buck. La hotelul Piaza.

— Frumos!

— Am fost de acord.

— Steve, nu-i o slujbă pentru tine. Nu eşti potrivit pentru relaţii publice.

— Carpathia nu-i un conducător politic obişnuit. Spune-mi că luni nu te-ai ridicat în picioare şi n-ai aplaudat!

— Ba da, dar…

— Niciun dar! Asta este o ocazie pe care o aştepţi o viaţă. Nimic altceva nu m-ar fi făcut să renunţ la slujba asta.

Buck clătină din cap şi mormăi:

— Nu-mi vine să cred! Ştiam că preşedintele român căuta pe cineva, dar…

Steve izbucni în râs:

— Spune adevărul, Buck. Ţi-a oferit ţie slujba, nu?

— Nu.

— El mi-a spus că da.
— Ei bine, nu. De fapt, i l-am recomandat pe Miller, de la *Seaboard.*
Plank tresări şi se uită la Bailey.
— Adevărat?
— De ce nu? E mai potrivit.
— Buck, zise Steve, trupul lui Eric Miller a fost găsit în Staten Island, noaptea trecută. A căzut de pe feribot şi s-a înecat.
— Bine, ajunge cu treaba asta urâtă, zise Bailey. Steve mi te-a recomandat pe tine să-l înlocuieşti.
Buck se gândea încă la ştirea despre Miller, dar auzi oferta.
— Oh, vă rog, doar nu vorbiţi serios!
— Nu vrei slujba? Să stabileşti conţinutul revistei, să alegi coperta, să scrii tu însuţi articolele de interes? Sigur că o vrei! S-ar putea să ai salariul aproape dublu şi, dacă asta o să te facă să fii de acord, îţi garantez că aşa va fi.
— Nu-i asta, zise Buck. Sunt prea tânăr chiar şi pentru funcţia pe care o am acum.
— Nu crezi nici tu ceea ce-mi spui, altfel n-ai fi atât de bun pe cât eşti.
— Da, dar aşa cred ceilalţi.
— Ce mai noutate! răcni Bailey. Despre mine cred că sunt prea bătrân. Despre Steve cred că e prea indolent. Alţii cred că-i prea băgăreţ. N-ar fi mulţumiţi nici dacă l-am aduce pe papa.
— Credeam că papa a dispărut…
— Ştii ce-am vrut să spun. Ce zici?
— Nu pot să-l înlocuiesc pe Steve, domnule. Îmi pare rău! Poate că oamenii s-au plâns de el, dar ştiau că-i corect şi că-i sprijinea.
— Aşa o să fii şi tu.
— Dar nu vor porni de la prezumţia de nevinovăţie. Mă vor săpa şi se vor plânge din prima zi.
— N-o să le permit. Buck, oferta asta nu-ţi va sta pe masă la nesfârşit. Vreau să accepţi şi vreau să anunţ lucrul ăsta imediat.
Buck dădu din umeri şi se uită în podea.
— Nu-mi lăsaţi o zi de gândire?
— Douăzeci şi patru de ore. Între timp, nicio vorbă nimănui! Plank, cine mai ştie?

— Doar Marge.

— Putem avea încredere în ea. N-a spus niciodată nimic. Am avut o poveste de amor cu ea, în urmă cu vreo trei ani, şi nu mi-am făcut griji că o să afle cineva.

Steve şi Buck tresăriră.

— N-aţi ştiut? întrebă Bailey.

— Nu, răspunseră cei doi, la unison.

— Îşi ţine gura, nu? zise Bailey, apoi aşteptă un pic şi spuse: Am glumit, băieţi, am glumit!

Directorul râdea încă, atunci când cei doi părăsiră biroul.

18

Buck îl urmă pe Steve în biroul acestuia.

— Ai auzit de cei doi scrântiţi de la Zidul Plângerii? îl întrebă Steve.

— De parcă asta m-ar interesa pe mine acum! Da, i-am văzut şi nu, nu vreau să scriu un articol! Ce mai vrei acum?

— Va fi biroul tău, Buck, iar Marge va fi secretara ta.

— N-ai voie să crezi că-ţi vreau slujba! In primul rând, nu ne permitem să te pierdem. Eşti singura persoană normală de aici.

— Inclusiv tu?

— Mai ales eu. Ar fi trebuit să te certi serios cu Bailey dacă ar fi crezut că vorbeşti serios.

— Am vorbit serios. N-am făcut şi alte propuneri, iar Bailey n-are alţi candidaţi.

— Ar avea toţi candidaţii pe care şi-i doreşte, dacă ar anunţa un concurs. Cine n-ar vrea slujba asta în afară de mine?

— Dacă-i atât de dorită, tu de ce n-o vrei?

— Aş avea mereu impresia că stau pe scaunul tău.

— N-ai decât să-ţi comanzi altul.

— Ştii ce-am vrut să spun, Steve. N-o să fie la fel fără tine. Slujba asta nu mi se potriveşte.

***

— Hai să vedem lucrurile altfel, Buck. Dacă tu nu accepţi, n-ai de unde să ştii cine o să-ţi fie şef. Există cineva în echipa asta pentru care ţi-ar plăcea să lucrezi?

— Da. Tu.

— Prea târziu. Plec mâine. Acum, vorbind serios, vrei să lucrezi pentru Juan?

— Tu nu l-ai propune ca şef.

— Nu recomand pe nimeni în afară de tine. Dar dacă nu accepţi, va trebui să te descurci. Rişti să lucrezi pentru un coleg care nu te poate suferi. Câte subiecte de succes crezi că o să mai primeşti de acum încolo?

— Dacă o să fiu trecut pe linie moartă, o să ameninţ că o să plec la *Time* sau în altă parte. Bailey n-o să permită aşa ceva.

— Dacă respingi avansarea, s-ar putea să permită. Nu-i o mişcare bună, dacă vrei să faci carieră.
— Vreau numai să scriu.
— Spune-mi că nu te-ai gândit măcar o dată că ai putea să conduci departamentul redacţional mai bine decât mine.
— De-o mulţime de ori.
— Acum ai şansa s-o faci.
— Bailey n-o să-mi permită să-mi repartizez mie însumi cele mai bune subiecte.
— Pune-i această condiţie ca să accepţi. Dacă nu-i de acord, atunci e decizia lui, nu a ta.
Pentru prima dată, Buck îşi permise să se gândească la posibilitatea de a accepta funcţia de redactor-şef.
— Nu-mi vine să cred că ne părăseşti ca să devii secretar pentru presă, Steve. Nici măcar pentru Nicolae Carpathia…
— Ştii ce i se pregăteşte, Buck?
— Oarecum.
— În spatele lui e un ocean de putere, influenţă şi bani, care-l va propulsa către conducerea lumii atât de iute, că te apucă ameţeala.
— Ascultă ce spui! Credeam că eşti ziarist.
— Ştiu ce spun, Buck. N-aş gândi astfel în privinţa altcuiva. Niciun preşedinte al Statelor Unite nu m-ar fi impresionat atât, niciun secretar general al O.N.U.
— Crezi că va fi mai mult de atât.
— Lumea e pregătită pentru Carpathia, Buck. Ai fost la O.N.U. Luni. Ai văzut. Ai auzit. Ai mai întâlnit pe cineva ca el?
— Nu.
— Şi nici n-o să întâlneşti. După părerea mea, România e prea mică pentru el. Europa e prea mică pentru el. Organizaţia Naţiunilor Unite e prea mică pentru el.
— Şi ce crezi că o să fie? Regele lumii?
Steve zâmbi.
— Nu va purta acest titlu, dar asta va fi. Partea cea mai bună e că Nicolae Carpathia nici măcar nu-şi dă seama de impresia pe care o face. Nu caută funcţii. Acestea îi sunt încredinţate datorită înţelepciunii, puterii şi pasiunii sale.
— Ştii că în spatele lui se află Stonagal.

— Bineînţeles. Dar îl va depăşi curând în influenţă pe Stonagal, datorită charismei sale. Stonagal nu poate să iasă în evidenţă şi nu va strânge niciodată masele în jurul lui. Când Nicolae va ajunge la putere, va fi şef şi peste Stonagal.

— Asta da realizare!

— Lucrul ăsta se va întâmplă mai iute decât îşi poate imagina cineva.

— Cu excepţia ta, bineînţeles.

— Exact aşa simt. Ştii că am intuiţii bune. Sunt convins că asist la unul dintre cele mai importante jocuri de putere din istorie. Poate că cel mai important. Iar eu voi da o mână de ajutor.

— Despre intuiţiile mele ce crezi, Steve?

Steve strânse din buze.

— În afară de talentul la scris şi pentru reportaje, intuiţia ta e lucrul pe care-l invidiez cel mai mult la tine.

— Atunci stai liniştit. Am acelaşi presentiment ca şi tine. Exceptând faptul că nu voi fi niciodată secretarul pentru presă al cuiva, te invidiez. Eşti în postura unică de a avea parte de cel mai palpitant eveniment din viaţa ta.

Steve zâmbi.

— Păstrăm legătura. Vei avea oricând acces la mine sau la Nicolae.

— Nu-ţi pot cere mai mult.

Marge îi întrerupse, intervenind prin interfon fără să mai sune:

— Steve, porneşte televizorul acum.

Steve îi zâmbi lui Buck şi porni aparatul. C.N.N.-ul transmitea în direct de la Ierusalim, unde doi bărbaţi încercaseră să-i atace pe predicatorii de la Zidul Plângerii. Dan Bennett comenta de la faţa locului imaginile:

— O confruntare periculoasă pentru cei pe care mulţi de aici îi consideră profeţi eretici şi care sunt cunoscuţi drept Moishe şi Eli. Ştim aceste nume pentru că aşa îşi spun unul altuia, dar n-am reuşit să găsim pe cineva care să cunoască mai multe despre cei doi. Nu le ştim numele de familie, nici locul de naştere, nu cunoaştem dacă au familie sau prieteni. Vorbesc cu rândul – predică, dacă vreţi – ore în şir şi afirmă că Iisus Hristos este Mesia. Şi mai afirmă că dispariţiile care au avut loc în toată

lumea, săptămâna trecută, inclusiv multe aici, în Israel, au constituit înălţarea la Cer a credincioşilor lui Hristos. Un zurbagiu i-a întrebat de ce n-au dispărut şi ei, dacă ştiu atât de multe. Cel numit Moishe l-a asigurat că «de unde venim şi unde ne vom duce, nu poţi să ştii tu». Tovarăşul lui, Eli, i-a spus: «În casa Tatălui meu există multe locuinţe», care se pare că e un citat din Noul Testament.

Steve şi Buck se priviră unul pe celălalt.

— Înconjuraţi de fanatici în cea mai mare parte a zilei, predicatorii au fost atacaţi acum câteva minute de doi bărbaţi, de vreo douăzeci şi cinci de ani. Priviţi înregistrarea făcută de camerele noastre de luat vederi. Îi veţi vedea pe cei doi în spatele mulţimii, făcându-și loc în faţă. Amândoi poartă robe lungi, cu glugă, şi au barbă. Puteţi vedea cum scot armele când ies din mulţime. Unul are un pistol automat Uzi, celălalt un cuţit tip baionetă, ce pare a proveni de la o puşcă a armatei israeliene. Cel cu baioneta se repede primul, îndreptându-şi arma către Moishe, care predica. Eli, aflat în spatele acestuia, cade imediat în genunchi, cu faţa ridicată spre cer. Moishe încetează să vorbească şi se uită la bărbat, care pare să se poticnească. Se zbate, în timp ce individul cu Uzi îndreaptă arma către predicatori şi pare să apese pe trăgaci. Nu se aude zgomotul împuşcăturilor, deşi Uzi-ul pare că trage. Atacatorul se împiedică de partenerul său şi amândoi se prăbuşesc la pământ. Grupul de privitori se dă înapoi fugind să se adăpostească. Dar priviţi din nou, cu atenţie, în timp ce reluăm imaginile. Cel cu arma pare să cadă de bunăvoie. În timp ce vă vorbesc, ambii atacatori zac la picioarele predicatorilor, care-şi continuă discursul. Privitorii furioşi cer ajutor pentru atacatori, iar Moishe le vorbeşte în ebraică. Să ascultăm şi vă voi traduce pe parcurs. Spune: „Oameni din Sion, luaţi-vă morţii! Duceţi-i din faţa noastră pe şacalii ăştia care nu pot să ne mai facă nimic!” Câţiva indivizi din mulţime se apropie temători, în timp ce soldaţii israelieni se strâng la intrarea spre Zidul Plângerii. Fanaticii le fac semn să plece. Eli vorbeşte: „Voi, care-i ajutaţi pe cei care au căzut, nu sunteţi în pericol, dacă nu veniţi împotriva unşilor Celui de Sus”, părând că se referă la el şi la partenerul său. Atacatorii prăbuşiţi sunt rostogoliţi cu faţa în

sus, iar cei care îi ating plâng şi ţipă, dând înapoi: „Morţi! Amândoi sunt morţi!” Acum se pare că mulţimea vrea să vină soldaţii. Se dau din drum. Soldaţii sunt bine înarmaţi. Nu ştim dacă vor să-i aresteze pe străini, dar, din câte am văzut, cei doi predicatori nu i-au atacat pe cei doi care zac la pământ, nici nu s-au apărat de ei. Moishe vorbeşte iarăşi: „Luaţi-vă morţii, dar nu veniţi noaptea asupra noastră, a spus Domnul Dumnezeul Oştirilor”. A vorbit cu asemenea putere şi autoritate, încât soldaţii verificară iute pulsul celor căzuţi şi ridicară morţii. Vă vom informa în legătură cu cei doi care au încercat să-i atace pe predicatorii de la Zidul Plângerii din Ierusalim. În acest moment, predicatorii continuă să strige:, Iisus din Nazaret, născut în Bethlehem, Rege al iudeilor, Alesul, împăratul tuturor neamurilor”. A transmis din Israel Dan Bennett, pentru C.N.N.

Marge şi alţii câţiva se strecuraseră în biroul lui Steve, în timpul transmisiei.

— Asta întrece tot ce-am văzut vreodată! exclamă unul. Ce pereche de ţicniţi!

— Ce pereche? spuse Buck. Nu poţi să spui că predicatorii, indiferent cine or fi, nu i-au avertizat.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă altcineva.

— Tot ce ştiu, spuse Buck, e că se întâmplă acolo lucruri pe care nu le poate explica nimeni.

— Pentru cei care cred în Naşterea Neprihănită, zise Steve, lucrurile astea sunt limpezi de sute de ani.

Buck se ridică şi spuse:

— Trebuie să ajung la Aeroportul Kennedy.

— Şi cu slujba cum rămâne?

— Am la dispoziţie douăzeci şi patru de ore.

— Să nu le laşi să treacă. Dacă răspunzi prea repede, pari dornic, dacă răspunzi prea târziu, pari nehotărât.

Buck ştia că Steve avea dreptate. Trebuia să accepte avansarea, măcar ca să se protejeze de ceilalţi pretendenţi. Nu voia să stea obsedat de problema aceea toată ziua. Buck era încântat de diversiunea oferită de întâlnirea cu Hattie Durham. Se întreba dacă o s-o recunoască. Se întâlniseră în circumstanţe dramatice.

***

Rayford şi Chloe ajunseră la New York miercuri, imediat după prânz, şi se duseră direct la clubul Pan-Con, s-o aştepte pe Hattie Durham.

— Presupun că n-o să vină, zise Chloe.

— De ce?

— Pentru că eu n-aş veni, dacă aş fi în locul ei.

— Slavă Domnului că tu nu eşti ca ea.

— Oh, tati, nu vorbi aşa! De ce crezi că eşti mai bun decât ea?

Rayford se simţi groaznic. Chloe avea dreptate. De ce să vorbească urât despre Hattie? Doar pentru că uneori părea confuză? Nu-l deranjase când o privise doar ca pe o posibilă distracţie erotică. Iar acum, pentru că fusese răutăcioasă cu el la telefon şi nu acceptase invitaţia lui de a se întâlni, o categorisise ca fiind mai puţin demnă de respect.

— Nu-s mai bun, recunoscu el. Dar de ce n-ai veni, dacă ai fi în locul ei?

— Pentru că mi-am format cât de cât o părere despre ce-ai de gând. Vrei să-i spui că nu mai simţi nimic pentru ea, dar că eşti îngrijorat pentru sufletul ei nemuritor.

— Faci ca grija mea să pară ceva meschin.

— De ce crezi că ar impresiona-o grija pentru sufletul ei, când crezuse că te interesează ea, ca persoană?

— Pentru că aşa e, Chloe. Nu m-a interesat niciodată ca persoană.

— Ea nu ştie asta. Pentru că ai fost aii! de circumspect, Hattie a crezut că eşti mai bun decât majoritatea bărbaţilor, care se dădeau, pur şi simplu, la ea. Sunt sigură că-i pare rău după mama şi probabil că înţelege că nu eşti în cea mai potrivită stare de spirit pentru a începe o nouă relaţie. Dar nu-i cazul s-o goneşti, de parcă ar fi fost vina ei.

— Dar a fost.

— Nu, n-a fost. Era disponibilă. Tu nu erai, dar ai lăsat să se înţeleagă că erai. Cam în asta a constat jocul tău cinstit.

— Poate pentru că n-am fost niciodată bun la jocul ăsta.

— Mă bucur, pentru mama, că n-ai fost.

— Deci ce n-ar trebui să-i spun: că i-am dat papucii sau să-i vorbesc despre Dumnezeu?

— I-ai spus deja că i-ai dat papucii, tati. A ghicit ce aveai de gând să-i spui şi tu i-ai confirmat bănuiala. De aceea am spus că n-o să vină… E jignită. Probabil furioasă.
— Oh, da, era furioasă.
— Şi crezi că asta o face receptivă la povestea cu raiul?
— Nu-i o poveste! Oricum, asta arată că-mi pasă acum de ea într-un fel nevinovat, nu?
Chloe se duse şi-şi luă o băutură răcoritoare. Când se întoarse şi se aşeză lângă tatăl ei, îi puse mâna pe umăr şi-i spuse:
— Nu vreau să fac pe atoateştiutoarea. Ai de două ori vârsta mea, dar o să-ţi spun cum gândeşte o femeie, mai ales una ca Hattie.
— Sunt numai urechi.
— Are educaţie religioasă?
— Nu cred.
— N-ai întrebat-o niciodată? Nu ţi-a spus nimic?
— N-am discutat despre asta.
— Nu te-ai plâns de obsesiile mamei, aşa cum mi te-ai plâns mie?
— Dacă mă gândesc bine, da. Sigur, încercam să-i dovedesc că nu mai comunicam cu mama ta.
— Dar Hattie nu ţi-a spus ce gândea despre Dumnezeu?
Rayford se străduia să-şi amintească.
— Ştii, cred că a spus ceva în sprijinul mamei tale…
— Are sens. Chiar dacă voia să vă despartă, voia să fie sigură că tu vei fi cel vinovat, nu ea.
— Nu te înţeleg.
— Nu asta urmăresc acum. Vreau să spun că nu trebuie să te aştepţi ca o persoană care nu merge la biserică să se sinchisească de rai, de Dumnezeu şi de toate celelalte. Mi-a fost mie greu să am de-a face cu chestiile astea, iar eu te iubesc şi ştiu că au devenit cele mai importante lucruri din viaţa ta. Nu pot să presupun că-i interesată de aşa ceva, mai ales când îi sunt oferite drept premiu de consolare.
— În schimbul a ce?
— Pentru că a pierdut atenţia pe care i-o arătai.
— Dar această atenţie e acum mai pură, mai sinceră.

— Pentru tine, probabil. Pentru ea e un lucru mai puţin atractiv decât posibilitatea de a fi avut pe cineva care s-o iubească şi să fie cu ea.
— Exact asta va face Dumnezeu pentru ea.
— Ţie ţi se pare ceva foarte bun, dar, crede-mă, tati, nu-i unul dintre lucrurile despre care Hattie ar vrea să audă acum.
— Şi dacă apare? Să nu vorbesc cu ea despre asta?
— Nu ştiu… Dacă apare, înseamnă că speră că mai are o şansă. Mai are?
— Nu!
— Atunci eşti dator să-i explici asta. Nu fii prea dur şi nu încerca să profiţi de ocazie ca să…
— Nu mai vorbi despre credinţa mea ca despre un lucru pe care aş încerca să-l vând!
— Îmi pare rău. Am încercat să-ţi arăt cam ce ar înţelege ea.
Rayford chiar nu ştia ce să-i spună lui Hattie. Se temea că fiica lui avea dreptate, iar acest lucru îi arăta felul în care se raporta Chloe la aceste lucruri. Bruce Barnes îi spusese că mulţi oameni sunt orbi şi surzi faţă de adevăr, până îl descoperă, apoi li se pare totul foarte logic. Cum era să o contrazică? Exact asta i se întâmplase lui.

***

Hattie se grăbi către Buck, atunci când acesta apăru la club, pe la ora 11.00. Visele lui că între ei s-ar fi putut întâmpla ceva dispărură în clipa în care Hattie spuse primele cuvinte:
— O să mă întâlnesc cu Nicolae Carpathia?
Când îi promisese că va încerca s-o prezinte lui Nicolae, nu prea luase oferta în serios. Iar după ce-l auzise pe Steve înflăcărându-se cu privire la şansele lui Carpathia de a deveni un om deosebit de important, i se păruse cam nepotrivit să-l întrebe dacă putea să-i prezinte o prietenă, o admiratoare. Îl sună totuşi pe doctorul Rosenzweig:
— Domnule doctor, îmi pare rău că vă deranjez cu aşa ceva şi poate că o să mă refuzaţi şi îmi veţi spune că-i ocupat… Ştiu că are multe de făcut, iar fata asta nu-i una dintre persoanele pe care-i obligat să le primească…
— E vorba de o fată?
— Mda, o tânără. E o stewardesă.

Buck nu ştia ce să spună. Reacţia fusese exact cea de care se temuse. În timp ce ezita, îl auzi pe Rosenzweig strigându-l pe Carpathia şi zise:

— Domnule doctor! Nu-l întrebaţi!

Doctorul nu-l auzi. Reveni la telefon şi spuse:

— Nicolae spune că prietenii tăi sunt şi prietenii lui. Are câteva minute libere, doar câteva, chiar acum.

Buck şi Hattie goniră cu un taxi către hotelul Plaza. Buck îşi dădu seama că era stânjenit şi că ulterior se va simţi şi mai prost. Reputaţia lui de ziarist de talie internaţională se dusese pe apa sâmbetei. Va fi cunoscut ca un fustangiu care agăţa gagici aducându-le să-i strângă mâna lui Nicolae.

Nu-şi ascunse supărarea şi izbucni în lift:

— Dispune doar de o secundă, aşa că nu putem sta prea mult.

Hattie se uită la el şi-i răspunse:

— Ştiu cum să mă port cu VIP-urile.

— Sigur că ştii.

— Dacă ţi-e ruşine cu mine…

— Nu-i vorba de asta, Hattie.

— Dacă-ţi închipui că nu ştiu să mă port…

— Îmi pare rău. Mă gândeam doar la programul lui încărcat.

— Bine, dar acum suntem incluşi în programul lui, nu-i aşa?

— Ai dreptate, oftă el.

„De ce m-am băgat eu în chestia asta?”

Pe hol, Hattie se opri în faţa unei oglinzi şi-şi verifică machiajul. Un paznic le deschise uşa, îi făcu semn din cap lui Buck şi o măsură pe Hattie din cap până-n picioare. Femeia îl ignoră, întinzându-şi gâtul ca să se uite după Carpathia. Doctorul Rosenzweig ieşi din sala de şedinţe şi zise:

— Cameron, vino, te rog, un moment.

Buck se scuză faţă de Hattie, care nu părea prea încântată. Rosenzweig îl trase deoparte şi-i şopti:

— Vrea să te vadă singur, mai înainte.

„Gata, începe!” îşi zise Buck, uitându-se spre Hattie şi ridicând un deget, ca să-i arate că n-or să stea mult timp. „Carpathia o să-mi ia gâtul pentru că-i irosesc timpul.”

Îl găsi pe Nicolae stând în faţa televizorului şi urmărind C.N.N.-ul. Avea braţele încrucişate şi-şi rezema bărbia de umăr.

Îl privi pe Buck şi-i făcu semn să intre. Buck închise uşa, simţindu-se de parcă ar fi intrat în biroul directorului şcolii. Dar Nicolae nu pomeni de Hattie.

— Ai văzut treaba aia din Ierusalim? întrebă el, iar Buck făcu semn că da. Cel mai straniu lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu-i valabil şi pentru mine, zise Buck.

— Nu?

— Am fost în Tel Aviv când au atacat ruşii.

Carpathia continuă să privească ecranul, în timp ce C.N.N.-ul relua iar şi iar înregistrarea cu atacul asupra predicatorilor şi cu prăbuşirea celor care încercaseră să-i asasineze.

— Da, mormăi el. A fost ceva asemănător. Ceva inexplicabil. Ziceau că-i vorba de infarct.

— Poftim?

— Atacatorii au murit de infarct.

— N-am auzit aşa ceva.

— Ba da. Iar Uzi-ul nu se blocase. Era în perfectă stare de funcţionare.

Nicolae părea captivat de imagini. Continua să le urmărească, în timp ce vorbea.

— Mă întreb ce crezi despre secretarul pentru presă pe care l-am ales.

— Am fost uluit.

— Te cred. Ia te uită! Predicatorii nici nu-i ating pe atacatori. Ce s-a întâmplat? Indivizii s-au speriat de moarte, nu-i aşa?

Fusese o întrebare retorică. Buck nu-i răspunse.

— Hm... Ciudat... Eşti de acord că Plank poate să facă faţă slujbei?

— Bineînţeles. Numai că aţi schilodit revista *Weekly.*

— Nici gând. Am întărit-o. Ce cale mai bună ar fi existat ca să aduc persoana pe care o doream în fruntea revistei?

Buck dădu din umeri, mulţumit că Nicolae nu se mai uita la televizor.

— Mă simt precum Jonathan Stonagal când manevrez oamenii, râse Carpathia, iar Buck fu încântat să-l vadă glumind.

— Aţi auzit ce s-a întâmplat cu Eric Miller? întrebă Buck.

— Prietenul tău de la *Seaboard Monthly*? Nu. Ce?

— S-a înecat noaptea trecută.

Carpathia păru şocat:
— Ce spui?! Groaznic!
— Ascultaţi, domnule Carpathia…
— Buck, te rog să-mi spui Nicolae.
— Nu-s convins că o să mă simt în largul meu. Voiam să-mi cer scuze pentru că am adus-o pe fata aceea care voia să vă vadă. E doar o însoţitoare de zbor şi…
— Niciun om nu e insignifiant, răspunse Nicolae, luându-l pe Buck de braţ. Toţi preţuim la fel de mult, indiferent de poziţia socială.
Carpathia îl conduse pe Buck spre uşă, insistând să fie prezentat. Hattie părea modestă şi rezervată, dar chicoti când Carpathia o sărută pe fiecare obraz. Se interesă despre ea, despre familia ei, despre slujba ei. Buck se întrebă dacă Nicolae urmase un curs la Carnegie despre felul în care să-ţi câştigi prieteni şi să influenţezi oamenii.
— Cameron, şopti doctorul Rosenzweig, la telefon!
Buck se duse în cealaltă cameră. Era Marge.
— Speram să fii acolo. Am primit un telefon de la Carolyn Miller, soţia lui Eric. E dărâmată de tot şi vrea să-ţi vorbească.
— Nu pot s-o sun de aici, Marge.
— Atunci caut-o de îndată ce ai un minut liber.
— Despre ce-i vorba?
— Nu ştiu, dar părea disperată. Notează-ţi numărul ei…
Când Buck se întoarse, Carpathia îi strângea mâna lui Hattie, apoi i-o sărută.
— Sunt încântat, zise el. Mulţumesc, domnule Williams. Domnişoară Durham, plăcerea va fi de partea mea dacă drumurile ni se vor mai întâlni cândva.
Buck o conduse afară. Era copleşită.
— Ţi-a plăcut tipul?
— Mi-a dat numărul lui de telefon! îi zise ea, aproape ţipând.
— Numărul lui?
Hattie îi arătă cartea de vizită pe care i-o dăduse Nicolae. Purta însemnele lui de preşedinte al Republicii România, dar adresa nu era cea din Bucureşti, cum ar fi fost de aşteptat, ci aceea de la hotelul Plaza, cu numărul de apartament, numărul de telefon şi toate celelalte. Buck era de-a dreptul stupefiat.

Carpathia scrisese alături un alt număr, nu cel de la Plaza, dar număr de New York. Buck îl memoră.

— Putem să mâncăm la clubul Pan-Con, zise Hattie. Nu vreau să-l văd pe pilotul ăla la ora 13.00, dar cred că o să-l văd doar ca să-i spun că l-am întâlnit pe Nicolae.

— Oh, acum e Nicolae! exclamă Buck, încă impresionat de povestea cu cartea de vizită. Vrei să-l faci gelos?

— Cam aşa ceva, mărturisi ea.

— Mă scuzi o secundă? Trebuie să dau un telefon înainte să ne întoarcem.

Hattie îl aşteptă în hol, în timp ce Buck se duse într-un colţ şi formă numărul lui Carolyn Miller. Femeia avea o voce îngrozită, părea că plânsese ore în şir şi că nu se odihnise deloc, lucru care, probabil, era adevărat.

— Oh, domnule Williams, mulţumesc că m-aţi sunat.

— Doamnă, îmi pare rău pentru pierderea suferită…

— Vă amintiţi că ne-am întâlnit?

— Îmi pare rău, doamnă Miller, nu mai ţin minte când.

— Pe yachtul preşedintelui, acum două veri.

— Sigur! Iertaţi-mă!

— Nu voiam să credeţi că nu ne-am văzut niciodată. Domnule Williams, soţul meu m-a sunat aseară, înainte să se ducă spre feribot. Mi-a spus că urmărea să facă un reportaj important la Plaza şi că a dat peste dumneavoastră.

— Aşa e.

— Mi-a mai spus o poveste încâlcită… Că v-aţi bătut sau ceva de genul ăsta ca să-i luaţi un interviu românului care a vorbit la…

— Şi asta-i adevărat. N-a fost nimic serios, doamnă. Doar o neînţelegere. Fără ranchiună.

— Aşa am înţeles şi eu. Dar a fost ultima discuţie pe care am avut-o cu el şi simt că înnebunesc. Ţineţi minte ce frig a fost seara trecută?

— Un vânt tăios, din câte-mi amintesc, răspunse Buck, oarecum uimit de schimbarea bruscă a subiectului.

— Frig, domnule. Prea frig ca să stea afară pe feribot. Nu credeţi?

— Ba da, doamnă.

— Şi chiar dacă a rămas afară, era un înotător bun. A fost campion în liceu.
— Cu tot respectul, doamnă, dar asta trebuie să fi fost cu treizeci de ani în urmă.
— Era încă un înotător bun. Credeţi-mă, ştiu bine.
— Ce vreţi să spuneţi, doamnă Miller?
— Nu ştiu, strigă ea plângând. Mă întrebam dacă mă puteţi lămuri cumva. A căzut de pe feribot şi s-a înecat? N-are niciun sens!
— Nici mie nu mi se pare că ar avea, doamnă, şi aş vrea să vă ajut. Dar n-am cum.
— Ştiu. Însă speram…
— Doamnă, e cineva cu dumneavoastră? Are grijă cineva de dumneavoastră?
— Da. Sunt bine. Familia mea e aici.
— O să mă gândesc la dumneavoastră.
— Mulţumesc.
Buck o privi pe Hattie. Părea destul de răbdătoare. Sună un prieten de la compania de telefoane.
— Alex, fa-mi o favoare. Poţi să-mi spui cui aparţine un număr?
— Dacă nu spui nimănui.
— Mă cunoşti, omule.
— Spune numărul.
Buck îi spuse numărul pe care-l văzuse pe cartea de vizită dată de Carpathia lui Hattie. Alex îi răspunse peste câteva secunde, citind informaţia de pe ecranul computerului:
— New York, O.N.U., birourile administraţiei, biroul secretarului general, linie particulară secretă, legătură prin centrală, apoi prin secretariat. Bine?
— Alex, îţi rămân dator.
Buck era descumpănit. Nu înţelegea nimic. Îi spuse lui Hattie:
— Vin într-un minut. Te superi?
— Nu, dacă ajungem înapoi până la 13.00. Nu contează cât o să mă aştepte pilotul ăla. E cu fiica lui.
Buck se întoarse la telefon, bucuros că nu avea de ce să se lupte cu Carpathia sau cu pilotul pentru afecţiunea lui Hattie Durham. Îl sună pe Steve. Îi răspunse Marge şi o luă repede:

— Eu sunt. Am nevoie de Plank chiar acum.
— O zi bună şi ţie, zise ea şi-i făcu legătura.
— Steve, zise el iute, băiatul tău a făcut prima greşeală.
— Despre ce vorbeşti, Buck?
— Prima ta sarcină e să anunţi numirea lui Carpathia ca secretar general?
Tăcere.
— Steve? Ce urmează?
— Eşti un reporter bun, Buck. Cel mai bun. Cum ai aflat?
Buck îi povesti despre cartea de vizită.
— Oho! Asta nu prea se potriveşte cu stilul lui Nicolae! Nu cred că a fost o greşeală. Cred că a făcut-o intenţionat.
— Poate şi-a imaginat că femeia aia e prea zăpăcită ca să-şi dea seama sau că n-o să-mi arate cartea de vizită. Dar de unde ştia că n-o să-l sune prea devreme şi o să întrebe de el?
— Dacă fata aşteaptă până mâine, o să fie totul în regulă.
— Mâine?
— N-o să foloseşti chestia asta, nu? Nu mă înregistrezi, nu?
— Steve! Cu cine crezi că vorbeşti? Lucrezi deja pentru Carpathia? Eşti încă şeful meu. Dacă vrei să fiu cuminte, atunci spune-mi!
— Bine, o să-ţi spun. Cea mai mare parte din Botswana e ocupată de deşertul Kalahari. Secretarul general Ngumo e de acolo. Se va întoarce mâine în ţara lui ca un erou, fiind primul conducător care capătă formula fertilizatorului israelian.
— Şi cum a obţinut-o?
— Prin diplomaţie înaltă, bineînţeles.
— Şi nu poate îndeplini ambele funcţii – şi în Botswana şi la O.N.U. – într-un moment atât de important pentru istoria ţării sale, nu?
— Şi de ce ar face-o, când există cineva atât de potrivit care să-i ia locul? Vom fi la O.N.U. Luni, Buck. Cine să se opună?
— Tu nu te opui?
— Eu cred că-i un individ strălucit.
— Vei fi un secretar pentru presă perfect, Steve. M-am decis să accept vechea ta slujbă.
— Foarte bine. O să păstrezi ce ţi-am spus numai pentru tine până mâine, da?

— Promit! Dar mai spune-mi ceva.

— Dacă pot, Buck.

— Ce mirosise Eric Miller? Se apropiase cam prea mult, nu?

Vocea lui Steve deveni seacă, rece:

— Ştiu despre Eric Miller doar că s-a apropiat prea mult de balustrada feribotului de State Island.

19

Rayford o privi pe Chloe, care se plimba prin clubul Pan-Con, apoi se uită pe fereastră. Se simţea ca un fraier. Îşi tot spusese să n-o sâcâie. O cunoştea bine. Era ca el. Dacă o bătea cineva la cap, făcea exact invers. Îi spusese că are de gând s-o sprijine pe Hattie Durham, dacă Hattie o să apară.

Ce se întâmpla cu el? Nimic nu mai era ca înainte şi nici n-avea să mai fie. Dacă Bruce Barnes avea dreptate, dispariţia oamenilor devotaţi lui Dumnezeu însemna doar începutul celei mai catastrofale perioade din istoria lumii. „Iar eu, îşi zise Rayford, mă gândesc să nu supăr pe cineva. S-ar putea să nu-mi supăr fiica, dar s-o trimit direct în iad.”

Lui Rayford îi părea rău pentru felul în care discutase cu Hattie. Recunoscuse că greşise ţinându-se după ea şi regreta că o lăsase să-şi facă iluzii. Dar nu mai putea s-o trateze cu mănuşi, îl îngrozea faptul că, după spusele lui Bruce, mulţi oameni vor cădea pradă amăgirilor în acele zile. Oricine se va remarca prin proclamaţii de pace şi unitate trebuia suspectat. Nu va fi pace. Nu va fi unitate. Venise începutul sfârşitului, iar din acel moment, va începe haosul.

Haosul îi va face pe cei care vorbesc despre pace şi mai credibili. Iar oamenii care nu vor să recunoască faptul că dispariţiile fuseseră provocate de Dumnezeu vor accepta orice altă explicaţie care le va linişti conştiinţele. Nu mai era timp de discuţii politicoase pentru a-i convinge pe ceilalţi, încet-încet, cu blândeţe. Rayford trebuia să-i îndrepte pe oameni către Biblie, către capitolele profetice. Simţea că înţelegerea lui era limitată. Fusese întotdeauna un bun cititor, dar fragmentele din Apocalipsă, din Daniel şi din Iezechiel conţineau lucruri noi şi ciudate pentru el. Înspăimântătoare. Lua Biblia lui Irene cu el, oriunde se ducea, citind din ea de câte ori avea posibilitatea. În timp ce copilotul citea reviste, Rayford studia Biblia.

— Ce te-a apucat? îl întrebaseră diferiţi cunoscuţi.

Nu-i fusese ruşine şi spusese că găsea răspunsuri şi îndrumări pe care nu le văzuse înainte. De ce nu vorbea aşa cu fiica şi cu prietena lui? Fusese prea politicos.

Rayford se uită la ceas. Unu fără câteva minute. Se uită la Chloe şi-i făcu semn că se duce să dea un telefon. Formă numărul lui Bruce Barnes şi-i spuse la ce se gândise.

— Ai dreptate, Rayford. Am trecut şi eu prin câteva zile în care m-am întrebat ce vor spune oamenii despre mine, pentru că voiam să nu deranjez pe nimeni. Dar, acum, lucrurile astea nu-şi mai găsesc locul, nu-i aşa?

— Ai dreptate, Brace. Am nevoie de sprijin. Mi-e teamă că voi deveni un om nesuferit. Dacă fiica mea va râde de părerile mele sau va trece de cealaltă parte, o voi obliga să ia o decizie. Trebuie să ştie foarte bine ce face. Va trebui să se confrunte cu acele lucruri pe care le-am descoperit în Biblie şi să le accepte. Pentru mine, cei doi predicatori din Israel sunt o dovadă suficientă că lucrurile se întâmplă exact aşa cum spune Biblia că trebuie să se întâmple.

— Te-ai uitat la ştiri în dimineaţa asta?

— De la distanţă, în terminal. Au difuzat de nu ştiu câte ori atacul.

— Rayford, du-te chiar acum şi uită-te la televizor!

— De ce?

— Închid telefonul. Uită-te ce s-a întâmplat cu atacatorii şi vezi dacă asta nu confirmă ce-am citit despre cei doi martori.

— Bruce…

— Du-te, Rayford! Şi începe să mărturiseşti şi tu, cu deplină încredere.

Bruce închise telefonul. Rayford îl cunoştea deja foarte bine, în ciuda faptului că se ştiau de puţin timp, aşa că se simţi intrigat, nu jignit. Se duse în grabă la un televizor şi ascultă uluit raportul despre moartea atacatorilor. Răsfoi Biblia lui Irene şi găsi pasajul din Apocalipsă, despre care vorbise Bruce. Oamenii din Ierusalim erau cei doi martori, predicând învăţătura lui Iisus. Fuseseră atacaţi şi nu ripostaseră. Atacatorii căzuseră morţi, iar martorii nu păţiseră nimic.

Iar acum, pe C.N.N., Rayford vedea mulţimea care se strânsese în faţa Zidului Plângerii ca să-i asculte pe cei doi

martori. Oamenii îngenuncheau, plângând, unii cu faţa la pământ. Erau oamenii care crezuseră că predicatorii spurcau locul sfânt. Acum se părea că începuseră să creadă ceea ce spuneau martorii. Sau era vorbă doar de frică?

Rayford ştia foarte bine despre ce era vorba. Ştia că primii dintre cei 144 000 de evrei fuseseră convertiţi la credinţa în Iisus în faţa ochilor săi. „Doamne, dă-mi curaj, putere şi tot ce-i nevoie ca să fiu un martor. Nu mai vreau să-mi fie frică. Nu mai vreau să aştept. Nu mai vreau să mă gândesc că îi supăr pe cei din jur. Dă-mi puterea de a convinge, ce-şi are rădăcina în adevărul cuvântului Tău! Ştiu că Duhul Tău îi va lămuri pe oameni, dar foloseşte-mă! Vreau s-o conving pe Chloe. Vreau s-o conving pe Hattie. Te rog, Doamne, ajută-mă!”

***

Buck Williams se simţea ca şi cum ar fi fost gol, fără geanta lui cu echipament. Se simţea gata de lucru doar când avea la îndemână telefonul mobil, reportofonul şi laptop-ul său cel nou. Îi ceru taximetristului să oprească la birourile revistei *Global*

Weekly, ca să-şi ia bagajul. Hattie îl aşteptă în maşină, dar îi spuse că se va supăra dacă întârzie la întâlnire. Buck se opri lângă maşină şi-i zise:

— O să dureze numai un minut. Credeam că nu ai chef să-l vezi pe tipul ăla.

— Dar acum am. Spune-i răzbunare sau cum vrei, dar n-ai prea des ocazia să-i spui unui comandant că ai întâlnit pe cineva pe care el nu l-a cunoscut.

— Te referi la Nicolae Carpathia sau la mine?

— Amuzant! Oricum, pe tine te-a cunoscut.

— E comandantul avionului în care ne-am întâlnit?

— Da, şi acum grăbește-te!

— Aş vrea să-l întâlnesc.

— Du-te!

Buck o sună pe Marge din hol şi o rugă:

— Poţi să vii la lift, cu geanta mea cu echipament? Mă aşteaptă un taxi în stradă.

— O să ţi-o aduc, răspunse ea, dar atât Steve, cât şi şeful cel mare au întrebat de tine.

„Ce mai vor?” se întrebă el. Buck se uită la ceas, dorindu-şi ca ascensorul să urce mai iute. Aşa e viaţa în zgârie-nori…

Luă geanta de la Marge, năvăli în biroul lui Steve şi-i zise:

— Ce-i? Sunt grăbit.

— Şeful vrea să te vadă.

— Despre ce-i vorba? întrebă Buck, în timp ce mergeau pe coridor.

— Cred că despre Eric Miller. Poate despre mai mult de atât. Bailey n-a fost speriat de plecarea mea iminentă pentru că a crezut că vei accepta promovarea, iar tu ştii unde-i fiecare reporter şi ce este planificat să se publice în următoarele două săptămâni.

Când ajunseră în biroul şefului, acesta merse direct la ţintă:

— O să pun două întrebări directe şi vreau răspunsuri imediate şi la obiect. Se întâmplă o grămadă de lucruri chiar acum, iar noi trebuie să fim întotdeauna primii, în orice problemă. Prima chestiune… Plank, se zvoneşte că Mwangati Ngumo a anunţat o conferinţă de presă pentru după-amiaza aceasta. Toată lumea crede că va renunţa la funcţia de secretar general.

— Serios? se miră Plank.

— Nu face pe prostul! mârâi Bailey. Nu trebuie să fii un geniu ca să înţelegi ce se petrece. Dacă-şi dă demisia, tipul tău ştie de lucrul ăsta. Uiţi că am răspuns de biroul pentru probleme africane pe vremea când Botswana a devenit membru asociat al Pieţii Comune Europene. Jonathan Stonagal e amestecat în toată povestea asta şi ştie toată lumea că-i îngerul păzitor al lui Carpathia. Care-i legătura?

Buck îl văzu pe Steve pălind. Bailey ştia mai multe decât se aşteptaseră. Pentru prima oară de când îl cunoştea, Steve părea nervos, ba chiar cuprins de panică.

— O să-ţi spun ce ştiu, zise el, dar Buck presupuse că erau mai multe cele pe care n-o să le spună. Prima mea sarcină, mâine dimineaţă, este să neg că Nicolae Carpathia este interesat de funcţie. Va susţine că are multe idei revoluţionare şi va insista să existe o aprobare unanimă din partea membrilor O.N.U. Va trebui să fie de acord cu ideile lui de întărire a

organizaţiei, de schimbare a caracterului acesteia şi a altor câtorva lucruri.

— Precum?

— N-am dreptul să…

Bailey se ridică, roşu la faţă:

— Să-ţi spun ceva, Plank! Îmi place de tine. Te-am considerat o supervedetă. Te-am apărat în faţa conducerii, atunci când nimeni altul nu îţi recunoştea meritele. Tu mi l-ai prezentat pe băiatul ăsta, despre care avem acum cu toţii o părere foarte bună. Dar ţi-am dat o leafă mare cu mult înainte s-o meriţi, pentru că ştiam că, într-o zi, o s-o meriţi. Iar acum îţi spun că orice vei spune aici nu va trece de zidurile astea, deci nu mai face pe nebunul cu mine! Îţi închipui că, deoarece mai am doi-trei ani până la pensie, nu mai am legături şi nu mai ştiu ce se întâmplă… Să ştii că telefonul meu a sunat de când ai plecat azi-dimineaţă şi simt că se va întâmpla ceva important. Despre ce-i vorba?

— Cine v-a sunat, domnule? întrebă Plank.

— Mai întâi m-a sunat un tip care-l cunoaşte pe vicepreşedintele României. În ţara lui se vorbeşte că individului i s-a cerut să fie pregătit să conducă afacerile curente pe un termen nedefinit. Nu va deveni noul preşedinte pentru că abia au ales unul, dar asta arată că Nicolae Carpathia se aşteaptă să lipsească din ţară un timp. Apoi, cunoscuţi din Africa mi-au spus că Ngumo a spus ceva despre formula israeliană, dar că nu-i prea încântat de târgul prin care se obligă să demisioneze din fruntea O.N.U. O va face, dar vor fi necazuri dacă lucrurile nu vor merge exact cum i s-a promis. Apoi, am primit un telefon de la un publicist de la *Seaboard Monthly* care voia să-mi spună că tu, Cameron, şi individul care s-a înecat noaptea trecută lucraţi amândoi la articole despre Carpathia şi m-a întrebat dacă mă aştept ca şi tu să mori în circumstanţe la fel de misterioase. I-am zis că, din câte ştiu, lucrai la un articol pentru prima pagină despre Carpathia, un articol pozitiv. El mi-a spus că individul lui voia să aibă un punct diferit de vedere, să fie împotriva curentului. Miller scria un articol despre înţelesul dispariţiilor. Ştiu că ai plănuit ceva asemănător peste vreo două numere. Nu-

mi dau seama cum se leagă toate astea cu Carpathia şi ce ar putea fi prezentat drept negativ în legătură cu el. Tu ce crezi?

Buck clătină din cap şi răspunse:

— Cred că-i vorba despre lucruri diferite. L-am întrebat pe Carpathia ce crede despre cele întâmplate şi răspunsul lui a fost auzit de toată lumea. Nu ştiu la ce lucra Miller şi nu cred că el a făcut vreo legătură între Carpathia şi dispariţii.

Bailey se aşeză şi zise:

— Ca să-ţi spun adevărul, când m-a sunat individul de la *Seaboard,* am crezut că vrea să ceară referinţe despre tine, Cameron. M-am gândit că, dacă vă pierd pe amândoi în aceeaşi săptămână, o să ies la pensie mai devreme. Poţi să-mi lămureşti problema asta, înainte să-l fac pe Plank să-mi spună ce ştie?

— Ce problemă? întrebă Buck.

— Vrei să pleci?

— Nu.

— Accepţi avansarea?

— Da.

— Foarte bine! Acum e rândul tău, Steve. Ce mai vrea Carpathia înainte să accepte funcţia de la O.N.U.?

Plank ezită şi păru că se gândeşte dacă trebuie să spună ceea ce ştie sau nu.

— Îmi eşti dator! îi zise Bailey. Nu intenţionez să mă folosesc de asta. Voiam doar să ştii. Cameron şi cu mine vom decide ce articol vom publica mai întâi. Vreau să-l conving să fie de acord cu cel care mă interesează mai mult, cel despre ceea ce se află în spatele dispariţiilor. Uneori cred că am ajuns o revistă de snobi şi uităm că oamenii sunt speriaţi de moarte, că vor să înţeleagă ce se petrece. Steve, poţi să ai încredere în mine! Ţi-am spus că n-o să afle nimeni şi că n-o să te compromit. Deci, spune-mi! Ce vrea Carpathia pentru a-şi asuma responsabilităţile funcţiei?

Steve îşi muşcă buzele şi începu să vorbească, fără prea mult chef:

— Vrea o nouă componenţă a Consiliului de Securitate, care să-i includă pe unii ambasadori doriţi de el.

— Precum Todd-Cothran din Anglia? întrebă Buck.

— Probabil doar temporar. Nu-i foarte încântat de individ, după cum ştii.

Buck îşi dădu seama, deodată, că Steve ştia tot.

— Şi? insistă Bailey.

— Vrea ca Ngumo să insiste personal ca Nicolae să-l înlocuiască, să fie votat de marea majoritate a reprezentanţilor statelor. Şi mai vrea încă două lucruri pe care, sincer vorbind, nu cred că le va putea obţine. Din punct de vedere militar, vrea un angajament de dezarmare a naţiunilor membre ale organizaţiei, cu distrugerea a nouăzeci la sută din armele acestora şi donarea celor zece procente rămase Organizaţiei Naţiunilor Unite.

— Pentru păstrarea păcii, zise Bailey. O chestie naivă, dar care pare logică. Ai dreptate, probabil că nu va obţine lucrul ăsta. Şi ce mai vrea?

— Probabil lucrul cel mai uşor de criticat. Logistica e impresionantă… Costurile… Totul…

— Despre ce-i vorba?

— Vrea să mute sediul O.N.U.

— Să-l mute?

Steve dădu din cap.

— Unde?

— Pare o prostie…

— Totul pare o prostie, în zilele astea, zise Bailey.

— Vrea să-l mute în Babilon.

— Nu eşti serios!

— El este foarte serios.

— Am auzit că oraşul se reconstruieşte de ani de zile. Au fost investiţi milioane de dolari ca să se construiască Noul Babilon?

— S-au investit miliarde…

— Şi crezi că o să fie cineva de acord cu asta?

— Depinde cât de mult îl doresc în fruntea organizaţiei, chicoti Steve. O să apară în seara asta la *Tonight Show.*

— Va fi mai popular ca niciodată.

— Se întâlneşte chiar acum cu conducătorii tuturor grupurilor internaţionale care se află în oraş pentru discuţiile privind unificarea.

— Ce vrea de la ele?

— Informaţiile rămân confidenţiale? întrebă Steve.

— Bineînţeles.
— Le cere rezoluţii în sprijinul unor lucruri pe care vrea să le facă. Un tratat de pace cu Israelul, pe timp de şapte ani, în schimbul dreptului de a vinde formula care fertilizează deşertul. Mutarea sediului în Noul Babilon. Stabilirea unei religii mondiale, probabil cu sediul central în Italia.
— În ultima privinţă n-o să-i convingă pe evrei.
— Va exista o excepţie. Îi va ajuta pe evrei să-şi reconstruiască Templul în acei ani de pace garantaţi prin tratat. Carpathia crede că evreii merită un tratament special.
— Merită, zise Bailey. Omul ăsta e strălucit. Nu numai că n-am văzut pe nimeni cu asemenea idei revoluţionare, dar nici n-am văzut pe cineva care să acţioneze atât de iute.
— Nu aveţi nicio îndoială în privinţa tipului ăstuia? întrebă Buck. Am impresia că oamenii care se apropie prea mult de el sunt eliminaţi.
— Îndoieli? replică Bailey. Cred că-i un pic naiv şi voi fi foarte surprins dacă obţine tot ce a cerut. Dar e politician. Nu va da niciun ultimatum şi va accepta funcţia chiar dacă nu i se va da tot ce-a solicitat. Am impresia că a fost cam dur cu Ngumo, dar cred că s-a gândit doar la interesul Botswanei. Carpathia va fi un conducător mai bun al O.N.U. Îndoieli? Nu, sunt la fel de impresionat de individul ăsta ca şi voi. Este exact omul de care avem nevoie acum. Nu-i nimic rău să vrei unitate şi colaborare în vremuri de criză.
— Ce-i cu Eric Miller?
— Cred că lumea face prea mult caz de el. Nu ştim dacă moartea lui e ceea ce pare sau nu, dar întâlnirea lui cu tine şi cu Carpathia s-ar putea să fie doar o coincidenţă. Oricum, Carpathia nu ştie ce urmărea Miller, nu-i aşa?
— Cred că nu ştie, răspunse Buck, dar remarcă faptul că Steve nu spusese nimic.
Marge sună prin interfon şi anunţă:
— Cameron are un mesaj urgent de la o anume Hattie Durham. Spune că nu poate să-l mai aştepte.
— Oh, nu! exclamă Buck. Marge, transmite-i scuzele mele. Am făcut ceva de neiertat. O s-o sun mai târziu sau o să mă întâlnesc cu ea.

Bailey se uită scârbit la el:

— Cu treburi de genul ăsta te ocupi în timpul programului, Cameron?

— Am prezentat-o lui Carpathia în dimineaţa asta, iar ea doreşte să mă prezinte unui comandant de pe o linie aeriană, pentru reportajul acela despre ce cred oamenii că s-a întâmplat săptămână trecută.

— Nu fac niciun caz din asta, Cameron, se domoli Bailey. Să facem articolul despre marele Carpathia pentru numărul următor, apoi vom continua cu cel despre teoriile referitoare la ce anume a determinat dispariţiile. Opinia mea e că va fi cel mai comentat articol făcut de noi vreodată. Cred că o să-i batem pe cei de la *Time* şi pe toţi ceilalţi cu articolele noastre despre acest fenomen. Apropo, îmi place ce-ai scris. Nu ştiu dacă avem ceva proaspăt sau deosebit despre Carpathia, dar să publicăm tot ce avem. Şi-mi place ideea să strângi într-un articol toate teoriile despre dispariţii. Cred că ai şi tu o teorie a ta.

— Aş vrea să am, zise Buck, dar sunt la fel de nelămurit ca toţi ceilalţi. Am descoperit însă că oamenii care au o teorie cred în ea pe deplin.

— Eu am teoria mea, mărturisi Bailey. Şi-i bizar cât de bine se potriveşte cu Carpathia, cu Rosenzweig şi cu ceilalţi. Am rude care cred în chestia cu extratereştrii. Am un unchi care crede că-i lucrarea lui Iisus, dar care mai crede că pe el Iisus l-a uitat. Ha, ha! Eu cred că-i ceva natural, un fenomen produs de faptul că tehnologia noastră de vârf a interacţionat cu forţe ale naturii şi am distrus singuri un număr dintre semenii noştri. Hai, Cameron! Tu ce crezi?

— Sunt în postura cea mai potrivită pentru a scrie articolul. N-am nicio opinie…

— Ce spun oamenii?

— Lucruri obişnuite. Un doctor din O’Hare mi-a spus că-i sigur că-i vorba de înălţarea la Cer. Şi alţii mi-au spus acelaşi lucru. O cunoşti pe şefa biroului nostru din Chicago…

— Lucinda Washington? Va trebui să găseşti un înlocuitor pentru ea… Va trebui să te duci acolo, să vezi care-i starea de fapt, să cunoşti lumea… Dar ce spuneai?

— Fiul ei crede că ea şi restul familiei au fost luaţi în ceruri.

— Şi el de ce-a fost lăsat aici?

— Nu-s lămurit despre ce-i vorba, răspunse Buck. Unii creştini sunt mai buni ca alţii sau ceva de genul ăsta. Trebuie să aflu înainte să-mi termin articolul. Însoţitoarea de bord care m-a sunat adineaori... Nu ştiu ce crede ea, dar mi-a spus că acel pilot cu care urma să se întâlnească azi ştia despre ce-i vorba.

— Un comandant de pe o linie aeriană, repetă Bailey. Interesant.. Numai că ideea lui să nu fie la fel cu a altor tipi cu pregătire ştiinţifică. Bine, să ne vedem de treabă. Steve, vom face anunţul astăzi. Mult noroc şi nu-ţi face griji în legătură cu ce-am discutat aici: nu va apărea în revistă decât dacă vom primi aceleaşi informaţii din alte surse. Suntem de acord în privinţa asta, Williams?

— Da, domnule, răspunse Buck.

Steve nu părea foarte convins.

Buck fugi la lift şi sună la informaţii, cerând numărul de la clubul Pan-Con. Ceru să discute cu Hattie, dar aceasta nu era de găsit. Presupuse că nu ajunsese încă sau că plecase cu prietenul ei, pilotul. Lăsă un mesaj, să-l sune pe telefonul mobil, apoi se duse spre club cu un taxi, sperând s-o găsească.

Mintea i se înfierbântase. Era de acord cu Stanton Bailey că se putea scrie un articol de succes despre ceea ce se afla în spatele dispariţiilor, dar începuse să fie bănuitor în ceea ce-l privea pe Nicolae Carpathia. Poate că n-ar fi trebuit să simtă acest lucra. Poate că ar fi trebuit să se concentreze asupra lui Jonathan Stonagal. Carpathia era destul de deştept ca să-şi dea seama că funcţia pe care urma s-o ocupe putea să-i fie de folos lui Stonagal, pentru a le face concurenţă neloială adversarilor. Dar Carpathia făgăduise că va avea grijă atât de Todd-Cothran, cât şi de Stonagal, ştiind că se aflau în spatele unor fapte ilegale.

Asta îl făcea nevinovat pe Carpathia? Buck spera să fie aşa. Nu dorise niciodată în viaţă atât de mult să creadă în cineva. În zilele de după dispariţii nu avusese nici măcar o clipă în care să se gândească la sine. Pierderea cumnatei, a nepotului şi a nepoatei îl afectase şi ceva îl făcea să se întrebe dacă nu avea legătură cu chestia aceea privitoare la înălţarea la Cer. Dacă

merita cineva din lumea asta să fie luat în rai, atunci ei fuseseră aceia.

Ştia bine lucrurile astea, nu? Fusese şcolit la Ivy League. Renunţase să se ducă la biserică atunci când părăsise atmosfera de claustrofobie din familie, ce ameninţa să-l înnebunească. Nu se considerase niciodată un tip religios, în ciuda faptului că se ruga, din când în când, pentru ajutor şi izbăvire. Realizările, provocările şi atenţia îndreptată către toate cele din jur erau lucrurile care îi jalonaseră existenţa. Îi plăcea statutul obţinut în urma faptului că semnătura sa, textele sale, gândurile sale apăreau într-o revistă de circulaţie naţională. Dar în existenţa sa îşi făcuse loc o oarecare singurătate, care se accentuase, o dată cu plecarea lui Steve. Buck se întâlnise cu multe femei, se gândise uneori să aibă o relaţie serioasă, dar era prea dinamic pentru o femeie care voia stabilitate.

De la evenimentul supranatural la care asistase în Israel, atunci când fusese distrusă forţa aeriană rusă, ştiuse că lumea începuse să se schimbe. Lucrurile nu aveau să mai fie niciodată aşa cum fuseseră. Nu credea în teoria ce-i lua în calcul pe extratereştri ca autori ai dispariţiilor. Acestea puteau fi atribuite unei reacţii a unei energii cosmice incredibile. Dar cine sau ce se afla în spatele ei? Incidentul de la Zidul Plângerii era încă un fenomen inexplicabil, supranatural.

Buck se trezi că era mai intrigat de povestea cu „de ce şi cum”, cum o numea el, decât de ascensiunea lui Nicolae Carpathia. În privinţa acestuia, Buck spera să nu fie doar un alt politician şmecher. Era mai bun decât toţi cei pe care-i cunoscuse vreodată Buck, dar se putea ca moartea lui Dirk, moartea lui Alan, moartea lui Eric şi situaţia periculoasă în care se aflase el însuşi să nu aibă nicio legătură cu Carpathia?

Spera să fie aşa. Voia să creadă că, o dată într-o generaţie, putea să apară o persoană care să fie în stare să cucerească atenţia întregii lumi. Carpathia putea fi un alt Lincoln, un alt Roosevelt sau o încarnare a Camelotului, aşa cum păruse Kennedy în ochii unora?

Lăsându-se în voia unui impuls de moment, Buck conectă modem-ul laptopul-ui la telefonul mobil şi, în timp ce taxiul se târa prin traficul imposibil spre Aeroportul J.F.K., accesă o bază

de date de ştiri. Solicită articolele importante ale lui Eric Miller din ultimii doi ani şi descoperi uluit că acesta scrisese despre reconstrucţia şi dezvoltarea Babilonului. Titlul seriei de articole era „Noul Babilon, ultimul vis al lui Stonagal”. O parcurgere grăbită a articolelor arăta că cea mai mare parte a finanţării se făcuse prin intermediul băncilor lui Stonagal din toată lumea. Şi exista acolo un citat, atribuit lui Stonagal: „E doar o coincidenţă. N-am idee despre proiectele pe care le finanţează diferitele noastre instituţii.”

Buck ştia că adevăratele încercări ale lui Nicolae Carpathia nu aveau nimic de-a face cu Mwangati Ngumo, cu Israelul sau cu noul Consiliu de Securitate. Testul-limită pentru Carpathia va fi ce va face cu Stonagal după ce se va instala la biroul de secretar general al O.N.U.

Pentru că, dacă O.N.U. va accepta condiţiile lui Nicolae, acesta va deveni, peste noapte, cel mai puternic conducător din lume. Va avea posibilitatea să-şi susţină prin forţă dorinţele, dacă membrii O.N.U. se vor dezarma, iar puterea militară a O.N.U. va creşte. Omenirea dorea, probabil, cu disperare un lider, dacă era de acord cu acest aranjament. Iar singurul conducător care merita acest lucru trebuia să nu accepte alături de el un sforar, un criminal precum Jonathan Stonagal.

20

Rayford şi Chloe aşteptară până la 13.30, apoi deciseră să se ducă la hotel. În drum spre ieşirea din club, Rayford se opri să lase un mesaj pentru Hattie, în eventualitatea că va veni.

— Mai avem un mesaj pentru dumneaei, spuse fata de la recepţie. Secretara domnului Cameron Williams anunţă că domnul Williams se va întâlni cu ea aici, dacă-l va suna când ajunge.

— Când a venit acest mesaj? întrebă Rayford.

— Imediat după ora 13.00.

— Cred că o să mai aşteptăm câteva minute.

Rayford şi Chloe se aşezară în apropierea intrării. Hattie intră în grabă. Rayford îi zâmbi, dar femeia încetini imediat pasul, de parcă nu i-ar fi văzut.

— Salut, zise ea, arătându-şi legitimaţia la recepţie şi luându-şi mesajul.

Rayford o lăsă să-şi facă jocul. Merita să fie tratat astfel.

— N-ar fi trebuit să vin să te văd, îi zise Hattie, după ce îi fusese prezentată lui Chloe. Acum trebuie să dau un telefon reporterului despre care ţi-am povestit. M-a prezentat lui Nicolae Carpathia, în dimineaţa asta.

— Nu mai spune!

Hattie dădu din cap, zâmbind, şi adăugă:

— Iar domnul Carpathia mi-a dat cartea lui de vizită. Ştii că va fi declarat cel mai sexy bărbat în viaţă, în revista *People*?

— Am auzit. Sunt impresionat. Ai avut o dimineaţă extraordinară, nu-i aşa? Cum e domnul Williams?

— Foarte drăguţ, dar foarte ocupat. Ar trebui să-l sun… Scuzaţi-mă.

***

Buck se afla pe scara rulantă din interiorul terminalului, când sună telefonul.

— Salut, îi spuse Hattie Durham.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Durham.

— Oh, te rog! Cine mă lasă în plin Manhattan, într-un taxi scump, poate să-mi spună pe numele mic! Insist!
— Iar eu insist să plătesc taxiul.
— Glumeam, Buck. Mă întâlnesc cu pilotul acela şi cu fiica lui, deci nu te simţi obligat să vii.
— Sunt deja aici.
— Oh!
— E în regulă. Am destule de făcut. Mi-a făcut plăcere să te văd, iar rândul viitor când mai treci prin New York…
— Buck, nu trebuie să te simţi obligat să mă distrezi.
— Nu mă simt.
— Ba da. Eşti un tip drăguţ, dar e evident că nu prea ne potrivim. Mulţumesc pentru că m-ai primit şi, mai ales, pentru că m-ai prezentat domnului Carpathia.
— Hattie, fă-mi o favoare. Poţi să mă prezinţi comandantului? Mi-ar plăcea să-i iau un interviu. Rămâne aici peste noapte?
— O să-l întreb. Poţi s-o cunoşti şi pe fiica lui. O adevărată păpuşă.
— Poate o să-i iau şi ei un interviu.
— Bine, succes!
— Hattie, te rog să-l întrebi!

***

Rayford se întreba dacă Hattie avea întâlnire cu Buck Williams în seara aceea. Lucrul cel mai potrivit ar fi fost s-o invite la cină la hotelul unde locuia împreună cu Chloe. Tocmai atunci, femeia îi făcu semn să vină lângă telefonul public de unde vorbea.
— Rayford, Buck Williams vrea să te întâlnească. Scrie un articol şi vrea să-ţi ia un interviu.
— Adevărat? Mie? Despre ce?
— Nu ştiu. Nu l-am întrebat. Presupun că despre zboruri sau despre dispariţii. Erai în avion când au avut loc dispariţiile.
— Spune-i că sunt de acord. De fapt, de ce nu-l inviţi să ni se alăture la cină în seara asta, dacă eşti liberă?
Hattie se uită la el, de parcă Rayford ar fi încercat s-o înşele cu ceva.
— Hai, Hattie! Vom discuta în după-amiaza asta, apoi vom lua cina la 18.00, la Carlisle.
Femeia se întoarse la telefon şi-l întrebă pe Buck:

— Unde eşti? Nu se poate! exclamă ea, apoi se uită spre colţul clădirii, zâmbi şi făcu un semn cu mâna, după care îi zise lui Rayford: El e, chiar acolo, cel cu telefonul mobil.

— Atunci de ce nu închideţi amândoi ca să faci prezentările? întrebă Rayford.

Hattie şi Buck închiseră telefoanele, iar jurnalistul îşi puse telefonul în buzunar.

— E cu noi, îi spuse Rayford femeii de la recepţie, apoi îi strânse mâna lui Buck. Deci dumneata eşti reporterul de la *Global Weekly* care a fost în avionul meu.

— Chiar eu, răspunse Buck.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Vreau să cunosc opinia dumitale despre dispariţii. Scriu un articol de fond despre teoriile privind ce se află în spatele celor întâmplate şi mi-ar fi de folos să cunosc părerea dumitale, ca profesionist şi ca om care a fost chiar în mijlocul evenimentelor, atunci când au avut loc.

„Ce ocazie!” gândi Rayford.

— Sunt încântat. Vii cu noi la cină?

— Bineînţeles, răspunse Buck. Fiica dumitale?

***

Buck fusese impresionat. Îi plăcea numele lui Chloe, ochii, zâmbetul ei. Fata se uită drept în ochii lui şi-i strânse mâna cu putere, lucru care-i plăcea la o femeie. Multe femei considerau că-i mai feminin să-i ofere o mână lipsită de vlagă. „Ce fată minunată!” gândi el. Fu tentat să-i spună lui Rayford Steele că, din ziua următoare, nu va fi doar reporter, va deveni redactor-şef. Dar se temu să nu pară lăudăros şi să-l indispună, aşa că nu zise nimic.

— Uite ce-i, zise Hattie, eu şi comandantul vrem să fim singuri câteva minute. De ce nu vă duceţi să staţi de vorbă şi ne întâlnim apoi cu toţii, ceva mai târziu? Ai timp, Buck?

„Acum e momentul”, îşi spuse el.

— Sigur că am, răspunse Buck, uitându-se la Chloe şi la tatăl ei. Sunteţi de acord?

Pilotul părea că ezită, dar fata se uita la el întrebătoare. Părea suficient de mare ca să ia singură decizii, dar se vedea că nu voia să facă lucrurile şi mai greu de suportat de către tatăl ei.

— Bine, zise Steele. Vom fi aici.

— Las geanta aici şi o să ne plimbăm prin aeroport. Dacă eşti de acord, Chloe.

Fata zâmbi şi dădu din cap.

Trecuse mult timp de când Buck se simţise stânjenit şi timid în faţa unei fete. În timp ce se plimba cu Chloe discutând, nu ştia unde să se uite şi nu avea habar unde să-şi ţină mâinile. Să le ţină în buzunare sau să le lase să atârne? Să le lase să se legene? Fata ar fi preferat să se aşeze, să se uite la oameni sau la vitrinele magazinelor?

O întrebă despre ea, la ce colegiu mergea, dacă o interesau lecţiile. Ea îi povesti despre mama şi despre fratele ei, iar el îşi exprimă compătimirea. Buck fu impresionat de inteligenţa, educaţia şi maturitatea de care dădea ea dovadă. Era o fată care ar fi putut să-l intereseze, dar care avea cu vreo zece ani mai puţin decât el.

Chloe dori să ştie câte ceva despre viaţa şi cariera lui. Îi răspunse la tot ce-l întrebă, dar nimic mai mult. Când îl întrebă dacă pierduse pe cineva în timpul dispariţiilor, îi povesti despre familia lui din Tucson şi despre prietenii din Anglia. Bineînţeles, nu pomeni despre legăturile cu Stonagal sau cu Todd-Cothran.

Când conversaţia se împotmoli, Chloe îl surprinse uitându-se la ea, iar el se uită imediat în altă parte. Când se uită iar la ea, fata îl privea. Zâmbiră ruşinaţi. „Ce nebunie!” îşi zise el. Murea să ştie dacă avea un prieten, dar nu îndrăznea să o întrebe.

Întrebările ei erau de felul celor pe care le pun tinerii unui profesionist cu experienţă şi se refereau la cariera lui. Îl invidia pentru călătoriile pe care le făcuse şi pentru ceea ce ştia. Iar el minimaliza aceste lucruri, asigurând-o că ea s-ar fi plictisit curând de-o asemenea viaţă.

— Ai fost căsătorit? îl întrebă Chloe.

Buck era încântat că îl întrebase, pentru că-i răspunse, bucuros, că nu, nu avusese niciodată o relaţie suficient de serioasă ca să se însoare.

— Dar tu? se interesă el, ştiind că discuţia căpătase un alt curs. De câte ori ai fost măritată?

Fata râse şi îi replică:

— Am avut doar o singură legătură serioasă. Eu abia intrasem la colegiu, el era în ultimul an. Am crezut că-i dragoste, dar după ce-a absolvit, n-am mai auzit de el.

— Pur şi simplu?

— A plecat într-un soi de călătorie peste mări şi ţări, mi-a trimis un suvenir ieftin şi, cu asta, totul s-a terminat. Acum e însurat.

— El a pierdut.

— Mulţumesc.

Buck căpătă mai mult curaj.

— A fost orb?

Chloe nu-i răspunse. Lui Buck îi venea să-şi dea palme şi încercă să dreagă lucrurile:

— Unii indivizi nu ştiu ce au…

Fata rămase tăcută, iar el se simţi ca un idiot. „Cum pot să am succes în unele privinţe şi să fiu complet cretin în altele?” se minună el.

Chloe se opri în faţa unei cofetării de lux şi-l întrebă:

— Ai chef de o prăjitură?

— Tu vrei?

— Cumpără-mi una şi va pieri de moarte naturală.

— Adică de bătrânețe?

— Bună poantă!

***

Rayford era la fel de sincer, de cinstit şi de direct cu Hattie cum fusese întotdeauna. Stăteau faţă în faţă, în fotolii comode, într-un colţ al încăperii mari, zgomotoase, unde nu puteau fi auziţi de altcineva.

— Hattie, zise el, n-am venit să ne certăm, nici să discutăm. Vreau să-ţi spun anumite lucruri şi-ţi cer să mă asculţi.

— Şi eu să nu spun nimic?! Pentru că există lucruri pe care aş vrea să le ştii.

— Sigur că o să te las să-mi spui tot ce vrei, dar prima parte, cea în care vorbesc eu, nu va fi un dialog. Trebuie să-mi iau o piatră de pe inimă şi aş vrea să ai o imagine completă înainte să-mi răspunzi. Bine?

Hattie ridică din umeri şi-i zise:

— Se pare că n-am de ales…

— Ai avut de ales, Hattie. Nu trebuia să vii.

— Nici nu voiam să vin. Ţi-am spus asta, iar tu mi-ai lăsat un mesaj plin de căinţă, în care mă implorai să vin.

Rayford se simţi frustrat.

— Înţelegi acum ce-am vrut să zic? Cum să-mi cer scuze, dacă tu vrei să ne certăm din cauza motivului pentru care ai venit?

— Vrei să-ţi ceri iertare, Rayford? Nu te-am împiedicat niciodată să faci asta.

Devenise sarcastică, dar reuşise să-i câştige atenţia.

— Da, vreau. Mă laşi?

Femeia dădu din cap, iar el continuă:

— Vreau să fac asta, să lămurim lucrurile, să-mi asum toată vina şi apoi să-ţi spun ce am încercat să-ţi sugerez la telefon, seara trecută.

— Despre ceea ce-ai descoperit în privinţa dispariţiilor.

Rayford ridică o mână, oprind-o:

— Nu mă grăbi!

— Scuze, zise ea, ducându-şi mâna la gură. Dar de ce să nu te ascult atunci când o să-i răspunzi lui Buck la întrebări, în seara asta? Mă întrebam şi eu, explică ea, văzând că Rayford ajunsese la exasperare. Am făcut o propunere, doar ca să nu fii obligat să te repeţi…

— Mulţumesc pentru propunere, dar iată motivul: aceasta-i o problemă atât de importantă şi de personală, încât vreau să ţi-o expun în particular. Nu-mi pasă că va trebui să mă repet, iar dacă am dreptate, nici ţie nu-ţi va face rău dacă o s-o asculţi de mai multe ori.

Hattie ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi vrut să spună că aşa ceva ar fi fost un lucru de mirare, dar zise doar:

— Ai cuvântul. N-o să te mai întrerup.

Rayford se aplecă înainte, rezemându-şi coatele de genunchi, şi începu să vorbească:

— Hattie, îţi datorez mii de scuze şi aş vrea să mă ierţi. Am fost prieteni. Ne-a făcut plăcere să fim împreună. Mi-a plăcut să fiu cu tine, să-mi petrec timpul cu tine. Te-am considerat frumoasă şi interesantă şi cred că ştii că am vrut să avem o relaţie.

Femeia păru surprinsă, iar Rayford fu convins că, dacă n-ar fi făgăduit să tacă, i-ar fi spus că a avut o manieră ciudată de a-şi manifesta interesul faţă de ea. Continuă:

— Probabil că singurul motiv pentru care n-am mers mai departe a fost că n-am avut experienţă în asemenea lucruri. Dar era numai o problemă de timp. Dacă aş fi descoperit că voiai şi tu, probabil că aş fi făcut ceva rău.

Hattie se încruntă, părând jignită.

— Da, ar fi fost rău. Eram însurat. O căsătorie nefericită, dar asta din vina mea. Însă făcusem un jurământ şi, indiferent cum mi-aş fi justificat interesul pentru tine, ar fi fost ceva rău.

Îşi dădu seama după expresia ei că nu era de acord.

— Oricum, m-am ţinut după tine. N-am fost complet cinstit. Dar acum sunt bucuros că n-am făcut nimic… să zicem prostesc. N-ar fi fost bine nici pentru tine. Ştiu că n-am dreptul să te judec şi că doar tu decizi în privinţa moralei tale. Dar n-am fi avut niciun viitor. Nu-i doar diferenţa de vârstă, ci şi faptul că mă interesai doar din punct de vedere fizic. Ai dreptul să mă urăşti pentru asta şi nu-s mândru de ce-am făcut. Nu te iubesc. Trebuie să fii de acord că nu felul ăsta de viaţă ţi l-ai fi dorit.

Femeia dădu din cap, părând să se lumineze la faţă. Rayford zâmbi şi zise:

— Îţi dau voie, pentru moment, să întrerupi tăcerea. Vreau să ştiu dacă, până la urmă, m-ai iertat.

— Uneori mă întreb dacă onestitatea e politica cea mai bună. Aş fi putut să accept totul dacă mi-ai fi spus că dispariţia soţiei tale te-a făcut să te simţi vinovat pentru cele întâmplate. Ştiu că, de fapt, între noi nu se înfiripase nimic, dar existau moduri mai amabile ca să-mi spui asta.

— Mai amabile, dar necinstite. Hattie, m-am săturat să nu fiu cinstit. Eu aş prefera să fiu amabil, blând, să nu generez resentimente, dar nu mai vreau să fiu fals. N-am mai fost sincer de ani de zile.

— Şi acum eşti?

— Atât de mult încât nu-ţi mai place de mine, zise el, iar Hattie dădu din cap. De ce fac asta? Cu toţii vrem să fim pe placul celor din jur. Aş fi putut să dau vina pe altcineva, eventual pe soţia mea. Dar vreau să nu-mi fie ruşine de mine

însumi. Vreau să fiu în stare să te conving, atunci când voi vorbi despre lucruri mult mai importante, că n-am nicio intenţie ascunsă.

Buzele lui Hattie tremurau. Le strânse, iar o lacrimă îi curse pe obraz. Rayford se stăpâni cu greu să n-o îmbrăţişeze. N-ar fi fost nimic senzual în asta, dar nu voia să-i dea un semn care putea fi interpretat greşit.

— Hattie, îmi pare rău! Iartă-mă!

Femeia dădu din cap, incapabilă să vorbească. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi să se controleze.

— După toate astea, zise Rayford, trebuie să te conving într-un fel că-mi pasă de tine, ca prietenă şi ca om.

Hattie ridică ambele mâini, străduindu-se să nu plângă. Clătină din cap, arătând că nu era pregătită pentru un asemenea lucru.

— Nu, reuşi ea să spună. Nu tocmai acum.

— Hattie, trebuie să-ţi spun!

— Te rog, lasă-mă un minut…

— Aştept, dar nu fugi de mine acum! Nu ţi-aş fi prieten dacă nu ţi-aş spune ce-am aflat, ce-am învăţat, ce descopăr în fiecare zi.

Hattie îşi ascunse faţa în mâini, plângând.

— N-o să te las. N-o să-ţi ofer satisfacţia asta!

Rayford spuse, cât putu de blând:

— Mă jigneşti. Dacă n-ai înţeles nimic din această discuţie, atunci să ştii că lacrimile tale nu-mi dau nicio satisfacţie. Fiecare dintre ele mă străpunge ca un pumnal. Eu sunt de vină. Eu am greşit.

— Lasă-mă un minut, zise ea şi fugi.

Rayford scoase Biblia lui Irene şi căută iute câteva pasaje. Decisese să nu discute cu Hattie cu Biblia în faţă. Nu voia s-o facă să se simtă stânjenită sau s-o intimideze, în ciuda curajului şi a hotărârii pe care şi le descoperise de curând.

***

— Vei găsi teoria tatălui meu despre dispariţii foarte interesantă, zise Chloe.

— Oare? zise Buck, iar fata dădu din cap, în timp ce bărbatul descoperi la colţul gurii ei o urmă de ciocolată. Îmi dai voie? întrebă el şi întinse mâna, luând ciocolata pe vârful degetului.

Acum ce să facă? Să se şteargă pe un şerveţel? Lăsându-se în voia unui impuls, duse degetul la buze.

— Ce dezgustător! exclamă ea. Şi cât de stânjenitor! Dacă aveam vreo boală?

— Acum am fi avut-o amândoi, răspunse el şi izbucniră amândoi în râs.

Buck îşi dădu seama că roşise, un lucru care nu i se mai întâmplase de ani de zile. Schimbă subiectul:

— Vorbeşti de teoria tatălui tău, de parcă n-ar fi şi a ta. Nu sunteţi de acord?

— Crede că nu sunt, pentru că mă cert cu el şi-l contrazic. Nu vreau să par că mă las convinsă uşor, dar trebuie să recunosc cinstit că părerile noastre sunt apropiate. Vezi, el crede că…

Buck ridică o mână:

— Te rog, nu-mi spune! Vreau să aflu totul de la el şi să înregistrez.

— Oh! Scuză-mă!

— N-am de ce. Nu vreau să te supăr, dar aşa lucrez eu. Mi-ar plăcea să-ţi aflu teoria. Vom intervieva şi puşti din colegii, dar nu cred că vom folosi doi oameni din aceeaşi familie. Sigur, mi-ai spus că, în mare, eşti de acord cu tatăl tău, deci mai bine să aştept şi să vă ascult pe amândoi în acelaşi timp.

Fata tăcu şi deveni serioasă.

— Îmi pare rău, Chloe. N-am vrut să spun că nu mă interesează teoria ta.

— Nu-i vorba de asta, replică ea. Numai că m-ai clasificat deja.

— Te-am clasificat?

— Puştoaică de colegiu…

— Oh! Am făcut asta? Am greşit. Ştiu bine că studenţii nu sunt puşti. Nu te consider o puştoaică, deşi eşti mult mai tânără decât mine.

— Vorbeşti ca un om în vârstă…

— Am început să îmbătrânesc şi se vede, nu?

— Ce vârstă ai, Buck?

— Treizeci şi jumătate, aproape treizeci şi unu, răspunse el într-o clipă.
— Te-am întrebat ce vârstă ai! strigă ea, de parcă ar fi vorbit cu un bătrân surd.
— O să-ţi mai cumpăr o prăjitură, fetiţo, răcni Buck, dar n-aş vrea să-ţi stric pofta de mâncare.
— Mai bine nu-mi cumpăra. Tatălui meu îi place mâncarea bună şi face cinste în seara asta. Să lăsăm loc liber în stomac.
— De acord, Chloe.
— Pot să-ţi spun ceva, fără să mă consideri ciudată?
— Prea târziu, zise el, iar fata se încruntă şi-l înghionti.
— Voiam să-ţi spun că-mi place felul în care-mi rosteşti numele.
— Nu ştiu dacă există un alt mod de a-l rosti.
— Oh, există! Chiar şi prietenii mei îl scurtează, într-o silabă, ceva de genul *Cloy.*
— Chloe, repetă el.
— Da, zise ea. Aşa se spune. În două silabe, cu vocale lungi.
— Îmi place numele tău, spuse el, apoi continuă, cu voce răguşită, de bătrân. E un nume de persoană tânără. Ce vârstă ai, puştoaico?
— Douăzeci şi jumătate, aproape douăzeci şi unu.
— Oh, Doamne! Am de-a face cu o minoră!
În timp ce se întorceau către clubul Pan-Con, Chloe zise:
— Dacă promiţi să nu faci mare caz de tinereţea mea, n-o să fac nici eu caz de vârsta ta.
— De acord, răspunse el, zâmbind. Pari mult mai bătrână.
— Consider că mi-ai făcut un compliment, zise ea, zâmbind neîncrezătoare, ca şi cum n-ar fi fost sigură că nu vorbea serios.
— Sigur că da. Puţini oameni de vârsta ta sunt atât de culţi.
— Ăsta chiar e un compliment!
— Te prinzi iute.
— Chiar i-ai luat un interviu lui Nicolae Carpathia?
— Suntem aproape amici.
— Nu glumeşti?
— Ei, nu-i chiar aşa. Dar pe-aproape.
— Ia povesteşte-mi!
Şi Buck îi povesti.

***

Hattie se întoarse. Îşi revenise, dar avea ochii roşii şi se aşeză de parcă s-ar fi aşteptat la alte lucruri neplăcute. Rayford repetă că-şi ceruse sincer scuze, iar femeia zise:

— Hai să uităm de toate astea, bine?

— Vreau să ştiu dacă m-ai iertat.

— Se pare că ţii mult la asta, Rayford. Care-i motivul? Ţi-ai simţi conştiinţa mai liniştită?

— Cred că da. Dar, în primul rând, mi-ar demonstra că mă consideri sincer.

— Cred că eşti. Nu-i mai uşor sau mai plăcut pentru mine, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, cred că eşti sincer. Şi nu-ţi port ranchiună, deci presupun că asta înseamnă că te-am iertat.

— Iau lucrurile ca atare. Acum voi fi foarte cinstit cu tine.

— Oho, mai urmează ceva? Sau vrei să mă instruieşti în privinţa celor întâmplate săptămâna trecută?

— Mda, dar vreau să-ţi spun că fiica mea m-a sfătuit să nu-ţi povestesc nimic acum.

— Adică în aceeaşi conversaţie.

— Exact.

— E o fată deşteaptă. Aş fi putut să mă înţeleg bine cu ea.

— Nu e o diferenţă prea mare de vârstă între voi.

— N-ai spus tocmai lucrul potrivit, Rayford. Dacă vrei să foloseşti pretextul „eşti suficient de tânără ca să fii fiica mea”, ar fi trebuit s-o faci de la bun început.

— Poate dacă te-aş fi conceput pe când aveam cincisprezece ani. Oricum, Chloe este convinsă că acum n-ai chef de asemenea discuţii.

— De ce aş avea? Trebuie să reacţionez? Trebuie să-ţi accept ideea?

— Asta speram, dar nu insist. Dacă n-ai chef de asta, te înţeleg. Dar cred că-ţi dai seama de faptul că trebuie să ne grăbim.

Rayford se simţea aşa cum se simţise Bruce Barnes în ziua în care se întâlniseră. Era plin de pasiune şi de credinţă şi avea impresia că rugăciunea lui pentru a avea curaj şi pentru a putea vorbi desluşit fusese auzită. Îi spuse lui Hattie istoria relaţiei sale

cu Dumnezeu, cum fusese crescut într-o familie de oameni care frecventau biserica, cum el şi Irene se duseseră la diferite biserici după ce se căsătoriseră. Îi povesti şi că interesul lui Irene pentru evenimentele de la sfârşitul vremurilor fusese unul dintre motivele care-l făcuseră să caute companie feminină în altă parte.

Rayford văzu din înfăţişarea lui Hattie că aceasta ştia unde vrea să ajungă, că era acum de acord cu Irene şi cu părerile ei. Hattie nu reacţionă atunci când îi povesti că ştia ce va găsi acasă, în dimineaţa aceea, după ce aterizaseră pe O'Hare.

Îi povesti despre telefonul dat la biserică, despre întâlnirea cu Bruce, despre ce-i povestise acesta, despre videocasetă, despre ce studiaseră împreună, despre profeţiile din Biblie, despre predicatorii din Israel care, evident, se potriveau cu cei doi martori amintiţi în Apocalipsă.

Rayford îi povesti cum se rugase împreună cu pastorul, în timp ce vizionau videocaseta, despre faptul că se simţea responsabil pentru Chloe şi că dorea ca aceasta să-L găsească şi ea pe Dumnezeu. Hattie se uita la el. Nimic din gesturile sau expresia ei nu-l încuraja, dar el continuă. Nu-i ceru să se roage împreună cu el. Pur şi simplu îi spuse că nu mai voia să se scuze pentru ceea ce credea.

— Vezi, dacă o persoană acceptă asta cu adevărat, trebuie să spună şi altora. N-ar fi un prieten adevărat dacă n-ar face acest lucru.

Hattie nu-i oferi satisfacţia să dea din cap, să-i arate că era de acord cu el.

După aproape o jumătate de oră, termină de expus teoria şi concluzionă:

— Hattie, aş vrea să te gândeşti la ce ţi-am spus, să priveşti caseta, să discuţi cu Bruce, dacă doreşti. Nu pot să te fac să crezi. Pot doar să-ţi arăt cum am acceptat aceste lucruri ca pe un adevăr. Îmi pasă de tine şi n-aş vrea să dai greş doar pentru că nu ţi-a spus nimeni nimic.

În cele din urmă, Hattie se rezemă de spătar şi oftă.

— Foarte drăguţ din partea ta, Rayford. Realmente. Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea Cred că e cam ciudat ce mi-ai spus, pentru că n-am ştiut că în Biblie se pomeneşte

despre asemenea lucruri. Familia mea mergea la biserică pe când eram copil, în principal de sărbători sau când eram invitaţi, dar n-am auzit niciodată ceva asemănător. O să mă gândesc la ce mi-ai spus. O să analizez... O dată ce-ai auzit aşa ceva, nu poţi să uiţi prea repede... Asta vrei să-i povesteşti lui Buck Williams la cină?

— Cuvânt cu cuvânt.

Hattie chicoti.

— Mă întreb ce-o să apară în revistă...

— Teoria mea o să fie alături de extratereştri, de gazele bacteriene şi de razele morţii, spuse Rayford.

21

Când Buck şi Chloe se reîntâlniră cu Hattie şi Rayford, se vedea că Hattie plânsese. Buck nu simţi că-i era suficient de apropiat ca s-o întrebe ce se întâmplase, iar ea nu-i spuse nimic.

Buck era bucuros că avea ocazia să-i ia un interviu lui Rayford Steele, dar avea nişte sentimente destul de nedefinite. Răspunsurile comandantului care pilotase avionul în care Buck fusese pasager atunci când avuseseră loc dispariţiile ar fi dramatizat reportajul. Şi dorea să mai petreacă timp împreună cu Chloe... Trebuia să fugă înapoi la birou, apoi acasă, să se schimbe şi să se întâlnească mai târziu, la Carlisle. La birou îl sună pe Stanton Bailey, interesându-se cât de repede trebuia să meargă la Chicago, ca să-i găsească un înlocuitor Lucindei Washington.

— Pot să plec oricând, dar nu vreau să pierd ce se va întâmpla la O.N.U.

— Ştim deja de la Plank tot ce se va întâmpla acolo mâine dimineaţă, zise Bailey. Am aflat că lucrurile s-au pus deja în mişcare. Plank îşi va lua în primire noua funcţie dis-de-dimineaţă, va nega că Nicolae Carpathia e interesat de ofertă, va repeta condiţiile, iar noi vom aştepta şi vom vedea dacă muşcă cineva din momeală. Nu cred că vor accepta.

— Aş prefera să accepte, zise Buck, sperând că românul va fi cinstit şi dorind să vadă ce va face în privinţa lui Stonagal şi lui Todd-Cothran.

— Şi eu, zise Bailey, dar ce şanse are? E omul potrivit pentru vremurile astea, dar planurile lui de reorganizare sunt prea ambiţioase. Nu vor fi acceptate niciodată.

— Ştiu, dar dacă tu ai fi cel care decide, n-ai fi de partea lui?

— Aş fi, oftă Bailey. Probabil că da. Sunt sătul de războaie şi de violenţă. Poate că aş fi de acord şi cu mutarea sediului organizaţiei în Noul Babilon.

— Poate că delegaţii de la O.N.U. Vor fi suficient de deştepţi ca să-şi dea seama că omenirea e pregătită să-l accepte pe Carpathia, zise Buck.

— Ar fi prea frumos ca să fie adevărat. Nu pune pariu, când şansele sunt împotriva ta.

Buck îi spuse noului său şef că voia să zboare în Chicago în dimineaţa următoare şi să se întoarcă în New York duminică seara.

— O să văd cum stau lucrurile în Chicago, o să-mi dau seama dacă avem vreun candidat serios acolo sau dacă trebuie să aducem pe cineva din afară.

— Aş prefera să rămâi aici, zise Bailey, dar prefer să te las pe tine să iei decizii.

Buck telefonă la compania Pan-Con, ştiind că avionul lui Rayford Steele va pleca la ora 8.00, în dimineaţa următoare. Îi spuse funcţionarei care rezerva locurile că tovarăşa lui de călătorie este Chloe Steele.

— Da, răspunse aceasta, domnişoara Steele zboară la clasa întâi. Este un loc liber chiar lângă dânsa. Şi dumneavoastră veţi fi oaspete al echipajului?

— Nu.

Cumpără un loc ieftin, pe socoteala revistei, apoi plăti diferenţa pentru locul de lângă Chloe. Nu avea de gând să-i spună lui Chloe, la cină, că mergea la Chicago.

Trecuse multă vreme de când nu mai purtase cravată, dar urma să se ducă la restaurantul hotelului Carlisle. Nu avea să fie primit acolo fără cravată. Din fericire, fură conduşi la o masă retrasă, într-un mic separeu, unde putea să-şi aşeze bagajul alături, fără să atragă atenţia. Comesenii presupuseră că avea nevoie de geantă pentru echipamentul său, neştiind că avea acolo şi un schimb de haine.

Chloe radia. Părea cu cinci ani mai în vârstă în rochia elegantă de seară. Se vedea că ea şi Hattie petrecuseră după-amiaza într-un salon de frumuseţe.

Rayford considera ca fiica lui arăta nemaipomenit în seara aceea şi se întreba ce credea reporterul despre ea. Tipul acela, Williams, era, evident, prea bătrân pentru ea.

Rayford îşi petrecuse după-amiaza dormind, apoi rugându-se să dovedească acelaşi curaj şi aceeaşi claritate a discursului pe care le avusese când vorbise cu Hattie. Nu avea idee ce credea ea, doar că fusese „drăguţ” că-i spusese totul. Nu era lămurit

dacă fusese vorba de sarcasm sau de condescendenţă. Spera că o lămurise. Faptul că petrecuse ceva timp împreună cu Chloe putea fi un lucru bun. Rayford spera ca fiica lui să nu-i mai fie ostilă şi nici atât de încăpăţânată, cum ar fi fost dacă s-ar fi aliat cu Hattie împotriva lui.

La restaurant, Williams părea să se uite la Chloe şi s-o ignore pe Hattie. Rayford analiză calm situaţia, care părea că n-o deranjează deloc pe Hattie. Poate că Hattie trage nişte sfori… Nu spusese nimic despre felul în care arăta Hattie în seara aceea, dar se vedea că urmărea ceva. Era remarcabilă, fusese întotdeauna, dar nu avea să se lase atras pe aceeaşi cale.

În timpul cinei, Rayford întreţinu o conversaţie banală. Buck îi ceruse să-l anunţe când va fi gata de interviu. După desert, Rayford îl luă deoparte pe chelner.

— Am vrea să mai petrecem vreo oră aici, dacă se poate.

— Domnule, avem o listă de rezervări foarte mare…

— Nu vreau să ieşi în pierdere, din cauza noastră, zise Rayford, strecurând în mâna chelnerului o bancnotă mare. Anunţă-ne să plecăm atunci când va fi nevoie.

Chelnerul se uită la bancnotă şi o vârî în buzunar.

— Sunt sigur că nu veţi fi deranjaţi, zise el.

Şi avu grijă ca paharele cu apă să fie permanent pline.

Lui Rayford îi făcu plăcere să-i răspundă lui Williams la întrebările iniţiale despre slujba lui, despre pregătire, familie şi educaţie, dar abia aştepta să-și înceapă noua misiune a vieţii lui. Şi, în cele din urmă, veni şi întrebarea aceea.

***

Buck încerca să se concentreze asupra răspunsurilor pilotului, dar îşi dădu seama că se străduia s-o impresioneze pe Chloe. Toţi cei din breaslă ştiau că era unul dintre cei mai buni intervievatori din lume. Talentul acesta şi cel de a pune cap la cap iute informaţiile şi de a face din ele un articol atrăgător, uşor de citit, îl făcuse ceea ce era.

Trecuse de întrebările introductive. Îi plăcea individul. Steele părea cinstit şi sincer, deştept şi exact în expunerea ideilor. Îşi dădu seama că fiica lui îl moştenise în multe privinţe.

— Sunt gata să te întreb ce crezi că s-a întâmplat în timpul acelui zbor fatidic spre Londra. Ai o teorie?

Pilotul ezită, apoi zâmbi, ca şi cum s-ar fi concentrat.

— Am mai mult decât o teorie. Ai putea să crezi că pare ceva nebunesc din partea unei persoane cu pregătire tehnică, aşa cum sunt eu, dar cred că am descoperit adevărul şi că ştiu exact ce s-a întâmplat.

Buck îşi dădu seama că asta va face impresie bună.

— Îi apreciem pe cei care au siguranţa a ceea ce ştiu. Ai ocazia să spui lucrul ăsta lumii întregi.

Chloe alese momentul acela pentru a-i atinge uşor braţul lui Buck, întrebându-l dacă o scuză o clipă.

— Vin şi eu, zise Hattie.

Buck zâmbi, privindu-le cum pleacă.

— E o conspiraţie? Trebuia să ne lase singuri sau au mai auzit toate astea şi nu mai au chef să le mai audă o dată?

***

Rayford se supără. Era pentru a doua oară, în ultimele ceasuri, când Chloe se retrăsese în momentul crucial.

— Te asigur că nu-i cazul, zise el, silindu-se să zâmbească.

Nu putea să tragă de timp şi să aştepte să se întoarcă fiica sa.

Întrebarea fusese pusă, el era pregătit, aşa că lăsă deoparte convenţiile sociale, începând să spună lucruri care puteau să-l facă să treacă drept nebun. Aşa cum făcuse şi în discuţia cu Hattie, îi povesti mai ales despre drumul său spiritual, despre ce i se întâmplase până în prezent. Istorisirea dură cam o jumătate de oră, Rayford povestind fiecare amănunt pe care-l considera relevant. La un moment dat, femeile se întoarseră.

***

Buck asculta, fără să întrerupă, expunerea cea mai lucidă şi mai onestă, din punct de vedere profesional, pe care o auzise a unei teorii care, în urmă cu trei săptămâni, i s-ar fi părut absurdă. Suna ca lucrurile pe care le auzise la biserică sau pe la prieteni. Individul se justifica prin versete şi capitole din Biblie. Iar chestia cu cei doi predicatori din Ierusalim care ar fi fost cei doi martori prezişi în Apocalipsă… Buck rămăsese cu gura căscată. În cele din urmă, zise:

— Interesant! Ai auzit ultimele ştiri?

Şi-i povesti ce văzuse la C.N.N. în timpul celor câteva minute cât se aflase în apartamentul său.

— Se pare că mii de oameni fac un fel de pelerinaj la Zidul Plângerii. Stau la cozi lungi de mile întregi, încercând să se apropie şi să-i audă pe predicatori. Mulţi se convertesc şi încep şi ei să predice. Autorităţile par să nu-i poată împiedica, în ciuda intervenţiilor evreilor ortodocşi. Toţi cei care îi atacă pe predicatori amuţesc sau paralizează şi mulţi din vechea gardă ortodoxă li se alătură predicatorilor.

— Uimitor, răspunse pilotul. Dar şi mai uimitor e că toate acestea sunt profeţite de Biblie.

Buck se străduia să rămână calm. Nu era convins de cele auzite, dar Steele îl impresiona. Poate că omul doar încerca să găsească o legătură între profeţiile Bibliei şi cele întâmplate în Israel, dar nimeni altul nu avea o explicaţie. Ce îi citise Steele din Apocalipsă era limpede. Poate că greşea. Poate că toate acestea erau doar aiureli. Dar era singura teorie care lega incidentele unele de altele, explicându-le. Ce altceva i-ar fi provocat lui Buck asemenea fiori?

Buck se concentră asupra lui Steele, fără să privească în dreapta sau în stânga. Avea pulsul accelerat. Nu se putea mişca. Era convins că femeile îi auzeau bubuitul inimii. Era posibil? Putea fi adevărat? Văzuse lucrarea lui Dumnezeu în distrugerea flotei aeriene ruseşti numai pentru a fi pregătit pentru un asemenea moment? Putea să scuture din cap şi să alunge aceste gânduri? Putea să adoarmă şi să se trezească dimineaţa, uitând de toate astea? O discuţie cu Bailey sau cu Plank l-ar întări şi l-ar face să scape de prostiile astea?

Îşi dădea seama că nu putea face aceste lucruri. Ceva din cele auzite îi reţinea atenţia. Voia să creadă în ceva ce făcea legătura între fapte şi care avea logică. Dar Buck voia să creadă în Nicolae Carpathia. Poate pentru că trecuse prin momente înspăimântătoare se lăsa influenţat de către oamenii ieşiţi din comun. Nu era felul lui, dar cine mai rămăsese neschimbat în zilele acelea? Cine s-ar fi aşteptat să rămână la fel în asemenea vremuri?

Buck nu voia să analizeze lucrurile, să discute despre ele. Voia să-l întrebe pe Rayford Steele despre cumnata sa şi despre nepotul său. Dar asta ar fi fost ceva personal, care nu s-ar fi referit la subiectul pe care-l cerceta. Toată chestiunea aceasta

nu debutase ca o încercare a lui de a găsi adevărul. Era, mai degrabă, o muncă de strângere a datelor, ceva care trebuia să fie integrat unui cadru mult mai amplu.

Nu trebuia să creadă că o să aleagă o teorie şi că o să o prezinte drept poziţie a revistei. Trebuia să cunoască toate teoriile, de la cele plauzibile la cele mai bizare. Cititorii le vor adăuga pe ale lor, în rubrica de scrisori, sau vor lua o decizie bazată pe credibilitatea surselor. Pilotul de pe linia aeriană, în cazul în care Buck nu-l va prezenta drept un lunatic, va fi cel mai subtil şi mai convingător dintre toţi.

Pentru prima oară, Buck Williams rămăsese fără cuvinte.

***

Rayford se convinsese că nu va reuşi. Sperase ca reporterul să fie destul de deştept ca să priceapă, să-l citeze corect şi să-i prezinte punctul de vedere, astfel încât cititorii să fie atraşi de creştinism. Se vedea că Williams nu credea. Dacă ar fi trebuit să-şi dea cu părerea, ar fi zis că reporterul se străduia să-și ascundă zâmbetul – sau că era atât de amuzat sau de uluit, încât nu putea formula un răspuns.

Rayford trebui să-și reamintească faptul că scopul lui era s-o convingă mai întâi pe Chloe, apoi, poate, pe cititori, dacă spusele lui vor ajunge să fie tipărite. Dacă Williams credea că el înnebunise complet, atunci jurnalistul nu avea de făcut decât să nu mai publice nimic din părerile abracadabrante ale pilotului.

Buck nu se credea în stare să reacţioneze coerent. Îl treceau încă fiori, se simţea leoarcă de transpiraţie. Ce se întâmpla cu el? Reuşi să şoptească:

— Mulţumesc pentru cină şi pentru timpul acordat. O să ne vedem înainte să folosesc ceva din ce-ai spus…

N-avea niciun sens, bineînţeles. Spusese vorbele acelea doar ca să aibă un motiv să ia din nou legătura cu pilotul. Avea o grămadă de întrebări cu caracter personal să-i pună, dar nu le permisese niciodată oamenilor pe care-i intervievase să vadă citatele respective mai înainte. Avea încredere în reportofon şi în memoria lui şi nu fusese acuzat vreodată că deformase spusele cuiva.

Buck se uită la pilot şi văzu o expresie stranie pe figura acestuia. Aducea a dezamăgire? Da, şi a resemnare.

Brusc, Buck îşi aminti cu cine avea de-a face. Cu un om inteligent, cult. Cu siguranţă că ştia că reporterii nu verificau niciodată textul împreună cu cei intervievaţi. Probabil că-şi închipuia că fusese o formă de a i se spune că declaraţiile lui nu vor fi folosite.

„Ce greşeală grosolană, Buck! îşi reproşă el. Ţi-ai subestimat interlocutorul."

Tocmai îşi punea echipamentul deoparte când observă lacrimi pe obrazul lui Chloe. Ce se întâmplă cu femeile astea? Hattie Durham plânsese când terminase de vorbit cu comandantul, după-amiază. Iar acum Chloe…

Buck îşi putea da seama ce se întâmplă cu Chloe. Nu l-ar fi surprins dacă plângea din cauză că fusese mişcată de sinceritatea tatălui ei. Buck avea un nod în gât şi, pentru prima oară de când zăcuse cu faţa la pământ, cuprins de groază, în Israel, în timpul atacului rusesc, ar fi vrut să se ascundă undeva şi să plângă.

— Pot să te întreb ceva, ce nu va fi înregistrat? Pot să te întreb despre ce-ai vorbit cu Hattie în după-amiaza aceasta, la club?

— Buck! se indignă Hattie. Nu-i treaba ta!

— Nu mă supăr dacă nu vrei să-mi spui. Însă eram curios.

— Mare parte din ce-am discutat sunt lucruri personale, zise comandantul.

— Normal.

— Dar, Hattie, nu văd nimic rău în a-i spune că restul discuţiei a fost despre lucrurile despre care am vorbit şi acum. Te superi?

Femeia ridică din umeri.

— Tot fără să înregistrez, Hattie, te superi dacă te întreb cum ai reacţionat?

— De ce fără să înregistrezi? se răsti Hattie. Opinia unui pilot e importantă, dar cea a unei însoţitoare de bord nu?

— Pornesc reportofonul, dacă vrei. Nu ştiam că doreşti să fii înregistrată.

— Nu doresc. Voiam doar să mă întrebi. Dar acum e prea târziu.

— Dar eşti de acord să-mi spui ce crezi…

— Da. Cred că Rayford e sincer şi foarte subtil. N-am idee dacă are dreptate. Chestiile astea mă depăşesc. Dar sunt convinsă că el crede în ele. Nu ştiu dacă ar trebui sau nu să creadă, având în vedere pregătirea lui. Poate e sensibil la teoria asta din cauză că şi-a pierdut familia.

Buck dădu din cap, dându-şi seama că el era mai aproape să creadă teoria lui Rayford decât Hattie. Se uită la Chloe, sperând că aceasta îşi revenise şi că putea s-o întrebe şi pe ea. Fata ţinea un şerveţel la ochi şi-i zise:

— Te rog, nu mă întreba nimic acum.

***

Rayford nu fu surprins de răspunsul lui Hattie, dar fu profund dezamăgit de cel al lui Chloe. Era convins că nu voise să-l facă să se simtă prost, spunând cât de aiurea sunase totul. Presupuse că ar trebui să-i fie recunoscător. Măcar îi păsa de sentimentele lui. Poate că şi lui ar trebui să-i pese de ale ei, dar decisese să nu lase politeţea să fie prioritară. Trebuia să se lupte cu ea să o facă să creadă, până în momentul în care va lua o decizie. Dar era limpede că fata considera că auzise destule în seara aceea. Nu mai insistă. Spera să poată să adoarmă, în ciuda remuşcărilor provocate de situaţia ei. O iubea atât de mult…

— Domnule Williams, zise el, ridicându-se şi întinzând mâna, ne-a făcut plăcere. Pastorul despre care ţi-am vorbit, cel din Illinois, se pricepe mai bine la lucrurile astea şi ştie mai multe decât mine despre Antihrist şi despre toate celelalte. Ar merita să-l suni, dacă vrei să ştii mai multe. Bruce Barnes, Biserica Oraşului Noii Speranţe, Mount Prospect.

— O să ţin minte, făgădui Buck.

Dar Rayford era convins că Williams spusese asta doar din politeţe.

***

Era o idee bună să discute cu acest Barnes, îşi spuse Buck. Poate o să-şi facă timp în ziua următoare, când va fi în Chicago. De data asta, îşi va urmări propriile-i probleme şi nu va mai amesteca interesul profesional cu cel personal.

Ieşiră toţi patru în hol.

— Vă urez noapte bună, zise Hattie. Zbor mâine dimineaţă, cu cea mai matinală cursă.

Îi mulţumi lui Rayford pentru cină, îi şopti ceva lui Chloe, care nu-i răspunse, şi-i mulţumi lui Buck pentru ospitalitatea din dimineaţa aceea.

— O să-l sun pe domnul Carpathia într-una din zile, promise ea

Buck rezistă tentaţiei de-ai spune ce ştia despre viitorul imediat al lui Carpathia se îndoia că acesta mai avea timp pentru ea

Chloe părea că voia s-o urmeze pe Hattie spre lift, dar că, în acelaşi timp, ar fi vrut să-i spună ceva lui Buck. Acesta fu şocat când fata spuse:

— Ne laşi singuri un minut, tati? Vin imediat.

Buck se simţi flatat că voia să-şi ia rămas-bun de la el, dar Chloe era încă emoţionată. Vocea îi tremura când îi spuse, politicoasă, că petrecuse clipe minunate în ziua aceea. El încercă să prelungească discuţia.

— Tatăl tău e un tip impresionant.

— Ştiu. Mai ales în ultimul timp.

— Mi-am dat seama de ce s-ar putea ca tu să-i dai dreptate în multe privinţe.

— Da?

— Bineînţeles. M-am gândit şi eu la chestiile astea. L-ai contrazis mereu, nu-i aşa?

— Am cam făcut-o până acum… N-o s-o mai fac.

— De ce?

— Ai văzut ce mult înseamnă lucrurile astea pentru el.

Buck dădu din cap. Fata era iarăşi foarte emoţionată. O prinse de mână.

— Momentele pe care le-am petrecut împreună cu tine au fost minunate.

Fata chicoti, de parcă s-ar fi ruşinat de ceea ce gândea.

— La ce te gândeai? insistă el.

— Oh, la nimic! E o prostie!

— Hai, spune! Amândoi ne-am purtat copilăreşte azi.

— Cred că-s o proastă. Abia te-am întâlnit şi simt că o să-mi lipseşti. Dacă treci prin Chicago, sună-mă!

— Promit, zise Buck. Nu-ţi spun când, dar s-ar putea să fie mai devreme decât crezi.

22

Buck nu dormise bine. În parte, din cauza surprizei pe care o pregătise pentru dimineaţa aceea. Spera să-i facă plăcere lui Chloe. Era însă sub imperiul uimirii. Dacă era adevărat ce postula Rayford Steele – iar Buck îşi dădea seama instinctiv că, dacă măcar în parte era adevărat, atunci totul era adevărat –, de ce avusese nevoie de o viaţă ca să afle acest lucru? Poate că fusese în căutarea lui tot timpul, dar nu ştiuse…

Dar şi comandantul Steele – un pilot de curse aeriene cu o minte organizată, analitică – ratase aflarea acestui adevăr, deşi pretindea că avusese chiar sub propriu-i acoperiş o adeptă a acestei teorii, o persoană credincioasă, aproape habotnică. Buck nu-şi găsise odihna, se sculase din pat şi se plimbase. Într-un fel ciudat, nu se simţea nici indispus, nici deprimat. Doar copleşit. Nimic din toate astea n-ar fi avut pic de înţeles, cu o zi înainte, dar acum, pentru prima oară de la evenimentele din Israel, nu putea să facă disocierea între ceea ce simţea şi reportajul la care lucra.

Atacul asupra Ţării Sfinte fusese un eveniment crucial în viaţa sa. Descoperise că-i muritor şi văzuse că asupra colinelor acelora prăfuite se manifestase ceva din altă lume – da, supranatural, ceva ce venea direct de la Atotputernicul Dumnezeu –, ceva sub forma unui foc pe cer. Şi ştiuse, fără urmă de îndoială, pentru prima oară în viaţă, că asemenea lucruri inexplicabile nu puteau fi disecate şi evaluate ştiinţific, dintr-o perspectivă detaşată, academică.

Buck se mândrise întotdeauna că se deosebea de majoritatea reporterilor pentru că includea în scrierile sale elementul uman, cotidian, obişnuit, în timp ce toţi ceilalţi se opuneau acestei tentaţii. Talentul acesta al său îi făcea pe cititori să se identifice cu el, să simtă, să înţeleagă lucruri importante pentru ei. Dar Buck fusese în stare ca, după acea întâlnire apropiată cu moartea, să nu-şi lase cititorii să-şi dea seama de preocuparea sa în legătură cu existenţa lui Dumnezeu. Acum, această separare i se părea imposibilă. Cum să scrie cel mai important

articol din viaţa lui, unul care va fi, probabil, scris din suflet, fără să scoată la iveală, fără să vrea, vârtejul din mintea lui?

Se afla într-o situaţie-limită, ştia bine. Nu era gata să se roage, să încerce să dialogheze cu Dumnezeu, cu cel pe care-L ignorase atât de mult timp. Nu se rugase nici atunci când se convinsese de existenţa lui Dumnezeu, în noaptea aceea, în Israel. Ce se întâmpla cu el? Oricine din lume sau, cel puţin, cei cinstiţi cu ei înşişi, ar fi recunoscut că există Dumnezeu, după noaptea aceea. Coincidenţe uluitoare avuseseră loc şi înainte, dar întâmplarea aceea sfidase orice logică.

Înfrângerea puternicei Rusii fusese ceva tulburător, bineînţeles. Dar istoria Israelului era plină de asemenea legende. Dar să nu te aperi şi să nu pierzi nimic? Asta depăşea orice putere de înţelegere, dacă nu luai în calcul intervenţia directă a lui Dumnezeu.

De ce, se întreba Buck, acest eveniment nu avusese un impact mai mare asupra modului său de a gândi? Ajunsese să-şi dea seama cu durere că uitase de această nevoie fundamental umană căreia nu-i găsise nicio finalitate. Ce putea să creadă despre sine, ce fel de creatură jalnică, subomenească, devenise, dacă nici măcar dovada zdrobitoare, minunea din Israel – pentru că fusese o minune – nu-i deschisese sufletul către Dumnezeu?

La câteva luni după aceea, se petrecuse dispariţia a milioane de oameni, din toată lumea. Zeci de oameni se volatilizaseră chiar din avionul cu care călătorea. Ce îi trebuia mai mult? Avea impresia că trăia într-un roman ştiinţifico-fantastic. Fără îndoială că trăise cel mai tragic eveniment din istorie. Buck îşi dădu seama că nu avusese timp nicio secundă să se gândească la toate acestea, în ultimele două săptămâni. Dacă n-ar fi existat tragediile personale la care asistase, ar fi fost mai reţinut în modul de a analiza ceea ce părea a fi o lume scăpată de sub control.

Voia să-l întâlnească pe acel Bruce Barnes, fără să pretindă că-l va intervieva pentru un articol. Buck pornise într-o căutare personală, încercând să-şi satisfacă nevoi profunde. Prea mulţi ani respinsese ideea existenţei unei Persoane Divine sau faptul că ar avea nevoie de Dumnezeu, dacă Acesta ar fi existat. Avea nevoie de ceva timp pentru a se obişnui cu această idee.

Rayford Steele spusese că fiecare e păcătos. Buck privea lucrurile cu realism. Viaţa lui nu respectase niciodată standardele unui profesor de la şcoala de duminică. Dar sperase că, de va sta vreodată în faţa lui Dumnezeu, binele va depăşi răul şi, prin comparaţie, era la fel de bun sau de rău ca oricine.

Dacă Rayford Steele şi versetele lui din Biblie erau demne de crezare, nu mai conta cât de bun fusese Buck sau cum era în comparaţie cu alţii. O frază veche îi veni în minte şi-l obseda. „Nu e niciunul drept, nu, niciunul”. Nu se considerase niciodată un om drept. Putea să ajungă la următorul nivel şi să admită că avea nevoie de Dumnezeu, de iertare, de Iisus?

Era posibil? Era pe cale să renască şi să devină creştin? Se simţise uşurat când Rayford Steele folosise expresia aceasta. Buck citise, ba chiar şi scrisese, despre „acest gen de oameni”, dar chiar şi la nivelul lui de înţelepciune laică, nu înţelesese pe deplin ce însemna. Considerase cuvântul „renăscut” drept echivalent cu „de extrema dreapta” sau cu „fundamentalist”. Acum, dacă urma să facă pasul pe care nu visase niciodată să-l facă, din moment ce nu putea analiza din toate punctele de vedere acel adevăr pe care nu-l mai putea ignora, trebuia să-şi asume o sarcină: să instruiască întreaga lume asupra înţelesului acelor cuvinte.

În cele din urmă, aţipi pe canapeaua din camera de zi, în ciuda unui bec care lumina chiar lângă faţa lui. Dormi buştean vreo două ore, dar se trezi la timp ca să se ducă la aeroport. Perspectiva de a-i face o surpriză lui Chloe şi de a călători împreună cu ea îl făcu să se grăbească, îl ajută să-şi învingă oboseala. Însă şi mai incitantă părea posibilitatea ca un alt om care să-i dea răspunsuri să-l aştepte în Chicago, un om în care avea încredere doar pentru că-i fusese recomandat de un pilot care părea că spune adevărul cu multă autoritate. Ar fi fost amuzant să-i povestească într-o zi lui Rayford Steele cât de mult însemnase pentru el acel interviu aparent banal. Dar Buck presupuse că Steele bănuia deja. Probabil de aceea fusese pilotul atât de pătimaş.

***

Dacă asta semnala începerea în curând a perioadei de nenorociri prezise de Biblie – iar Rayford nu se îndoia că asta

însemna atunci se întreba dacă va afla vreo bucurie în îndeplinirea profeţiilor. Bruce nu părea să găsească vreuna, în afară de faptul că era posibil să mai convertească un număr destul de mic de oameni. Iar până acum, Rayford eşuase în privinţa asta. Deşi era sigur că Dumnezeu îi dăruise cuvintele necesare şi curajul să le spună, simţea că nu reuşise să comunice cu Hattie. Poate că Hattie avea dreptate. Poate că fusese preocupat doar de el însuşi. Iar femeia rămăsese cu impresia că încerca să scape de povara vinovăţiei. Însă el ştia că nu era aşa. Credea că avusese intenţii curate. Dar nu reuşise s-o convingă pe Hattie decât că fusese sincer şi că devenise credincios. Şi la ce foloseau astea? Dacă el credea, iar ea nu, Hattie putea să considere că el credea în ceva fals sau să accepte că ea ignora adevărul. Nu exista altă opţiune în privinţa celor pe care i le prezentase.

Cât despre interviul cu Cameron Williams... în momentul acela, Rayford se simţise în formă, calm, raţional. Ştia că discuta probleme revoluţionare, dar avea impresia că Dumnezeu îi dăduse puterea să se exprime cu claritate. Dar nu reuşise să-i provoace reporterului altă reacţie în afară de condescendenţă. Ce martor putea fi el? Rayford îşi dorea, din adâncul sufletului, să fie mai eficient. Considera că-şi irosise viaţa înainte de asta şi că-i rămăsese o perioadă foarte scurtă ca să recupereze timpul pierdut. Era recunoscător pe vecie pentru propria-i mântuire, dar ar fi vrut s-o împartă cu alţii, să aducă mai mulţi oameni către Iisus. Interviul pentru revistă fusese o ocazie incredibilă, dar simţea în sinea sa că nu ieşise bine. Merita efortul să se roage să i se ofere o altă şansă? Rayford credea că-l văzuse pentru ultima oară pe Cameron Williams. Acesta n-o să-l caute pe Bruce Barnes, iar declaraţiile lui Rayford nu vor fi tipărite niciodată în paginile lui *Global Weekly.*

Se spălă, îşi rase barba şi se îmbrăcă, auzind-o, în acest timp, pe Chloe cum împacheta. Fusese evident că se simţise stânjenită din cauza lui seara trecută şi probabil că îi ceruse scuze domnului Williams pentru pălăvrăgeala absurdă a tatălui ei. Măcar îi bătuse în uşă şi-i urase noapte bună, când ajunseseră în apartament. Fusese *ceva,* nu?

De fiecare dată când se gândea la Chloe, simţea o durere în piept, un gol, o mâhnire. Putea suporta alte eşecuri, dar îi tremurau genunchii în timp ce se ruga pentru Chloe. „Nu pot s-o pierd!” îşi spuse el, dispus să-şi cedeze propria-i izbăvire pentru izbăvirea ei, dacă s-ar fi putut.

Atunci simţi că Dumnezeu îi vorbeşte, că i-a dat sarcina de a câştiga oamenii, pentru a-i conduce către Hristos. Aceasta fusese chiar atitudinea lui Iisus, care luase de bunăvoie asupra Sa păcatele oamenilor, pentru ca aceştia să poată trăi.

Rayford se simţi încurajat, în timp ce se ruga pentru Chloe, încercând să-şi înfrângă teama de eşec.

— Doamne, am nevoie de sprijin, gâfâi el. Trebuie să ştiu că n-am pierdut-o pentru totdeauna.

Ieşi, îmbrăcat în uniformă, şi-i zâmbi, văzând-o lângă uşă, îmbrăcată potrivit pentru drum.

— Eşti gata, scumpo?

Fata dădu din cap şi se sili să zâmbească, apoi îl strânse în braţe puternic, îndelung, apăsându-şi obrazul de pieptul lui. „Mulţumesc!” rosti el în gând, întrebându-se dacă trebuia să spună ceva. Sosise momentul? Să îndrăznească acum?

Se simţi din nou învăluit de puterea lui Dumnezeu, de parcă Domnul ar fi vorbit minţii lui. „Răbdare. Las-o în pace! Las-o în pace!” Dar să tacă i se părea lucrul cel mai greu pe care trebuia să-l facă. Chloe nu spusese nimic. Luară un dejun frugal şi se îndreptară spre Aeroportul J.F.K.

Chloe era primul pasager din avion.

— O să încerc să vin să te văd, îi zise Rayford înainte să se ducă spre cabină.

— Nu-ţi face probleme, dacă nu reuşeşti. O să dau dovadă de înţelegere.

***

Buck aşteptă până urcară toţi la bord. În timp ce se apropia de scaunul său, de lângă Chloe, văzu că ea stătea întoarsă spre fereastră, cu braţele la piept, cu bărbia în palmă. Buck nu-şi dădea seama dacă avea ochii deschişi. Presupuse că se va întoarce, atunci când se va aşeza, şi nu-şi putu stăpâni zâmbetul, anticipând reacţia ei, uşor îngrijorat că nu va fi atât de bună pe cât spera.

Se aşeză şi aşteptă, dar Chloe nu se întoarse. Dormea? Privea? Medita? Se ruga? Plângea? Buck spera că nu plânge. Îi păsa suficient de mult de ea ca să fie îngrijorat când părea îndurerată.

Apoi apăru o problemă. În timp ce pândea o schimbare a poziţiei ei, care să-i permită să-l vadă, îşi dădu seama brusc că era obosit. Îl dureau muşchii şi încheieturile, ochii îi ardeau. Avea capul ca de plumb. Nu trebuia însă să adoarmă, iar ea să-l descopere moţăind lângă ea.

Făcu un semn stewardesei:

— O Coca-Cola, vă rog, şopti el.

Adaosul temporar de cofeină o să-i permită să rămână treaz încă puţin.

Cum Chloe nu se mişcă nici măcar pentru a urma instrucţiunile de siguranţă, Buck deveni nerăbdător. Dar nu voia să se dea singur de gol. Voia să fie descoperit. Aşa că aşteptă.

Probabil că fata obosise în poziţia aceea, pentru că se răsuci şi-şi împinse geanta sub scaunul din faţă. Termină sucul şi aşeză paharul pe tăviţa dintre ei. Se uită la ghetele din piele ale lui Buck, cele pe care le purtase şi cu o zi înainte. Privirea lui Chloe urcă apoi către figura lui zâmbitoare, care aştepta reacţia ei.

Reacţia ei dovedi că meritase să aştepte. Fata îşi duse mâinile la gură şi făcu ochii mari. Apoi îi cuprinse o mână în mâinile ei.

— Oh, Buck! şopti ea. Oh, Buck!

— Mă bucur să te văd, zise el.

Chloe îi dădu drumul mâinii lui, de parcă ar fi vrut să încerce să se stăpânească.

— N-aş fi vrut să mă port ca o şcolăriţă, zise ea, dar ţi s-a întâmplat să primeşti un răspuns imediat la o rugăciune?

Buck nu reacţionă imediat:

— Credeam că tatăl tău e membrul familiei care se roagă…

— Este. Dar, după ani de zile, am încercat şi eu, iar Dumnezeu mi-a răspuns.

— Te-ai rugat să mă aşez lângă tine?

— Oh, nu! Nu visam la lucruri imposibile. Cum ai reuşit asta, Buck?

— N-a fost greu, din moment ce ştiam ora zborului tău. Am spus că suntem împreună, ca să obţin locul de lângă tine.

— De ce? Unde te duci?
— Nu ştii unde zboară avionul ăsta? Sper că la San Jose.
Fata râse.
— Chloe, termină-ţi povestea! N-am mai fost până acum răspuns la o rugăciune.
— E o poveste lungă.
— Cred că avem timp destul.
Fata îi luă iarăşi mâna şi îi zise:
— Buck, e nemaipomenit. E lucrul cel mai frumos pe care l-a făcut cineva pentru mine.
— Ai spus că o să-mi simţi lipsa. Dar nu fac drumul ăsta doar pentru tine. Am treabă în Chicago.
Fata chicoti şi dădu drumul mâinii lui.
— Nu vorbeam despre tine, Buck, deşi ai fost un scump. Spuneam că Dumnezeu a făcut un lucru frumos pentru mine.
Buck nu-şi putu ascunde jena.
— Mi-am dat seama, mormăi el.
Iar fata îi spuse povestea ei:
— Probabil că ai observat că eram foarte preocupată aseară. Fusesem mişcată de povestea tatălui meu. O mai auzisem şi înainte. Dar, deodată, tata devenise mai iubitor, mai interesat de oameni. Mai e nevoie să-ţi spun cât de important era pentru el şi cât de serios vorbea?
— Cine nu şi-ar fi dat seama?!
— Dacă n-aş fi ştiut despre ce-i vorba, aş fi crezut că încerca să te convingă pe tine personal, nu să răspundă la întrebările tale.
— Nu sunt convins că nu voia să mă convingă…
— Şi te-a jignit chestia asta?
— Deloc, Chloe. Ca să-ţi spun adevărul, a reuşit.
Chloe tăcu şi clătină din cap. Când, în cele din urmă, vorbi, şoptind atât de încet, încât Buck trebui să se aplece spre ea, ca s-o audă. Îi plăcea glasul ei.
— Buck, şi pe mine m-a convins, şi nu mă refer la tatăl meu.
— E prea bizar. Am rămas treaz jumătate din noapte, gândindu-mă la lucrurile astea.
— Nu va mai dura mult pentru noi, nu-i aşa? întrebă ea, iar Buck nu-i răspunse, dar ştia ce dorise să spună.

— Şi când îmi povesteşti despre felul în care am ajuns răspuns la o rugăciune?

— Oh, da! Stăteam la cină, în timp ce tata se dădea de ceasul morţii să te lămurească, şi mi-am dat seama brusc de ce dorise să fiu de faţă când îi spusese lui Hattie aceleaşi lucruri. L-am contrazis atât de mult la început, încât a dat înapoi, iar acum, când are cunoştinţele necesare şi simte nevoia reală să mă convingă, îi este teamă să mi se mai adreseze direct. Voia să ajungă la mine indirect. Şi a reuşit. N-am auzit începutul, pentru că fusesem cu Hattie la toaletă, dar probabil că mai auzisem lucrurile acelea. Când m-am întors, am fost impresionată. Nu din cauză că auzeam ceva nou. Fusese ceva nou când l-am ascultat pe Bruce Barnes sau când am văzut caseta. Ci pentru că tatăl meu arăta o asemenea convingere şi o asemenea încredere! Buck, nu există altă explicaţie pentru cei doi oameni din Ierusalim, decât că sunt cei doi martori despre care se vorbeşte în Biblie.

Buck dădu din cap.

— Deci, tata şi Dumnezeu m-au convins, dar eu nu eram încă pregătită. Plângeam, pentru că-l iubeam atât de mult şi pentru că spunea adevărul. Totul e adevărat, Buck, ştii asta?

— Cred că da, Chloe.

— Dar tot nu pot să discut cu tata despre asta. Nu ştiu ce mă opreşte. Am fost întotdeauna o fire deosebit de independentă. Ştiu că-i frustrat din cauza mea, poate chiar dezamăgit, dar nu pot decât să plâng. Trebuie să mă gândesc, să încerc să mă rog, să rezolv problema. Hattie n-a fost de niciun folos. N-a convins-o şi probabil că nu o va convinge vreodată. Nu-i pasă decât de lucrurile frivole, cum ar fi să ne combine pe noi doi.

Buck zâmbi şi se sili să pară insultat:

— Şi asta-i ceva frivol?

— Ei, în comparaţie cu ceea ce vorbeam înainte…

— Aşa mai merge.

Chloe zâmbi şi continuă:

— Ştiam că ceva nu-i în regulă cu tata, pentru că am vorbit cu tine doar vreo trei minute, înainte să urc…

— Poate chiar mai puţin.

— Când am ajuns în apartamentul nostru, se băgase deja în pat. Aşa că i-am spus noapte bună, doar ca să mă asigur că mai vorbeşte cu mine. Mi-a răspuns. Apoi m-am întors şi am plecat, nefiind gata să fac ultimul pas, plângând din cauza grijii pe care şi-o făcea tata pentru mine, pentru că mă iubeşte prea mult.

— Asta se întâmpla, probabil, în timp ce eu stăteam treaz, zise Buck.

— Dar nu mi-e în fire. Eu când spun ceva… aşa rămâne! Înţelegi ce vreau să spun?

Buck dădu din cap.

— Am trecut şi eu prin asta.

— Eram convinsă, dar încă mă luptam. Se presupune că sunt o intelectuală. Am prieteni care privesc problema critic şi va trebui să le răspund. Cine va crede aşa ceva? Cine nu va considera că mi-am pierdut minţile?

— Crede-mă, te înţeleg, spuse Buck, uimit de similarităţile căilor lor.

— Deci, amuţisem. Nu ajungeam nicăieri. Am încercat să-l încurajez pe tata să nu fie atât de distant, pentru că mă văzuse suferind, dar nu ştiam cât de mult reuşisem. Am urcat în avion, dorind cu disperare o rezolvare – scuză-mi pălăvrăgeala nebunească – şi am început să mă întreb dacă Dumnezeu răspunde la rugăciuni înainte să fii… Ştii, înainte să devii un…

— Un creştin renăscut, o ajută Buck.

— Exact. Nu ştiu de ce mi-e atât de greu să spun cuvintele astea. Poate cineva care se pricepe mai bine ar fi putut să mă lămurească. Dar m-am rugat şi cred că Dumnezeu mi-a răspuns. Buck, tu eşti obişnuit să gândeşti logic şi să analizezi. Dacă există

Dumnezeu şi toate lucrurile acelea sunt adevărate, n-ar vrea El să ştim adevărul? Vreau să spun că Dumnezeu n-ar face lucrurile atât de greu de priceput. Şi nu ar ignora – sau, mai bine zis, *nu ar putea* să ignore – o rugăciune disperată, nu?

— Nu văd cum ar putea.

— Aşa credeam şi eu. Deci am considerat că-i un test bun, unul rezonabil. Şi-s convinsă că Dumnezeu mi-a răspuns.

— Iar eu am fost răspunsul.

— Şi tu ai fost răspunsul.

— Chloe, spune-mi exact pentru ce te-ai rugat.

— Oh, rugăciunea în sine n-a fost mare lucru până a primit răspuns. I-am spus lui Dumnezeu că am nevoie de încă o dovadă. Nu-mi plăcea că toate chestiile pe care le auzisem şi tot ce aflasem de la tata nu-mi erau de ajuns. M-am rugat cu sinceritate şi am cerut ca Dumnezeu să-mi arate că-I pasă de mine personal, că ştie prin ce trec şi că vrea să-mi arate că e prezent.

Buck simţi o emoţie ciudată. Dacă ar fi încercat să vorbească, n-ar fi fost în stare să termine o propoziţie. Îşi apăsă mâna peste gură, încercând să-şi revină. Chloe se uita la el.

— Şi ai simţit că eu sunt răspunsul la rugăciune? întrebă el, în cele din urmă.

— N-am avut nicio îndoială. Vezi, după cum ţi-am spus, nu mi-a trecut prin minte să mă rog să apari lângă mine în cea mai importantă zi din viaţa mea. Nici măcar nu eram sigură că o să te mai văd vreodată. Dar a fost ca şi cum Dumnezeu a ştiut că nu exista cineva pe care să vreau să-l văd azi mai mult decât pe tine.

Buck se simţi peste măsură de emoţionat. Şi el dorise s-o vadă. Altfel, ar fi plecat cu avionul lui Hattie sau cu oricare altul dintre cele zece care ajungeau la Chicago în dimineaţa aceea. Se uită la fată şi îi zise:

— Şi acum ce te faci, Chloe? Am impresia că Dumnezeu a marşat la cacealmaua ta. De fapt, n-a fost o cacealma, dar tu ai cerut, iar El a plătit. Se pare că ai nişte obligaţii.

— N-am de ales, recunoscu ea. Nici n-aş vrea. Din ce-am aflat de la Bruce Barnes, de pe casetă şi de la tata, nu trebuie să fii îndrumat de cineva şi nu trebuie să frecventezi o anume biserică. Aşa cum m-am rugat pentru un semn mai limpede, o să mă rog şi pentru asta.

— Tatăl tău ne-a explicat totul, noaptea trecută.

— Nu vrei să mi te alături? întrebă fata.

Buck ezită.

— Nu te supăra, Chloe, dar nu sunt pregătit.

— De ce mai ai nevoie? Oh, îmi pare rău, Buck! Fac exact ceea ce făcea tatăl meu în ziua în care devenise creştin. Abia se

putea descurca, iar eu m-am purtat groaznic cu el. Dacă nu eşti pregătit, nu eşti pregătit şi gata!

— Nu-i nevoie să fiu îmboldit, zise Buck. Simt, ca şi tine, că mai am doar să trec pragul. Dar sunt preocupat de problemă şi aş vrea să vorbesc cu acel Barnes astăzi. Trebuie totuşi să-ţi spun că îndoielile mele nu puteau să rămână valabile după ceea ce s-a întâmplat cu tine.

— Ştii, Buck, am promis că acesta va fi ultimul lucru pe care-l vom discuta în privinţa asta, dar acum gândesc aşa cum gândea tatăl meu. Simt nevoia să-ţi spun să nu aştepţi prea mult, pentru că nu ştii ce se poate întâmpla.

— Am înţeles, şi sper ca avionul ăsta să nu se prăbuşească, pentru că trebuie să discut cu Barnes. Oricum, ai dreptate…

Chloe se întoarse şi privi peste umăr.

— Sunt două scaune libere acolo, zise ea, apoi opri o însoţitoare de zbor ce trecea pe lingă ei. Pot să vă rog să-i transmiteţi un mesaj tatălui meu?

— Sigur. E pilotul sau copilotul?

— Pilotul. Vă rog să-i transmiteţi că fiica lui are ştiri foarte bune pentru el.

— Ştiri foarte bune, repetă stewardesa.

Rayford trecuse pe zbor manual, ca să nu se plictisească, atunci când însoţitoarea îi transmise mesajul. Nu avea idee ce putea să însemne, dar nu se potrivea cu felul lui Chloe să înceapă ea o discuţie. Era intrigat.

Îi ceru secundului să-i ţină locul, îşi desprinse centura de siguranţă şi ieşi. Îl văzu, surprins, pe Cameron Williams. Spera că Williams nu reprezenta în totalitate ştirile bune la care se referise Chloe. I-ar fi plăcut să creadă că individul îşi respecta promisiunea de a-l căuta pe Bruce Barnes. Şi mai spera că fiica sa nu îl va anunţa că are o relaţie sentimentală cu tipul.

Dădu mâna cu reporterul şi-şi manifestă reţinut, dar amabil, surpriza. Chloe îl prinse pe după gât cu ambele mâini şi-l trase uşor în jos, ca să-i poată şopti la ureche:

— Tati, vrei să stăm jos acolo două minute, ca să pot să discut cu tine?

***

La început, Buck văzuse neîncredere în ochii lui Rayford Steele. Voia să-i spună pilotului de ce se bucura că zboară spre Chicago. Faptul că stătea alături de Chloe fusese doar o bonificaţie. Se uită din nou la Steele şi la fiica acestuia care păreau angajaţi într-o discuţie intensă. Apoi se rugară împreună. Buck se întrebă dacă nu încălcau regulamentul liniilor aeriene. Ştia că Rayford nu putea lipsi prea mult.

După câteva minute, Chloe păşi pe coridor, iar Rayford se ridică şi o îmbrăţişă. Ambii păreau copleşiţi de emoţie. O pereche între două vârste, de dincolo de coridor, se uita la ei, încruntaţi. Steele observă şi se îndreptă spre cabină.

— E fiica mea, spuse el cu stângăcie, arătând spre Chloe, care zâmbea printre lacrimi. E fiica mea.

Cei doi se priviră, iar femeia replică:

— Aşa e. Iar eu sunt regina Angliei.

Buck izbucni în hohote de râs.

23

Buck sună la Biserica Oraşului Noii Speranţe, pentru a stabili o întâlnire la începutul serii cu Bruce Barnes, apoi îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii la biroul din Chicago al revistei *Global Weekly.* Ştirea că devenise şeful lor se transmisese peste tot şi fu salutat cu răceală de fosta adjunctă a Lucindei Washington, o femeie tânără, foarte înţepată, care-i spuse direct:

— Plank n-a făcut nimic ca s-o înlocuiască pe Lucinda, deci am presupus că-i voi lua locul.

Atitudinea şi presupunerea ei îl făcură pe Buck să-i spună:

— Nu prea cred, dar dacă aşa o să fie, vei afla prima. N-o să fac schimbări chiar acum.

Restul echipei era încă mâhnită din cauza dispariţiei Lucindei. Păreau recunoscători pentru vizita lui Buck. Steve Plank venise rar în Chicago şi nu dăduse pe acolo de când dispăruse Lucinda.

Buck se instală în biroul Lucindei şi discută cu oamenii de bază, la intervale de câte douăzeci de minute. Spuse fiecăruia despre tema reportajului la care lucra şi îi întrebă ce teorii aveau cu privire la cele întâmplate.

— Unde crezi că-i acum Lucinda Washington?

Mai mult de jumătate îi spuseră că nu vor să fie citaţi, dar exprimară diferite variaţiuni ale afirmaţiei: „Dacă există rai, atunci acolo este”.

Spre sfârşitul zilei, Buck fu anunţat că C.N.N.-ul transmitea de la O.N.U. Şi se auzea că vor fi ştiri importante. Invită echipa în birou şi urmăriră transmisiune împreună.

— În cea mai dramatică şi de proporţii schimbare dintr-o organizaţie internaţională petrecută vreodată, începu reporterul, preşedintele român Nicolae Carpathia a fost catapultat, fără voia lui, la conducerea Organizaţiei Naţiunilor Unite, printr-un vot aproape unanim. Carpathia, care a insistat să facă modificări în structura şi funcţionarea organizaţiei, ce se afla într-un declin accentuat, a devenit secretar general acum câteva momente. În dimineaţa aceasta, secretarul său pentru presă şi purtătorul său

de cuvânt, Steven Plank, fost redactor-şef la *Global Weekly,* negase că preşedintele român ar fi fost interesat de funcţie şi menţionase multele cereri asupra cărora ar fi insistat acesta înainte de a lua în considerare o asemenea eventualitate. Plank a spus că solicitarea pentru promovarea lui Carpathia venise de la fostul secretar general, Mwangati Ngumo, din Botswana. L-am întrebat pe Ngumo de ce a demisionat.

Figura lui Ngumo umplu ecranul. Privea în jos, iar expresia feţei era reţinută.

— Am fost conştient de mult timp că, încercând să fiu loial şi ţării mele şi Naţiunilor Unite, devenisem mai puţin eficient în ambele funcţii. A trebuit să aleg, iar eu sunt în primul rând botswanian. Avem ocazia să devenim prosperi, datorită generozităţii prietenilor noştri din Israel. Momentul e potrivit, iar secretarul general cel nou mai mult decât potrivit. Voi coopera cu el în mod deplin.

— Aţi fi demisionat, domnule, şi dacă domnul Carpathia ar fi refuzat funcţia?

Ngumo ezită, apoi zise:

— Da, aş fi demisionat. Poate că nu azi şi nu cu atât de multă încredere în viitorul O.N.U., dar aş fi demisionat mai târziu.

Reporterul aflat la sediul O.N.U. Continuă:

— În câteva ore, toate cererile lui Carpathia menţionate la conferinţa de presă de azi-dimineaţă au devenit propuneri oficiale, au fost votate şi ratificate de adunare. Într-un an, sediul O.N.U. se va muta în Noul Babilon. Structura Consiliului de Securitate se va schimba într-o lună, având zece membri permanenţi. Luni dimineaţă va avea loc o conferinţă de presă, în timpul căreia Carpathia îi va prezenta pe mai mulţi dintre cei aleşi de el ca delegaţi în cadrul acestui organism. Sigur, nu există nicio garanţie că fiecare naţiune membră a organizaţiei va accepta să distrugă nouăzeci la sută din puterea sa militară şi să predea restul de zece la sută organizaţiei. Dar mai mulţi ambasadori şi-au exprimat încrederea în „echiparea şi înarmarea unui corp internaţional pentru menţinerea păcii, condus de un pacifist cunoscut, de un activist pentru dezarmare”. Carpathia însuşi a declarat că „O.N.U. n-are nevoie de putere militară, dacă nimeni n-are arme şi prevăd ziua în

care şi O.N.U. va renunţa la arsenal”. La şedinţele de astăzi s-a anunţat un pact pentru şapte ani între membrii O.N.U. și Israel, garantându-i acestei ţări graniţele şi făgăduindu-i pacea. În schimb, Israel va permite O.N.U. să dispună de folosirea fertilizatorului descoperit de către laureatul premiului Nobel, doctorul Chaim Rosenzweig, care a făcut din nisipurile deşerturilor teren cultivabil, transformând Israelul într-un exportator de frunte.

Buck urmări cum C.N.N.-ul surprinsese emoţia lui Rosenzweig la confirmarea fără echivoc în funcţie a lui Carpathia. Mai fu prezentat un reportaj ce anunţa că Nicolae Carpathia ceruse grupurilor internaţionale aflate deja în New York pentru conferinţe să se întrunească în timpul week-endului pentru a definitiva propuneri, rezoluţii şi acorduri.

— Le solicit să acţioneze iute pentru a face tot ce poate fi făcut pentru a contribui la pacea mondială şi la unitatea globală.

Un reporter îl întrebă pe Carpathia dacă asta includea şi impunerea unei religii mondiale şi, ulterior, a unui guvern mondial. Carpathia răspunse:

— Nu găsesc nimic mai încurajator decât faptul că religiile lumii vor coopera, în cele din urmă. Unele dintre cele mai groaznice exemple de discordie şi luptă au fost date de grupuri a căror învăţătură principală e dragostea între oameni. Orice credincios al unei religii ar trebui să accepte cu bucurie această eventualitate. Zilele urii au trecut. Cei care iubesc omenirea se unesc.

Comentatorul C.N.N. continuă:

— Printre alte lucruri întâmplate astăzi, au existat unele zvonuri despre organizarea unor grupuri ce propun un guvern mondial. Carpathia a fost întrebat dacă aspiră la funcţia de conducător într-o astfel de structură.

Carpathia se uită drept în camera de filmat şi răspunse, cu ochii umezi şi cu glasul sugrumat:

— Sunt copleşit de faptul că mi s-a cerut să slujesc ca secretar general al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Nu aspir la nimic altceva. Deşi ideea unui guvern mondial are o rezonanţă profundă în mine, pot spune doar că există candidaţi mai calificaţi decât mine pentru a conduce o acţiune atât de

riscantă. Va fi o onoare să slujesc în orice fel mi se va cere şi, cu toate că nu mă văd într-un rol conducător, voi pune la dispoziţia unei asemenea încercări toate resursele O.N.U., dacă mi se va cere.

„Deştept”, îşi zise Buck. În timp ce comentatorii şi conducătorii din toată lumea discutau despre o monedă mondială, o singură limbă şi chiar despre bunăvoinţa lui Carpathia care-şi exprimase sprijinul pentru reconstrucţia Templului din Israel, echipa de la biroul din Chicago al revistei *Global Weekly* părea dispusă să chefuiască.

— E prima oară în ani de zile când sunt optimist, spuse un reporter.

Altul adăugă:

— E prima oară când zâmbesc, de la dispariţii încoace. Ar trebui să fim obiectivi şi cinici, dar cum să nu-ţi placă aşa ceva? Va dura ani de zile ca să se facă toate astea, dar, la un moment dat, ne vom bucura de pacea mondială. Fără arme, fără războaie, fără conflicte de frontieră şi fără fanatismul generat de diferenţele religioase şi de limbă. Oho! Cine ar fi crezut că o să ajungem la aşa ceva?

Buck fu sunat de Steve Plank.

— Ai văzut ce se întâmplă? îl întrebă Plank.

— Cum să nu văd?

— Emoţionant, nu?

— Îţi clocoteşte mintea!

— Ascultă, Carpathia vrea să fii luni dimineaţă aici.

— De ce?

— Te agreează. Nu-l refuza! Vrea ca înainte de conferinţa de presă să aibă o întâlnire cu oamenii săi de încredere şi cu cei zece delegaţi permanenţi din Consiliul pentru Securitate.

— Şi vrea să fiu şi eu acolo?

— Îhî! Ghiceşti cine face parte dintre oamenii lui de încredere?

— Spune-mi tu.

— Păi, în privinţa unuia, se înţelege de la sine…

— Stonagal.

— Bineînţeles.

— Şi Todd-Cothran. Presupun că o să-l instaleze ca nou ambasador al Regatului Unit.

— Poate că n-o să-l instaleze, zise Steve. A mai venit şi un alt britanic. Nu ştiu cum îl cheamă, dar face şi el parte din grupul internaţional financiar condus de Stonagal.

— Crezi că românul i-a spus lui Stonagal să aibă pe cineva de rezervă, pentru cazul în care vrea să scape de Todd-Cothran?

— S-ar putea, dar nimeni nu i-a spus nimic lui Stonagal.

— Nici măcar Carpathia?

— Mai ales Carpathia. Ştie cine l-a sprijinit să se ridice. Dar e cinstit şi sincer. Buck, Nicolae nu ar face nimic ilegal, pe ascuns sau prea politizat. E curat. Imaculat ca zăpada. Deci, vii?

— Cred că da. Câţi ziarişti vor fi prezenţi?

— Eşti pregătit pentru răspuns? Doar tu.

— Glumeşti!

— Sunt foarte serios. Te agreează, Buck.

— Care-i poanta?

— Nu-i nicio poantă. Nu-ţi cere nimic, nici măcar articole favorabile. Ştie că vei fi obiectiv şi corect. Mass-media va afla totul la conferinţa de presă de după aceea.

— Evident că nu pot rata aşa ceva, zise Buck, conştient că vocea îi suna inexpresiv.

— Care-i problema, Buck? Asta-i istorie! Asta-i lumea pe care ne-am dorit-o şi la care am sperat!

— Sper să ai dreptate.

— Am dreptate. Carpathia mai vrea ceva.

— Deci există dedesubturi ale afacerii.

— Nu, nu-i ceva de genul ăsta. Dacă nu poţi, nu poţi şi gata. Eşti oricum bine venit luni. Dar ar vrea s-o revadă pe stewardesa aceea, pe prietena ta.

— Steve, nu li se mai spune stewardese, ci însoţitoare de bord.

— Nu contează. Adu-o cu tine, dacă poţi.

— De ce n-o invită chiar el? Ce sunt eu, codoş?

— Hai, Buck, n-o lua aşa! Un tip singur, cu statutul lui? Nu poate să-şi stabilească întâlniri cu femei. Tu i-ai prezentat-o, îţi aminteşti? Carpathia are încredere în tine.

„Probabil că are, din moment ce mă invită la întâlnirea de dinaintea conferinţei de presă.”

— O s-o invit, dar nu promit nimic.

— Să nu mă laşi baltă, amice!

***

Rayford Steele era la fel de fericit cum fusese când hotărâse să-L accepte pe Hristos. S-o vadă pe Chloe zâmbind, dornică să citească Biblia lui Irene, să poată să se roage împreună cu ea şi să discute despre orice– toate acestea erau mai mult decât visase.

— Trebuie să facem ceva, zise el. Să-ţi cumperi o Biblie. Asta se va jerpeli de tot.

— Vreau să fac parte din grupul vostru, spuse Chloe. Vreau să aflu totul direct de la Bruce. Singurul lucru care mă îngrijorează e că se pare că lucrurile se vor înrăutăţi.

Mai târziu, discutară cu Bruce, care confirmă opinia lui Chloe.

— Sunt foarte bucuros să-ţi urez bun venit în familie, dar ai dreptate. Oamenii lui Dumnezeu vor avea parte de zile negre. Mă gândesc şi mă rog să aflu ce-ar trebui să facem în calitate de comunitate religioasă aflată între acest moment şi cel al Slăvitei Veniri.

Chloe voia să afle totul, iar Bruce îi arătă în Biblie de ce credea că Iisus se va ivi peste şapte ani, la sfârşitul nenorocirilor.

— Mulţi creştini vor fi martirizaţi sau vor muri din pricina războiului, foametei, molimelor sau cutremurelor, spuse el.

Chloe zâmbi.

— Nu-i nimic amuzant, dar ar fi trebuit să mă gândesc înainte să-mi dau adeziunea. Vei avea dificultăţi să convingi oamenii să se alăture cauzei, cu o asemenea reclamă.

Bruce se strâmbă.

— Aşa-i, dar alternativa-i mai rea. Noi toţi am ratat prima ocazie. Am fi putut să fim în rai, dacă am fi ascultat de cei dragi. Nu-mi doresc să am o moarte groaznică în aceşti ani, dar mai bine aşa ceva decât să fiu pierdut definitiv. Toţi suntem în pericol de moarte. Singura diferenţă constă în faptul că noi avem mai multe căi spre moarte decât ceilalţi.

— Ca martiri…

— Exact.

Rayford asculta, conştient că lumea lui se schimbase într-un timp foarte scurt. Nu cu mult timp în urmă fusese un pilot

respectat, aflat într-un punct înalt al carierei lui, trăind o viață fără complicaţii. O viață care se asemăna, mai degrabă, cu o carapace. Acum se afla aici, discutând în secret în biroul unei biserici cu fiica sa şi cu un tânăr pastor, încercând să găsească modul cum vor supravieţui celor şapte ani de nenorociri care urmau înălţării la Cer a credincioşilor.

— Avem comunitatea noastră, zise Bruce. Chloe, eşti bine venită să te alături nouă, dacă vorbeşti serios în privinţa angajamentului total.

— Care-i părerea voastră? Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, nu mai e timp de pălăvrăgeli.

— Ai dreptate. Dar m-am gândit la un grup mai mic, în interiorul comunităţii. Caut oameni cu o inteligenţă peste medie şi curajoşi. Asta nu înseamnă că mă îndoiesc de sinceritatea celorlalţi membri ai bisericii, îndeosebi a celor din echipa de conducere. Dar unii dintre ei sunt temători, unii bătrâni, alţii infirmi. M-am gândit la un cerc de oameni care vor mai mult decât simpla supravieţuire.

— Ce intenţionezi? îl întrebă Rayford. Să treci la ofensivă?

— Ceva de genul ăsta. Una e să te ascunzi aici, studiind, înţelegând ce se întâmplă, ca să nu te laşi ispitit; e grozav să te rogi pentru martorii care au apărut în Israel şi-i plăcut să ştii că mai există grupuri de credincioşi în toată lumea. Dar nu ar vrea o parte din tine să te avânţi în luptă?

Rayford era intrigat, nu convins. Chloe se dovedi mai dornică să acţioneze:

— O cauză! Ceva pentru care nu numai să merite să mori, dar şi să trăieşti!

— Da.

— Un grup, o echipă, o armată, zise Chloe.

— Ai găsit termenul. O armată.

Ochii lui Chloe străluceau de interes. Rayford o iubea pentru tinereţea şi graba cu care se dedica unei cauze pe care o cunoştea doar de câteva ore.

— Şi cum se cheamă perioada asta? întrebă fata.

— A Pătimirilor.

— Deci micul nostru grup din interiorul congregaţiei, un soi de Berete Verzi, va fi Armata Pătimirilor.

— Armata Pătimirilor, zise Bruce, uitându-se la Rayford şi ridicându-se să scrie cuvintele pe tablă. Îmi place. Să nu ne închipuim că ne vom distra. E cea mai periculoasă cauză căreia i se poate dedica cineva. Vom studia, ne vom pregăti şi vom discuta. Când va fi evident cine este Antihristul, falsul profet, reprezentantul răului şi care-i falsa religie, ne vom opune lor, vom propovădui împotriva lor. Vom fi urmăriţi. Creştinii ce se vor mulţumi să se ascundă prin subsoluri cu Biblia lor vor scăpa de toate, cu excepţia cutremurelor şi a războaielor, dar noi vom fi expuşi tuturor pătimirilor. Va veni un timp, Chloe, când celor care-l urmează pe Antihrist li se va cere să poarte semnul fiarei. Există multe teorii privind forma acestui semn, de la tatuaj la o ştampilă pe frunte, care poate fi detectată doar cu raze infraroşii. Evident că vom refuza să purtăm semnul acela. Acest act de împotrivire va fi el însuşi un semn. Vom fi cei goi, cei lipsiţi de apărarea obţinută prin apartenenţa la majoritate. Mai vrei încă să faci parte din Armata Pătimirilor?

Rayford dădu din cap şi zâmbi, când fiica lui replică ferm:

— Vreau.

***

La două ore după plecarea familiei Steele, Buck Williams parcă maşina închiriată în faţa Bisericii Oraşului Noua Speranţă din Mount Prospect, Illinois. Avea sentimentul că nu se putea împotrivi propriului său destin, sentiment în care se amesteca şi teama. Ce fel de om era acest Bruce Barnes? Cum arăta? Era în stare să descopere un necreştin dintr-o privire?

Buck rămase în maşină, cu capul în mâini. Prea analiza el tot ca să fi luat o decizie pripită. Plecarea lui de acasă, cu multă vreme în urmă, pentru a studia şi a deveni ziarist, fusese plănuită cu ani de zile înainte. Celor din familie li s-a părut că a fost un impuls de moment, dar pentru tânărul Cameron Williams fusese un pas următor din punct de vedere logic, parte dintr-un plan cu bătaie lungă.

Dar faptul că Buck era aici nu făcea parte din niciun plan. Numai că lucrurile întâmplate de la zborul acela de rău augur spre Heathrow parcă îi fuseseră predestinate. Îi plăcuse întotdeauna viaţa liniştită, pe care o tratase prin intermediul logicii şi o privise din perspectiva ordinii. Furtuna de foc din

Israel îl şocase, dar şi atunci acţionase de pe poziţia unui om care preţuieşte ordinea. Avea o carieră, o poziţie, un rol. Fusese în Israel în interes de serviciu şi, cu toate că nu se aşteptase să devină corespondent de război peste noapte, era pregătit datorită felului în care îşi organizase viaţa.

Dar nimic nu-l pregătise pentru dispariţii sau pentru moartea violentă a prietenilor săi. Ar fi trebuit să fie pregătit pentru promovare, cu toate că nici asta nu făcuse parte din planul lui. Iar acum, articolul despre teoriile privind dispariţiile îl adusese în apropierea unor flăcări despre care nu ştia că ardeau, de fapt, în sufletul său. Se simţea singur, expus, vulnerabil. Dar ideea întâlnirii cu Bruce Barnes fusese a sa. Sigur, pilotul i-o sugerase, dar Buck ar fi putut s-o ignore, fără niciun fel de remuşcare. Călătoria nu avusese ca scop petrecerea unor ore în plus cu minunata Chloe, iar treburile biroului din Chicago puteau să mai aştepte. Se afla acolo, ştia bine, pentru această întâlnire. Buck simţi că i se înmoaie picioarele, în timp ce se îndrepta spre biserică.

Avu o surpriză plăcută descoperind că Bruce Barnes era de vârstă apropiată. Părea un tip deschis şi cinstit, având aceeaşi autoritate şi patimă pe care le manifestase Rayford Steele. Trecuse mult timp de când Buck nu mai fusese într-o biserică. Aceasta părea destul de nouă şi de modernă, curată şi practică. Se întâlni cu tânărul pastor într-un birou modest.

— Prietenii dumitale, familia Steele, mi-au spus că s-ar putea să mă cauţi.

Buck fu impresionat de onestitatea lui. În lumea din care făcea parte Buck, informaţia aceea ar fi fost ascunsă, pentru a deţine un avantaj. Dar îşi dădu seama că pastorul nu urmărea să obţină vreun avantaj. Nu era nimic de ascuns. De fapt, Buck căuta informaţii, iar Bruce dorea să i le ofere.

— Vreau să-ţi spun de la început, zise Bruce, că-ţi cunosc activitatea şi-ţi respect talentul. Dar, sincer vorbind, nu mai am timp pentru discuţiile politicoase şi pălăvrăgeala care-mi caracterizau activitatea altădată. Trăim vremuri dramatice. Am un mesaj, un răspuns pentru cei care-l caută cu adevărat. Spun oricui, mai înainte, că-mi cer scuze pentru ce le voi povesti. Dacă accepţi aceste reguli, îţi stau la dispoziţie cât va fi nevoie.

— Bine, domnule, răspunse Buck, impresionat de emoţia şi de modestia ce se simţeau în propriu-i glas. Vă mulţumesc. Nu ştiu de cât timp am nevoie, pentru că nu-s aici cu treabă. Ar fi fost interesant să prezint în articol punctul de vedere al unui pastor, dar oamenii pot ghici cam ce crede un pastor, mai ales în baza opiniilor altor oameni pe care-i citez.

— Precum comandantul Steele?

Buck dădu din cap şi continuă:

— Am venit aici în interes propriu şi vă spun cinstit că nu ştiu ce să cred. Nu cu mult timp în urmă n-aş fi pus piciorul într-un asemenea loc şi n-aş fi visat că poate ieşi de aici ceva cu valoare intelectuală. Ştiu că n-ar fi fost corect din partea mea, din punct de vedere jurnalistic, dar cât timp veţi fi cinstit cu mine, voi fi şi eu. Am fost impresionat de Rayford Steele. E un om deştept, gândeşte bine şi cunoaşte problemele astea. Păreţi o persoană sclipitoare şi… Nu ştiu ce să zic… O să vă ascult. Atât am avut de spus.

Bruce începu prin a-i istorisi lui Buck povestea vieţii sale, cum a crescut într-o casă de creştini, apoi a mers la colegiul teologic, s-a căsătorit cu o creştină, a devenit pastor. Totul. Cunoştea istoria vieţii lui Iisus, ştia despre iertare şi despre necesitatea legăturii cu Dumnezeu.

— Credeam că am ce-i mai bun din ce oferă cele două lumi. Dar Scriptura spune clar: nu poţi să slujeşti la doi stăpâni. Nu poţi să mergi pe două drumuri. Am descoperit adevărul în modul cel mai crunt.

Îi povesti despre pierderea familiei şi prietenilor, a tuturor celor dragi. Plângea când spuse:

— Durerea e la fel de mare astăzi ca atunci când s-au întâmplat toate aceste lucruri…

Apoi Bruce îi explică, aşa cum făcuse şi Rayford, planul de mântuire, de la început şi până la sfârşit. Buck deveni agitat, îngrijorat. Avea nevoie de o pauză. Îl întrerupse pe pastor şi-l întrebă dacă voia să ştie mai multe despre el.

— Sigur, îi spuse Barnes.

Buck îi spuse povestea sa, insistând mai mult pe conflictul ruso-israelian şi pe cele paisprezece luni ce trecuseră de atunci.

— Văd, zise în cele din urmă Bruce, că Dumnezeu a încercat să-ţi atragă atenţia.

— A reuşit. Vreau să vă avertizez… Nu mă las uşor convins. Tot ce-mi spuneţi e interesant şi pare mai plauzibil ca oricând, dar nu-i felul meu să mă arunc orbeşte…

— Nimeni nu te poate obliga, domnule Williams, dar îţi repet că trăim vremuri periculoase. Nu ştim cât timp de gândire mai avem.

— Vorbiţi precum Chloe Steele.

— Iar ea precum tatăl ei, zâmbi Bruce.

— Iar el, presupun, ca dumneavoastră. Înţeleg de ce credeţi că-i cazul să vă grăbiţi, dar eu…

— Pricep. Dacă ai timp acum, să discutăm atunci altfel. Ştiu că eşti un individ inteligent, deci poţi obţine toate informaţiile necesare înainte să pleci de aici.

Buck răsuflă uşurat. Se temuse că Barnes va grăbi lucrurile, că-i va cere să spună rugăciunea despre care îi vorbiseră atât Rayford Steele, cât şi Chloe. Acceptase că va trebui să facă şi acest lucru, care va simboliza angajamentul său, începutul relaţiei sale cu Dumnezeu. Nu vorbise niciodată cu Dumnezeu. Dar nu era pregătit. Sau nu credea că este. Şi nu voia să fie împins de la spate.

— Trebuie să fiu în New York luni dimineaţă, zise el. Deci am atât timp în noaptea asta cât îmi veţi acorda.

— N-aş vrea să sune sinistru, domnule Williams, dar nu mai am responsabilităţi familiale. Am o întâlnire cu un grup mâine şi slujbă la biserică duminică. Eşti bine venit la ea. Dar am destulă energie să discutăm până la miezul nopţii, dacă doreşti.

— Vă stau la dispoziţie.

Bruce petrecu următoarele ore ţinându-i lui Buck un curs intensiv despre profeţii şi despre sfârşitul lumii. Buck auzise multe despre Înălţarea la Cer şi despre cei doi martori. Mai aflase câte ceva şi despre Antihrist. Dar când Bruce ajunse la partea referitoare la o singură religie mondială ce urma să apară, la mincinosul ce se pretindea om al păcii, dar care va provoca războaie sângeroase, la Antihristul care va împărţi lumea în zece regate, Buck îngheţă. Rămase tăcut, fără să-l mai

piseze pe Bruce cu întrebări sau comentarii. Lua notiţe cât de iute putea.

Putea să-i spună acestui om simplu că el considera că Nicolae Carpathia era omul despre care vorbea Scriptura? Putea fi doar o coincidenţă? Degetele începură să-i tremure atunci când Bruce îi vorbi despre prezicerea pactului pe şapte ani dintre Antihrist şi Israel, despre reconstruirea Templului şi chiar despre transformarea Babilonului în capitala noii ordini mondiale.

În cele din urmă, la miezul nopţii, Buck se simţi copleşit. Îl pătrunsese o groază teribilă. Bruce Barnes nu putea să fi ştiut planurile lui Nicolae Carpathia înainte să fi fost anunţate la ştiri, în după-amiaza aceea. La un moment dat, se pomeni acuzându-l pe Bruce că-şi baza spusele pe tot ce se spusese la C.N.N., pe reportajul pe care şi el îl văzuse. Dar chiar dacă Barnes ar fi văzut reportajul, totul se afla, negru pe alb, în Biblie.

— Aţi văzut ştirile de azi? întrebă Buck.

— Astăzi nu, răspunse Barnes. Am avut o întrunire începând de la prânz şi am apucat să mănânc ceva, înainte să vii aici.

Buck îi povesti ce se întâmpla la O.N.U. Bruce păli.

— De aceea auzeam ţârâitul robotului telefonic! Am oprit soneria telefonului, deci poţi să-ţi dai seama dacă te caută cineva doar după ţârâitul robotului. Oamenii mă sunau ca să mă anunţe. Noi am discutat despre ce spune Biblia că se va întâmpla, iar oamenii au verificat.

— Credeţi că Nicolae Carpathia este Antihristul?

— Nu văd cum aş putea ajunge la altă concluzie.

— Chiar am crezut în individul ăsta.

— Sigur… Mulţi au crezut. Modest, interesat de binele oamenilor, fără a căuta obţinerea puterii sau funcţii. Dar Antihristul este un înşelător. Are puterea de a controla minţile oamenilor. Poate să-i facă pe oameni să considere minciunile drept purul adevăr.

Buck îi povesti despre invitaţia la întrunirea de dinaintea conferinţei de presă.

— Să nu te duci, îl sfătui Bruce.

— Nu pot să nu mă duc. E ocazia vieţii mele.

— Îmi pare rău. N-am nicio autoritate asupra dumitale, dar vreau să te avertizez ce se va întâmpla în continuare. Antihristul îşi va întări puterea dând o dovadă a forţei sale.
— A făcut-o deja.
— Da, dar se pare că toate înţelegerile pe termen lung pe care le-a întocmit au nevoie de luni sau de ani ca să-şi arate efectul. Trebuie să-şi arate puterea acum. Ce-ar putea să facă pentru a se arăta atât de tare, încât nimeni să nu i se poată opune?
— Nu ştiu.
— Are motive ascunse ca să vrea să fii acolo.
— Eu nu-i sunt cu nimic de folos.
— S-ar putea să-i fii, dacă o să te controleze.
— Dar nu mă controlează.
— Dacă el este răul despre care vorbeşte Biblia, atunci sunt puţine cele pe care nu le poate face. Vă avertizez să nu te duci acolo fără niciun fel de apărare.
— Să-mi iau un paznic personal?
— Cel puţin. Dacă individul este Antihristul, cum să-i faci faţă fără ajutorul lui Dumnezeu?
Buck rămase fără glas. Discuţia fusese bizară; nu se întrebase dacă Bruce va folosi orice mijloc necesar ca să-l convertească. Nu se îndoia că fusese o întrebare sinceră şi logică, dar Buck se simţea împins de la spate.
— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise el, încet, dar nu cred că voi fi hipnotizat.
— Domnule Williams, vei face ceea ce trebuie să faci, dar eu vreau să te sfătuiesc. Dacă te duci la întrunirea aceea fără ca Dumnezeu să facă parte din viaţa ta, vei fi în pericol de moarte.
Îi povesti lui Buck despre conversaţia cu familia Steele şi cum ajunseseră la ideea de a înfiinţa Armata Pătimirilor.
— Este un grup de oameni devotaţi care se vor opune cu tărie lui Antihrist. Nu mă aşteptam însă ca identitatea acestui grup să trebuiască să iasă atât de curând la iveală.
Armata Pătimirilor trezi ceva în Buck. Îl făcu să se întoarcă în zilele de început ale carierei sale, când credea că are puterea de a schimba lumea. Stătea toată noaptea cu colegii săi, plănuind să se opună cu îndrăzneală opresiunii, guvernelor şi fanaticilor,

îşi pierduse înflăcărarea şi verva aceea cu timpul, pe măsură ce îşi câştigase gloria prin scris. Dorea încă să facă doar ceea ce era just, dar îşi pierduse patima de tipul „TOŢI PENTRU UNUL ŞI UNUL PENTRU TOŢI”, pe măsură ce talentul său şi celebritatea pe care o obţinuse îl ridicaseră deasupra colegilor săi.

Idealistul din el, privea cu simpatie acele idei, dar se surprinse gândindu-se că dorea să devină credincios al lui Hristos doar ca să facă parte dintr-un club interesant.

— Credeţi că aş putea asista mâine la întrunirea grupului dumneavoastră?

— Mi-e teamă că nu, răspunse Barnes. Îţi mulţumesc că găseşti că-i interesant şi că ar putea să te convingă, dar e limitat doar la echipa noastră de conducere. Sincer vorbind, le voi spune mâine ce am discutat în noaptea asta, deci oricum nu ai fi auzit nimic nou.

— Şi la slujba de duminică?

— Eşti bine venit, dar trebuie să ştii că voi vorbi despre acelaşi subiect ca în fiecare duminică. L-ai auzit de la Ray Steele, l-ai auzit de la mine. Dacă îţi foloseşte să-l mai auzi o dată, atunci vino şi vei vedea câţi sunt cei care caută şi cei care găsesc. Dacă va fi ca în ultimele două duminici, vei găsi loc numai în picioare.

Buck se ridică şi îşi dezmorţi membrele. Îl ţinuse pe Bruce mult dincolo de miezul nopţii. Îşi ceru scuze.

— Nu-i nevoie, zise Bruce. Cu asta mă ocup.

— Nu ştiţi unde pot să găsesc o Biblie?

— Am eu una în plus.

În ziua următoare, grupul de conducere salută cu emoţie şi entuziasm pe cel mai nou membru al său, Chloe Steele. Cea mai mare parte a zilei fu dedicată studierii ştirilor şi încercării de a analiza posibilitatea ca Nicolae Carpathia să fie Antihristul. Nimeni nu afirmă contrariul.

Bruce le povesti despre Buck Williams, fără să-i spună numele sau să menţioneze legătura sa cu Rayford sau cu Chloe. Chloe plânse în tăcere, în timp ce grupul se rugă pentru siguranţa şi sufletul reporterului.

24

Buck îşi petrecu sâmbăta în încăperile sediului din Chicago al revistei, încăperi ce ar fi rămas altfel goale, scriind introducerea articolului său despre teoriile referitoare la cauzele dispariţiilor. Mintea îi trecea însă de la o idee la alta, silindu-l să se gândească la Carpathia şi la ce-ar trebui să spună în articol, legat de faptul că individul părea a fi imaginea perfectă a profeţiei biblice. Din fericire, putea să aştepte să scrie articolul până după ziua cea mare, adică luni.

În jurul prânzului, îl sună pe Steve Plank, la hotelul Piaza, în New York.

— Voi fi acolo luni, îl anunţă el. Dar n-am invitat-o pe Hattie Durham.

— De ce? A fost o simplă cerere, ca de la prieten la prieten.

— Din partea ta către mine?

— Din partea lui Nick.

— Deci acum e Nick! Nu-s atât de apropiat de el ca să-mi permit asemenea familiarităţi şi nu fac rost de companie feminină nici măcar prietenilor.

— Nici mie?

— Dacă aş fi convins că o s-o tratezi cu respectul cuvenit, Steve, ţi-aş prezenta-o pe Hattie.

— Nu vrei să faci asta pentru Carpathia?

— Nu. Nu mai sunt invitat?

— N-o să-i spun nimic lui Carpathia.

— Şi cum o să-i explici că n-a venit?

— O s-o invit eu, puritanule!

Buck nu-i spuse că o va avertiza pe Hattie să nu se ducă. Îl întrebă pe Steve dacă putea să mai discute între patru ochi cu Carpathia, înainte să înceapă să scrie articolul despre acesta.

— O să văd ce se poate face. Tu nu vrei să-i faci o mică favoare, dar vrei încă un serviciu!

— Spuneai că mă place. Ştii că vreau să redau o imagine completă a sa. Are nevoie de asta.

— Dacă te-ai fi uitat ieri la televizor, ai fi ştiut că el n-are nevoie de nimic. Noi avem nevoie de el.

— Oare? Ai aflat de curentele de idei care fac legătură între el şi evenimentele de la sfârșitul lumii, consemnate în Biblie?

Steve Plank nu răspunse.

— Steve?

— Te ascult.

— Ai aflat despre cei care cred că se potriveşte cu imaginea unuia dintre ticăloşii din Apocalipsă?

Steve nu spuse nimic.

— Alo, Steve!

— Încă te ascult.

— Hai, amice! Eşti secretarul lui pentru problemele legate de presă. Ai aflat de treaba asta. Cum va reacţiona dacă-l acuz astfel?

Steve rămase tăcut.

— Nu-mi face asta, Steve! Nu ţi-am spus toate astea pentru că eu sau alţii care ştiu mai multe ar gândi neapărat aşa. Fac articolul ăla despre cauza dispariţiilor şi ştii bine că din cauza lui am nimerit în tot felul de comunităţi religioase. Să nu fi făcut nimeni vreo comparaţie?!

De data asta, când Steve nu spuse nimic, Buck se uită la ceas, hotărât să aştepte. După douăzeci de secunde de tăcere grea, Steve spuse, încet:

— Buck, am un răspuns din două cuvinte. Eşti pregătit?

— Sunt.

— Staten Island.

— Vrei să-mi spui că…

— Nu spune niciun nume, Buck. Nu ştii cine te ascultă.

— Deci mă ameninţi cu…

— Nu te ameninţ, te avertizez! Să zicem că ţi-am atras atenţia.

— Atunci trebuie să-ţi amintesc, Steve, că nu-mi pasă de asemenea avertismente. Ştii asta de pe vremea când lucram împreună şi când credeai că sunt cel mai priceput copoi pe care l-ai pus vreodată pe urma unei informaţii.

— Ai grijă să nu adulmeci o urmă greşită, Buck.

— Vreau să te întreb ceva, Steve.

— Te rog să fii prudent.
— Vrei să discutăm la alt telefon?
— Nu, Buck. Vreau să fii atent la ce spui, ca să pot răspunde.
Buck începu să noteze furios pe o hârtie.
— Eşti destul de cinstit, răspunse el, scriind „Carpathia şi Stonagal responsabili pt. Eric Miller?” Vreau să ştiu următorul lucru: dacă tu crezi că ar trebui să stau departe de feribot, crezi acest lucru din cauza tipului de la timonă sau a celui care bagă cărbuni?
— Din cauza ultimului, răspunse Steve, fără să ezite.
Buck încercui cuvântul „Stonagal”.
— Atunci înseamnă că tu nu crezi că tipul de la timonă ştie ce face individul de la cărbuni în numele lui.
— Corect.
— Deci, dacă se apropie cineva prea mult de timonier, acesta din urmă va fi protejat, chiar dacă nu-şi dă seama.
— Corect.
— Dar dacă află?
— O să rezolve problema.
— Mă aştept să văd în curând că-i aşa.
— Nu pot să comentez.
— Poţi să-mi spui pentru cine lucrezi, de fapt?
— Lucrez pentru cine ţi se pare ţie că lucrez.
Ce naiba voia să spună? Pentru Carpathia sau pentru Stonagal? Şi de ce presupunea Steve că telefonul de la Plaza putea fi supravegheat?
— Lucrezi pentru omul de afaceri român?
— Bineînţeles.
Lui Buck îi venea să se ia la palme. Putea să fie atât Carpathia, cât şi Stonagal!
— Oare? zise el, sperând să afle mai multe.
— Şeful meu mută munţi, zise Steve.
— Desigur, replică Buck, încercuind de data asta cuvântul „Carpathia”. Probabil că eşti încântat de cele ce se întâmplă în zilele astea.
— Sunt.
Buck mâzgăli alte câteva cuvinte: „Carpathia. Sfârşitul lumii. Antihristul?”

— Şi-mi spui că problema de care ţi-am amintit e deopotrivă periculoasă şi necurată?

— E o treabă foarte împuţită…

— Şi n-ar trebui să discut subiectul cu el, pentru că eu sunt cel care tratează orice problemă şi pune întrebări incomode?

— Dacă aş crede că ai fi în stare să vorbeşti despre astea, n-aş încuraja interviul sau articolul.

— Omule, nu ţi-a trebuit mult timp ca să devii cu adevărat un paj!

După întrunirea grupului de conducere, Rayford Steele discută în particular cu Bruce Barnes, care-l informă despre întâlnirea cu Buck.

— Nu pot discuta probleme particulare, zise Bruce, dar un singur lucru mă împiedică să fiu convins că acest Carpathia este Antihristul. Nu se potriveşte cu datele geografice pe care le ştiu. Aproape toţi autorii care au scris despre sfârșitul lumii cred că Antihristul va veni din Europa de Vest, poate din Grecia sau Italia.

Rayford nu ştia ce să zică.

— Ai observat că Nicolae Carpathia nu pare român. Nu cumva cei mai mulţi români sunt bruneţi?

— Ba da. Hai să-l sun pe domnul Williams. Mi-a lăsat un număr. Mă întreb dacă ştie mai multe despre Carpathia.

Bruce formă numărul şi făcu legătura prin speaker, apoi spuse:

— Ray Steele e cu mine.

— Salut, comandante!

— Cercetam nişte chestiuni, zise Bruce, şi ne-am împotmolit.

Îi povesti lui Buck ce aflaseră şi îi cerură mai multe informaţii.

— S-a născut într-un oraş, unul mare, cu universitate, numit Cluj, şi…

— Credeam că provine dintr-o regiune muntoasă, ştii, din cauza numelui său…

— Numele său? repetă Buck, mâzgălind pe carnetul său.

— Se zice că vine de la munţii Carpaţi. Sau numele ăsta înseamnă altceva acolo?

Buck rămase cu gura căscată. Steve încercase să-i spună că lucra pentru Stonagal, *nu* pentru Carpathia! Iar noii delegaţi la

O.N.U. se vor simţi îndatoraţi lui Stonagal, pentru că acesta îi prezentase lui Carpathia. Poate că Stonagal era Antihristul! Acesta de unde se trăgea?

— Poate că numele lui vine de la cel al munţilor, zise Buck, încercând să se concentreze, dar s-a născut la Cluj şi se trage din romani. De aceea are părul blond şi ochii albaştri.

Bruce îi mulţumi şi întrebă dacă va veni la biserică a doua zi. Rayford se gândi că vocea lui Buck arăta că el e preocupat şi oarecum lipsită de bunăvoinţă.

— Nu exclud posibilitatea, răspunse Buck.

***

„Da, îşi spuse Buck, voi sta aici toată noaptea.” Voia să aibă toate informaţiile înainte să se întoarcă la New York ca să scrie un articol ce putea să-l coste cariera, poate şi viaţa. Nu ştia adevărul, dar nu încetase niciodată să-l caute şi nu avea de gând să renunţe acum. O sună pe Hattie Durham.

— Hattie, vei fi sunată ca să fii invitată la New York.

— Mi s-a dat deja telefon.

— Mi s-a cerut mie să te invit, dar le-am spus să se descurce singuri.

— S-au descurcat.

— Vor să-l întâlneşti din nou pe Carpathia, ca să-i ţii companie săptămâna viitoare, dacă eşti liberă.

— Ştiu, sunt liberă şi sunt de acord.

— Te sfătuiesc să nu faci aşa asta.

— Crezi că o să refuz o întâlnire cu cel mai puternic om din lume? râse femeia. Nici gând!

— Eu aşa te sfătuiesc.

— De ce?

— Pentru că nu cred că eşti genul ăla de fată.

— În primul rând, nu sunt o fată. Am aproape aceeaşi vârstă ca şi tine şi n-am nevoie de cineva pe post de custode.

— Te sfătuiam în calitate de prieten.

— Nu eşti prietenul meu, Buck. Nici măcar nu ţi-a plăcut de mine. Am încercat să-ţi atrag atenţia asupra fetiţei lui Rayford Steele şi nu-s convinsă că ai avut atâta minte ca să o agăţi.

— Hattie, poate că nu te cunosc. Dar nu pari să fii genul de femeie care îi permite unui străin să profite de ea.

— Dar tu eşti un străin pentru mine şi încerci să-mi impui ce să fac.
— Păi, chiar eşti genul ăla de femeie? Prin faptul că nu ţi-am transmis invitaţia, te-am apărat de ceva care ţi-ar fi făcut plăcere?
— Nu-ţi vine să crezi?
— Nu pot să te conving să renunţi?
— Nici măcar să nu încerci! îi zise Hattie şi închise telefonul.
Buck clătină din cap şi se rezemă de speteaza scaunului, ridicând carnetul în faţa ochilor. „Şeful meu mută munţi, a zis Steve. Carpathia e un munte. Stonagal e cel ce trage sforile, pe la spatele lui. Steve crede că-i profund implicat. Nu-i numai secretarul pentru presă al individului pe care Hattie l-a numit, foarte corect, cel mai puternic om din lume. Dar Steve e aliat cu omul din spatele acestui om."
Buck se întrebă ce-ar face Rayford şi Chloe dacă ar şti că Hattie fusese invitată la New York, ca să-i ţină companie lui Carpathia pentru câteva zile. În cele din urmă, decise că nu era treaba lor.

***

Rayford şi Chloe îl aşteptară pe Buck până în ultimul minut, dar nu reuşiră să-i păstreze un loc, după ce sala şi balconul se umplură de oameni. Când Bruce începu să-şi ţină discursul, Chloe îi atrase atenţia tatălui ei şi-i arătă, pe fereastră, aleea din faţa intrării. Acolo, în mijlocul unui mic grup care asculta slujba la un difuzor, se afla Buck. Rayford ridică mâna în semn de succes şi-i şopti lui Chloe:
— Mă întreb pentru ce te-ai rugat în dimineaţa asta.
Bruce puse caseta video cu fostul pastor, îşi istorisi din nou povestea, vorbi pe scurt despre profeţii, îndemnând oamenii să-L primească pe Iisus şi apoi lăsă microfonul liber pentru cei care voiau să vorbească. Aşa cum se întâmplase în ultimele două săptămâni, oamenii se înghesuiră în faţă şi stătură la coadă până la ora 13.00, dornici să arate cum, în cele din urmă, ajunseseră să creadă în Hristos.
Chloe îi spusese tatălui ei că voia să fie prima, aşa cum fusese şi el, dar îi luase ceva vreme până ce coborâse de la ultimul rând al balconului şi ajunsese la coada şirului. Îşi spusese

povestea, inclusiv semnul pe care credea că i-l dăduse Dumnezeu sub forma unui prieten care a stat lângă ea în timpul zborului spre casă. Rayford ştia că, de acolo de unde stătea, fata nu-l putea vedea pe Buck pe deasupra mulţimii. Nici el nu-l putea vedea.

Când întrunirea se termină, Rayford şi Chloe ieşiră să-l caute pe Buck, dar acesta dispăruse. Se duseră să ia masa de prânz împreună cu Bruce, apoi se înapoiară acasă. Chloe găsi un bilet de la Buck, pe uşa din faţă:

„Să nu crezi că n-aş vrea să-ţi spun la revedere. Dar n-o să-ţi spun. Mă întorc la treburi şi poate că o să te revăd, dacă o să-mi permiţi. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc acum, după cum ştii, şi n-aş vrea ca atracţia pe care o simt pentru tine să mă împiedice să gândesc. Pentru că aşa se întâmplă. Eşti foarte drăguţă, Chloe, şi am fost extrem de mişcat de povestea ta. Mi-ai mai spus-o, dar a fost minunat s-o ascult în acel loc şi în acele circumstanţe. Vrei să faci pentru mine ceva ce n-am cerut niciodată cuiva până acum? Vrei să te rogi pentru mine? O să te sun sau o să te văd curând. Promit

Buck.”

Buck se simţi mai singur ca niciodată în timpul zborului spre casă. Era într-un avion plin, dar nu cunoştea pe nimeni. Citi câteva fragmente din Biblia pe care i-o dăduse Bruce şi care fuseseră însemnate special pentru el, făcând-o pe femeia de lângă el să-i pună întrebări. Îi răspunse astfel încât să-şi dea seama că n-avea chef de conversaţie. Nu voia să fie nepoliticos, dar nici nu voia să-i zăpăcească pe ceilalţi cu cunoştinţele sale limitate.

Nu reuşi să adoarmă uşor în noaptea aceea, deşi nu se plimbă prin cameră. Urma să se ducă dimineaţa la o întrunire la care n-ar fi vrut să participe. Bruce Barnes păruse convingător când spusese că Nicolae Carpathia era Antihristul. Buck se afla în pericolul de a fi influenţat, de a-i fi spălat creierul, de a fi hipnotizat sau poate chiar mai rău.

Dimineaţa, în timp ce se spăla şi se îmbrăca fără chef, Buck concluziona că încetase de mult să creadă că punctul de vedere

religios era o aiureală. Trecuse de la uimirea amuzată cu care-i privise pe cei care credeau că persoanele dragi care dispăruseră ajunseseră în rai la credinţa că multe dintre cele întâmplate fuseseră profeţite în Biblie. Nu se mai întreba şi nu se mai îndoia. Nu exista altă explicaţie pentru cei doi martori din Ierusalim. Nici pentru dispariţii.

Cât despre treaba aceea cu Antihristul care-i înşela pe cei mulţi... în mintea lui Buck nu se mai punea problema dacă era exactă sau adevărată. Trecuse de mult de acest nivel. Progresase, dar acum încerca să decidă cine era Antihristul: Carpathia sau Stonagal? Buck încă mai înclina spre Stonagal.

Îşi atârnă geanta de umăr, fu tentat să ia pistolul din noptieră, dar ştiu că n-o să treacă de detectoarele de metal. Oricum, îşi dădu el seama, nu de o asemenea protecţie avea nevoie. Avea nevoie să-şi păstreze mintea şi spiritul curate.

Tot drumul până la Organizaţia Naţiunilor Unite se chinui. „Să mă rog? se întrebă el. Să spun rugăciunea, aşa cum spuneau oamenii aceia ieri dimineaţă? Aş face-o ca să mă apăr de voodoo sau de nebunie?” Decise că nu putea deveni credincios din interes sau ca să aibă noroc. Asta n-ar fi fost credinţă. Dumnezeu nu acţiona aşa. Şi, dacă-l credea pe Bruce Barnes, nu mai existau modalităţi de apărare pentru cei credincioşi; şi nici pentru ceilalţi. Nenumăraţi oameni vor muri în următorii şapte ani, creştini şi necreştini. Întrebarea era: unde vor ajunge?

Exista un singur motiv pentru acel angajament, îşi spuse el. Era vorba despre obţinerea iertării şi confirmarea lui ca om al lui Dumnezeu. Pentru Buck, Dumnezeu devenise mai mult decât o forţă a naturii sau decât un autor de minuni, aşa cum fusese Dumnezeu pe cerul Israelului, în noaptea aceea. Dacă Dumnezeu făcuse oamenii, atunci voia să dialogheze cu ei.

Buck intră în clădirea O.N.U. Printre hoardele de reporteri care se strânseseră deja pentru conferinţa de presă. Din limuzine coborau persoane foarte importante, iar mulţimea aştepta dincolo de bariera poliţiei. Buck îl văzu pe Stanton Bailey în mulţimea din faţa uşii.

— Ce faceţi aici? întrebă Buck, dându-şi seama că, în cei cinci ani de când lucra la *Global,* nu-l văzuse niciodată pe Bailey în afara clădirii.

— Profit de poziţia mea ca să particip la conferinţa de presă. Sunt mândru că vei fi la reuniunea preliminară. Să ţii minte totul! Mulţumesc că mi-ai trimis prima ciornă a articolului despre teorii. Ştiu că mai ai multe de făcut, dar începutul e grozav. O să câştigi!

— Mulţumesc, zise Buck, iar Bailey îi făcu un semn drept urare de succes.

Buck îşi dădu seama că, de s-ar fi întâmplat asta cu o lună în urmă, ar fi trebuit să-şi înăbuşe râsul şi le-ar fi povestit colegilor pentru ce idiot lucra. Acum se simţea ciudat de recunoscător pentru încurajare. Bailey nu avea idee prin ce urma să treacă Buck.

***

Chloe Steele îi povesti tatălui său despre planul ei de a urma cursurile unui colegiu local, începând de luni.

— Şi mă gândesc să mă întâlnesc cu Hattie la prânz.

— Credeam că nu-ţi pasă de ea, spuse Rayford.

— Nu-mi pasă, dar asta nu-i o scuză. Ea nu ştie ce mi s-a întâmplat. Nu răspunde la telefon. Ai idee pentru ce zboruri şi-a făcut programările?

— Nu, dar trebuie să verific planificarea mea şi o să văd dacă zboară astăzi.

Rayford află nu numai că Hattie nu zbura în ziua aceea, dar şi că solicitase un concediu de treizeci de zile.

— Ciudat, spuse Chloe. O s-o sun mai târziu, din oraş. Ce faci astăzi?

— I-am promis lui Bruce că o să mă duc pe la el, ca să urmărim conferinţa de presă a lui Carpathia, de la sfârșitul dimineţii.

— Cât e ceasul?

— Cred că e 10.00.

— Dacă n-o găsesc pe Hattie până la prânz, o să vin şi eu acolo.

***

Împuternicirea lui Buck se afla la biroul de informaţii, din holul sediului O.N.U. Fu îndrumat către o sală particulară de şedinţe, din şirul de birouri în care se instalase deja Nicolae Carpathia. Buck venise mai devreme cu cel puţin douăzeci de minute, dar,

când ieşi din ascensor, se trezi într-o mulţime de oameni. Nu văzu pe nimeni cunoscut şi merse pe un coridor lung, din sticlă şi oţel, către camera în care trebuia să i se alăture lui Steve, celor zece ambasadori desemnaţi a reprezenta membrii permanenţi ai noului Consiliu de Securitate, diferiţilor consilieri ai noului secretar general (inclusiv Rosenzweig, Stonagal şi diferiţi membri ai frăţiei internaţionale a maeştrilor în finanţe) şi, bineînţeles, chiar lui Carpathia.

Buck fusese întotdeauna un individ dinamic şi plin de încredere în sine. Ceilalţi nu remarcaseră goana lui premeditată după subiecte. De data asta, era ezitant, nesigur, iar cu fiecare pas groaza îi creştea. Luminile părură că devin mai slabe, zidurile mai apropiate. Pulsul i se acceleră. Începu să aibă presentimente teribile.

Groaza ce-l cuprinsese îi aminti de momentele petrecute în Israel, când crezuse că va muri. Urma să moară? Nu simţea acest lucru ca pe un pericol fizic, dar era evident că oamenii care-i stătuseră în drum lui Carpathia – sau lui Stonagal – muriseră, încă un cadavru în şirul care începea cu ani în urmă, cu rivalul în afaceri al lui Carpathia, şi se continua cu Dirk Burton şi Alan Tompkins până la Eric Miller…

Nu, ceea ce simţea el nu era frica de moarte. Cel puţin nu în acel loc, nu în acel moment. Cu cât se apropia mai mult de sala de şedinţe, cu atât mai mult îl cuprindea sentimentul că avea să înfrunte ceva rău, de parcă acest rău ar fi fost concentrat în locul acela. Aproape fără să-şi dea seama, Buck se pomeni rugându-se în tăcere. „Doamne, fii cu mine! Apără-mă!”

Nu simţi nicio uşurare. Se părea că gândul la Dumnezeu îl făcuse să simtă răul şi mai intens. Se opri la trei metri de uşa deschisă şi, cu toate că auzi râsete şi glume, fu aproape paralizat de atmosfera întunecată. Ar fi vrut să fi fost oriunde altundeva, numai acolo nu. Dar nu mai putea da înapoi. Aceea era încăperea în care se adunaseră noii conducători ai lumii şi orice persoană întreagă la minte ar fi dat orice ca să fie acolo.

Buck îşi dădu seama că îşi dorea să fi participat la întrunire şi ea să se fi sfârşit, să fi luat parte la instalarea noilor reprezentanţi, să fi auzit cuvântarea de felicitare şi să fi scris deja despre toate aceste lucruri.

Se sili să se îndrepte spre uşă, fără să fie în stare să gândească. Din nou se rugă lui Dumnezeu şi se simţi laş, aşa cum te simţi când te rogi pe ascuns. Îl ignorase pe Dumnezeu cea mai mare parte a vieţii, iar în acel moment, când simţea cele mai cumplite cazne sufleteşti, se aruncase, metaforic vorbind, în genunchi înaintea Lui.

Dar nu-I aparţinea lui Dumnezeu. Nu încă. Ştia acest lucru. Dumnezeu răspunsese rugii lui Chloe de a i se da un semn înainte de angajamentul spiritual. De ce n-ar răspunde şi rugăminţii lui Buck, care cerea calm şi pace?

Buck nu fu în stare să se mişte până nu îl observă Steve Plank.

— Buck! Eram pe cale să începem. Intră!

Dar Buck era copleşit de panică.

— Steve, trebuie să mă duc la toaletă. Am vreun minut la dispoziţie?

Steve se uită la ceas şi zise:

— Mai ai cinci minute. Şi când te întorci, vino direct aici!

Şi Steve îi arătă un scaun în colţul unui careu alcătuit din mese. Jurnalistului din Buck îi plăcu: era punctul perfect de observaţie. Se uită la plăcuţele cu nume aşezate în dreptul fiecărui loc. Locul lui se afla în faţa mesei principale, unde urma să stea Carpathia, chiar lângă Stonagal… Sau Stonagal stabilise amplasarea? Lângă Carpathia, în cealaltă parte, se afla o plăcuţă pe care scria, cu litere de mână, „asistent personal”.

— Ăsta eşti tu? întrebă Buck.

— Nu, răspunse Steve şi-i arătă către colţul opus locului lui Buck.

— Todd-Cothran e aici? se interesă Buck.

— Bineînţeles. E chiar acolo, în penumbră.

Britanicul părea destul de insignifiant. Dar chiar lângă el stăteau Stonagal – în costum negru – şi Carpathia, care arăta perfect în costumul albastru, cu cămaşa albă, cravata de-un albastru sclipitor cu ac din aur. Buck tresări când îi văzu, dar Carpathia îi zâmbi şi-i făcu un semn cu mâna. Buck îi arătă că va lipsi un minut.

— Acum mai dispui doar de patru minute, zise Steve. Hai, fugi!

Buck îşi lăsă geanta într-un colţ, lângă un paznic solid, cărunt, îi făcu un semn vechiului său prieten Chaim Rosenzweig şi alergă la toaletă. Plasă o găleată afară şi încuie uşa. Buck se îndepărtă de uşă, îşi vârî mâinile în buzunare şi-şi lăsă bărbia în piept, amintindu-şi de sfatul lui Bruce că putea să-I vorbească lui Dumnezeu aşa cum îi vorbeşti unui prieten.

— Doamne, zise el, am nevoie de Tine, şi nu doar pe durata acestei întruniri.

Şi, în timp ce se ruga, crezu. Nu era un experiment, nicio încercare făcută cu inima îndoită. Nu era doar un lucru nou; ştia că, în acel moment, vorbea cu Dumnezeu însuşi. Recunoscuse că avea nevoie de El, că era la fel de neajutorat şi de pierdut fără El ca orice alt om, că era la fel de păcătos ca toţi semenii lui. Nu rostise rugăciunea despre care-i auzise pe ceilalţi vorbind, dar se rugă pentru aceleaşi lucruri. Înţelegerea fusese făcută. Buck nu era genul de om care să se fi raportat la aşa ceva cu uşurinţă. Şi era convins că nu se va răzgândi.

Buck se îndreptă spre sala de şedinţe, mai repede de data asta, dar, ciudat, fără mai multă încredere în sine. Nu se rugase pentru curaj sau linişte sufletească. Rugăciunea fusese pentru sufletul lui. Nu ştiuse ce va simţi, dar nu se aşteptase la acel sentiment continuu de groază.

Dar nu ezită. Când intră în sală, toţi se aflau deja la locurile lor: Carpathia, Stonagal, Todd-Cothran, Rosenzweig, Steve, ambasadorii şi finanţiştii. Şi o persoană pe care Buck nu s-ar fi aşteptat s-o vadă acolo: Hattie Durham. Reporterul privi, uluit, cum femeia se aşeză pe locul asistentului personal al lui Nicolae Carpathia. Hattie îi făcu cu ochiul, dar el nu-i răspunse. Se grăbi spre geanta lui, îi mulţumi paznicului înarmat şi luă cu el doar un carnet de notiţe.

Cu toate că decizia lui nu venise însoţită de niciun sentiment nou, Buck avea impresia că se întâmpla ceva acolo. Nu se îndoia că Antihristul din Biblie se afla în acea sală. Şi, în ciuda a ceea ce ştia despre Stonagal şi a ceea ce făcuse individul în Anglia, în ciuda scârbei ce-l cuprindea când îi simţea infatuarea, Buck avu cel mai real, mai profund şi mai întunecat sentiment al prezenţei răului când îl privi pe Carpathia luând loc. Nicolae aşteptă până când toţi se aşezară, apoi se ridică, solemn.

— Domnilor… şi doamnă, începu el, acesta e un moment important. Peste câteva minute vom saluta presa şi-i vom prezenta pe aceia dintre voi cărora li se va încredinţa conducerea noii lumi către o eră de aur. Lumea întreagă este acum un singur oraş planetar, iar noi trebuie să facem faţă celei mai mari sarcini şi celei mai mari oportunităţi pe care le-a avut vreodată omenirea.

25

Nicolae Carpathia păşi în faţa mesei şi se duse la fiecare persoană în parte. Îl salută pe fiecare, spunându-i pe nume, cerându-i să se ridice, strângându-i mâna şi sărutându-l pe amândoi obrajii. O ignoră pe Hattie şi începu cu noul ambasador britanic.

— Domnule Todd-Cothran, vă prezint ca ambasador al Statelor Marii Britanii, care includ acum o mare parte din Europa de Vest şi de Est. Vă urez bun venit în echipă şi vă confer toate drepturile şi privilegiile care vă revin din ocuparea noii funcţii. Vă doresc să dovediţi aceeaşi consecvenţă şi înţelepciune care v-au adus numirea în această funcţie.

— Mulţumesc, domnule, zise Todd-Cothran şi se aşeză de îndată ce Carpathia trecu mai departe.

Todd-Cothran păru şocat, ca şi ceilalţi, când Nicolae îi repetă aceleaşi urări, inclusiv acelaşi titlu – ambasador al Statelor Marii Britanii – financiarului britanic de lângă el. Todd-Cothran zâmbi indulgent. Evident, Carpathia greşise, ar fi trebuit să-l prezinte pe celălalt drept unul dintre consilierii săi financiari. Dar Buck nu-l văzuse niciodată pe Carpathia greşind.

Carpathia merse în jurul meselor aranjate în formă de pătrat, trecând pe la fiecare, spunând aceleaşi cuvinte fiecărui ambasador, schimbând textul doar ca să includă numele şi titlul potrivite. Prezentarea se modifică foarte puţin pentru adjuncţii şi consilierii săi personali.

Când ajunse la Buck, păru să ezite. Buck se sculă încet de pe scaun, ca şi cum n-ar fi fost sigur ca va fi inclus în ceremonie. Zâmbetul larg al lui Carpathia îl îndemnă să se ridice. Buck se dezechilibră puţin, încercând să ţină carnetul şi stiloul, în timp ce dădea mâna cu Carpathia. Strângerea de mână a lui Nicolae fu puternică şi dură tot timpul recitării textului. Carpathia se uită direct în ochii lui Buck şi vorbi liniştit, cu autoritate.

— Domnule Williams, vă urez bun venit în echipă şi vă confer toate drepturile şi privilegiile care vă revin conform funcţiei…

Ce însemna asta? Nu la asta se aşteptase Buck, dar era ceva atât de măgulitor... Dar nu făcea parte din nicio echipă şi nu urma să i se confere niciun fel de drepturi sau privilegii! Clătină uşor din cap, ca să semnaleze că Nicolae Carpathia încurcase iarăşi lucrurile, că-l confundase cu altcineva. Dar Nicolae dădu din cap şi zâmbi şi mai larg, uitându-se în ochii lui Buck. Ştia prea bine ce făcea.

— Vă doresc să dovediţi aceeaşi consecvenţă şi înţelepciune care v-au atras numirea în această funcţie.

Buck voia să stea mai drept, să-i mulţumească mentorului său, conducătorului său pentru această onoare. Dar nu! Nu era bine! El nu lucra pentru Carpathia. Era un ziarist independent, nu un suporter, nu un admirator şi, cu siguranţă, nu un angajat al lui Carpathia. Rezistă tentaţiei de a zice: „Mulţumesc, domnule!”, aşa cum făcuseră toţi ceilalţi. Simţise, văzuse răul din omul acela şi abia se reţinea să nu-l arate cu degetul şi să-l numească Antihrist. Aproape că se auzea strigându-i cuvântul acela lui Carpathia.

Nicolae îl privea încă, încă îi zâmbea, încă îi strângea mâna. După o tăcere plină de uimire, Buck auzi chicoteli, iar Carpathia zise:

— Eşti cel mai bine venit, prietene puţin prea emoţionat şi tăcut!

Ceilalţi râseră şi aplaudară, în timp ce Carpathia îl săruta. Dar Buck nu zâmbi. Nici nu-i mulţumi secretarului general. Simţea în gură gust de fiere.

Când Carpathia se duse mai departe, Buck îşi dădu seama prin ce trecuse. Dacă nu I-ar fi aparţinut lui Dumnezeu, ar fi picat în plasa acelui înşelător. Vedea asta pe figurile celorlalţi. Se simţeau onoraţi peste măsură pentru că fuseseră ridicaţi la acel nivel de putere şi de încredere. Chiar şi Chaim Rosenzweig... Hattie părea că se topeşte în prezenţa lui Carpathia.

Bruce Barnes îl implorase pe Buck să nu se ducă la întrunirea aceea. În acel moment, Buck înţelese de ce. Dacă ar fi venit aici nepregătit, dacă nu s-ar fi rugat pentru el Bruce şi Chloe, poate şi comandantul Steele, cine ştie dacă s-ar fi hotărât şi s-ar fi

încredinţat lui Hristos la timp ca să aibă putere să reziste ispitei puterii…

Carpathia continuă ceremonia cu Steve, care se umfla în pene de mândrie. Nicolae îi salută, până la urmă, pe toţi cei din încăpere, cu excepţia paznicului, a lui Hattie şi a lui Jonathan Stonagal. Se înapoie la locul lui şi se întoarse spre Hattie.

— Domnişoară Durham, zise el, luându-i ambele mâini în mâinile lui, vă prezint ca asistenta mea personală, care a renunţat la o carieră strălucită în domeniul aviatic. Vă urez bun venit în echipă şi vă confer toate drepturile şi privilegiile cuvenite noii dumneavoastră funcţii. Vă rog să dovediţi aceeaşi consecvenţă şi înţelepciune care v-au adus numirea în această funcţie.

Buck încercă să-i surprindă privirea lui Hattie şi să-i facă un semn de dezaprobare din cap, dar ea era captivată complet de noul ei şef. Era vina lui? El i-o prezentase lui Carpathia. Mai putea încă să discute cu ea? Mai putea să ajungă la ea? Se uită în cameră. Toţi priveau, zâmbind încântaţi, în timp ce Hattie îşi şopti mulţumirile şi se aşeză.

Carpathia se întoarse teatral spre Jonathan Stonagal. Acesta zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut la ce să se aştepte, şi se ridică plin de demnitate.

— Cu ce să încep, Jonathan, prietene? întrebă Carpathia.

Stonagal privi în jos, recunoscător, iar ceilalţi îşi murmurară aprobarea că, într-adevăr, era cel mai important dintre ei toţi. Carpathia îi luă mâna şi începu ceremonios:

— Domnule Stonagal, aţi însemnat pentru mine mai mult decât oricine pe pământ.

Stonagal îşi ridică privirea, uitându-se în ochii lui Carpathia.

— Vă urez bun venit în echipă, zise Carpathia şi vă confer toate drepturile şi privilegiile ce vă revin conform noii funcţii.

Stonagal se strâmbă, vizibil neinteresat să fie considerat un membru al echipei sau să fie onorat de omul pe care el îl făcuse preşedinte al României şi secretar general al O.N.U. Zâmbetul lui îngheţă, apoi dispăru, în timp ce Carpathia continuă:

— Vă urez să dovediţi aceeaşi consecvenţă şi înţelepciune care v-au adus în această funcţie.

În loc să-i mulţumească lui Carpathia, Stonagal îşi trase mâna şi se uită la bărbatul mai tânăr. Carpathia continuă să se uite la el şi spuse cu voce liniştită, calmă:

— Domnule Stonagal, puteţi să luaţi loc.

— Nu vreau! ripostă Stonagal.

— Domnule, am glumit un pic, pentru că ştiam că veţi înţelege.

Stonagal roşi. Se vedea că-i părea rău pentru că reacţionase exagerat.

— Nicolae, te rog să mă ierţi, zise Stonagal, silindu-se să zâmbească, dar evident insultat că fusese împins să se poarte astfel.

— Vă rog, prietene, îl invită Carpathia, vă rog să luaţi loc. Domnilor şi doamnă, mai avem doar câteva minute până la întâlnirea cu presa.

Buck continua să-l privească pe Stonagal, care clocotea.

— Aş vrea să vă prezint tuturor o lecţie despre cum trebuie să conduci, să te supui şi să comanzi. Domnule Scott M. Otterness, vă rog să vă apropiaţi.

Paznicul din colţ tresări, surprins, şi se grăbi spre Carpathia.

— Una dintre tehnicile mele de conducere constă în puterea mea de observaţie, combinată cu o memorie deosebită, zise românul.

Buck nu putu să-i vadă privirea lui Stonagal, care părea că se gândea să se răzbune pentru că fusese pus într-o situaţie jenantă, părea că era gata să se ridice şi să-l pună pe Carpathia la punct.

— Domnul Otterness a fost surprins, pentru că nu a fost prezentat, nu?

— Nu, domnule Carpathia, n-am fost.

— Dar ştiu cum vă numiţi.

Paznicul în vârstă zâmbi şi dădu din cap.

— Şi mai pot să vă spun marca, modelul şi calibrul armei pe care o aveţi în toc. N-o să mă uit când o s-o scoateţi şi o s-o arătaţi acestui grup.

Buck privi îngrozit cum domnul Otterness dezlegă cureluşa de piele care ţinea pistolul uriaş fixat în teacă. Îl scoase şi-l ţinu cu ambele mâini, astfel încât să-l vadă oricine, cu excepţia lui

Carpathia. Stonagal era încă roşu la faţă; părea că-i urcase tensiunea.

— Am remarcat, domnule, că aveţi un pistol special de poliţie, cu butoiaş de patru inci, încărcat cu gloanţe de mare viteză, cu vârf teşit.

— Corect, zise vesel Otterness.

— Vreţi să mi-l daţi?

— Sigur, domnule.

— Mulţumesc. Puteţi să vă întoarceţi la post, să păziţi geanta domnului Williams, care conţine un reportofon, un telefon mobil şi un calculator. Am dreptate, Cameron?

Buck se uită la el, refuzând să vorbească. Îl auzi pe Stonagal mormăind ceva de genul „trucuri de scamator”. Carpathia continua să-l privească pe Buck. Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt.

— Ce-i asta? şopti Stonagal. Te porţi ca un copil!

— Aş vrea să vă explic ce vă voi arăta, zise Carpathia.

Iar Buck simţi din nou năvala răului în încăpere. Simţea nevoia să-şi scarpine pielea de pe braţe care se făcuse precum cea de găină şi să o rupă la fugă. Dar înlemnise acolo unde stătea. Ceilalţi păreau şi ei încremeniţi, dar nu la fel de tulburaţi cum erau el şi Stonagal.

— Îi voi cere domnului Stonagal să se ridice încă o dată, zise Carpathia, ţinând arma mare, urâtă, la şold. Jonathan, te rog!

Stonagal rămase aşezat, uitându-se la el. Carpathia zâmbi şi spuse:

— Jonathan, ştii că poţi să ai încredere în mine. Te iubesc pentru tot ce-ai însemnat pentru mine şi te rog cu umilinţă să mă ajuţi în această demonstraţie. O parte a rolului meu este cel de profesor. Ai spus asta chiar tu şi mi-ai fost profesor ani de zile.

Stonagal se ridică, precaut şi ţeapăn.

— Iar acum îţi cer să schimbăm locurile.

— Ce-i asta? se enervă Stonagal.

— Va fi limpede imediat şi după aceea nu voi mai avea nevoie de ajutorul tău.

Buck îşi dădu seama că toţi ceilalţi credeau că Nicolae dorise să spună că nu va mai avea nevoie de ajutorul lui Stonagal

pentru demonstraţia lui. Credeau că-i va mulţumi lui Stonagal şi-l va lăsa să se întoarcă la locul lui, aşa cum îl trimisese pe paznicul dezarmat înapoi în colţul său.

Stonagal se strâmbă scârbit şi făcu schimb de locuri cu Carpathia. Carpathia se afla acum în dreapta lui Stonagal. În stânga acestuia stătea Hattie, iar în spatele ei se afla Todd-Cothran.

— Iar acum îţi cer să îngenunchezi, Jonathan, zise Carpathia.

Zâmbetul şi tonul glumeţ dispăruseră. Buck avu impresia că toţi cei din sală îşi ţineau răsuflarea.

— Nu fac aşa ceva! răspunse Stonagal.

— Ba da, zise calm Carpathia. Fă-o acum!

— Nu, domnule, ripostă Stonagal. Ţi-ai pierdut minţile? Nu accept să fiu umilit. Dacă-ţi închipui că ai ajuns într-o poziţie superioară mie, atunci te înşeli.

Carpathia ridică revolverul de calibrul 38, îl armă şi-i vârî ţeava în urechea dreaptă a lui Stonagal. Bătrânul încercă să se îndepărteze, dar Carpathia îi zise:

— Dacă te mişti, eşti mort!

Câţiva dintre cei prezenţi se ridicară în picioare, inclusiv Rosenzweig, care strigă rugător:

— Nicolae!

— Vă rog să luaţi loc! zise Carpathia, din nou calm. Jonathan, în genunchi!

Chinuindu-se, bătrânul se ghemui, ţinându-se de scaunul lui Hattie. Nu-l mai înfrunta pe Carpathia, nici nu se mai uita la el. Ţeava armei era încă în urechea lui. Hattie înlemnise şi pălise.

— Draga mea, îi zise Carpathia, aplecându-se spre ea, pe deasupra lui Stonagal, te rog să-ţi tragi scaunul înapoi cam cu un metru, ca să nu-ţi murdăreşti hainele.

Femeia nu se mişcă.

Stonagal începu să şoptească:

— Nicolae, de ce faci asta? Sunt prietenul tău! Nu reprezint o ameninţare pentru tine!

— Nu eşti tu omul care să cerşească, Jonathan. Te rog să fii liniştită, Hattie, continuă el, privind-o de această dată în ochi, să te ridici şi să-ţi muţi scaunul, apoi să te aşezi. Păr, piele, bucăţi

de craniu şi creier vor sări pe domnul Todd-Cothran şi peste cei de lângă el. Nu vreau să ţi se întâmple şi ţie aşa ceva.

Hattie îşi mută scaunul, cu degetele tremurânde.

— Nu, Nicolae, nu! ţipă Stonagal.

Carpathia nu se grăbea.

— O să-l ucid pe domnul Stonagal cu o împuşcătură în creier, pe care nu va apuca să o audă sau s-o simtă. Noi, ceilalţi, ne vom alege cu ţiuituri în urechi. Va fi instructiv pentru voi toţi. Veţi înţelege că eu conduc, că nu mă tem de nimeni şi că nimeni nu mi se poate opune.

Domnul Otterness îşi duse palmele la frunte, de parcă ar fi ameţit, şi căzu în genunchi. Buck se gândi să facă o tentativă sinucigaşă de a apuca revolverul, dar îşi dădu seama că încercarea sa ar fi produs moartea altora. Se uită la Steve, care stătea nemişcat ca şi ceilalţi. Todd-Cothran închise ochii şi se strâmbă, de parcă aştepta bubuitura în orice secundă.

— După ce domnul Stonagal va muri, vă voi spune tot ce trebuie să vă amintiţi. Şi, ca să nu zică nimeni că n-am fost corect, nu voi neglija să adaug că majoritatea mizeriei va zbura pe costumul domnului Todd-Cothran. Fiind tras de aproape, glonţul de mare viteză îl va ucide şi pe el. Ştiţi, domnule Williams, că v-am promis că acest lucru se va petrece la momentul potrivit.

Todd-Cothran deschise ochii, auzind ştirea, iar Buck se auzi ţipând „Nu!”, în timp ce Carpathia apăsa pe trăgaci. Bubuitura zgudui ferestrele, chiar şi uşa. Capul lui Stonagal se prăbuşi peste Todd-Cothran, iar amândoi muriră înainte ca trupurile lor să atingă podeaua.

Mai multe scaune fură trase de lângă masă de ocupanţii lor, care se ridicară, cuprinşi de groază. Buck privi uimit, cum Carpathia puse revolverul în mâna moale a lui Stonagal şi trase degetul acestuia peste trăgaci.

Hattie tremura pe scaunul ei şi părea că încearcă să scoată un ţipăt ce i se oprise în gât. Carpathia vorbi din nou.

— Aţi fost martori, spuse el blând, de parcă ar fi vorbit unor copii, la sfârșitul tragic a două vieţi extrem de productive. Aceşti oameni au fost cei doi pe care i-am respectat şi admirat mai mult decât pe oricine altcineva din lume. Nu ştiu şi n-o să

înţeleg niciodată ce l-a făcut pe domnul Stonagal să se repeadă la paznic, să-l dezarmeze, să-şi ia viaţa şi, o dată cu asta, şi pe cea a colegului său britanic.

Buck se străduia să nu înnebunească, să-şi menţină judecata limpede şi – aşa cum îi spusese şeful său la intrare – să-şi amintească totul.

Carpathia continuă, cu ochii plini de lacrimi:

— Pot să vă spun doar că Jonathan Stonagal mi-a spus, chiar astăzi de dimineaţă, la micul dejun, că se simte responsabil personal pentru două decese violente în Anglia şi că nu mai putea suporta vina. Sincer vorbind, am crezut că se va preda autorităţilor internaţionale ceva mai târziu, în cursul zilei de azi. Şi, dacă n-ar fi făcut-o, l-aş fi denunţat. Nu ştiu ce-a conspirat cu Todd-Cothran. Dar acest lucru a dus la decesele acelea din Anglia. Dar, dacă a fost vinovat, atunci s-a făcut dreptate, chiar dacă într-un mod tragic. Suntem cu toţii îngroziţi şi traumatizaţi de cele la care am fost martori. Cine n-ar fi? Prima mea acţiune ca secretar general va fi să închid sediul O.N.U. Pentru restul zilei şi să rostesc, plin de regret, necrologul celor doi vechi prieteni. Sper că veţi reuşi să depăşiţi această întâmplare nefericită şi că asta nu va afecta abilitatea dumneavoastră de a sluji în funcţiile dumneavoastră strategice. Vă mulţumesc, domnilor! În timp ce domnişoara Durham va anunţa paza, eu voi asculta versiunile dumneavoastră asupra celor întâmplate aici.

Hattie fugi la telefon şi, cuprinsă de isterie, abia reuşi să se facă înţeleasă:

— Veniţi repede! Aici s-a petrecut o sinucidere! Doi oameni sunt morţi! A fost groaznic! Grăbiţi-vă!

— Domnule Plank? întrebă Carpathia

— A fost incredibil! exclamă Steve, iar Buck îşi dădu seama că vorbea serios. Când domnul Stonagal a înhăţat revolverul, am crezut că o să ne omoare pe toţi!

Carpathia îl ascultă apoi pe ambasadorul Statelor Unite.

— Îl cunosc pe Jonathan de ani de zile, spuse acesta. Cine s-ar fi gândit că poată să facă aşa ceva?

— Sunt fericit că sunteţi bine, domnule secretar general, zise Chaim Rosenzweig.

— Nu sunt bine deloc, ripostă Carpathia, şi n-o să-mi revin mult timp de-aici înainte. Erau prietenii mei.

La fel se întâmplă cu toţi cei din cameră. Buck îşi simţea trupul greu, ca de plumb, ştiind că Nicolae Carpathia va ajunge, în cele din urmă şi la el şi va afla că era singurul din încăpere ce nu se afla sub puterea sa hipnotică. Ce se va întâmplă dacă va spune adevărul? Va fi ucis? Sigur că va fi! Trebuia să fie ucis. Să mintă? Ar fi trebuit s-o facă?

Se ruga disperat, în timp ce Carpathia trecea de la unul la altul, asigurându-se că toţi văzuseră ceea ce voia el să fi văzut şi că erau sincer convinşi de adevărul celor pe care le spuneau.

„Tăcere! părea că-i spune Dumnezeu lui Buck. Nicio vorbă!”

Buck era atât de recunoscător pentru că simţea prezenţa lui Dumnezeu în timp ce el se afla cuprins de răul pe care-l simţea şi de sentimentul odios provocat de masacru. Îi dăduseră lacrimile. Când Carpathia ajunse la el, Buck avea obrajii umezi şi nu putea să vorbească. Nicolae clătină din cap şi ridică o mână:

— Groaznic, nu, Cameron? Sinucigaşul l-a luat cu el şi pe domnul Todd-Cothran…

Buck nu reuşi să scoată vreun cuvânt şi, chiar de-ar fi putut, tot n-ar fi spus nimic.

— I-ai respectat pe amândoi, Cameron, pentru că nu ştiai că au încercat să te omoare când erai la Londra.

Apoi, Carpathia se întoarse spre paznic.

— De ce nu l-ai împiedicat să-ţi ia pistolul, Scott?

Bătrânul se ridică şi zise:

— S-a întâmplat atât de repede! Ştiam cine era… Un om bogat, important… Iar când s-a repezit la mine, nu mi-am dat seama ce vrea. Mi-a smuls revolverul din toc şi, înainte să apuc să reacţionez, s-a împuşcat.

— Da, da, zise Carpathia, în timp ce paznicii năvăleau în cameră.

Toţi vorbeau deodată, în timp ce Carpathia se retrase într-un colţ, plângând pierderea prietenilor săi.

Un poliţist în civil le punea întrebări. Buck se duse la el şi-i zise:

— Aveţi destui martori. Vă las cartea mea de vizită, ca să mă sunaţi dacă veţi avea nevoie de mine.

Poliţistul făcu schimb de cărţi de vizită cu el şi-i permise să plece.

Buck îşi înhăţă geanta şi luă un taxi, întorcând-se la birou. Încuie uşa şi începu să noteze în grabă fiecare amănunt al poveştii. Scrisese deja mai multe pagini când îl sună Stanton Bailey. Bătrânul nici nu apuca să respire, punându-i tot felul de întrebări, fără să-l lase pe Buck să-i răspundă.

— Unde ai fost? De ce n-ai fost la conferinţa de presă? Unde erai când Stonagal s-a sinucis, omorându-l, în acelaşi timp, şi pe britanicul ăla? Ar fi trebuit să fii aici. Ar fi fost o chestie de prestigiu pentru noi că ai fost acolo. Cum o să convingi lumea că ai fost acolo, dacă n-ai apărut la conferinţa de presă? Cameron, care-i treaba?

— M-am grăbit aici, ca să scriu reportajul.

— N-aveai un interviu în exclusivitate cu Carpathia programat pentru ora asta?

Buck uitase, iar Plank nu-i reamintise. Ce trebuia să facă? Se rugă, dar nu simţi nicio indicaţie. Avea neapărată nevoie să discute cu Bruce sau cu Chloe sau chiar şi cu comandantul Steele!

— O să-l sun pe Steve şi o să văd ce voi face, răspunse el.

Buck ştia că nu putea să amâne prea mult telefonul, dar nu reuşea să-şi dea seama ce trebuia să facă. Să fie din nou singur într-o cameră cu Carpathia? Iar dacă făcea acest lucru, să se prefacă cum că s-ar afla sub controlul acestuia, aşa cum păreau ceilalţi? Dacă n-ar fi văzut cu ochii lui, n-ar fi crezut. Va fi iarăşi în stare să reziste influenţei lui, ajutat de Dumnezeu? Nu ştia.

Formă numărul pagerului lui Steve, iar acesta îl sună peste două minute.

— Suntem foarte ocupaţi, Buck. Despre ce-i vorba?

— Mă întrebam dacă mai pot să-i iau interviul acela în exclusivitate lui Carpathia…

— Glumeşti? Ai auzit ce s-a întâmplat aici şi vrei un interviu?

— Am auzit?! Am fost acolo, Steve.

— Dacă ai fi fost, atunci ai fi ştiut ce s-a întâmplat înaintea conferinţei de presă.

— Steve! Am văzut cu ochii mei!

— Nu eşti atent, Buck. Spun că, dacă ai fi fost aici la conferinţa de presă, ai fi aflat de sinuciderea lui Stonagal în timpul şedinţei preliminare, cea la care ar fi trebuit să vii şi tu…

Buck nu ştia ce să mai spună.

— Dar m-ai văzut acolo, Steve!

— Nu te-am văzut nici măcar la conferinţa de presă.

— N-am fost la conferinţa de presă, Steve, dar am fost în încăpere când Stonagal şi Todd-Cothran au murit!

— N-am timp de chestii de-astea, Buck. Nu-i amuzant deloc. Ar fi trebuit să fii acolo, dar n-ai fost. Eu sunt supărat, Carpathia se simte jignit, aşa că nu, nu vei obţine niciun interviu în exclusivitate!

— Am legitimaţia! Am primit-o la intrare!

— De ce n-ai folosit-o?

— Am folosit-o!

Steve îi închise telefonul. Marge suna şi-l anunţă că şeful voia să-i vorbească din nou.

— Ce-i cu chestia că nu te-ai dus la întrunire? întrebă Bailey.

— Am fost! M-aţi văzut intrând!

— Mda, te-am văzut. Erai acolo. Dar ce-ai găsit mai important de făcut între timp? Trebuie să discutăm de îndată, Cameron!

— Vă spun că am fost acolo! Vă pot arăta legitimaţia…

— Am verificat lista şi nu erai pe ea.

— Ba am fost, v-am arătat!

— Vreau să spun că numele tău era pe listă, dar nu fusese bifat.

— Domnule Bailey, mă uit la legitimaţie chiar acum. O ţin în mână.

— Cameron, legitimaţia nu înseamnă nimic, dacă n-ai folosit-o. Unde ai fost?

— Citiţi reportajul meu. Veţi şti unde am fost.

— Tocmai am vorbit cu trei-patru persoane care *au fost* acolo, printre care un paznic de la O.N.U. Şi asistenta personală a lui Carpathia, fără să-l mai pun la socoteală pe Plank. Niciunul dintre ei nu te-a văzut. N-ai fost acolo!

— M-a văzut un poliţist! Am făcut schimb de cărţi de vizită!

— Mă întorc la birou, Williams! Dacă nu eşti acolo când sosesc, te concediez!

— O să fiu…

Buck căută cartea de vizită a poliţistului şi formă numărul.

— Circa de poliţie, răspunse o voce.

Buck citi numele de pe cartea de vizită.

— Cu detectivul sergent Billy Cenni, vă rog.

— Vreţi să repetaţi numele?

— Cenni. Sau, poate, e cu un C dur… Kenny…

— Nu-l cunosc. E de la circa asta?

Buck spuse numărul de pe cartea de vizită.

— Numărul e al nostru, dar tipul nu-i de la noi.

— Cum pot să dau de el?

— Sunt ocupat, amice. Sună la centru!

— E important. Nu aveţi o listă a celor din departament?

— Avem mii de poliţişti!

— Vă rog, mai căutaţi: C-E-N-N-I…

— O clipă…

Poliţistul se întoarse curând.

— Nimic. Bine?

— Poate să fie un nou angajat?

— Poate să fie oricine.

— Unde să sun?

Poliţistul îi dădu lui Buck numărul Cartierului General al Poliţiei. Buck avu parte de o conversaţie asemănătoare, de data asta cu o tânără amabilă.

— Să mai verific ceva, zise ea. O să sun eu la personal, pentru că nu vă vor spune nimic, deoarece nu sunteţi poliţist.

Buck o ascultă cum silabisi numele pentru cei de la personal.

— Aha, zise femeia. Mulţumesc. O să-i spun.

Apoi reluă discuţia cu Buck:

— Domnule, cei de la personal spun că nu avem în Departamentul de Poliţie din New York pe nimeni numit Cenni şi nici n-am avut. Dacă v-a dat cineva o carte de vizită falsă, ca fiind de la poliţie, am vrea s-o vedem şi noi.

Lui Buck îi rămăsese o singură şansă: să-l convingă pe Stanton Bailey.

***

Rayford Steele şi Bruce Barnes urmăreau conferinţa de presă de la O.N.U., încercând să-l vadă pe Buck.

— Unde o fi? întrebă Chloe. Trebuie să fie pe undeva, pe acolo. Toţi ceilalţi care au participat la întrunire sunt acolo. Cine-i fata aceea?

Rayford se ridică în momentul în care o văzu şi arătă în tăcere spre ecran.

— Tati! exclamă Chloe. Nu-mi spune că şi ţie ţi se pare că…

— Arată ca ea, zise Rayford.

— Ssst! făcu Bruce. Carpathia îi prezintă pe ceilalţi!

— Iar acum, noua mea asistentă personală, care a renunţat la o carieră strălucită în domeniul aviaţiei…

Rayford căzu pe scaun şi strigă:

— Sper că Buck n-are niciun amestec în treaba asta!

— Şi eu sper, zise Bruce. Asta ar însemna că a fost şi el atras de partea lui Carpathia…

Ştirea sinuciderii lui Stonagal şi a morţii accidentale a lui Todd-Cothran îi stupefie.

— Poate că Buck mi-a urmat sfatul şi nu s-a dus, zise Bruce. Sper să fie aşa…

— Nu prea se potriveşte cu firea lui, spuse Chloe.

— Nu, nu se potriveşte, spuse şi Rayford.

— Ştiu, recunoscu Bruce. Dar sper. N-aş vrea să fi fost silit să se confrunte cu ticăloşia. Cine ştie ce s-a întâmplat acolo, iar el avea ca ajutor doar rugăciunile noastre…

— Mi-ar plăcea să cred că i-au fost de ajuns, zise Chloe.

— Nu, ripostă Bruce. Avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

***

În momentul în care Stanton Bailey năvăli în biroul lui Buck, o oră mai târziu, acesta din urmă îşi dăduse seama că avea de-a face cu o forţă pe care n-o putea înfrunta. Ştia că Steve nu se prefăcea. Credea cu adevărat că Buck nu fusese acolo. Puterea lui Carpathia asupra oamenilor nu cunoştea limite. Dacă Buck avea nevoie de o dovadă că Dumnezeu pătrunsese acum în viaţa lui, iar credinţa lui era adevărată, atunci o avea. Era sigur că, dacă nu L-ar fi primit pe Hristos înainte să intre în încăperea aceea, ar fi devenit una dintre marionetele lui Carpathia.

Bailey nu părea dispus să fie contrazis, aşa că Buck îl lăsă pe bătrân să vorbească şi nu încercă să se apere.

— Nu vreau să mai aud prostiile alea cum că ai fost la întrunire. Ştiu că te-ai aflat în clădire şi ţi-am văzut legitimaţia, dar tu ştii, ştiu şi eu, ştiu toţi cei care *au fost* acolo că tu n-ai fost. Nu-mi imaginez ce ţi s-a părut a fi mai important decât reuniunea aceea, dar îţi garantez că te-ai înşelat. Un asemenea lucru este inacceptabil şi de neiertat, Cameron. Nu mai poţi fi redactor-şef.

— Mă întorc bucuros la funcţia de redactor, zise Buck.

— Nici măcar, amice. Vreau să pleci din New York. Vei fi mutat la biroul din Chicago.

— Voi fi fericit să-l conduc.

— Nici măcar asta, Cameron, ripostă Bailey. Nu mai am încredere în tine. Aş putea să te concediez. Dar ştiu că ţi-ai găsi de lucru în altă parte.

— Nu vreau să lucrez în altă parte.

— Foarte bine, pentru că, dacă ai fi încercat să treci la concurenţă, ar fi trebuit să-i informez pe noii tăi patroni despre prostia pe care ai făcut-o. Vei fi un reporter obişnuit în Chicago şi vei lucra pentru cea care a fost adjuncta Lucindei. O s-o sun astăzi s-o informez. Asta înseamnă o reducere substanţială a lefii, dacă ţinem seama îndeosebi de ceea ce căpătaseși în urma promovări. Ia-ţi câteva zile libere, fă-ţi ordine în lucrări aici, subînchiriază-ţi apartamentul şi găseşte-ţi un loc unde să stai la Chicago! Vreau ca într-o zi să mă lămureşti, fiule! Mi-ai venit cu cele mai jalnice scuze pentru un asemenea eşec în domeniul ştirilor. Şi erai unul dintre cei mai buni din branşă!

Domnul Bailey ieşi, trântind uşa.

Buck abia aştepta să discute cu prietenii săi din Illinois, dar nu voia să-i sune din birou sau din apartament; nici în privinţa telefonului său mobil nu era convins că nu era supravegheat. Îşi împacheta lucrurile şi luă un taxi până la aeroport. Îi ceru şoferului să oprească la un telefon public, aflat la o milă de terminal.

Nu-i răspunse nimeni la familia Steele. Formă numărul bisericii. Bruce îi răspunse şi-i spuse că Rayford şi Chloe se aflau acolo.

— Pune telefonul pe speaker, îi spuse Buck. Vin cu zborul de la ora 15.00 spre O’Hare. Vreau să vă spun doar atât: Carpathia

este individul nostru, fără urmă de îndoială. Îndeplineşte condiţiile până în cele mai mici amănunte. Am simţit rugăciunile voastre în timpul întrunirii. Dumnezeu m-a apărat. Mă mut în Chicago şi vreau să fiu membru al… cum i-ai spus, Bruce?

— Al Armatei Pătimirilor?

— Exact.

— Asta înseamnă… începu Chloe să spună, dar Buck o întrerupse.

— Ştiu foarte bine ce înseamnă. Înscrieţi-mă în ea!

— Ce s-a întâmplat, Buck? întrebă Chloe.

— O să vă povestesc totul când ne vom vedea. Şi ce mai poveste! Ştiu că sunteţi singurii dintre cunoscuţii mei care o vor crede.

Când avionul ateriză, Buck se grăbi să coboare. La poarta aeroportului fu salutat cu bucurie de Chloe, Bruce şi Rayford Steele. Îl îmbrăţişară cu toţii, chiar şi comandantul cel sobru. Când se strânseră într-un colţ, Bruce spuse o rugăciune, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru noul lor frate şi cerându-I să-l apere.

Merseră prin terminal şi se îndreptară către garaj, ţinându-se cu mâinile de după umeri, uniţi într-un scop comun. Rayford Steele, Chloe Steele, Buck Williams şi Bruce Barnes înfruntau cel mai pare pericol pe care-l putea înfrunta cineva şi îşi ştiau misiunea.

Sarcina Armatei Pătimirilor era limpede. Avea ca ţel rezistenţa şi lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu în timpul celor mai haotici şapte ani pe care îi va fi văzut vreodată planeta.